

Thiếu Tá, Kết Hôn Đi

Contents

Thiếu Tá, Kết Hôn Đi	2
1. Chương 1: Cổ Ca Ca	2
2. Chương 2: Phụ Nữ	5
3. Chương 3: Túc Giận	8
4. Chương 4: Đau Lòng	11
5. Chương 5: Cảm Động	13
6. Chương 6: Tay Súng Thiện Xạ	16
7. Chương 7: Bí Mật	19
8. Chương 8: Không Yêu	22
9. Chương 9: Giải Cứu	25
10. Chương 10: Xấu Xí	28
11. Chương 11: Tiềm	31
12. Chương 12: Chứng Cớ	34
13. Chương 13: Kỳ Lạ	37
14. Chương 14: Giao Phó	39
15. Chương 15: Tử Đại Đồng Đường	42
16. Chương 16: Mê Hoặc	45
17. Chương 17: Nụ Hôn Đầu Tiên	48
18. Chương 18: Tuyên Chiến	51
19. Chương 19: Người Ngốc Trong Phòng Bếp	54
20. Chương 20: Nghênh Chiến	57
21. Chương 21: Thẳng Thắn	60
22. Chương 22: Kiên Nhẫn	63
23. Chương 23: Hôn Lễ	66
24. Chương 24: Sức Mạnh Báo Thù	69
25. Chương 25: Đêm Tân Hôn	72
26. Chương 26: Sống Qua Ngày	75
27. Chương 27: Lại Mặt (vợ Chồng Về Nhà Bỏ Mẹ Vợ Sau Ngày Cưới)	76
28. Chương 28: Mê Hoặc	77
29. Chương 29: Cảnh Cáo	81
30. Chương 30: Náo Động Phòng	83
31. Chương 31: Có Chuyện Xảy Ra	86
32. Chương 32: Trượng Phu	89
33. Chương 33: Hi Vọng	92
34. Chương 34: Phản Kích	95
35. Chương 35: Thỏ Lộ	98
36. Chương 36: Té Ngựa	101
37. Chương 37: Tất Cả Đều Kết Thúc	104
38. Chương 38: Tìm Chồng	107
39. Chương 39: Tiểu Biệt Thẳng Tân Hôn	110
40. Chương 40: Sợ Hãi	113
41. Chương 41: Vết Sẹo	116

42. Chương 42: Khốn Kiếp	119
43. Chương 43: Ký Ưc Ở Vân Nam (một)	122
44. Chương 44: Ký Ưc Ở Vân Nam (hai)	124
45. Chương 45: Đề Nghị	128
46. Chương 46: Nhiệm Vụ	130
47. Chương 47: Lo Lắng	133
48. Chương 48: Âm Mưu	135
49. Chương 49: Nguy Cơ	138
50. Chương 50: Vào Hang Sói	141
51. Chương 51: Hợp Tác	144
52. Chương 52: Hoàn Thành Nhiệm Vụ	147
53. Chương 53: Tìm Cách Cứu Người	150
54. Chương 54: Bước Ngoặt	152
55. Chương 55: Chạy	155
56. Chương 56: Được Cứu Sống	157
57. Chương 57: Quan Tâm Đến Em	160
58. Chương 58: Ghen	163
59. Chương 59: Kiên Cường	166
60. Chương 60: Thay Đổi	168
61. Chương 61: Cơm Tối	172
62. Chương 62: Tình Nồng	174
63. Chương 63: Em Yêu Anh	177
64. Chương 64: Ngoại Truyện 1	180
65. Chương 65: Ngoại Truyện 2	183

Thiếu Tá, Kết Hôn Đi

Giới thiệu

Tình yêu trong quân nhân mãnh liệt nghiêm túc và cảm nhận sự chờ đợi rồi vỡ òa trong hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-ta-ket-hon-di>

1. Chương 1: Cổ Ca Ca

Đời này Ninh Mông không có ước mơ gì xa xôi, chỉ muốn, cuộc sống trôi qua hơi có chút tình cảm nhỏ bé mà thôi, xem một vài quyển sách, uống chút trà, tham gia văn nghệ Tiểu Thanh Niên, sau đó có thể tùy ý tìm một công việc, sau đó kết hôn, sau đó sinh con, sau đó nữa là từ từ già đi.

Thế nhưng tất cả ước mơ của cô đều bị đảo lộn tại đám cưới của chị họ.

Làm việc gì cũng có thể tùy tiện, nhưng sau này lập gia đình phải gả cho người giống như chồng của chị họ vậy, diện mạo đáng người song toàn, cũng biết cách khiến ình khỏi lạc hậu, dĩ nhiên không có gì ngoài những năm sống phóng đãng. Dĩ nhiên, đàn ông mà, cũng không phải là Thánh Nhân, không phải ai cũng có thể trở thành Liễu Hạ Huệ, trừ khi chức năng X của anh ta có vấn đề. Ở trong lòng giải thích như vậy, một lúc sau Ninh Mông lại cảm thấy chồng của chị họ rất hoàn mỹ.

Sáng nay Ninh Mông đến sớm để làm phù dâu, chị họ Hàn Lăng Sa cho cha là thủ trưởng quân khu, cha chồng là Thiếu tướng ở bộ tham mưu, mẹ chồng là người mạnh mẽ, cứng rắn trong việc ngoại giao, gia thế như vậy khiến chi buổi hôn lễ này nhất định sẽ rất linh đình, cô cũng là do anh rể cầu xin, chị họ khóc lóc mới đồng ý đến như một người khách quý.

“Ninh Mông, con tới đây một chút.” Âm thanh của Ninh Trí Văn vẫn rất nghiêm túc.

Nhìn ba mình một chút, Ninh Mông tuy là không tình nguyện, nhưng vẫn nghe lời mà bước tới, đã chuẩn bị để nghe bài báo cáo chính trị, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Ba...”

Ninh Trí Văn rất hài lòng với biểu hiện hôm nay của cô, về mặt lúc này cũng tương đối dịu dàng, nói chuyện giọng nói cũng không nghiêm nghị như lúc trước: “Tối nay con cũng đừng có đi theo tham gia náo nhiệt, đợi lát nữa chúng ta ăn cơm tối xong phải trở về thành phố N, mọi người chúng ta cùng về.”

“Ba, làm phù dâu, thì không thể nói trước được.” Trở về sau bữa tiệc? Nói giỡn! Cô làm phù dâu chính là muốn tham quan học hỏi một chút về động phòng trong truyền thuyết náo nhiệt như thế nào, cứ như vậy mà trở về, hôm nay mệt mỏi lâu như vậy lại vô ích...chuyện mua bán lỗ như vậy cô không làm.

“Nhiều phù dâu như vậy thiếu còn thì làm sao?” Một ánh sắc bén của Ninh Trí Văn liếc qua, chân Ninh Mông cũng mềm nhũn, “Con không cần nhìn xung quanh, ông nội con vừa nhìn thấy người bạn, lúc này hai mắt đang nhắm lại nhớ lại ngày xưa, con không cần nghĩ đến cứu viện đâu.”

Ninh Mông chính là không thích nhìn dáng vẻ đã tính toán trước của ba cô: “Ba, con cũng tốt nghiệp đại học rồi, ba có thể đừng để ý đến con như vậy...”

“Ta mặc kệ con, chân của bản thân con còn không đạp đến bầu trời? Con cũng biết mình tốt nghiệp đại học rồi, cho con đi tìm việc, con cũng không đồng ý, con nói một ngày nào đó con sẽ thành công? Cả ngày chỉ biết lông bông, đừng tưởng rằng bà nội và mẹ cưng chiều con, ta sẽ không dám trừng trị con?!”

Ninh Mông bị Ninh Trí Văn giáo huấn một trận như vậy, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là ảo não đi tìm ông nội của mình, hừ, ba trừng trị con, con không dám làm gì, nhưng có người dám!

Tìm một vòng lớn, cuối cùng cũng tìm thấy mọi người trong cả không gian rộng lớn của khách sạn. Ninh Mông đứng ngoài cửa hít sâu một hơi, nhìn đúng vị trí của ông nội, đẩy cửa, nhắm mắt lại, liền theo hướng đó mà òa khóc: “Ông nội, con tìm ông rất lâu! Con trai của ông đang hạn chế tự do của con!”

Cố Thừa Hiên vốn là đứng phía sau ba mẹ mình, nhìn thấy một người đang khóc nhào tới, theo quán tính nghề nghiệp lập tức tiến lên đỡ lấy người này, không ngờ cô gái kia cũng cứ thế ôm anh, ngã vào trong lòng của mình mà khóc, còn liên tiếp kêu lên: “Ông nội, con thật thê thảm!”

Cố Thừa Hiên chưa bao giờ cùng phụ nữ tiếp xúc thân mật như vậy, lúc này có phần hơi lúng túng, chẳng qua là bộ dạng của đối phương giống như rất kích động, lấm lem nước mắt nước mũi, đầu vẫn nằm trong lồng ngực của anh. Nếu đối phương là đàn ông, chắc chắn Cố Thừa Hiên chỉ cần một chiêu là quật ngã, nhưng mà đối phương là phụ nữ, còn là một cô bé đang làm nũng, nếu mà một chiêu của anh không phải là sẽ bẻ gãy tay người này sao?

“Khụ khụ...Tiểu Cửu, xảy ra chuyện gì?” Ninh lão gia ho nhẹ hai tiếng rồi hỏi.

Ninh Mông cảm giác hướng phát ra âm thanh không đúng, ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy mặt Cố Thừa Hiên đỏ lên, Ninh Mông tức giận đẩy anh ra, tiện thể lăm bằm hai câu, “Mình đã tính rồi, vậy mà vẫn sai mục tiêu!”

Ninh Mông xoay người chuẩn xác dựa vào trong lòng bà nội: “Ô ô...Bà nội, hôm nay là hôn lễ của chị họ, con là em họ thì nên tham dự từ đầu đến cuối phải không? Huống chi hôm nay con lại là phù dâu! Nhưng mà ba không cho con ở lại dự bữa tiệc mà muốn con trở về thành phố N cùng mọi người.”

“Ba của con nói cho ta biết là sợ con gặp chuyện không may, hôm nay rất nhiều người, nhờ xảy ra chuyện gì, bà nội phải biết làm sao?”

“Ông nội...” Ninh Mông thấy bà nội cũng đồng ý với cách làm của Ninh Trí Văn, dứt khoát bỏ đi, ngược lại đem ánh mắt chờ đợi hướng về phía Ninh lão gia.

“Lão Ninh à, đây chính là cháu gái bảo bối sao?” Cố lão gia ở một bên nhìn thấy Ninh Mông đáng yêu như vậy cảm thấy thích vô cùng, con gái nên được nuông chiều, làm nũng là quyền lợi dành cho những cô gái, hơn nữa cháu chắt ở Cố gia đều là con trai, ông cũng thường xuyên ước ao những gia đình khác có cháu gái quanh quẩn ở bên chân làm nũng, ỷ vào.

“Đúng là như vậy, đây là Cửu nha đầu của nhà chúng tôi, trong số anh chị nó là đứa thừ chín, nên từ nhỏ gọi là Tiểu Cửu.” Trước đây Ninh lão gia tử không thực hiện kế hoạch hóa gia đình, sinh nhiều con nên được gọi là “Mẹ anh hùng”, cho nên anh chị em ở Ninh gia tổng cộng có mười người, lấy vợ gả chồng nên cũng có nhiều cháu. Mà trong nhà Ninh Mông là đứa nhỏ nhất, “Tiểu Cửu, đây là ông Cố, đây là bà Vu, đây là chú Cố, thím Bạch, người này là anh Thừa Hiên...”

Từ nhỏ miệng lưỡi của Ninh Mông đã rất ngọt, lúc kêu một tiếng ông nội bà nội chú thím thì rất ngọt. Nhưng mà tiếng “Anh” này từ đầu đến cuối cô không có nói ra, bây giờ đâu có giống như thời của ông nội đâu, đâu thể tùy tiện kéo một người ra liền gọi “Anh chị” được, bây giờ nghe thấy kiểu xưng hô này có chút mập mờ.

“Này con gái, lớn lên xinh đẹp, miệng lưỡi lại ngọt như vậy...” Bà nội Vu vừa nhìn thấy Ninh Mông liền thích ngay, vội vàng gọi cô tới đây, nắm tay cô mà hỏi.

Nhưng Ninh Mông đối với đêm nay lại không thể bỏ qua, cách hai phút lại hỏi: “Ông nội, con ở lại được không?” Càng về sao, Ninh lão gia bị cô hỏi cho đến phiền, không thể làm gì khác hơn mà nói “Con gái phải chú ý an toàn” một chiều này tới chặn miệng cô. Ninh Mông nghe thấy thể liền không vui, trong lòng không thoải mái, trước mặt nhiều người như vậy lại cảm thấy tức giận, hơn nữa chỉ cần nhìn thấy người ngồi đối diện lại cảm thấy khó chịu.

Bà nội Vu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến hồng hồng, một đôi mắt to ngập nước, càng thêm đau lòng, liền nói đỡ: “Tiểu Cửu phải trở về thành phố N sao? Đúng lúc, Thừa Hiên nhà chúng tôi xin nghỉ phép đến tham gia hôn lễ, ngày mai mới trở về thành phố N. Đêm nay để Tiểu Cửu ở lại cùng với mấy người trẻ tuổi vui chơi, sáng sớm ngày mai, Thừa Hiên và Tiểu Cửu cùng trở về, như vậy có được không?”

“Đúng đúng đúng!” Ninh Mông gật đầu giống như gà mổ thóc vậy, thấy ông nội mình có chút dao động, vội vàng đảm bảo, “Con nhất định sẽ ngoan ngoãn, nhất định sẽ chú ý an toàn, nghe lời người này....Àch, mà anh tên là gì nhỉ?”

“Cố Thừa Hiên.” Về mặt lạnh nhạt Cố Thừa Hiên nói ra tên của mình.

“A, nghe lời của anh Cố này!”

Sau đó Ninh lão gia đồng ý, nhìn bóng dáng tung tăng chạy đi của Ninh Mộng, bắt đầu dĩ than thở: “Thật không biết lúc nào mới có thể lớn lên...”

“Con gái mà, là để nuông chiều, nhân lúc còn chưa lập gia đình, giữ ở bên người, nhìn làm nũng cũng là một loại may mắn nha.” Cố lão gia vỗ vỗ vai bạn tốt, “Đợi đến khi lập gia đình, người hưởng phúc lại là người khác nha...Mà thật sự Tiểu Cửu nhà ông rất đáng yêu, không biết người nào có được may mắn này?”

Hai nhà vui vẻ cùng nhau hàn huyên cả một giờ, cho đến khi ngoài đại sảnh cử người ra thông báo bắt đầu nghi lễ, lúc này mọi người mới đi ra ngoài.

Ninh Mông không thể nào uống rượu, cũng may là phù dâu không chỉ có một mình cô, cô dứt khoát đi vào phòng bếp lấy một đĩa Tôm hùm chua cay tùy tiện tìm một phòng trống bắt đầu ăn. Nhân lúc này ăn nhiều một chút, đợi lát nữa ba cô mà thấy thì lại bị mắng, Ninh gia luôn chú trọng đến vấn đề thức ăn cho sức khỏe, rất ít khi cho phép cô ăn thức ăn có nhiều dầu mỡ và cay như vậy.

Cố Thừa Hiên vừa ngồi xuống không bao lâu đã bị một bàn người chúc không ít rượu, anh thấy uống như vậy sẽ không dừng lại, sẽ khiến cho anh trốn tránh. Anh từ chối cho ý kiến, ngồi yên lặng một chút cũng

tốt, anh cũng hiểu sau khi uống rượu say bản thân sẽ rất mệt mỏi. Đám an hèm kia có nói, ngày thường thoát nhìn anh như một đội trưởng lạnh nhạt, nhưng sau khi uống say lại giống như một đại gia thích sai bảo người khác.

Những lúc như thế này, anh cũng chỉ nhàn nhạt cười một tiếng, trải qua sau nguy hiểm sinh tử, say mèm như vậy, làm sao thần kinh có thể không căng thẳng được chứ? Huống chi, không ai biết lần sau có được uống nữa hay không.

Lúc này Cố Thừa Hiên mới phát hiện mình đang thất thần một chút, lập tức dừng lại tất cả suy nghĩ, quả nhiên là uống rượu say, thần thần như vậy tuyệt đối không được xuất hiện trên người bọn họ. Nhíu nháu mày. Cố Thừa Hiên tùy tiện đi vào một căn phòng ngồi xuống muốn nghỉ ngơi một chút.

“A!”

Chẳng qua chỉ là một tiếng thét chói tai ngăn ngủ, chắc là do đột nhiên bị dọa sợ mà thôi, Cố Thừa Hiên đoán là chắc không phải là chuyện gì nguy hiểm đâu, hơi khom người, muốn xin lỗi.

“Thật xin lỗi” bốn chữ này còn chưa ra khỏi miệng, đã có một cái đĩa đưa vào trong ngực, sau đó là một giọng nữ trong veo: “Ba, ba tìm con có việc gì sao?”

“con ở đây trốn làm cái gì?” Ninh Trí Văn đưa mắt nhìn Ninh Mông sau đó nhìn đến Cố Thừa Hiên, sau đó nhìn chăm chăm cái đĩa trong ngực Cố Thừa Hiên, “Miệng làm sao lại sưng thành như vậy? Có phải con vừa ăn vụng tôm phải không?”

“Không có, không có.....Mà không, người này....À, anh Cố nói muốn ăn, con giúp anh ấy mang thức ăn từ phòng bếp lên, thật....Không tin ba cứ hỏi anh ấy!” Ninh Mông thừa dịp ba mình vừa mới bắt đầu mở miệng. Một tiếng cũng không nói lại, bước một bước dài tiến lên khoác tay ông, chỉ vào Cố Thừa Hiên nói, “Ba, ông nội đồng ý cho con ở lại muộn một tí, để ngày mai con đi theo anh Cố này trở về thành phố N.”

Ánh mắt Ninh Trí Văn lập tức nhìn Cố Thừa Hiên, sau đó gật đầu mở miệng nói: “Bác là Ninh thị trưởng, bạn của Cố Trường Tân, ba cháu.”

2. Chương 2: Phụ Nữ

Ninh Trí Văn nhìn thấy người trước mặt đứng nghiêm, không tỏ ra nịnh nọt cũng như kiêu ngạo, thậm chí người thanh niên trẻ tuổi này còn lộ ra hơi thở lạnh lùng xa cách, không có nói nhiều, nhưng mà trong lòng thầm khen ngợi, toàn thân toát lên khí chất vương giả, oai phong.

Trong thành phố Cố gia có địa vị gì, Ninh Trí Văn dĩ nhiên biết rõ, Cố lão gia đã sớm tham gia cách mạng, bay qua núi trập trùng, bay qua thảo nguyên, cầm lấy báng súng đánh giặc ngoại xâm, sau khi chiến tranh giải phóng thắng lợi, vào quân khu, nhận quân hàm. Đời thứ hai có hai đứa con trai, một đứa nhập ngũ, một đứa tham mưu, cũng là nhân vật quân sự chính trị quan trọng. Đời thứ ba của ông cũng đều nhập ngũ, một người hôm nay là chú rể đoàn trưởng quân khu Cố Trạch Vũ, người còn lại chính là người trước mặt Cố Thừa Hiên.

Nhưng mà Cố Thừa Hiên hết sức khiêm tốn, người ngoài chỉ biết là anh nhập ngũ, nhưng cụ thể là quân khu nào thì không ai biết.

Trong một lúc, hai người chênh lệch về tuổi tác không ai nói lời nào, không khí có chút lúng túng. Ninh Trí Văn không thể làm gì khác là quay đầu nhìn về phía Ninh Mông. Người phía sau di chuyển cơ thể nhỏ bé của mình đến trước mặt cha, cúi đầu giống như học sinh tiểu học phạm lỗi.

“Ông nội con cũng đã đồng ý, ba cũng không thể nào ép buộc con trở về, nhưng mà con cũng phải nhớ kỹ, sáng sớm ngày mai phải trở về thành phố N! Đợi lát nữa ba tới kia bàn một tí, ba tìm công việc cho con, đi gặp lãnh đạo tương lai của con.”

“Con không đi.” Ninh Mông nơm nớp lo sợ nhìn ba mình một cái, nhỏ giọng mà phản kháng lại, “Con học là để lấy tin tức và biên tập, cũng phải là học về tài chính,

Ba sắp xếp cho con là nhân viên kế toán ngân hàng, mười đầu ngón tay của con al2 để viết chữ, không phải để kiếm tiền!”

“Ban đầu ba không đồng ý cho con học cái kia, con vẫn đi, con nhìn xem, sau khi ra trường, con chịu khổ không được, vốn lười biếng, cái bộ dạng này mà đòi làm ký giả? Ngân hàng và kế toán thì làm sao? Không tính là quá cực khổ, vẫn còn ổn định hơn, chỗ nào không thích hợp hả con gái?” Ninh Trí Văn vừa thấy bộ dạng không vừa ý của cô liền bốc hỏa, bản thân làm gì có bản lĩnh lớn, thật không biết là ai rèn cho cái tật xấu này?!

Dĩ nhiên, trong lòng ông cũng hiểu, ở trong nhà trừ ông nội và bà nội ra thì còn ai có thể nuông chiều cô thành cái dạng này chứ?

Cố Thừa Hiên gặp phải hai cha con đang tranh chấp, một mình là người ngoài đứng đây cũng không hay, liền lên tiếng chào một tiếng rồi rời đi. Ai ngờ, Ninh Mông ý vào vóc người nhỏ bé ngang ngạnh chen đến giữa anh và Ninh Trí Văn, trong lúc đó một đôi tay trắng nõn với móng vuốt nhỏ bé bám lên cánh tay của anh.

“Ba, con là phù dâu, phải giúp chào hỏi khách khứa, đối với nơi này anh Cố đây không hề quen thuộc, con dẫn anh ấy ngồi vào vị trí nữa chứ!” Nói xong, liền lôi kéo Cố Thừa Hiên đi ra ngoài.

Đây là lần thứ hai Cố Thừa Hiên tiếp xúc thân mật với một cô bé, hai lần cũng là một người. Trời sinh đã tương đối lạnh nhạt, trong cuộc đời Cố Thừa Hiên đây là lần đầu tiên anh dễ nổi nóng, không biết sau này cuộc đời kỳ diệu sẽ mở ra. Lạnh lùng hất tay Ninh Mông ra, âm thanh trầm thấp của Cố Thừa Hiên như phủ một tầng sương mù, làm cho đối phương phải rung mình một cái: “Nhanh chóng quen thuộc địa hình và tùy cơ ứng biến đó là kỹ xảo bình thường nhất của chúng tôi, không cần cô giúp đỡ, cảm ơn.”

Ninh Mông nhìn một chút bóng lưng anh rời đi, xoa xoa cánh tay của mình, oán trách nói: “Hắc, người này thật là...”

Cố Thừa Hiên đến phòng khách sạn không có ai liền ngồi một lát, vẫn cảm thấy có chút say say, liền lắc đầu, đến phòng vệ sinh dùng nước lạnh rửa mặt, lúc này mới tỉnh táo một chút. Anh theo thói quen dùng mu bàn tay chùi nước trên mặt, đột nhiên bên cạnh có một cánh tay có thể nhìn rõ các khớp xương đưa cho anh một tờ khăn giấy, anh sửng sốt, lúc này mới chú ý bên cạnh mình có một người đàn ông.

Là một người trông có vẻ đứng đắn, mặt mũi hiền hậu, trên khóe miệng còn có ý cười. Cố Thừa Hiên có thói quen là ngoại trừ công việc ra mọi việc khác anh đều làm qua loa đại khái, không câu nệ chi tiết. Đối diện với người lạ đưa mình tờ khăn giấy, trong lòng tuy không vui song cũng không làm mất mặt người ta nên lạnh lùng nhận lấy khăn giấy, nói tiếng cảm ơn rồi đi ra ngoài. Nhưng chỉ vừa ra khỏi cửa anh liền ném tờ khăn giấy trong tay vào thùng rác.

Theo như Cố Thừa Hiên thấy, kiểu đàn ông mà trên mặt dính có chút nước cũng phải cẩn thận dùng khăn giấy lau đi như thế thật chẳng giống đàn ông, nói khó nghe hơn thì là giống như đàn bà vậy. Không giống như anh, trên mặt dính chút nước thì chỉ cần lấy tay lau hai cái là xong.

Ninh Mông bị nước ở phía sau văng trúng mặt, trên mặt có chút lạnh lẽo, sau đó nước từ má chảy xuống. Cảm thấy ngứa. Muốn để cho bình thường, còn chưa nói đến, chỉ là hôm nay cô trang điểm, mà giọt nước này không lệch mà rơi trên mặt cô, chỉ một chút nữa là bất tỉnh.

Cô quay người lại, hung hăng mà trừng mắt nhìn đối phương, sửa sửa làn váy lễ phục, hất đầu đi đến trước mặt Cố Thừa Hiên, hất cằm nhỏ tinh xảo lên, chất vấn: “Anh Cố này, lẽ phép cơ bản cũng không biết, tôi thấy bộ dạng của anh cũng không đến nỗi thô kệch, thể nào mà bên trong lại như vậy...” Ninh Mông chú ý đến lông mày rậm càng nhấn càng sâu của Cố Thừa Hiên, ấn đường dựng lên giống như hai đường thẳng lại nghĩ đến việc ngày mai còn phải theo anh ta về thành phố N nên đành nuốt vào hai chữ “thô lỗ” thay vào đó bằng những từ nhẹ nhàng hơn “hung hãn như vậy?”

Cố Thừa Hiên nghe cô gái này nói chuyện như vậy không hiểu sao lại cảm thấy buồn cười, bất quá anh chỉ làm văng vài giọt nước trên mặt cô mà thôi, cũng không phải a-xít-sun-phu-rit, vậy mà tại đây cô lại dạy

dở “bên trong” của anh. Nghĩ lại, đây là lần thứ ba trong ngày hôm nay tiếp xúc với cô gái này, đây là kiểu có chỗ dựa nên không sợ gì hết, Cố Thừa Hiên nhớ tới Đại đội trưởng từng nói – tất cả phụ nữ trên thế giới đều là loài động vật phiến toái nhất.

“Hung hãn?” Ninh Mông cảm thấy được vẻ mặt bình tĩnh của đối phương, giọng điệu nói ra cũng không có chút sợ hãi, “Hung hãn là niềm tự hào lớn nhất của tôi mà.”

Ninh Mông nghe mà chẳng hiểu ra gì, quay lưng lại thì đã thấy bóng dáng Cố Thừa Hiên đi mất rồi nên chỉ biết nhỏ giọng chê bai: “Không có văn hóa thật đáng sợ...”

Cố Thừa Hiên mặc kệ cái động vật phiến toái nhất thế giới này, quả quyết mà bước về phía trước. Ninh Mông nhìn bóng lưng anh với vẻ xem thường, lại quay người nhìn phía sau người đàn ông kia, nhú nhú mày, làm bộ như không nghe thấy có người gọi “Tiểu Cửu”, đi về phía bên cạnh chị họ.

Sau khi ăn cơm trưa xong, một đám thanh niên trẻ tuổi la hét náo nhiệt không cho cô dâu chú rể rời đi. Nói là không làm lễ trong giáo đường, nhưng vứt bó hoa thì không thể bỏ qua. Ở đây đa số đều là con cái cán bộ, bọn họ cũng phải đến đây ngắm chơi, lúc này, mấy người lớn tuổi đang đứng ở trước cửa đều nói hôm nay bọn họ có thể chơi đùa thoải mái, dù sao thì hôm nay cũng có chuyện vui mà.

Cố Thừa Hiên cũng bị Bạch Lăng đẩy một cái, để anh cũng vào tham gia náo nhiệt. Cố Thừa Hiên không thích nhất là nơi có nhiều người, dù sao người như bọn anh bất cứ khi nào cũng phải duy trì bình tĩnh, trong khi đó mắt thấy sáu đường, tai nghe tám hướng, nơi đông người không dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ.

Bạch Lăng chỉ biết nhủ thầm nhìn con trai, bắt đắc dĩ thở dài. Tại sao lúc trước lại đồng ý để cho anh tham gia bộ đội đặc chủng? Vốn đã không thích nói chuyện, bây giờ lại càng trầm mặc, đôi khi yên tĩnh đến mức khiến cho người khác xem nhẹ sự tồn tại của anh. Đáng lẽ ra, đàn ông điềm tĩnh tuyệt đối không phải chuyện xấu, chỉ là lúc này anh cũng đã trưởng thành, cũng là 28 tuổi, ngay cả bạn gái cũng không có. Hôm nay tham gia hôn lễ của cháu, nhìn thấy bộ dáng chị dâu vui tươi hơn hờ như vậy, bà cảm thấy có chút chạnh lòng.

“Thừa Hiên, thời gian con ra ngoài không còn nhiều, không dễ gì có được ngày nghỉ, sao lại cứ im lặng không lên tiếng thế hả? Con xem, bên kia có nhiều cô gái như vậy, con qua đó chào hỏi một chút đi, nhìn xem có ai thích hợp không, con cũng đã 28 tuổi rồi, con nhìn đi Trạch Vũ năm nay có thể cho bác cháu con bé cháu nội rồi. Mẹ không hy vọng con sang năm ẹ bé cháu nội nhưng cũng phải ẹ thấy mặt con dâu chứ.”

Cố Thừa Hiên xoa xoa thái dương, chậm rãi nói: “Mẹ....mẹ có biết, thân phận của con, có vợ cũng không dễ dàng gì.”

“Thoe như con nói, vậy cả đời con cũng không thể kết hôn hả? Định cả đời độc thân sao?” Bạch Lăng cực kì phần nộ khi thấy con trai lấy cớ, “Con xem Đại đội trưởng của con cũng có vợ con đấy là gì?”

Đối với việc này Cố Thừa Hiên không có lí do gì để phản bác, mặc dù đại đội trưởng hay phản nản về vợ con nhưng những lúc như thế cả đại đội ai cũng có thể nhìn thấy nụ cười trên môi anh ấy.

“Này Tiểu Cửu!” Bạch Lăng đột nhiên gọi Ninh Mông khi thấy cô chạy ngang qua, thấy cô bé quay đầu lại phía mình liền kéo Cố Thừa Hiên đến đứng bên cạnh nói: “Con ở chỗ này chắc quen thuộc hơn, đưa anh Thừa Hiên đi lòng vòng một chút được không? Để nó đứng mãi ở đây cũng buồn.”

Ninh Mông ban đầu định không đồng ý, cô vốn không quen anh ta hơn nữa cô cũng ít ở thành phố G này, đám người kia hơn một nửa là những người cô không quen, gặp mặt thì vui đùa vậy thôi. Bây giờ kêu cô dẫn theo một người đàn ông mặt lạnh như băng thế này, cô có bản lĩnh đó sao?

“Ninh Mông!” Ninh Trí Văn ở đằng sau gọi cô, nhìn về phía Bạch Lăng gật đầu chào rồi quay về phía cô nói tiếp: “Con đi đâu vậy? Không phải ta đã bảo con đừng chạy lung tung chút nữa theo ta đi gặp chủ tịch ngân hàng Lý sao?”

Ninh Mông vẻ mặt đau khổ nhìn về phía ba mình, buồn bực gãi đầu, trông thấy Ninh Trí Văn và Bạch Lăng đang đứng nói chuyện thì liền giả hoạt chớp chớp hai mắt nói: “Ba, dì Bạch bảo con dẫn anh Cố đi chơi xung quanh, chúng con đi trước nha, còn vị chủ tịch ngân hàng Lý đó thì để mai gặp...” Nói xong không cần Ninh Trí Văn đồng ý cô liền bước đến nắm tay Cố Thừa Hiên kéo ra ngoài.

Cố Thừa Hiên nhìn bàn tay đang nắm lấy tay mình, làn da rất trắng, lỗ mờ có thể nhìn thấy dưới da mạch máu màu xanh, bàn tay nhỏ, nhìn bàn ta ngăm đen và to lớn của mình giống như làm nên cho bàn tay ấy. Về mặt có chút đỏ ửng, Cố Thừa Hiên có chút lúng túng khụ khụ hai tiếng rồi nói: “Cô không cần phải để ý đến tôi, tự mình đi chơi đi, tôi không thích những nơi náo nhiệt.”

Ninh Mông buông tay anh ra, nhìn anh một cách kín đáo rồi bỗng dưng nở nụ cười: “Thật vậy hả?”

Cố Thừa Hiên quên mất đã từng nghe ở đâu đó rằng – Nụ cười của con gái là nụ cười đẹp nhất.

Nhìn Ninh Mông giờ phút này đang cười thoải mái, Cố Thừa Hiên lại có chút hâm mộ, có được tinh thần phấn chấn, vui vẻ như thế anh tới bây giờ cũng không dám hy vọng xa vời. Kể từ năm năm trước khi vào đại đội đặc chủng, tính mạng của anh liền đã không còn là của mình, mỗi người khi có yêu cầu đều không tiếc từ bỏ tính mạng mình. Bọn họ chỉ có thể như hoa hướng dương mà theo đuổi ánh mặt trời, tự mình trưởng thành, tự mình bảo vệ mình. Mà cô gái trẻ Ninh Mông lại như ánh mặt trời, tự mình có thể phát ra những ánh sáng rực rỡ.

“A!” Ninh Mông hét lên một tiếng, “Hình như sắp ném hoa kìa!”

“Ném hoa?” Cố Thừa Hiên nhìn thoáng qua đám người đang ồn ào trên bãi cỏ “Cô hình như muốn bắt được?”

“Muốn thì có ích lợi gì? Nhiều người như vậy, tranh giành làm sao nổi chứ.” Ninh Mông sốt ruột nhìn về hướng bên kia, cũng không quay đầu lại nói, “Này, tự anh đi chơi đi, tôi đi trước nha, bye bye...”

Cố Thừa Hiên nhìn cô gái mặc lễ phục màu trắng đang vừa chạy đi vừa lấy tay cố gắng giữ chặt làn váy để tránh bị gió thổi tốc lên, động tác có vẻ vụng về. Anh cảm thấy không hiểu, cướp được bó hoa kia thì có thể lập tức kết hôn sao? Chủ nghĩa duy tâm này là điều tối kỵ nhất của anh... Anh xem thường bĩu môi, đi đến chỗ đám người đang ồn ào đó.

Cô dâu quay lưng về phía đám người đó, đem bó hoa ném cao về phía sau, một đám người trẻ tuổi cả nam lẫn nữ như ong vỡ tổ tranh nhau giành giật, Cố Thừa Hiên nhìn cô bé kia ở trong đám người chen tới chen lui, không ngừng lôi kéo người bên cạnh, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười nhàn nhạt. Cô nói anh hung hãn, bây giờ nhìn thấy bộ dạng này của cô, anh thật muốn đem cái này từ trả cho cô.

Cố Thừa Hiên bước nhanh về phía đám người đang giành hoa, khéo léo đi lên phía trước đám người cả trai lẫn gái đó, nhìn thoáng qua bó hoa đang rơi xuống, nhủu mày tính toán một chút tốc độ gió, hướng gió cùng đường cung bay của bó hoa, bước chệch qua bên phải một bước chân, dễ dàng đưa tay đón được bó hoa.

Quay đầu lại nhìn thấy cô bé kia đầu tóc rối bời, váy cũng có nhiều nếp nhăn, đôi mắt mở to, vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình. Cố Thừa Hiên đi tới phía trước, đem bó hoa nhét vào trong tay cô, buông xuống một câu “cầm đi” rồi phóng khoáng xoay người rời khỏi đó.

3. Chương 3: Tức Giận

Bóng lưng kia dần dần biến mất trong tầm mắt, mãi đến nhiều năm sau, Ninh Mông vẫn còn nhớ mãi.

Xung quanh có không ít cô gái vui cười bàn luận về người đàn ông anh tuấn đẹp trai vừa rồi, Ninh Mông vẫn duy trì vẻ mặt ngạc nhiên, nắm trong tay bó hoa xinh đẹp mà ngây ngốc đứng ở đó. Chị họ Hàn Lăng Sa đi tới, nhìn em gái hoàn toàn không tập trung nói đùa: “A, chị không nhìn nhầm chứ, kia đúng là em trai của chồng chị, cậu ấy xin phép nghỉ ở bên bộ đội để tham gia hôn lễ à? Xem ra, hai đứa có quen biết?”

Ninh Mông không trả lời, ngơ ngác nhìn nơi mà Cố Thừa Hiên vừa rời đi. Trong lòng không rõ là cảm giác gì. Mặc dù có gia thế tốt, nhưng cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, còn chưa nói là một cô gái chưa từng yêu đương. Được một người đàn ông anh tuấn như vậy giành bó hoa cưới trao ỉnh, trong lòng thật có chút vui sướng. Nhưng ngoài vui sướng có chút ngại ngùng, thậm chí cô còn có thể cảm giác được hiện giờ mặt mình đang nóng bao nhiêu độ. Chỉ là ngoài hai cảm giác đó ra thì chủ yếu vẫn là ngạc nhiên.

Sao anh ta có thể giành được bó hoa dễ dàng thế chứ?

“Ninh Mông xinh đẹp”, Hàn Lăng Sa nhéo nhéo mặt cô, “Bộ dạng của em làm chị cảm thấy em đang đứng đây... “tư xuân”?” Hai từ cuối cô cô dùng hơi thái quá nên quay sang nhìn chồng mình đang đứng bên cạnh tìm sự ủng hộ.

Cố Trạch Vũ nhẹ nhàng mỉm cười nhìn cô em vợ đang lúng túng, đi đến bên nắm lấy tay vợ yêu của mình suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Tư xuân’, cái từ này hình như nghe có chút không hợp đâu, hay là ‘háo sắc’ cũng được đấy.....Mấy cô gái bọn em không phải hay dùng từ này sao?”

Những người xung quanh đều có quen biết với Tiểu Cửu của Ninh gia khi nghe thấy thế đầu không nén nổi cười ha ha. Có người còn bạo miệng bảo Cố Trạch Vũ kêu Cố Thừa Hiên đến để Ninh Tiểu Cửu tái diễn một màn nữ sinh háo sắc.

Ninh Mông đỏ mặt, giơ tay lên, đem hoa trong tay ném vào cái tên đang mở miệng cười xấu xa đó, giọng nói có chút bực bội cùng ngượng ngùng: “Hoa thơm như vậy có đủ để chặn cái miệng thú của cậu lại không?”

“Chao ôi! Bảo bối của Ninh gia tức giận rồi!” Cái tên bị ném hoa vào người đó càng lớn tiếng hơn.

Ninh Mông bị cậu ta nói như vậy thì thật sự tức giận, xung quanh có biết bao nhiêu người đàn ông mang tên mặt nạ cười xấu xa nhìn cô, còn những cô gái mang tiếng là danh môn thực nữ thì che miệng cười trộm, thậm chí có người còn thấp giọng thì thầm. Cô có cảm giác mình như một thằng hề làm trò cho người khác cười. Nhưng dù sao cô cũng hiểu hôm nay cũng là hôn lễ của chị họ, nếu gây chuyện cũng không phải là việc tốt. Hít thở sâu vài cái, không để ý những người phía sau đang cười lớn mà ngẩng cao đầu bước đi.

Ninh Mông luôn tâm niệm một câu nói, loài thiên nga cũng giống như nàng công chúa, vẻ cao quý vốn tự nhiên có sẽ không bao giờ xóa bỏ được.

Ninh Trí Văn và Cố Trường Tân đang nói chuyện về chính trị, thấy Ninh Mông với vẻ mặt tức giận tới đỏ cả lên đi đến.

Cố Thừa Hiên đứng dựa vào tường, nhìn thấy cô gái kia vừa nãy còn rất vui vẻ, không biết làm sao chỉ trong chớp mắt lại tức giận đến vậy. Không phải anh đã giành được bó hoa giúp cô rồi sao?

“Anh, đi ra ngoài với tôi một chút!” Ninh Mông thở phì phì chỉ vào Cố Thừa Hiên. “Nhanh lên một chút, tôi đợi anh ở phòng chơi mạt chược bên kia!”

Người nhà Ninh gia và Cố gia đều nhìn về phía Cố Thừa Hiên tỏ vẻ không hiểu nhưng người trong cuộc chỉ đơn giản gật đầu rồi đi theo Ninh Mông.

Ninh Mông ngồi trong phòng chơi mạt chược không một bóng người, mở cửa chờ “tên đầu sỏ gây chuyện” kia tới. Cố Thừa Hiên bước vào, tiện tay đóng luôn cửa lại, rồi tùy ý tìm một cái ghế ngồi xuống mới từ từ mở miệng hỏi: “Cô làm sao vậy?”

“Làm sao vậy?” Ninh Mông cao giọng hỏi lại, “Anh hỏi làm sao vậy? Sao anh lại đưa bó hoa cho tôi? À! Anh có biết anh đã gây rắc rối lớn cho tôi rồi không? Anh bị điên hay bị động kinh vậy? Nếu như anh đi làm một cái máy phát điện chắc còn có thể đem lại hạnh phúc cho nhân dân đấy.”

Cố Thừa Hiên cau mày nghe cô nói liên thanh, đợi cô im lặng một chút mới nghi ngờ hỏi: “Không phải cô muốn giành được bó hoa đó sao? Nhìn dáng người cô là biết không thể giành nổi, mà tôi thì chỉ cần vươn tay lên là lấy được nên lấy giúp cô thôi.”

Ninh Mông thấy người trước mặt trả lời câu hỏi của cô không có khó khăn gì, liếc mắt hỏi: “Anh có biết nhận được hoa cô dâu có ý nghĩa thế nào không?”

“Biết chứ! Người đó sẽ kết hôn.....” Cố Thừa Hiên còn nghĩ mình nói sai, cho rằng cô chỉ thích vui chơi náo nhiệt, không muốn kết hôn, nên còn lên giọng khuyên bảo, “Cô theo chủ nghĩa không kết hôn ư? Cô yên tâm đi, những thứ đó chỉ là theo chủ nghĩa duy tâm thôi, sao có thể đúng được chứ! Nếu cô không thích thì mang bó hoa đó ném đi cũng được.”

Ninh Mông bị anh ta làm cho tức muốn bẻ phổi, cái gì mà “cô theo chủ nghĩa không kết hôn” chứ? Không thể chịu nổi liếc anh ta rồi chán nản nói: “Được rồi được rồi, tôi và anh không phải là những ngôi sao trên cùng một bầu trời, không thể nói với nhau quá hai câu, mà tôi cũng lười nói chuyện với anh....”

Nói xong liền chạy ra ngoài, cô bây giờ một giây cũng không muốn ở cùng một chỗ với anh ta, lại đợi đi xuống phía dưới, cô cảm thấy mình từ nhỏ được nuôi dưỡng tốt chứ nếu không biết kiếm ché đã vứt bó hoa đi lâu rồi. Vì đi quá nhanh, eo bị đụng vào góc cạnh bàn mặt chược. Ninh Mông bị góc nhọn đó đâm khiến đau đến nổi khom cả lưng, tay ôm lấy chỗ đau, khóe mắt rơm rớm nước.

Cố Thừa Hiên thấy câu nói của đại đội trưởng đúng là chân lý, phụ nữ đúng là động vật phiến toái, ngốc chết đi được, đi đứng mà cũng có thể đụng vào cạnh bàn, không biết nhìn đường sao? Bước lên đỡ lấy cô, Cố Thừa Hiên tức giận hỏi: “Đau lắm sao?”

Ninh Mông đau đến nỗi không thể trả lời, đỡ eo gật gật đầu. Hai mắt giống như bị một tầng sương mù bao phủ, đôi môi mím chặt, vẻ mặt đau đớn, bộ dạng đó thật khiến làm cho người khác đau lòng. Cố Thừa Hiên thường ngày ở trong doanh trại, ba năm rưỡi không thấy một cô gái nào là chuyện bình thường, hơn nữa lại thấy một cô gái lại trông như trẻ con thế này, ngay lập tức anh mềm lòng thở dài một hơi rồi nói: “Để tôi xem một chút!”

Nói xong liền đỡ lấy eo cô, kiểm soát lực trên tay nhẹ nhàng xoa bóp một chút rồi hỏi: “Đau ở đây sao?”

Ninh Mông còn chưa kịp trả lời thì cửa đã bị đẩy ra. Cố Thừa Hiên theo phản xạ quay đầu lại, đứng ở cửa có mấy người mà cầm đầu là người đàn ông đã đưa khăn giấy cho anh trong toilet. Người đó cũng giật mình nhìn hai người, tầm mắt dừng lại ở bàn tay anh đang đặt trên eo Ninh Mông.

Cố Thừa Hiên vốn không thích ở chỗ có nhiều người lạ, đang định kéo Ninh Mông rời khỏi thì người đó đột nhiên lên tiếng: “Tiểu Cửu, sao hôm nay em lại tránh anh?”

Thì ra là hai người họ quen nhau, xem chừng còn có chuyện để nói, anh cũng không nên ở lại. Cố Thừa Hiên tỏ ý bảo Ninh Mông ra sau, còn mình đi thẳng ra ngoài. Vừa mới ra khỏi cửa phòng chơi mặt chược đã nghe thấy âm thanh như không đủ sức của Ninh Mông: “Đâu có...Em có chút việc nên đi vội thôi.”

Ninh Mông đối diện với người mà cô đã thích mười năm, tay chân như thừa thãi không biết làm gì, bàn tay nắm thành quyền, ngón giữa đâm vào lòng bàn tay đau đớn, nhờ vào nỗi đau này nhắc nhở mình giờ này đứng đây với thân phận gì: “Em còn có chút việc phải ra ngoài, mọi người ở lại chơi vui vẻ nhé.”

“Tiểu Cửu, chúng ta nói chuyện một chút đã...”

Ninh Mông ngẩng đầu nhìn vẻ mặt ôn hòa của người đàn ông, lại liếc mắt nhìn phía sau anh, cúi đầu xuống nói: “Bây giờ không tiện, để sau đi, dù sao ngày mai em cũng về thành phố N, chúng ta sẽ tìm lúc nói chuyện.” Nói xong, đẩy anh ta ra, chạy ngay mất.

Tìm nơi không có người Ninh Mông mới dám dừng lại há miệng thở hổn hển, giả bộ có khí phách lau nước mắt, giọng trầm nói: “Không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao? Ninh Tiểu Cửu, mày có chút tiền đồ có được không? Hơn hai mươi năm qua mày không có đàn ông không phải là vẫn sống tốt sao? Khóc cái gì chứ? Người ta vừa xuất hiện là có thể phá vỡ cả thế giới của mày sao? Người ta đâu phải là Thượng đế.”

Ngoài miệng thì nói như thế để tự an ủi mình, nhưng trong lòng cũng không lừa được chính mình, nỗi đau đó sao có thể quên dễ dàng được. Tần Mặc, cái tên này đã ở trong lòng cô mười năm. Đã có lúc cô cho rằng đó là cái tên hay nhất trên thế gian này, lời lẽ nói ra như tranh thủy mặc Giang Nam. Vậy mà bây giờ cô lại coi anh như nỗi ám ảnh, muốn trốn mà không kịp, cô biết chính mình cũng thực sự có lỗi với anh, ban đầu chính là do cô lừa anh.

Cố Thừa Hiên nhìn về phía trước thấy một người đang ngồi chồm hổm trên mặt đất một tay chống vào tường. Anh im lặng đi đến bên cạnh, một tay kéo cô lên, một tay lau nước mắt cho cô, cau mày lạnh lùng nói: “Lau sạch nước mắt đi.”

Ninh Mông bị anh nhìn thấy bộ dạng này của mình, vừa tức giận vừa xấu hổ quát lớn: “Mắc mớ gì tới anh chứ? Tôi hay khóc như thế thì làm sao nào?”

Cố Thừa Hiên lại càng nhíu mày sâu hơn: “Nếu không phải ba cô kêu tôi tới đây tìm cô thì cô tưởng rằng tôi rảnh rỗi vậy sao? Cô nghĩ cô là ai?”

Ninh Mông biết người đàn ông trước mặt này chẳng phải là loại người biết thương hoa tiếc ngọc, bây giờ cô đang rất mệt mỏi, chủ muốn ngủ một giấc chẳng có tâm trạng đâu mà tranh luận cùng anh ta. Lấy tay

xoa xoa mặt cho tươi tỉnh rồi mới trở lại chỗ Ninh Trí Văn. Ninh lão gia tử thấy mắt cô hơi đỏ, đau lòng hỏi han đã xảy ra chuyện gì nhưng Ninh Mông chỉ nói một muốn chết, muốn trở về thành phố N.

Ninh Trí Văn đang định giáo huấn cô mấy câu nhưng Cố lão gia Tử đã vội vàng nói tiếp: “Để cho Thừa Hiên đưa con trở về đi, con gái một mình như vậy đi đường không an toàn, đừng để ông bà nội con lo lắng.”

Ninh Mông ngay lúc này không muốn gặp ai, liền từ chối luôn: “Không cần phiền phức vậy đâu ạ, tự con đi cũng được, để con đi nói trước với chị họ một tiếng.”

“Hay để tôi đi cùng cô.” Cố Thừa Hiên gọi lại khi Ninh Mông chuẩn bị xoay người rời đi, sau đó lại giải thích thêm, “Đúng lúc tôi cũng có việc phải trở về, thuận đường thì cùng nhau đi đi.”

Ninh Mông nhìn anh một hồi lâu, cuối cùng mới gật đầu đồng ý. Sau khi khóc đến mức nhìn cái gì cũng thấy mờ ảo, không phân biệt nổi đông tây, đầu đau đến mức không chịu nổi, chính cô cũng không biết mình như vậy có thể tự trở về thành phố N an toàn không, có người đi cùng đi cùng nếu xảy ra chuyện gì cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Nhưng mà cả hai người họ không ai nghĩ rằng lần đi cùng này sẽ phát sinh một chuyện làm thay đổi quan hệ của bọn họ....

4. Chương 4: Đau Lòng

Ninh Mông sau khi thay quần áo, thì hai người đi đến chỗ Cố Trạch Vũ và Hàn Lăng Sa chào hỏi, hai người họ cười cười nhìn cô với ánh mắt đầy hứng thú. Sau đó cô và Cố Thừa Hiên giữ khoảng cách 30cm rời khỏi. Đến sân bay mới biết thì ra vừa mới thi tốt nghiệp trung học xong, học sinh đi du lịch đến thành phố N khá đông nên vé máy bay đã bán hết. Ninh Mông không thể không về, Cố Thừa Hiên sợ cô xảy ra chuyện, nhúu mày một lát rồi hỏi: “Muốn tôi lái xe đưa cô về hay đi xe lửa?”

“Khụ khụ...” Ninh Mông dường như bị câu nói của anh làm cho sặc, nhìn người đàn ông trước mắt với vẻ mặt khinh thường rồi nói: “Như bây giờ mà nói, vé xe lửa còn khó mua hơn vé máy bay. Anh... không phải chỉ ngồi loại phương tiện hiện đại chứ? Hay là thực sự từ trước tới giờ chưa từng đi mua vé tàu?”

Quả thực từ trước tới giờ Cố Thừa Hiên ít khi tự mình đi mua vé. Khi đi đâu thực hiện nhiệm vụ thì bộ đội sẽ có người chuẩn bị sẵn vé cho anh, ở nhà muốn đi đâu xa thì đã có thư ký của Cố Trường Tân lo liệu. Tính ra nếu tự mình mua vé thì đây là lần đầu tiên, cho nên không biết cũng là chuyện bình thường. Đối với ánh mắt châm chọc của Ninh Mông với mình anh cũng không thêm để ý. Vẫn giữ nguyên bộ dạng lạnh như băng hỏi: “Tôi tự lái xe về, cô ở đây đợi hay về cùng tôi?”

“Anh cho rằng nếu như chúng ta bây giờ trở về ba tôi dễ dàng thả tôi đi sao?” Ninh Mông cắn móng tay suy nghĩ một hồi nói: “Chúng ta lái xe trở về thì mất khá nhiều thời gian. Anh muốn chúng ta ở cùng nhau lâu như thế sao?”

Cố Thừa Hiên suy nghĩ một lát, đại đội trưởng chỉ bảo anh quay về doanh trại có nhiệm vụ chứ cũng không nói cụ thể là gì. Gọi điện thoại về đơn vị hỏi nhiệm vụ cũng không gấp, chỉ cần về sớm một chút để trao đổi kế hoạch trước khi tiến hành nhiệm vụ. Cố Thừa Hiên nghĩ, nếu đã không mua được vé, nhiệm vụ ở đơn vị cũng không vội nên cùng Ninh Mông đi mua hai vé xe đường dài.

Thành phố G và thành phố N cách nhau cũng không quá xa, chỉ khoảng một ngày một đêm ngồi xe là tới. Bởi vì muốn nghỉ ngơi ở trên xe nên mua vé xe giường nằm, giường ngủ là hai giường hai tầng. Cố Thừa Hiên đưa Ninh Mông đi lấy vé rồi tìm đúng chỗ ngồi. Nhìn qua bên cạnh có hai người, là một đôi vợ chồng trẻ, lúc này đang vui vẻ ôm nhau cùng ăn đồ ăn vặt.

“Cô muốn nằm giường trên hay giường dưới?” Cố Thừa Hiên thu hồi ánh mắt, hỏi Ninh Mông đang cúi đầu trong túi tìm vật gì đó.

Ninh Mông liếc nhìn độ cao của giường và thành giường, chỉ vào giường dưới nói: “Giường trên thành giường quá thấp, tôi ngủ hay xoay người lung tung.”

Cố Thừa Hiên gật đầu, dặn dò Ninh Mông vài câu rồi đi xuống xe mua đồ ăn nước uống. Lúc quay lại đã thấy Ninh Mông nằm trên giường nhưng mắt mở to không ngủ. Anh mang đồ ăn đặt trên giường cô, dùng

tay vỗ vào người cô một cái, nhỏ giọng nhắc nhở: “Buổi tối chỉ nên ăn những thứ này, bên trong có nước, có việc gì thì gọi tôi.”

Nói xong cũng leo lên giường trên nằm xuống nghỉ ngơi.

Bên cạnh là đôi vợ chồng son đang ở trên giường ôm nhau cười nói. Cố Thừa Hiên khả năng chịu đựng rất tốt, hai lỗ tai làm như không nghe thấy đôi nam nữ kia nói gì, trong lòng rất bình tĩnh. Nhưng Ninh Mông ở giường dưới tính tình đâu có được tốt như vậy, khó chịu trừng mắt nhìn hai người không biết điều kia, kéo tai nghe MP4 lên rồi từ từ đi vào giấc ngủ.

Ninh Mông trong đám cưới đã đi đi lại lại cả một ngày, cơ thể mệt mỏi không chịu nổi vậy nên khó trách cô ngủ nhiều một chút, khi tỉnh lại đã là nửa đêm. Trong ánh trăng mờ mờ, Ninh Mông cảm thấy hình như có ai đó đang rờ rẫm trên người mình, theo bản năng lấy tay cản lại nhưng thật không ngờ lại chạm phải một bàn tay. Trong lòng sợ hãi, vội vàng mở mắt ra thấy người đàn ông giường kế bên đang dùng vẻ mặt thô tục nhìn mình, tay vẫn còn đang ở trên quần áo của cô, gần như chạm vào da cô.

Ninh Mông tức giận liền nhắm ngay mặt người đàn ông đó tát một cái. Hắn không ngờ cô sẽ làm thế, ngồi xổm trên giường ngơ ngẩn một chút. Ở giường trên, ngay lúc cô đứng dậy tát tên đàn ông đó thì Cố Thừa Hiên đã tỉnh lại. Lo cô gặp chuyện gì không hay, anh một tay nắm thành giường, đưa chân ra nhảy thẳng một cái xuống dưới, vừa lúc đó trông thấy một tên đàn ông đang ngượng ngập ngồi đó.

“Chuyện gì vậy?” Cố Thừa Hiên đi đến, ngồi bên cạnh Ninh Mông.

Ninh Mông lập tức khóc òa lên, nắm tay áo Cố Thừa Hiên vừa khóc vừa nói: “Vừa rồi tôi tỉnh lại, thấy tay hắn đang ở trên quần áo tôi sờ loạn.”

Cố Thừa Hiên vừa nghe, vừa vỗ vỗ lưng cô, không nói một tiếng an ủi Ninh Mông, ánh mắt lạnh lùng hướng về phía tên đàn ông kia. Hai phút sau, tên đó thừa dịp không ai để ý đến mình liền di chuyển một chút, muốn trở về giường của mình.

Thấy tên đàn ông đó có ý muốn nhanh chóng đi khỏi, Cố Thừa Hiên nhẹ nhàng đẩy Ninh Mông ra, đi nhanh về phía trước nắm lấy cổ tay hắn, lạnh lùng hỏi: “Tôi đã cho anh đi chưa?”

Tên đó bị anh nắm tay đau quá, gào khóc kêu lên: “Bệnh thần kinh à? Buông ra!”

Âm thanh lớn như vậy khiến mọi người trong xe đều tỉnh lại, lái xe cũng mở đèn xe lên đến hồi đã xảy ra chuyện gì. Tên đó không chịu nổi đau liền hét toáng lên: “Người này có bệnh rồi, vô duyên vô cớ chạy đến đánh tôi.”

Vợ tên đó cũng chạy tới, hung hăng trừng mắt nhìn Cố Thừa Hiên, lại còn liên tục buông ra những lời lẽ thô tục, vô cùng khó nghe. Cố Thừa Hiên vẻ mặt bình tĩnh nhưng tay đang nắm tay tên đó lại càng dùng thêm sức. Ninh Mông khóc một hồi, thấy người phụ nữ đó cứ liên tục ở đó chửi mắng Cố Thừa Hiên mà những người xung quanh đều nhao nhao giúp đỡ hai người kia nhìn về hướng Cố Thừa Hiên chỉ chỉ trỏ trỏ. Con tức giận trong cô bùng lên, xông đến trước mặt tên đó tát hắn một cái, sau đó mắng người phụ nữ bên cạnh: “Chồng cô nửa đêm chạy đến giường tôi sờ loạn trên người tôi, cô vẫn còn ở nơi này mà nói giúp anh ta, thật không hiểu đầu óc hai vợ chồng cô bị cái gì?”

Ồn ào trong xe bỗng chốc yên tĩnh trở lại, người phụ nữ kia thì càng lúng túng, mặt lúc đỏ lúc trắng. Trông thấy Ninh Mông cũng là một cô gái xinh xắn, tuổi cũng không qua lớn nhưng vẫn kiêu căng đáp trả: “Cô nói bậy bạ cái gì vậy? Chồng tôi chọc ghẹo cô chỗ nào? Cô đúng là ăn nói bịa đặt mà!”

“Hừ, ăn nói bịa đặt?” Ninh Mông chỉ vào Cố Thừa Hiên nói: “Cô có tin tôi nói anh ấy bẻ gãy cái tay làm loạn của chồng cô không?”

Cố Thừa Hiên dùng sức thêm một chút nữa, tên kia không chịu nổi đau đón như thế, vội vàng xin tha: “Ai da, đau chết mất, tôi thừa nhận, tôi thừa nhận, tôi vì thấy cô ấy xinh đẹp quá mà lại thấy quan hệ giữa hai người không tốt lắm, nghĩ là hai người đang cãi nhau nên nhân lúc mọi người đi ngủ....A! Buông ra! Gãy tay tôi mất!”

Nghe thấy tiếng khóc thốn thức, Cố Thừa Hiên hơi dùng sức bẻ tay tên đó về phía sau. Nghe tiếng “rắc rắc” tên đó lập tức hét lên: “Gãy xương rồi!”

Ninh Mông đến bên cạnh Cố Thừa Hiên kéo nhẹ áo anh, ý bảo anh không cần ra tay quá nặng. Người phụ nữ kia lại bước một bước đến trước mặt cô, vung tay tát một cái vào mặt cô. Cố Thừa Hiên ở phía sau ôm cô lùi về sau nhưng vẫn chậm một chút. Ninh Mông từ nhỏ tới lớn được người trong Ninh gia coi như bảo bối, người đối với cô nghiêm khắc nhất là Ninh Trí Văn cũng lắm cũng chỉ tức giận cốc đầu cô nói mấy câu thôi. Sống hơn hai mươi năm, Ninh Tiểu Cửu cô chưa bao giờ bị người khác đánh, giờ phút này phải ôm mặt khóc. Cố Thừa Hiên đứng trước mặt cô, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên nhìn rồi xoay người lại phất người phụ nữ kia nói: “Nếu cô không phải là phụ nữ thì bây giờ tôi sẽ chặt tay cô! Chồng cô ức hiếp cô ấy, cô vừa tới đã cho cô ấy một cái tát, thật không biết cô được người trong nhà dạy như thế nào?”

Người phụ nữ kia còn đang định tiến lên nói tiếp thì bên cạnh có người đột nhiên lên tiếng: “Đây không phải con gái của thị trưởng Ninh sao? Lần trước tôi xem phỏng vấn nhân viên thị chính đã từng gặp qua.”

Lời vừa nói ra, mọi người trong xe đều nhìn người phụ nữ đánh cô bằng ánh mắt có chút hả hê. Người phụ nữ đó cũng bị hù dọa, tức giận đá vào người đàn ông còn đang nằm dưới đất kia rồi lúng túng trở về giường của mình. Ninh Mông kéo tay Cố Thừa Hiên đến trước mặt người phụ nữ kia nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Cô nhớ cho rõ, chỉ cần cô còn ở thành phố N này một ngày, Ninh Mông tôi sẽ có cách làm cho cô không yên ổn.”

Người phụ nữ đó không dám nhìn cô, cúi đầu, hoàn toàn mất hết khí thế lúc này. Cố Thừa Hiên bước tới kéo Ninh Mông trở lại giường rồi dựa vào ánh đèn mờ mờ trên xe ngồi xuống xem vết thương trên mặt cô, thấy mắt cô đỏ đỏ, anh thở dài an ủi: “Bây giờ còn sớm, ngủ một chút đi, tôi ngồi ở đây canh chừng cho được không?”

Ninh Mông không trả lời, quần lấy chân, co người lại nằm xuống. Cố Thừa Hiên thấy Ninh Mông bỗng trở nên yếu đuối như vậy thì có chút đau lòng. Suy nghĩ vài phút, cuối cùng bỏ qua lý trí của mình dựa vào cảm tính, dang tay ôm cô để cô dựa vào người mình, lấy chân đắp lên hai người, chỉ chừa lại một cánh tay của mình ở ngoài, cách lớp chăn, nhẹ nhàng vỗ về cô để cô chìm vào giấc ngủ giống như đang dỗ dành một đứa bé.

Đêm nay, họ vốn là hai người xa lạ lại ở trên một chiếc giường truyền hơi ấm cho nhau. Cố Thừa Hiên cảm thấy đêm nay thật khác thường, trong lòng nặng trĩu, cúi đầu nhìn cô gái đang nhắm mắt ngủ say mới tìm được đáp án, thì ra là do cô gái luôn được mọi người xem như bảo bối này. Mà Ninh Mông đêm nay ngủ cũng rất ngon, trong mơ giống như có một chỗ dựa ấm áp, không ngừng cung cấp hơi ấm cho cô, làm cho cô càng muốn lại đến gần hơn.

Trong xe cũng nhanh chóng trở về trạng thái bình thường, tên đàn ông kia cũng đã bò dậy trở về giường của mình. Tất cả lại giống như không xảy ra chuyện gì, lái xe cũng tắt đèn, tiếp tục lái xe. Bóng tối bao trùm cả xe, lâu lâu lại có một chút ánh sáng bên ngoài hắt vào, rồi sau đó lại là bóng đêm bao phủ.

5. Chương 5: Cảm Động

Chừng sáu giờ sáng ngày thứ hai, xe khách đã đến bến xe thành phố N. Lúc năm giờ sáng Cố Thừa Hiên đã thức dậy, Ninh Mông nằm trong lòng anh ngủ rất ngon, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, bộ dạng như con nít. Cố Thừa Hiên nhìn thấy thấy đáng về Ninh Mông, nơi mềm mại nhất trong lòng bị thức tỉnh, vốn đã thành thói quen sáng sớm ngủ dậy được nghe hiệu lệnh rời giường, sau đó cả ngày lập đi lập lại việc huấn luyện buồn tẻ hoặc là làm nhiệm vụ không biết sống chết ra sao. Giờ phút này, mở mắt ra nhìn, thấy cô gái trong lòng ngủ say, Cố Thừa Hiên cảm thấy rất tốt.

Cẩn thận mà nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, má bên kia có chút hơi sưng đỏ, đôi mắt có chút sưng lên, có lẽ nguyên nhân là do đã khóc. Cố Thừa Hiên vẫn duy trì tư thế này, không dám di chuyển, tối hôm qua làm ầm ĩ đến hơn ba giờ sáng, tinh thần của cô vốn đã không tốt, anh nhớ lại vẫn nên để cô nghỉ ngơi thêm một chút.

Sau khi xe vào trạm, có một vài hành khách lục đục đi xuống, cũng có một vài người cảm thấy còn sớm, liền quyết định ở trên xe ngủ thêm một chút cho đến khi trời sáng rõ sau đó mới rời đi. Cố Thừa Hiên đưa mắt nhìn sang chỗ ngồi bên cạnh, một cặp nam nữ đang thu dọn đồ đạc, nhìn bộ dạng người phụ nữ kia nhất định là hoàn toàn trở mặt với gã đàn ông kia, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, mặc kệ gã đàn ông đang nắm

lấy cánh tay cắn răng chịu đựng kêu đau, trực tiếp đi xuống xe. Gã đàn ông quay đầu lại, nhìn thấy Cố Thừa Hiền đang nhìn chăm chăm vào mình, bị ánh mắt nhìn chăm chú khiến cho lòng bàn chân của anh ta toát ra khí lạnh, hành lý cũng không cần, vội vàng trốn xuống xe.

Cô Thừa Hiền thu hồi ánh mắt, hơi hơi hoạt động cái cổ cứng ngắc, sáng sớm râu ria còn chưa được cạo sạch khê chạm vào trán Ninh Mông, có cảm giác nhột nhột khiến Ninh Mông từ trong giấc mộng tỉnh lại.

Ninh Mông hơi híp mắt lại rồi ngẹn ngào kêu hai tiếng, lại duỗi thân ra dùng hai tay dụi dụi mắt, khi ánh mắt bắt đầu rõ ràng, mới thoảng nhớ lại chuyện tối qua. Nháy mắt trong lòng cảm thấy oan ức, chếp miệng muốn khóc, đối với gã đàn ông kia cảm thấy hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tỉnh rồi à?” Giọng nói của Cố Thừa Hiền vang lên trên đỉnh đầu.

Ninh Mông quay đầu lại nhìn anh, ý thức được tư thế hiện tại của hai người quá mức thân mật, trong nháy mắt cô liền đỏ mặt, hơi hơi gật đầu, “Ừm” một tiếng xem như trả lời.

“Cô có thể nhúc nhích không?” Giọng nói của Cố Thừa Hiền không lạnh lung giống như bình thường, không biết là mới tỉnh ngủ hay là do nguyên nhân gì, Ninh Mông cảm thấy được hôm nay anh không còn lạnh lẽo bao trùm lấy, không còn là một tảng băng lớn, ngược lại còn có chút người bình thường rồi.

“À?” Ninh Mông mở to hai mắt nhìn người trước mặt, không thể không nói, những lời này của anh bị cô nghĩ khác đi, trước kia xem tiểu thuyết ngôn tình, cảm thấy chính bản thân mình hơi giống một chút trong tiểu thuyết, khi nam chính nói đến đây, dưới tình huống này, đều là ở trên giường.....

“Hai cánh tay của tôi đã tê dại muốn rớt xuống, trước tiên cô có thể di chuyển một chút không, chờ một lúc thu dọn đồ đạc, chúng ta sẽ xuống xe.” Cố Thừa Hiền cho rằng cô không hiểu ý của mình, vội vàng giải thích.

“A.....” Ninh Mông đỏ mặt vội vàng đứng dậy.

Cánh tay Cố Thừa Hiền chậm chậm thu về, liền rời giường thu dọn đồ đạc, xuống xe. Khi đi đến cổng bên xe, Cố Thừa Hiền áy náy nói xin lỗi với Ninh Mông: “Cô có thể trở về một mình không? Bây giờ tôi phải trở về quân khu, không thể đưa cô đi ăn sáng được, tôi thuê xe đưa cô trở về nội thành, cô ăn sáng xong có thể trở về một mình được không?”

Ninh Mông suy nghĩ một chút hỏi anh: “Có người tới đón anh sao?”

“Không có.” Cố Thừa Hiền đứng bên cạnh vừa để ý xem gần đây có xe taxi hay không vừa trả lời.

“Trước đó ba tôi đã cho thư ký đặt vé máy bay, chắc tối hôm qua đã đến thành phố N, để tôi cho người gọi điện thoại đến đơn vị, gọi người đến đón chúng ta, tiện thể đưa anh trở về đơn vị.”

Lúc này Cố Thừa Hiền mới quay đầu lại nhìn cô, cực kì quả quyết mà lắc lắc đầu: “Cô để họ đến đón cô là được rồi, bên đơn vị tôi không cho xe vào, một mình tôi trở về là được.”

“Một mình anh trở về sao?” Ninh Mông mở to hai mắt, không thể tin nổi người đàn ông trước mặt, “Xe cũng không có, một mình anh trở về bằng cách nào?”

“Chân của tôi dùng để làm gì?” Cố Thừa Hiền nhíu nhíu mày suy nghĩ một lát rồi nói thêm, “Như vậy đi, bây giờ cô gọi điện thoại cho người nhà đi, tôi chờ người nhà của cô đến rồi sẽ đi..... Một mình cô đứng đây, tôi rất lo.....”

Cố Thừa Hiền tự nhiên nói, nhưng khiến Ninh Mông ngẩn người, không biết nên làm gì để phản ứng. Trong lòng cảm thấy ấm áp. Trước đây, cô luôn luôn đuổi theo bước chân của một người đàn ông, nhìn anh ở trước mặt cô gái kia ân cần hỏi thăm, nhưng đối với cô lại chưa bao giờ có một câu hỏi thăm. Mà bây giờ mới nhận ra người đàn ông ở trước mặt, tối hôm qua còn giúp cô trừng trị kẻ ức hiếp mình. Bây giờ, sáng sớm tỉnh mơ trong khi chưa ăn sáng lại đứng đây cùng mình chờ người tới đón, sau đó lại một mình đi bộ trở về.....

Tại giây phút này, Ninh Mông cảm thấy có cái gì bắt đầu thay đổi, giống như có một vật gì đó giữa hai người bắt đầu nảy sinh, cô không biết, có phải là rung động không.....

Ninh Mông không dám gọi điện thoại cho Ninh Trí Văn, sợ bị mắng, đành phải gọi điện thoại đến chỗ ông cụ Ninh, hơn nửa tiếng sau, một chiếc Audi A8 xuất hiện trước mặt hai người, Ninh Mông liếc mắt cũng có thể nhận ra đó là chiếc xe mà ba hay dùng để xử lý việc riêng. Trong lòng khẽ rên một tiếng, xem ra lần này trở về sẽ không tránh khỏi một bữa bị giáo dục tư tưởng chính trị rồi.....

Cố Thừa Hiên mở cửa xe cho Ninh Mông, sau đó bước lùi lại, nhều nhều mày khó hiểu mà nhìn cô. Ninh Mông xòe tay ra trước mặt anh, lòng bàn tay ngửa lên, Giọng nói không trong veo như lúc trước, chắc là do mới ngủ dậy, vừa có chút giọng mũi, vừa giống như giọng trẻ con: “Đưa điện thoại di động của anh cho tôi mượn một chút.”

Cố Thừa Hiên móc điện thoại trong túi ra đưa cho cô, Ninh Mông nhận lấy rồi nhấn một dãy số gọi đi. Cố Thừa Hiên nghe tiếng nhạc phát ra từ túi xách của cô mới hiểu ra.

“Sau này có vào nội thành thì nhớ gọi điện cho tôi, tôi mời anh ăn cơm coi như cảm ơn anh tối qua đã giúp đỡ.”

Cố Thừa Hiên nhìn nụ cười sáng lạn của Ninh Mông đột nhiên có ý nghĩ muốn lấy tay che mắt lại. Nụ cười ấy quả thực quá đẹp, quá rực rỡ khiến mắt của anh không thể mở ra được. “Tiện tay thôi mà, không cần khách sáo!”

Cô nói muốn mời anh ăn cơm, trong lòng Cố Thừa Hiên thật sự có chút vui mừng, nhưng mà bây giờ phải trở về đơn vị, không biết lúc nào có thể quay lại, cũng có thể nói chính anh cũng không biết mình có số may mắn được ăn bữa đó không. Cho nên anh không dám nhận lời, đột nhiên anh phát hiện mình có chút sợ làm cô thất vọng.

Ninh Mông nhìn Cố Thừa Hiên trong nháy mắt phóng khoáng rồi đi liền có chút tức giận, vừa rồi chẳng phải còn rất tốt sao, sao tự nhiên lại lạnh lùng như cũ, mới chỉ nói có mấy câu thôi mà. Không có kiên nhẫn đến thế sao?

Về đến khu nhà mình, Ninh Mông vừa chạy đến dãy nhà mình thì gặp Bí thư Tần từ trên lầu đi xuống. Ông trông thấy cô, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Cửu, sao bây giờ mới về vậy? Chẳng phải tối qua Tần Mặc đã về đến nhà rồi sao?”

“Con hôm qua có chút việc nên không cùng mọi người trở về.” Ninh Mông nở nụ cười không tự nhiên, vội vàng chạy lên lầu, “Bác Tần, con về trước đây! Mẹ con gọi điện thoại giục này giờ rồi!”

“Ừ!” Bí thư Tần đáp một tiếng rồi lại nói: “Vũ Linh mới về nước, nếu con rảnh rồi thì cùng đi chơi với nó, nó đã lâu rồi không về chắc cũng không nhớ đường.”

“Dạ được!”

Mở cửa nhà Ninh Mông đã thấy Ninh Trí Văn đang ngồi trên sofa nhìn mình với vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng có chút sợ hãi, vội vàng cười nói: “Ba, sao ba dậy sớm vậy?”

“Ra chỗ kia đứng im!” Ninh Trí Văn chỉ chỗ trước bàn uống trà.

Ninh Mông xách giỏ từ từ đi tới, cúi thấp đầu, cố gắng nghĩ xem gần đây mình làm gì khiến Thị trưởng Ninh mất hứng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trừ việc ngày hôm qua ăn vụng tôm chua cay và việc trốn gặp chủ tịch ngân hàng thì đúng là không làm việc gì trái với quy định của Ninh gia.

“Ba, con sai rồi!” Chủ động thừa nhận sai lầm vĩnh viễn là chân lý.

“Nói xem sai ở chỗ nào?” Ninh Trí Văn nheo nheo mắt, thoải mái dựa vào sofa.

“Con không nên ăn vụng tôm hùm chua cay, con cũng không nên không nghe lời ba mà chạy đi trước, không chịu gặp mặt người nào đó tên là Vương Hành Trường...A, không phải, là chủ tịch ngân hàng Trương...A, cũng không đúng, là chủ tịch ngân hàng Lý...” Ninh Mông từ nhỏ đã biết cách giả vờ đáng thương trước mặt Ninh Trí Văn, mà lúc này vẻ mặt đau thương lại vô cùng chân thật.

Ninh Trí Văn chậm rãi đứng dậy, đập mạnh vào mặt bàn trà bằng thủy tinh, khiến ấy cái đĩa đựng trái cây cũng rung lên hai cái: “Cái gì?! Ngày hôm qua tôm hùm là do con ăn?! Bị ta nhìn thấy còn gạ ta? Nói! Còn có chuyện gì giấu ta nữa?”

Ninh Mông lắc đầu như trống bỏi không ngừng phủ nhận: “Không có, thật sự không có! Con đảm bảo, con thề đó!”

“Chuyện này để ta xử lý sau!” Ninh Trí Văn vừa nói vừa ngồi lại xuống sofa, “Ta hỏi con, tối hôm qua hai đứa đi đâu? Hai đứa vừa ăn tối xong đã đi, đi lâu như thế mà sao giờ này mới về?”

“À, chuyện là vậy ạ?” Ninh Mông thở phào nhẹ nhõm, thấy ba mình bắt đầu cau mày mới giải thích: “Lúc đến sân bay mới biết là hết vé, chúng con phải đi xe khách đường dài trở về nên vừa mới về là phải...”

“Thật không biết trong đầu con suốt ngày nghĩ cái gì?!” Ninh Trí Văn đi tới bên cạnh, gõ gõ vào đầu cô, hận nỗi rên rỉ không thành thép. “Lúc mới đầu chính con la hét ầm ĩ muốn ở lại thành phố G, hứa sẽ trở về trước giờ cơm trưa hôm sau. Kết quả thì sao? Còn làm phiền thêm một người, con nói một chút đi?! Rốt cuộc con đã làm những gì? Không mua được vé máy bay thì buổi tối cùng mọi người trở về không được sao? Vậy mà còn đi xe khách đường dài, con có biết như vậy rất nguy hiểm không?”

Nhìn vẻ mặt nổi giận của Ninh Trí Văn, Ninh Mông trong lòng lẩm bầm một câu: “Con mà sớm biết không an toàn như vậy, con cũng sẽ không làm thế.”

Ninh Trí Văn liếc mắt nhìn khiến chân tay Ninh Mông mềm nhũn, cười cười nắm lấy cánh tay Ninh Trí Văn: “Vậy có gì đâu mà làm phiền anh ta chứ?”

Anh ta cũng có nhiệm vụ mà, cũng chỉ là thuận đường thôi.”

“Thuận đường? Con cho rằng ai cũng có đầu óc đơn giản giống con chắc? Người ta chỉ nói một câu như thế, con cũng tin là thật sao?”

“Anh ta có nhiệm vụ thật mà, vừa rồi anh ta ngay cả bữa sáng cũng không ăn mà trở về đơn vị.”

“Con nghĩ rằng ai cũng như con, cứ một chút là nghĩ tới ăn à?”

Đến đây Ninh Mông không dám nói tiếp nữa, nhưng vừa nghe ba mình nói anh ta là đặc biệt đưa mình trở về, trong lòng tự nhiên có chút ấm áp, sự “cảm động” buổi sáng lại dâng lên trong lòng.

6. Chương 6: Tay Súng Thiện Xạ

Đương nhiên là Cố Thừa Hiên không đi bộ cả quãng đường trở về đơn vị, đầu tiên là thuê xe ra ngoại thành, sau đó đi bộ lên núi khoảng hai tiếng thì mới thấy từng dãy doanh trại xuất hiện trước mặt anh. Cố Thừa Hiên quả thực rất thích nơi này, ở đây mọi người đều rất đơn giản, tuy là khi bọn họ thực hiện nhiệm vụ, người bên ngoài còn nghĩ họ có chút máu lạnh nhưng trong suy nghĩ của anh thì mọi người ở đây thật sự đơn thuần, bởi vì bọn họ không đấu tranh gay gắt với nhau vì quyền lực, trong lòng mỗi người chỉ mang một mục đích duy nhất là mang lại cuộc sống an bình ọi người.

Dọc đường đi gặp không ít binh lính, nhìn thấy anh đều đứng nghiêm làm lễ chào: “Trung đội trưởng Cố.”

Cố Thừa Hiên sau khi thực hiện nghi lễ đáp lại từng lời chào, ngay cả nhà tập thể cũng không kịp về, đi thẳng đến phòng làm việc của đại đội trưởng. Vừa bước tới cửa phòng đã nghe thấy tiếng la hét giận dữ của đại đội trưởng. Cố Thừa Hiên day day thái dương, gõ cửa, hô một tiếng “Bảo cáo”, mãi đến khi người trong phòng cho phép mới bước vào phòng làm việc.

“Về rồi sao?” Dịch đại đội trưởng thấy Cố Thừa Hiên cả người đều mặc âu phục, mang giày tây, nhíu nhíu mày nói: “Sao lại ăn mặc như thế này?”

“Mới từ đám cưới trở về nên chưa kịp thay.” Cố Thừa Hiên bất đắc dĩ cười nói.

“Đi đi, về thay đồ rồi quay lại đây, nhìn cậu mặc thế này thật không quen.” Dịch đại đội trưởng phẩy phẩy tay ý bảo anh đi nhanh về nhanh, “Tiện thể cầm bản đồ khu vực nội thành đến đây.”

“Nơi này được không?” Cố Thừa Hiên chỉ vào tấm bản đồ trên bàn làm việc.

“Đây là nơi bọn chúng mới xây dựng, không có bất kỳ dấu hiệu nào.”

“Vậy được” Cố Thừa Hiên đồng ý, nhanh chóng về nhà thay thường phục, cầm tấm bản đồ xem lại những nơi được đánh dấu đỏ rồi quay trở lại phòng làm việc của đại đội trưởng.

“Trưa ngày hôm qua nhận được công văn xin giúp đỡ của công an địa phương. Họ nói có một nhóm buôn ma túy vừa trốn vào thành phố N, trong tay có vũ khí, bây giờ đặc công bên họ chưa bắt được, cả hai bên đều có chút thương vong nhưng vẫn đang giằng co nhau, bên này không lùi bên kia cũng không trốn thoát được. Quân cảnh là một nhà, mà nếu đã là một nhà thì chỉ cần họ mở miệng nhờ giúp đỡ thì chúng ta đương nhiên phải nhận nhiệm vụ này. Cậu xem một chút đi, hành động cụ thể như thế nào?” Dịch đại đội trưởng rót cho Cố Thừa Hiên chén nước, bưng đến trước mặt anh, dùng ngón trỏ chỉ vào trung tâm tấm bản đồ gỗ hai cái, “Đám người kia có bảy người, hiện tại đang lẫn trốn ở khu này.”

“Ngay trung tâm thành phố?” Cố Thừa Hiên đã từng nhìn thấy mô hình kiến trúc của thành phố N, anh không khỏi nhú mày lại.

“Đây chính là điều phiền phức nhất, xung quanh dân cư đông đúc, không thể manh động được. Đêm qua đặc công cũng đã thử hành động nhưng tiếng súng vang xa, sợ người dân xung quanh sợ hãi nên cũng không dám có hành động nào thêm nữa.”

“Muốn bắt sống ư?” Cố Thừa Hiên nhú mày hỏi người bên cạnh.

“Nếu đã giao cho chúng ta thì sống chết cũng không quan trọng, nhưng tôi nghĩ bọn họ phá án thì bắt sống vẫn tốt hơn, nếu không công an bên kia lấy gì mà thẩm vấn?” Dịch đại đội trưởng hỏi ngược lại Cố Thừa Hiên.

Cố Thừa Hiên gật đầu, lấy ngón trỏ chỉ vào vị trí của một tòa nhà thương mại rồi di chuyển ngón tay đến khu đất trống của một khu dân cư, ở giữa có một con đường thẳng tắp: “Vị trí này...Khoảng lâu ba, đánh lên chắc không có gì khó khăn.”

“Bọn họ bên kia sắp xếp một tay súng bắn tỉa, nhưng nhóm người đó ở vị trí này của khu thương mại dùng thùng che khuất tầm mắt, trên mặt thùng đều là thuốc nổ, chỉ cần sai sót một chút thì hậu quả sẽ khó lường.” Dịch đại đội trưởng nhìn vị trí ngón tay Cố Thừa Hiên đang chỉ nhú mày.

Cố Thừa Hiên suy nghĩ một lát nói: “Vậy thì bắt đầu từ những cái thùng này, một nửa lực lượng từ bên dưới đánh lên.”

“Cậu có chắc chắn không?” Dịch đại đội trưởng vỗ vỗ vai anh, “Đây không phải là luyện tập bình thường của chúng ta, mà là mệnh lệnh, nếu không hoàn thành nhiệm vụ sẽ chỉ bị kỷ luật. Nhưng lần này có liên quan đến sinh mệnh của người dân, nếu đám người kia sợ bị bắt mà làm càn nổ súng bừa bãi thì hậu quả thế nào không cần tôi nói chắc cậu cũng biết.”

“Sao lại không nắm chắc?” Khóe miệng Cố Thừa Hiên gợn lên một nụ cười, nửa người khẽ nghiêng về sau, giọng nói vẫn lạnh lùng như trước. “Chuyện này mà làm không được thì tôi còn làm cái gì được?”

Dịch đại đội trưởng nghe xong liền bật cười ha hả: “Tiểu tử cậu...haha...Không hổ danh là tay súng thiện xạ do đội chúng ta bồi dưỡng ra.”

Đối với kỹ thuật bắn súng của Cố Thừa Hiên, cả đại đội đặc chủng chưa từng có ai nghi ngờ. Anh đã từng ở trong sương mù dày đặc bắn vào mục tiêu cách mình 300m mười phát trúng cả mười khiến mọi người trong đội vô cùng ngưỡng mộ. Có một thời gian mỗi binh sĩ nhìn thấy anh hai mắt đều tỏa sáng sau đó vô cùng nhanh nhẹn chào “Cố trung đội trưởng.”

“Khi nào thì hành động?” Cố Thừa Hiên đẩy bàn tay của đại đội trưởng đang đặt trên vai mình xuống, bắt giắc lại nghĩ đến đôi bàn tay của ai kia mấy lần nắm chặt lấy cánh tay mình, không khỏi cười mỉm.

“Trước hết phải bàn bạc với công an địa phương một chút, hai bên cùng nhau thương lượng.” Dịch đại đội trưởng đi đến bên bàn làm việc nhắc điện thoại lên nhưng dường như nhớ tới chuyện gì đó liền quay đầu lại nói: “Trong chuyện này thân phận của chúng ta cũng không thể tiết lộ, đây là quy định nên tôi cũng không muốn nói nhiều.”

Nhìn thấy Cố Thừa Hiên gật đầu, đại đội trưởng mới gọi điện cho công an địa phương.

Cố Thừa Hiên ra khỏi phòng đại đội trưởng mới nhớ hôm nay chưa phải trả phép, vẫn còn một ngày nghỉ. Nghĩ đến nhiệm vụ sắp tới anh chỉ muốn về nhà tập thể của mình ngủ một giấc.

Lúc xế chiều, cuối cùng thì công an địa phương cũng đồng ý mạo hiểm với phương án của Cố Thừa Hiên nhưng với điều kiện người thực hiện việc này phải là Cố trung đội trưởng. Chuyện này chẳng phải là kết quả của việc Dịch đại đội trưởng ba hoa chích chòe thổi phồng anh lên hay sao nhưng đương nhiên khả năng của anh thì đã quá rõ ràng.

Trong khi Cố Thừa Hiên đang chuẩn bị đi làm nhiệm vụ thì ở Ninh gia giờ này lại như một chảo dầu đang sôi sùng sục. Ninh Mông cầm tờ báo mở ra, tức giận khiến toàn thân run rẩy.

“Nói đi! Đã xảy ra chuyện gì? Trước mặt mọi người mà hai đứa làm như vậy thì mặt mũi ta để đi đâu chứ?!” Ninh Trí Văn đập bàn quát mắng.

“Tiểu Cửu, rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Ninh phu nhân cũng ngồi một bên hỏi, “Con hôm qua nói không muốn trở về, ta đồng ý cho con ở lại vậy mà con xem...”

Ninh Mông nhìn tựa đề in chữ to của bài báo “Con gái thị trưởng cùng một người đàn ông ôm nhau thân mật trên giường” tức giận đem tờ báo thành một cục, thẳng tay ném luôn vào thùng rác.

“Ném đi thì được gì?!” Ninh Trí Văn đi tới cốc cốc vào đầu cô. “Đầu óc con là đầu heo sao? Hả?! Con không biết là con cũng ảnh hưởng đến hình tượng của ta trước nhân dân sao? Sáng sớm nay tới văn phòng ai cũng nhìn ta bằng ánh mắt cười nhạo, châm chọc, tất cả không phải do Ninh Mông con tặng cho sao?! Lớn như vậy rồi mà suốt ngày cà lơ phất phơ, cười nói hi hi ha ha, bây giờ còn làm ra chuyện như vậy, tưởng là ta không dám quản con hả?!”

Ninh Mông bị Ninh Trí Văn mắng như vậy vừa thấy sợ hãi vừa thấy tủi thân, “Oa” một tiếng khóc lớn lên: “Mọi người đã không giúp con thì thôi, lại còn ở đây mắng con, mọi người còn không tốt với con bằng Cố Thừa Hiên!”

“Con đúng là một đứa bất hiếu! Ta với mẹ con nuôi con nhiều năm như vậy mà con dám nói coi thường chúng ta? Cố Thừa Hiên thì sao! Để cho nó tự nhiên mang mình lên giường ôm ôm ấp ấp như thế, Cố gia dạy con trai như thế thì đúng là không thể không khen!” Ninh Trí Văn phất tay làm đổ chén trà trên bàn.

“Mọi người không hỏi con sao lại như vậy, chỉ biết ở đây trách mắng con!” Ninh Mông lau nước mắt, thút thít giải thích: “Hôm đó nửa đêm, ở trên xe có một tên khốn giường bên đưa tay sờ soạng vào người con, Cố Thừa Hiên đến giúp con đẩy đỡ hấn một chút, đã vậy vợ hấn còn chạy tới tát con một cái rồi không ngừng mắng chửi con. Cố Thừa Hiên vì bảo vệ con mới ôm con ngủ cả đêm.” Nói xong hết mọi chuyện, Ninh Mông lại nghển cổ lên nói tiếp: “Mọi người không thèm hỏi con đã chửi mắng xối xả, đương nhiên là thua Cố Thừa Hiên rồi!”

“Tiểu Cửu!” giọng Ninh lão gia tử vang lên từ phía sau, không biết ông vào từ lúc nào, chắc là ông đã nghe thấy chuyện họ vừa nói, “Con còn nhớ hình dáng hai kẻ đó không?”

“Hai kẻ đó có hóa thành tro con cũng nhận ra!”

“Tốt!” Ninh lão gia tử quay lại phía Ninh Trí Văn dặn dò, “Gọi điện thoại đến đồn công an để Tiểu Cửu đến đó nhận dạng hai kẻ đi.”

“Cha, như vậy không hay đâu...Chuyện này không cần ồn ào như thế...” Ninh Trí Văn ở một bên khuyên giải, chuyện này vốn đã ồn ào rồi nếu còn nói ra con gái mình ở trên xe bị người khác sàm sỡ sẽ khiến chuyện này càng lên trang đầu của các tờ báo lớn, như vậy cũng bất lợi cho hình ảnh của ông trước chính phủ.

“Cầu vật!” Ninh lão gia tử gõ mạnh cây gậy đang chống xuống đất, “Tiểu Cửu bị sàm sỡ, còn bị người ta đánh nữa, mà lại mắng nó một trận ta không nói, bây giờ ngay cả bảo vệ quyền lợi cho nó mà cũng không muốn! Tiểu Cửu nói thật đúng, mà đúng là không bằng Cố Thừa Hiên nữa! Đi, nó không đưa con đi thì ông nội dẫn con đi.”

Ninh Trí Văn thấy cha cứng chiều Ninh Mông như thế thật đau đầu nhưng cũng không có cách nào khác, nếu cứ tiếp tục cứng chiều như thế thì con bé bao giờ mới có thể sống độc lập được?

Thời điểm Ninh Mông được Ninh lão gia tử đưa đến đồn công an thì cũng là lúc Cố Thừa Hiên xách súng lên vai cùng Dịch đại đội trưởng từ doanh trại đi đến khu dân cư kia.

Bốn xung quanh khu thương mại đều bị phong tỏa nhưng vẫn có không ít người dân thấy tò mò đứng coi rất lâu không chịu rời đi.

Trong một căn phòng trên lầu ba của khu dân cư.

“Chắc chắn trong đó chỉ có tên tội phạm đó, không có người dân vô tội chứ?” Cố Thừa Hiên nhắm ngay hướng cửa kính của khu thương mại, bỏ súng xuống hỏi cục trưởng cục công an ngồi bên cạnh.

“Đúng vậy.” Cục trưởng cục công an không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán trả lời, nếu lần này không xong thì hậu quả thật không thể nào tưởng tượng nổi, mà nhìn Cố Thừa Hiên ở bên cạnh thì lại quá trẻ. Quay đầu lại nhìn đồng chí đại đội trưởng bộ đội đặc chủng lại không có chút khẩn trương nào, lại còn nhàn nhã ngồi đọc báo.

Cố Thừa Hiên gật gật đầu, cầm súng lên ngắm, vài phút sau nhẹ nhàng khẽ bóp ngón tay, chỉ nghe “đoàng” một tiếng, dùng ống nhòm nhìn chỉ thấy bên khu thương mại có một người ngã xuống, ôm chân lăn lộn đau đớn, những người khác thì ngơ ngác nhìn đông nhìn tây.

Cục trưởng cục công an đang định lên tiếng khen ngợi thì lại nghe một tiếng “đoàng” nữa, lại một người nữa ngã xuống, vẫn là trúng đạn ở chân.

Liên tiếp mấy viên đang bay ra khỏi nòng súng, tất cả đều trúng chân của mấy tên buôn ma túy. Cục trưởng cục công an vừa điều động mấy người vào bắt phạm nhân vừa mời Cố Thừa Hiên và Dịch đại đội trưởng trở về cục công an họp tổng kết.

Ai ngờ Dịch đại đội trưởng lại làm vẻ mặt mờ ám cười cười, bỏ tờ báo trên tay xuống, đi đến bên cạnh Cố Thừa Hiên vỗ vỗ vai anh sau đó than thở nói: “Tiểu tử cậu, có phúc lớn thật đấy...”

Cố Thừa Hiên bị những lời này làm cho chẳng hiểu gì cả, nhú mày một hồi vẫn không biết đại đội trưởng đang nói cái gì, quyết định không để ý, đi theo một đồng chí công an lên xe trở về cục công an.

7. Chương 7: Bí Mật

Khi đoàn người trở lại cục công an, lại nhìn thấy mấy cảnh sát trẻ tuổi vẻ mặt rục rịch đi tới đi lui tại cửa phòng làm việc, thỉnh thoảng còn nhìn xung quanh ở bên trong. Cố Thừa Hiên không thích tò mò về công việc của người khác, lúc này liền đi chuyển tầm mắt, cầm đầu cầm cổ đi về phía trước.

Dịch đại đội trưởng tò mò đưa mắt nhìn vào bên trong căn phòng kia, trong nháy mắt liền nhếch môi cười, cố ý hướng về phía bóng lưng Cố Thừa Hiên mà lớn giọng kêu: “Chào ôi, người nào kia, đó không phải là người quen của cậu sao?”

Căn bản là Cố Thừa Hiên không biết được là gọi anh, bởi vì trong đơn vị, bình thường mọi người đều dùng ám hiệu để xưng hô, dần dần, mọi người đều quên mất họ tên của chính mình, đều dùng ám hiệu để kêu tới gọi đi. Dịch đại đội trưởng nhìn Cố Thừa Hiên vẫn đều đều bước chân đi về phía trước, có chút sốt ruột, anh liền đi tới, vở kịch hay như thế này không xem không được.

“Ồ, trên báo đây không phải là thiên kim của Thị trưởng sao?” Dịch đại đội trưởng nghiêng người bước tới phòng làm việc kia, nói với cô gái đang ngồi ở ghế dựa.

Trưởng cục công an thấy Dịch đại đội trưởng đi vào văn phòng, trong giọng nói vẫn không kiềm chế được, nghe Dịch đại đội trưởng nói trong văn phòng chắc chắn là thiên kim Thị trưởng, không dám khinh thường, đi theo vào văn phòng. Không ngờ, bên trong phòng có một ông lão ngồi đó, cục trưởng có chút giật mình, nhưng vẫn trấn tĩnh cung kính chào hỏi: “Chủ tịch Ninh, ngài đến đây có việc gì sao?”

Ninh lão gia khoát tay, chỉ vào Ninh Mông trả lời: “Mang cháu gái của ta đến đây để nhận diện.”

“Ninh tiểu thư gặp phải phiền toái gì sao?” Cục trưởng công an không nói gì, trái lại Dịch đại đội trưởng rất nhanh tiếp lời. Nói thật, anh có chút lo lắng, không phải cô gái này mang theo người nhà đến để tìm Cố Thừa Hiên chứ? Tuy nói là không cần lo lắng người ta ở đây có thể tra được họ khẩu (họ khẩu của bộ đội

đặc chủng là tài liệu bí mật, được bộ đội trực tiếp quản lý), nhưng vẫn sợ nhờ đâu Cố Thừa Hiên đã làm chuyện không nên làm với con gái nhà người ta.

“Hôm đó ở trên xe, có người ức hiếp Tiểu Cửu, chuyện này không phải tới tìm các anh sao!” Ninh lão gia nhìn lướt qua dễ dàng thấy quân trang của Dịch đại đội trưởng, do là thường phục, cho nên ông cũng không nhận ra đối phương là bộ đội đặc chủng, “Vị này chính là.....”

“A..., chỉ là lính bộ đội thôi.” Dịch đại đội trưởng tùy ý trả lời, lại hỏi: “Ninh tiểu thư nhớ đó là ai không?”

Ninh Mông có chút thất vọng lắc đầu, quay đầu lại, nói với ông nội: “Nếu biết như vậy nên để Cố Thừa Hiên hỏi tên hắn là gì rồi.”

Dịch đại đội trưởng vừa nghe liền hiểu được, nguyên nhân cô bị ức hiếp không phải do Cố Thừa Hiên, mỉm cười, khấn trương nói: “Cố Thừa Hiên? Cô quen cậu ấy hả?” Ninh Mông gật đầu, Dịch đại đội trưởng lại nói thêm, “Anh ta ở phương diện này đúng là cao thủ, vừa này anh ta cũng ở đây, để tôi đi tìm anh ta thử xem.”

Nói xong, không cho ai cự tuyệt, một bước lớn đi ra tìm Cố Thừa Hiên. Quả thật Dịch đại đội trưởng nói không có sai, ở phương diện này Cố Thừa Hiên đúng là cao thủ. Thực ra, phải nói là, mỗi người ở bộ đội đặc chủng về phương diện này đều là cao thủ, mỗi người đều được trải qua huấn luyện đặc biệt, có trí nhớ siêu nhân, có thể nhanh chóng ghi nhớ được đặc điểm tiêu đề của đối phương.

Ninh Mông không hiểu gì cả nhìn Dịch đại đội trưởng biến mất nhanh chóng, lại quay đầu lại nhìn nhìn Ninh lão gia hỏi: “Đây là ai vậy ông nội? Sao lại nhiệt tình như thế?”

Cố Thừa Hiên dễ dàng bị Dịch đại đội trưởng kéo từ trong phòng họp ra, lại không nói bất cứ điều gì, khiến cho anh cảm thấy mờ mịt, trên mặt có chút không kiên nhẫn. Trong nháy mắt nhìn thấy Ninh Mông, anh có chút mất hồn, đợi đến khi cô bé bên cạnh Ninh lão gia tử nhìn mình với ánh mắt dò xét, Cố Thừa Hiên mới lấy lại tinh thần, cúi đầu chào: “Ninh gia gia...”

Ninh lão gia đối với Cố Thừa Hiên cũng cực kì yêu thích, cũng gật gù cười, nói khách sáo vài câu.

Ánh mắt Cố Thừa Hiên vẫn lưu luyến trên người Ninh Mông, trong lòng có chút vui sướng không nói thành lời, thậm chí lại còn có cảm giác vui vẻ kích động. Nhưng anh vẫn kiềm chế được kích động trong lòng, vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói nhàn nhạt gọi tên cô: “Tiểu Cửu ...”

Xưng hô có chút thay đổi, tuy nhiên trong giọng nói vẫn có chút hồ hững, nhưng xưng hô thân thiết như thế này khiến cho Ninh Mông đỏ mặt, không dám nhìn vào mắt anh, chỉ gật đầu. Qua vài giây, lại cảm thấy làm như vậy có chút không lễ phép, lúc sau, ngẩng đầu nhìn về phía anh cười.

Anh rất thích cô cười, nụ cười vô cùng rực rỡ, lại càng khiến anh không chống đỡ nổi. Cảm thấy lâng lâng hơn nửa ngày.

Nhân viên nghiệp vụ có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Ninh Mông lắc đầu nói: “Vẫn là không có cách nào để tìm ra, Ninh tiểu thư, cô cung cấp thông tin quá ít.”

Cố Thừa Hiên lấy lại tinh thần, đưa ánh mắt dò hỏi về phía Ninh Mông đang cúi đầu chán nản, đột nhiên ánh mắt sáng rõ nhìn về phía anh, hỏi: “Anh có nhớ rõ người đàn ông ở trên xe hôm qua không?”

Cố Thừa Hiên gật đầu.

“Tôi nói là hình dáng của hắn ta kìa.”

Cố Thừa Hiên im lặng suy nghĩ một chút, lại gật đầu: “Cô muốn tìm hắn sao?”

Ninh lão gia nói tiếp: “Thừa Hiên, nghe nói vợ của gã đàn ông kia tát Tiểu Cửu một cái?”

Cố Thừa Hiên gật đầu, có chút xin lỗi nói: “Là do cháu không bảo vệ được cô ấy, lúc đó cháu phản ứng chậm quá.” Nghĩ tới bộ dạng Ninh Mông lúc bị người phụ nữ kia tát đến nổi sưng cả mặt, Cố Thừa Hiên cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Anh nhớ rõ hình dáng người đó không?”

“Nhớ rõ.”

Cố Thừa Hiên vừa nói vừa nhìn về phía nhân viên nghiệp vụ ở bên cạnh miêu tả lại những nét đặc trưng của hai người đó, rất nhanh, hình dáng hai người đã được máy tính thao tác vẽ lại. Ninh lão gia để cho Ninh Mông cẩn thận nhận diện lại, sau khi xác định, liền đem in ảnh ra, phát đến các khu vực gần đó, lần lượt tìm kiếm.

Ninh Mông biết lần này ông nội rất tức giận, trong lòng cũng có chút tức giận, nên cũng không ngăn cản, thờ ơ nhìn nhân viên công an thành phố G vì mình mà vội vàng làm việc. Cố Thừa Hiên không tiện ở lâu, họp xong còn phải trở về đơn vị nên nhanh chóng cất lời chào rồi đi đến phòng họp.

Dịch đại đội trưởng chế nhạo mà cười anh, rồi hỏi một câu kì quái: “Cậu sao lại không nói gì vậy? Tôi cho phép cậu nghỉ, không cần tham gia cuộc họp, chỉ cần tối nay trở về đơn vị trước giờ tắt đèn là được.”

Cố Thừa Hiên liếc mắt nhìn Dịch đại đội trưởng, đi đến trước mặt Ninh lão gia, khách sáo chào hỏi, lại đi đến bên cạnh Ninh Mông, dặn dò: “Có việc thì gọi điện thoại cho tôi, có biết không?” Nói xong, chần chừ vài giây, vẫn không nhận được, vươn tay vuốt vuốt mái tóc dài của cô, cười nói, “Cô bé, vui vẻ một chút, ngoan ngoãn một chút.”

Ninh Mông sững sờ gật đầu, nghe thấy tiếng anh cười trên đỉnh đầu, đột nhiên nhớ tới sáng hôm đó ở trong xe, âm thanh của cô vang lên trên đỉnh đầu cô, không lạnh lùng giống như người đàn ông mọi ngày, giọng điệu lại có chút dịu dàng. Trong chốc lát mặt cô đỏ lên, để che dấu sự xấu hổ, cô lẩm bẩm phân nản: “Tôi không có không nghe lời.....”

Nụ cười của Cố Thừa Hiên càng vui vẻ, Dịch đại đội trưởng đứng bên cạnh dễ dàng nhìn thấy, kinh ngạc mà nhìn anh. Cúi đầu xuống, anh sát vào bên tai Ninh Mông, nhẹ giọng nói: “Tiểu Cửu, nếu về sau chúng ta còn gặp lại, tôi sẽ nói cho em biết một bí mật.”

Nói xong, không đợi Ninh Mông trả lời, liền quay người bước ra khỏi phòng. Dịch đại đội trưởng gật đầu một cái, vội vàng đuổi theo, cách một đoạn xa vẫn nghe thấy Dịch đại đội trưởng lớn tiếng: “Chao ôi, tôi nói, hai người có quan hệ gì thế? Nhìn thấy cậu nhìn chăm chăm cô gái, tròng mắt cũng không chuyển động một chút, cười đến vui vẻ như thế, chắc là không chỉ để ý thôi chứ?”

Ninh lão gia từ nhìn khuôn mặt đồ lụng của cháu gái bảo bối của mình thì trong lòng có chút tính toán, Cố gia và Ninh gia hiểu nhau tận gốc rễ, Cố Thừa Hiên cũng được coi là một thanh niên đầy hứa hẹn, hơn nữa người trong Cố gia cũng thích Tiểu Cửu. Như vậy họp lại thì nếu Tiểu Cửu có thể gả vào Cố gia cũng rất tốt.

“Ông nội, chúng ta về thôi!” Ninh Mông nhắc ông nội “Ông nghĩ gì mà đến mất hồn như thế?”

“Tiểu Cửu...” Ninh lão gia từ sau khi lên xe hỏi Ninh Mông, “Con thấy Cố Thừa Hiên thế nào?”

“Thế nào là thế nào ạ?” Ninh Mông từ nhỏ thông minh, đương nhiên biết sau những lời này của ông nội là có ý gì, cho dù cô thấy Cố Thừa Hiên rất tốt nhưng nếu nói là “yêu” thì hơi quá, “Bình thường thôi ạ, ông nội cũng biết con luôn thích quân nhân mà...”

“Con thích ư?” Ninh lão gia từ bắt bẻ lời nói của cô, hai mắt sáng rực lên, “Thực sự rất thích?”

“Con thích bất kì ai làm quân nhân....Cậu con con cũng thích, lính của cậu con trong quân khu ai con cũng thích mà.”

Ninh lão gia từ cũng không nói gì thêm, Tiểu Cửu dù đã tốt nghiệp đại học nhưng cũng mới có hai mươi hai tuổi, bây giờ mà lập gia đình thì cũng còn hơi sớm. Thế nên cái ý tưởng đó nhanh chóng bị ném đi. Ninh Mông ở trên xe giả bộ bấm điện thoại nhưng tâm tư lại đang để ở nơi nào. Tần Mặc vừa mới nhận tin nói buổi tối muốn mời cô ăn cơm, hai người cùng nói chuyện một chút. Nói thật, không phải là cô không muốn nói chuyện với anh ta, việc lúc trước là lỗi tại cô nhưng dù sao anh ta cũng đã đến hôn lễ của chị họ thì chứng tỏ anh ta đã chấp nhận sự thật này, cô thực nghĩ không ra giữa bọn họ thì có gì để nói nữa chứ.

Tần Mặc dường như đọc được suy nghĩ của cô, rất nhanh sau đó lại gửi tiếp một tin nhắn khác - Tiểu Cửu, tôi thực sự cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện.

Ninh Mông nhìn thoáng qua ông nội đang nhắm mắt nghỉ ngơi, quay qua quay lại một chút mới dám hỏi: “Ông nội, con với bạn con có chút chuyện, mà lỗi lại tại con, nhưng người bạn này chưa chịu hiểu. Bây giờ

con muốn cùng người đó gặp nhau nói chuyện một chút, ông nội cho con đi nhé?”

Ninh lão gia tử từ từ mở mắt, yêu thương nhìn cháu gái nói: “Tiểu Cửu, con bây giờ cũng hai hai mươi hai rồi, đã đến lúc tự mình quyết định mọi việc. Chúng ta không thể ở bên cạnh con mãi được, ta nghĩ đây cũng là nguyên nhân ba con nghiêm khắc với con, con có hiểu ý ông nội không?”

Ninh Mông gật đầu, chậm rãi nói: “Con biết rồi, ông nội muốn con tự mình quyết định đúng không?”

Ninh lão gia tử xoa xoa đầu Ninh Mông, thở dài nói: “Ông nội thật sự muốn nhìn thấy cái ngày Tiểu Cửu của chúng ta kết hôn, Tiểu Cửu nhất định sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất trên đời.”

Ninh Mông cảm thấy ông nội hôm nay có chút khác thường, vội vàng nhắn tin trả lời Tần Mặc một câu “Được”, rồi dụi đầu vào lòng Ninh lão gia tử làm nũng: “Khi Tiểu Cửu lấy chồng, ông nội phải chuẩn bị cho con thật nhiều của hồi môn nha! Còn nữa, nếu về sau Tiểu Cửu bị ức hiếp, ông nội nhất định phải giúp con trút giận nha...”

Ninh lão gia tử đưa tay vỗ vỗ lưng Ninh Mông, hốc mắt có chút ướt át, giọng nói tràn đầy yêu thương nói: “Con bé ngoan này...”

8. Chương 8: Không Yêu

Thành phố N lại trở về với những ngày yên bình như thường lệ. Ninh Mông vẫn còn trách cứ cha mình, đã vậy lại vẫn tiếp tục từ chối những công việc mà ông tìm cho. Mà Cố Thừa Hiên ở bên này cũng vẫn tiếp tục công việc huấn luyện ở doanh trại.

Còn về chuyện của anh về Ninh Mông, dường như là một giấc mơ, nhưng mà là một giấc mơ quá hoàn hảo, sau khi tỉnh lại vẫn nhớ mãi không quên, vẫn còn lại dư vị ngọt ngào. Cố Thừa Hiên vẫn còn nhớ rõ ngày đó, câu cuối cùng anh nói với Ninh Mông, anh là người theo chủ nghĩa duy vật, nhưng từ ngày đó trở đi, thỉnh thoảng anh lại cầu nguyện có thể được gặp cô một lần nữa. Sau đó...anh sẽ lấy hết dũng khí nói với cô cái bí mật kia!

Nhưng thành phố J cách nơi này không xa lại không có được yên ả như vậy.

Một ngày nào đó, Bạch Lăng, thấy trong phòng làm việc một đám những cô gái trẻ chưa có gia đình túm tụm lại một chỗ cầm tờ báo lúi rúi, ồn ào. Là giám đốc bộ phận tiêu thụ, trước này bà rất nghiêm khắc với cấp dưới, đang định đi đến trách mắng mấy câu nhưng lại nghe một cô bé trong đám đông nói: “Còn là con gái thị trường nữa, sao số mệnh lại tốt như thế chứ! Nghe nói ông nội trước kia còn là chủ tịch tỉnh, tuy thành phố N không thể so được với Bắc Kinh, nhưng dù sao kinh tế vẫn còn phát triển hơn so với mấy nơi khác. Mọi người nói xem, người ta sao lại có số mệnh tốt như vậy chứ? Mọi người nhìn người đàn ông đằng sau này, dù không nhìn rõ lắm nhưng theo gương mặt và vóc dáng này thì nhất định là rất đẹp trai! Haiz...Người ta sinh ra đúng là có số làm tiểu thư mà!”

Lúc Bạch Lăng nghe đến thành phố N đã nghĩ ngay tới Ninh Mông. Đi tới chỗ mấy cô gái trẻ đang sợ hãi kia cầm tờ báo lên nhìn, rồi cười phá lên khiến mấy người xung quanh hết sức tò mò.

“Giám đốc Bạch...” Có người nhỏ giọng nhắc.

“Thằng bé Cố Thừa Hiên chết tiết này, chuyện gì cũng gạt tôi, rõ ràng nhanh như vậy đã thấy Tiểu Cửu vừa mất rồi mà!” Tâm tình Bạch Lăng tốt hẳn lên, cầm lấy tờ báo, quay người trở lại thang máy đi xuống lầu.

“Giám đốc Bạch làm sao vậy?” Có cô gái trẻ kinh ngạc hỏi, “Làm sao bà ấy biết con gái thị trường thường được gọi là Ninh Tiểu Cửu? Tôi nhớ bà ấy đâu phải là người thành phố N?”

“Bà ấy nói...Cố Thừa Hiên vừa mất Tiểu Cửu... Nếu tôi nhớ không lầm thì giám đốc Bạch đã từng nói con trai mình tên Cố Thừa Hiên.”

“Nói cách khác...Người đàn ông kia chính là con trai giám đốc Bạch?”

“Nghe nói chồng giám đốc Bạch là Bí thư tỉnh ủy tỉnh S...Nói cách khác... Mạnh kết hợp với mạnh.”

“Đây đúng là số mệnh mà...”

Bạch Lăng trực tiếp lái xe đến văn phòng tỉnh ủy, vì đã quen nên dễ dàng đi một mạch vào phòng làm việc của Cố Trường Tân. Không chờ thư ký thông báo mà trực tiếp mở cửa đi vào. Cố Trường Tân nghe tiếng mở cửa, không vui ngẩng đầu lên, đang chuẩn bị la mắng, nhưng nhìn thấy vợ mình thì sắc mặt vui vẻ hẳn lên.

“Sao em lại tới đây?” Cố Trường Tân bỏ tài liệu trong tay xuống, bà ấy rất biết lễ tiết, rất ít khi làm chuyện thế này, liền cau mày nói: “Có chuyện gì mà ngay cả cửa cũng không thèm gõ.”

“Còn kịp gõ cửa nữa ư?” Bạch Lăng bước nhanh đến trước bàn làm việc, ném tờ báo xuống, nói: “Anh xem con trai anh đi...Làm việc gì so với anh năm đó nhanh hơn không biết bao nhiêu lần?!”

Cố Trường Tân cầm tờ báo đọc từng câu từng chữ rồi đem tờ báo nhẹ nhàng để qua một bên, động tác giống như bình thường nhưng lại có một chút cao quý, nhìn Bạch Lăng với ánh mắt dịu dàng hỏi: “Đó là lý do? Em muốn chứng minh chuyện này thôi ư?”

“Anh năm nay đã năm mươi lăm tuổi, khi anh bằng tuổi Thừa Hiên bây giờ thì con trai anh đã sáu tuổi...” Bạch Lăng cười một chút rồi lại hỏi tiếp, “Anh không muốn có cháu nội sao?”

“Em cũng biết Thừa Hiên bây giờ đang ở trong hoàn cảnh nào mà, nó bây giờ mà kết hôn thì không ổn lắm. Có lẽ chúng ta nên đợi thêm vài năm nữa, dù sao nó cũng sẽ kết hôn, cần gì phải gấp gáp như vậy?”

“Anh không vội? Nhưng em vội!” Bạch Lăng kéo một cái ghế ngồi xuống, “Anh cảm thấy Tiểu Cửu thế nào?”

“Bất kể về ngoài hay gia thế đều không có gì để bắt bẻ...” Cố Trường Tân nâng ly trà lên, uống một ngụm mới nói tiếp, “Chỉ là hơi trẻ một chút..”

“Con bé bây giờ còn trẻ, Thừa Hiên cũng chưa chịu kết hôn, nhưng trước hết cứ cho hai đứa nó đính hôn đi, đợi con bé chơi đủ, Thừa Hiên cũng đến tuổi thì kết hôn, sau đó sinh con. Anh thấy thế nào?”

“Đây cũng là một ý hay nhưng không biết Ninh gia người ta có đồng ý hay không?”

“Sao lại không đồng ý? Nói với cha mẹ đi, hai ông bà cũng rất thích con bé này, công thêm giao tình của bọn họ với Ninh lão gia tử chắc cũng không khó khăn gì.” Bạch Lăng nói xong, sợ Cố Trường Tân do dự, bổ sung thêm một câu: “Đây là ở trên xe bọn chúng còn ôm ấp thân mật như thế, nói không chừng con trai của anh còn đem con gái nhà người ta... Đến lúc đó, Ninh gia thật sẽ không đồng ý sao?”

“Nếu mà như vậy...” Cố Trường Tân nâng ngón tay lên gõ nhẹ vào mặt bàn mấy cái, “Ngày mai, đúng lúc ba mẹ từ Bắc Kinh đến thành phố J, tìm lúc nào nói với họ chuyện này một chút vậy.”

Ninh Mông đứng trước gương không ngừng gỡ đầu, một hồi sau mái tóc dài giống như một cái ổ gà. Lấy tất cả quần áo ở trong tủ ra, không biết phải mặc cái nào đi gặp Tần Mặc. Bây giờ là cuối hè đầu thu rồi, mặc đồ mùa hè thì hơi lạnh, mặc đồ mùa thu thì nóng.

“Aaaaaa! Rốt cục phải mặc gì đây?” Ninh Mông nằm ụp xuống giường, khổ sở kêu lên, “Sao con gái phải khổ sở chuyện ăn mặc vậy trời?”

Oán hận thì oán hận nhưng đã hẹn thì không thể đến trễ. Ninh Mông suy nghĩ một lát liền quyết định mặc một cái váy lụa tay ngắn, thiết kế eo cao, ôm sát lấy đường cong cơ thể, tay áo may bằng vải lưới nhìn vừa trẻ trung vừa duyên dáng. Tóc dài thả tự nhiên phía sau, rất đẹp...Chỉ là hình như hơi mỏng một chút, buổi tối sẽ hơi lạnh.

Ninh Mông đúng sáu giờ đã đến tiệm cơm Tây nơi hẹn với Tần Mặc. Bồi bàn đưa cô đến chỗ ngồi, Tần Mặc vẫn lịch sự như thường ngày, kéo ghế mời cô ngồi xuống. Hai người nói chuyện vài câu, trong lòng Ninh Mông cứ cảm thấy không yên nên cũng chẳng hào hứng gì. Tần Mặc vẫn hòa nhã trước sau như một, giọng nói vẫn như cũ nhưng chỉ là Ninh Mông không tìm được cảm giác như trước kia.

“Tần Mặc!” Ninh Mông lấy ngón tay nhéo vào mình thật đau, “Về chuyện của chị họ, em thật sự xin lỗi.”

“Không cần!” Nụ cười trên môi Tần Mặc hơi ngừng lại, chậm rãi nói, “Tiểu Cửu, có phải là do anh quá cố chấp không?” Biết rõ trong lòng chị họ em ngoài Cố Trạch Vũ ra thì không có một ai cả, nhưng anh không

biết lượng sức mình, cứ muốn thử một chút...Nhưng, Tiểu Cửu, anh có một chuyện muốn hỏi em, em từ lúc nào biết rõ tâm tư trong lòng anh?”

Ninh Mông cúi đầu, không tự nhiên cầm lấy khăn ăn, không ngẩng đầu lên nói: “Em vẫn luôn biết, ánh mắt anh nhìn chị họ không giống với...”

“Như vậy, em có bao nhiêu chuyện còn gạt anh nữa?”

“Ngoại trừ việc chị họ em lần đó ra sân bay để đón anh rồi là em lừa anh còn những chuyện khác em không hề nói dối một câu.” Ninh Mông thật lâu không thấy đối phương đáp lại, lấy hết dũng khí hỏi: “Anh biết tình cảm của em sao?”

“Anh biết...Nhưng, Tiểu Cửu, chúng ta không thích hợp...” Tần Mặc nhìn người đối diện là cô gái mà chính mình nhìn thấy lớn lên từng ngày, bình tĩnh nói ra những lời tàn nhẫn như thế.

“Anh biết từ lúc nào?”

”Anh vẫn luôn biết.”

Thì ra là như vậy, Ninh Mông thấy nơi nào đó trong lòng âm âm sụp đổ, đó là mười năm kiên trì của cô, cho dù lúc chính anh nói với mình anh thích chị họ của cô, cô cũng chỉ mỉm cười như không có việc gì nói: “Thật không đó, vậy khi nào hai người thành đôi nhớ mời em ăn cơm nha.”

Thì ra là, anh luôn biết cô thích anh, thì ra anh luôn lợi dụng cô để biết tin tức về người phụ nữ khác. Tại sao anh có thể thản nhiên ở trước mặt cô gái thích mình nói: “Anh thích chị họ em, giúp anh theo đuổi cô ấy nha.” Nhìn xe, đây là tình yêu buồn cười của Ninh Mông cô, một tình yêu không có cơ hội được bày tỏ dưới ánh mặt trời.

Ninh Mông nén nước mắt, miễn cưỡng ăn cho xong bữa tối rồi cùng Tần Mặc ra khỏi nhà hàng. Vừa bước ra khỏi cửa, một trận gió lạnh thổi qua, Ninh Mông chịu không nổi rung mình một cái, Tần Mặc cau mày hỏi: “Lạnh lắm sao?”

“Ừ!”

“Em ở đây chờ anh, anh đi lấy xe...” Tần Mặc nói xong, quay người đi về phía bãi đậu xe.

Ninh Mông nhìn theo bóng lưng Tần Mặc, cố nén nước mắt nhưng không thể, nước mắt chảy xuống làm khuôn mặt trở nên trắng bệch. Tần Mặc, anh biết không? Đứng ở chỗ này chờ anh, bị gió thổi qua sẽ càng lạnh hơn...

Ninh Mông nghĩ Tần Mặc cũng sắp quay lại nên vội vàng lau sạch nước mắt, lấy gương trong túi ra soi bỗng nghe thấy tiếng ồn ào. Xuất phát từ tâm lý tò mò, cô nhìn thoáng qua, còn chưa kịp phản ứng đã thấy một bóng người rất nhanh chạy tới, xoay người một cái, cánh tay dài vươn tới cổ cô ghì mạnh. Ngay sau đó, một con dao lạnh băng kề vào cổ cô.

“Anh muốn làm gì? Đừng kích động...Trước tiên buông con tin ra, có gì từ từ nói...” Sau đó cảnh sát vội vàng chạy đến nói muốn giảng hòa với đối phương.

“Buông ra ư?” Người đó cười lạnh lùng, “Tôi ngu sao? Hiện tại tất cả đều đã bị các người bắt, tôi đi theo đại ca nhiều năm như vậy, số hàng trong tay đủ tôi chết mười lần, tôi thả cô ta ra, tôi có thể sống được sao?”

“Anh thả cô ấy ra, chúng ta từ từ thương lượng, anh giữ một cô gái yếu đuối để uy hiếp chúng tôi, anh còn là đàn ông sao?”

“Mạng của bố mày đây còn chưa chắc sống hay không, còn cần để ý có phải là đàn ông hay không sao?”

Ninh Mông bị người đó siết mạnh cổ không thở nổi, bản năng sống sót khiến cô chỉ còn biết giãy giụa nhưng cảm giác lạnh khi chạm phải con dao bên cổ khiến cô không còn dám động đây.

“Đây không phải là con gái của Ninh thị trưởng sao?” Có một anh cảnh sát ở phía sau nhỏ giọng nói, “Lần trước có đến cục nhờ tìm người.”

Người chỉ huy vừa nghe nói cô gái bị uy hiếp này là con gái thị trưởng cũng có chút luống cuống. Vợ vàng gọi chuyên gia đàm phán tới, khi chuyên gia còn chưa tới anh ta cố gắng hết sức giữ cho đối phương bình tĩnh. Mười mấy giây sau, một chiếc xe đi từ từ trong bãi xe ra, Ninh Mông nhận ra ngay đó là xe của Tần Mặc.

Cô há to miệng, muốn kêu ra tiếng nhưng lại bị người phía sau ngăn lại. Tần Mặc xuống xe, thấy như vậy thì quay qua phía cảnh sát hỏi thăm tình hình, sau đó hướng về phía Ninh Mông nói lớn: “Tiểu Cửu, em không cần phải sợ, bọn họ sẽ cứu em.”

Nước mắt Ninh Mông lại tràn ra, đau lòng thừa nhận vừa rồi anh nói “bọn họ” chứ không phải “chúng tôi”. Thì ra cho dù cô có ở vào hoàn cảnh nào thì anh cũng vẫn giữ thái độ không quan tâm đó, thì ra đây chính là không yêu...

Thừa dịp trong khoảng thời gian còn đang hòa hoãn với tên đang uy hiếp Ninh Mông, cảnh sát nhanh chóng thành lập tổ chuyên án, mấy vài phút vạch ra kế hoạch nhưng không người nào có thể đứng ra đảm bảo Ninh Mông sẽ an toàn. Đột nhiên bên cảnh sát có người nói: “Hay là chúng ta lại nhờ bộ đội bên kia giúp đỡ đi, hình như Ninh tiểu thư với người đó quan hệ cũng không tệ.”

Chủ tịch Ninh và thị trưởng Ninh đều chạy đến hiện trường, chứng kiến cảnh như thế, Ninh lão gia tử huyết áp tăng cao, liền hôn mê bất tỉnh, hiện trường càng thêm rối loạn. Ninh thị trưởng nghe được ý kiến đó liền ra lệnh gọi điện đến đơn vị bộ đội. Dịch đại đội trưởng đương nhiên đem nhiệm vụ này giao cho Cố Thừa Hiên, Cố Thừa Hiên nghe sơ qua sau đó lắc đầu không đi.

“Sao chuyện gì cũng nhờ đến chúng ta vậy? Đó đâu phải chuyên môn của bên mình, cảnh sát bên đó không phải cũng có tay súng bắn tĩa sao?”

“Cậu nhất định không đi?” Dịch đại đội trưởng bắt đắc dĩ buông tay, “Tôi nghe nói người đang bị uy hiếp tên là Ninh Mông, con gái Ninh thị trưởng.”

Cố Thừa Hiên vội cầm lấy áo khoác đang vắt trên ghế, nhanh chóng đi ra ngoài: “Sao? Sao anh không nói sớm?”

9. Chương 9: Giải Cứu

Cố Thừa Hiên vội chạy xuống dưới lầu, lấy ngay chiếc xe jeep mà một người đội phó vừa đi từ bên ngoài về. Nhảy lên xe nhấn mạnh ga chạy đi luôn, để lại đằng sau khói xe là vẻ mặt ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra của người đội phó và vẻ mặt mong chờ xem chuyện vui của Dịch đại đội trưởng.

“Đại đội trưởng, xảy ra chuyện gì vậy? Tôi không nhìn lầm đấy chứ, người mới vừa đi khỏi là Cố Thừa Hiên ư?” Đội phó không thể tin được quay đầu lại nhìn lần nữa, “Chuyện gì có thể khiến cậu ta vội vàng như vậy? Chiến tranh thế giới lần thứ ba hay văn phòng chính phủ bị đánh bom?”

Dịch đại đội trưởng lắc lắc đầu, trên mặt vẫn còn tỏ rõ ý cười: “Đều không phải...Người trong lòng của trung đội trưởng của chúng ta đang bị người khác bắt làm con tin, chuyện này có được coi là nghiêm trọng không?”

“Cái gì? Người trong lòng?” Đội phó càng thấy khó hiểu, “Có một dạo tôi từng cho rằng cậu ta trong chuyện tình cảm có vấn đề gì đó, vậy mà cũng có người trong lòng ư?”

Dịch đại đội trưởng chỉ cười không nói, sau đó hỏi lại: “Mới từ bên ngoài về sao?”

“À, mới vừa đi họp ở sư bộ về. Mà cũng thật lỳ lạ, hôm nay trong sư bộ có người hỏi có phải trong đơn vị của chúng ta có người tên là Cố Thừa Hiên, mà anh cũng biết chúng ta khi làm việc luôn phải giữ bí mật thân phận nên tôi nói là không có. Nhưng anh đoán được không, người đó nói thẳng là tôi không nên gặt cô ta, Cố Thừa Hiên vì cô ta nên mới làm bộ đội đặc chủng. Mà cô ta trông cũng khá xinh đẹp và có học vấn, chắc không phải là cô gái đang bị uy hiếp kia chứ?”

Dịch đại đội trưởng cúi đầu suy nghĩ một lát, hỏi: “Cô gái đó cũng là người của sư bộ?”

“Hình như làm trong quân y, hôm nay đại diện bên quân y cũng đến sư bộ họp, nghe nói là chuyên gia khoa nội.”

“Lần này thực sự có trò hay để xem rồi...” Dịch đại đội trưởng lắc đầu cười rồi quay trở về phòng.

“Này, hay anh cho tôi nghỉ phép nửa ngày đi, tôi rất muốn biết sẽ xảy ra trò hay gì, để tôi xem rốt cuộc thì cô gái mà trung đội trưởng quên mình chạy đi cứu giúp với cô gái tôi gặp trên sư bộ ai xinh đẹp hơn!” Đội phó đối với những chuyện thế này hết sức “nhiệt tình”, hướng chỉ nhân vật chính lại là thần tượng của cả đơn vị, người luôn lạnh lùng, hồ hững với mọi chuyện như Cố Thừa Hiên.

“Tôi khuyên cậu không nên đi, mà còn nữa, chuyện gặp cô gái trên sư bộ đó đừng nhắc tới trước mặt Cố Thừa Hiên.” Dịch đại đội trưởng xua xua tay, thấy vẻ mặt đối phương khó hiểu lại giải thích thêm, “Cậu có biết người Cố Thừa Hiên đang đi giải cứu là ai không?”

“Là ai?”

“Con gái thị trưởng thành phố N, ông nội là chủ tịch tỉnh về hưu, nghe nói người trong Ninh gia cưng chiều cô gái đó như ngọc báu trong tay... Những cô gái như thế thường khá yếu ớt. Bây giờ thêm một chuyện không bằng một chuyện, nếu như cô họ Ninh ấy biết Cố Thừa Hiên như thế, nhất định sẽ nói ‘bye bye’ với cậu ta.”

“Vậy được, tôi sẽ giữ chừng mực vậy.”

Cố Thừa Hiên bất chấp luật giao thông, dọc đường đi vượt khá nhiều đèn đỏ, chỉ cần nghĩ tới cảnh có người cầm hung khí kề bên người Ninh Mông, anh cảm thấy thật sự tức giận cùng với lo lắng. Cô bé ngốc đó khi bị tên đàn ông kia giở trò đã sợ hãi, yếu ớt khóc hu hu như vậy, không biết trong tình huống hiện tại thì sẽ còn bị dọa thành như thế nào. Nghĩ đến đó, tâm trạng Cố Thừa Hiên quặn quắt cả lên, vội vàng đạp mạnh chân ga, xe tăng tốc chạy như bay trên đường.

Hiện trường bên này, Ninh Trí Văn trong lòng vô cùng lo lắng, vừa dùng loa nói vọng vào an ủi Ninh Mông, vừa phải gọi điện về trấn an người nhà, lại cùng còn cảnh sát tìm cách giải cứu con gái. Ninh Mông liên tục chảy nước mắt nhưng vẫn kiên cường không phát ra tiếng nức nở. Nhìn Tần Mặc đang khoanh tay đứng dựa vào xe, tâm cô lúc này thực sự nguội lạnh, giữa lúc tính mạng của mình như vậy mà anh ta từ đầu đến cuối vẫn giữ thái độ không quan tâm. Đối diện với chuyện này, cô mới hiểu được cảm giác thế nào là đau thấu xương, lạnh thấu xương.

Tên côn đồ thấy Ninh Trí Văn vội vàng hối thúc cảnh sát quan tâm đến an nguy của Ninh Mông như vậy cảm thấy có chút lý lẽ, ghé sát vào tai cô hỏi: “Ninh thị trưởng, cái người mặc áo trắng kia có quan hệ thế nào với cô?”

Ninh Mông cũng không ngốc, cô biết nếu nói mình là con gái thị trưởng, đối phương nhất định sẽ biết trong tay mình có con bài an toàn, cảnh sát muốn cứu cô lại càng thêm khó khăn nên cô liền trả lời: “Không có quan hệ gì...”

“Hừ, không có quan hệ mà phải khẩn trương như vậy ư?” Tên côn đồ lại càng dùng sức siết chặt tay cô, “Tôi vừa mới nghe ông ta gọi cô là ‘Tiểu Cửu’, tôi đọc trên báo có thấy viết Ninh thị trưởng có một đứa con gái tên là Ninh Mông, tên thường gọi là Tiểu Cửu...”

“Không phải đâu, anh nhất định nghe nhầm rồi, tôi rõ ràng không phải là người tên Tiểu Cửu kia!”

“Không phải?” Tên côn đồ cười hỏi ngược lại, bất ngờ buông tay cô ra, xoay ngược người cô lại, con dao trong tay từ đầu đến cuối vẫn kề sát người cô. Cảnh sát đứng bốn xung quanh đều cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của hắn, vũ khí trong tay luôn sẵn sàng, không khí xung quanh yên lặng đến quỷ dị.

Kẻ kia ác độc kề dao vào cổ Ninh Mông, còn giơ tay lên tát vào mặt cô khiến gương mặt Ninh Mông lệch qua một bên, con dao ở cổ cũng vì thế nhẹ nhàng cửa vò cổ cô một đường, máu lập tức chảy ra.

Ninh Trí Văn nhìn thấy cảnh đó thực sự chịu không nổi, rất muốn xông lên nhưng lại bị cảnh sát ngăn cản lại, đành phải cầm loa hướng về phía tên đó quát lớn: “Tôi cho anh biết, nếu anh dám làm tổn thương con gái tôi, cho dù anh chạy đến chân trời góc bể nào tôi cũng sẽ bắt anh trở lại!”

Trong ấn tượng của Ninh Mông, Ninh Trí Văn luôn là một người cha nghiêm khắc, cô đối với ông luôn có cảm giác sợ hãi. Nhưng trong giờ phút này, rốt cục thì cô cũng cảm nhận tình thương của ông dành ình, ngày đó ở trên xe ông nội có nói nhưng cô chỉ là thuận miệng vâng dạ vậy thôi chứ thực sự trong lòng vẫn còn oán giận cha luôn nghiêm khắc với mình. Bây giờ, cô mới thực sự hiểu được tình thương của cha.

Cảm giác đau rát trên mặt nhắc cô bây giờ không phải là lúc được phép tuyệt vọng, cô đảo mắt quanh mặt vòng, hi vọng tìm được sơ hở của hắn để chạy thoát. Nhưng chỉ mười mấy giây sau, một cái tát nữa lại rơi xuống mặt cô. Lúc này cô dùng hết sức lực đưa tay sờ lên má mình, vừa mới chạm vào một chút mà cảm giác đau như bị kim châm, đầu ngón tay chạm đến nó nóng rát kinh người.

Ninh Mông thoáng nhớ đến chuyện bữa trước trên xe khách cũng phải chịu một cái bạt tai, người phụ nữ kia tuy dùng sức không mạnh như tên côn đồ này, tuy bị ngã về sau nhưng cũng không đau như bây giờ. Khi đó, cô vừa cảm thấy xấu hổ vừa cảm thấy tủi thân, không quan tâm đến hình tượng mà khóc òa lên, nhưng lúc đó bên cạnh cô có một người đàn ông đỡ dành cô, giúp cô báo thù, cho cô những cái ôm rộng nhất, ấm áp nhất, bây giờ người đó đang ở đâu?

Ninh Mông bị tên côn đồ kia đánh cho choáng váng, một tay hắn kéo người cô, tay kia thì kề con dao sát vào nơi đang chảy máu trên cổ cô. Cái tư thế đó lại một lần nữa khiến hình ảnh của Tần Mặc rơi vào trong tầm nhìn của cô, tuy không phải cái tư thế đứng nghỉ ngơi thoải mái như lúc trước nhưng anh vẫn thờ ơ đứng nguyên ở chỗ cũ.

Trong giây lát, trong lòng Ninh Mông như có một tiếng kêu gào không ngừng- Cố Thừa Hiên, cứu tôi!

Từ đằng xa Cố Thừa Hiên đã thấy rào chắn của cảnh sát, anh xuống xe, bước tới. Vì trên người anh không mặc cảnh phục nên cảnh sát bảo vệ trật tự không cho anh vào, nhưng nhìn thấy gương mặt lạnh như băng của anh cùng với quân phục nên do dự một chút rồi chạy đi xin chỉ thị của lãnh đạo. Sau khi được phép cho vào, Cố Thừa Hiên đi tới đã thấy Ninh Trí Văn đang nóng lòng đứng ở đó.

“Ninh thị trưởng!” Anh không muốn ở trước mặt người ngoài thể hiện sự quen biết nên không dựa vào cách xưng hô theo vai vế để chào ông.

Ninh Trí Văn nhìn thấy anh có chút giật mình, nhưng nhìn đến quân phục trên người anh cũng hiểu ra đôi chút, gật gật đầu hỏi: “Cậu là người lần trước giúp đỡ bắt mấy tên kia?”

“Dạ”

“Đây là kẻ lọt lưới lần đó...Ninh Mông hiện giờ đang ở trong tay hắn...” Ninh Trí Văn thấy Cố Thừa Hiên nhú nhú mày bước lên phía trước, ông một mỗi nói một câu: “Tôi chỉ có một mình nó là con gái, nhất định phải đảm bảo sự an toàn của nó.”

Cố Thừa Hiên quay đầu lại, trong ánh mắt tràn đầy sự kiên định, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Cháu nhất định sẽ đem Tiểu Cửu còn nguyên vẹn trả lại cho bác.” Tuy giọng nói của anh không lớn nhưng cũng đủ để mấy người xung quanh nghe rõ. Ninh Trí Văn cảm thấy trong lời nói của anh còn có hàm ý một điều gì đó, dường như rất thân thiết nhưng không thể diễn tả bằng lời.

Cố Thừa Hiên đi được vài bước bỗng phát hiện sau lưng luôn có một ánh mắt nhìn theo mình, quay đầu nhìn lại anh mới nhớ ra đó là người đàn ông đã đưa khăn giấy ình trong nhà vệ sinh, cũng là người ở ngoài phòng chơi mạt chược ngăn Ninh Mông lại, đó cũng là người đàn ông khiến cô không thể kìm chế mà rơi nước mắt. Ánh mắt anh lạnh lùng quét qua chỗ người đó đứng sau đó quay người đi tiếp.

Ninh Mông rơm rớm nước mắt nhưng cô liều mạng nhịn xuống không để nước mắt chảy ra, trong mơ hồ nhìn thấy một bóng người mặc quân phục xanh đang tới gần. Cái dáng người có vài phần quen thuộc ấy khiến cô nhớ lại đêm đó, trong lòng lại có chút chờ mong.

“Mày đứng lại!” Tên côn đồ hướng về phía Cố Thừa Hiên đang đi tới hét lên: “Mày còn dám lại gần tao sẽ giết chết cô ta.”

Cố Thừa Hiên vẫn làm như không nghe thấy, trong tay nắm chắc khẩu súng lục mà một người cảnh sát vừa đưa cho tiến lại gần hắn.

“Tao nói mày đứng lại, có nghe thấy không?”

Tầm mắt Cố Thừa Hiên dừng lại trên vết máu ở cổ Ninh Mông, trong mắt anh dường như kết một tầng băng, cô ở trên xe phải chịu một cái tát anh đã đau lòng không chịu nổi vậy mà bây giờ tên này dám dùng dao kề sát cổ cô!

“Anh còn dám động tay, tôi nhất định sẽ cho anh chết ở chỗ này!” Giọng nói của Cố Thừa Hiên đầy tức giận.

Ninh Mông nghe được giọng nói đó, hoảng hốt mấy giây mới ổn định lại, lúc này cô mới nhìn rõ người trước mắt này, là anh, thực sự là anh! Hơi thở của cô bắt đầu ổn định một chút, cô sợ sự xuất hiện của anh chỉ là ảo giác của cô, chỉ sợ nếu cô buông lỏng một chút anh sẽ biến mất. Cố Thừa Hiên đáp lại ánh mắt của cô bằng ánh mắt dịu dàng, kiên định, không lên tiếng nhưng cũng đủ an ủi cô. Ninh Mông cảm thấy giống như kì tích vậy, cô không còn chút sợ hãi nào nữa, cô chỉ biết nhìn không chớp mắt về phía Cố Thừa Hiên.

“Vậy thì thử xem!”

“Lúc trước, bảy người là đồng bọn của anh đều ngã dưới họng súng của tôi, vậy hôm nay anh cũng thế thôi!”

Vài tuần trước hắn cũng nghe nói lúc ấy có một tay súng bắn tía một người một súng bắn đạn xuyên qua những cái hộp giấy, bắn chính xác vào chân đồng bọn của hắn. Lúc ấy hắn còn thầm khen đối phương kỹ thuật bắn súng giỏi. Bây giờ nghe nói người đó đang đứng đối diện mình, hắn cũng có chút hốt hoảng.

“Mày đừng nằm mơ!” Nói xong hắn liền đem mũi dao dí vào cổ Ninh Mông.

Trong lúc đó Cố Thừa Hiên cũng nhanh như chớp mà giơ súng lên, nhắm trúng đối phương mà bóp cò, một viên đạn trúng vào tay tên côn đồ. Hắn còn chưa kịp phản ứng, cúi đầu nhìn vết thương của mình thì Cố Thừa Hiên đã tiến lên một bước, một tay nắm chặt lấy tay hắn, anh hơi dùng sức làm cho con dao rơi xuống đất, một tay còn lại nắm lấy cánh tay Ninh Mông kéo người cô vào trong ngực mình.

Đối phương giãy dụa dữ dội, Cố Thừa Hiên lại dùng chân đá vào ngay vết thương của hắn, khiến cho hắn ngã úp xuống mặt đất, sau đó anh không chút do dự giẫm lên cánh tay hắn.

Cố Thừa Hiên một chân giữ chặt tên côn đồ, rồi đem Ninh Mông cẩn thận ôm vào lồng ngực, nhẹ nhàng an ủi: “Tiểu Cửu, đừng sợ, đừng sợ...”

10. Chương 10: Xấu Xí

Ninh Mông nghe giọng nói vừa trầm vừa dịu dàng đó khiến cả cơ thể như được buông lỏng, suýt chút nữa đứng không vững. Cảnh sát tiến tới trấn áp tên côn đồ lên xe thế nhưng hắn vẫn còn cố quay lại chửi mắng ầm ĩ hai người đang đứng đó.

Cả người Ninh Mông như phát run, cô càng cố chui sâu vào trong vòng tay ấm áp của Cố Thừa Hiên. Anh cũng vì thế mà đau lòng, càng dùng sức ôm chặt lấy cô.

“Tiểu Cửu...” Ninh Trí Văn nhìn bờ vai không ngừng run lên của Ninh Mông, nếu nói ông không đau lòng là giả, dù ngày thường ông đối xử với cô nghiêm khắc thế nào nhưng khi cô gặp chuyện thế này, ông làm sao có thể không lo lắng cho sự an toàn của cô, “Tiểu Cửu...Không sao...Chúng ta về nhà thôi!”

Ninh Mông rời khỏi vòng ôm của Cố Thừa Hiên, có chút lúng túng nhìn cha mình, vừa rồi cô kim lòng không được, trước mặt mọi người mà ôm nhào lấy anh, lúc này nghe giọng nói của cha mình truyền tới, giống như kéo lý trí của cô trở lại, khiến cô ngượng ngùng như cô gái mới lớn. Thật ra Ninh Trí Văn cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy cứu được người là tốt rồi.

“Anh...” Ninh Mông nhìn Cố Thừa Hiên, đột nhiên nhớ tới câu cuối cùng anh nói vào lần gặp trước đó, liền hỏi “Lần trước anh nói nếu gặp lại sẽ nói cho tôi biết một bí mật, bây giờ có thể nói cho tôi biết chưa?”

Cố Thừa Hiên nhìn thoáng qua Ninh Trí Văn, cảm thấy nếu nói trước mặt mọi người cũng có chút không tiện nên anh định kéo Ninh Mông qua một bên nói chuyện. Ninh Mông đang định bước theo anh thì Tần Mặc đã bước tới trước cười hỏi: “Tiểu Cửu...Em cảm thấy trong người thế nào? Hay là anh đưa em và chú Ninh đến bệnh viện trước rồi về nhà sau nhé? Cổ của em còn có vết thương kia.”

Anh ta nói đến đó nhưng ánh mắt lại luôn hướng về phía Cố Thừa Hiên, không hề nhìn thái độ Ninh Mông xem thế nào. Trực giác đàn ông cho Cố Thừa Hiên biết người này hình như có bất mãn gì đó với mình, nhưng anh vốn là một người hờ hững với những người lạ nên cũng không quan tâm lắm. Chỉ là khi nghe giọng nói thân mật của hắn với Ninh Mông, trong lòng anh có chút khó chịu.

“Thật xin lỗi, sẽ có người đến đón tôi và cha, không cần làm phiền đến anh.” Giọng nói của Ninh Mông có chút lạnh lùng, không hề có chút cảm kích nào.

Tần Mặc chưa bao giờ bị cô đối xử với thái độ đó, trong lòng cũng có chút không thoải mái. Nhưng do từ nhỏ được giáo dục tốt, anh biết ở đây vẫn còn có trường bồi nên cũng không nói gì nữa, chỉ hướng ánh mắt về phía Ninh Trí Văn. Một người ở trong quan trường nhiều năm như ông, hẳn biết cách nhìn mặt mà nói chuyện. Bầu không khí có chút không ổn, là bậc cha chú nên tất nhiên ông phải đứng ra nói vài câu hòa hoãn: “Tần Mặc, chú nghĩ vết thương trên cổ Tiểu Cửu chắc phải tới bệnh viện, chú thì còn phải về nhà ngay xem ông nội của con bé thế nào, nếu không con đưa chú về nhà trước đi, còn Tiểu Cửu...”

Cố Thừa Hiên thấy ánh mắt Ninh Trí Văn hướng về phía mình, liền hiểu ý nói: “Tôi sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra một chút, lát nữa trở về đơn vị cũng thuận đường đưa cô ấy về nhà luôn.”

Ninh Mông gật đầu, nói “Được” một tiếng rồi vội vàng đi theo Cố Thừa Hiên. Tần Mặc nhìn theo hướng hai người đi, không hiểu sao trong lòng có chút mất mát. Anh suy nghĩ một hồi lại cảm thấy buồn cười vì chính mình, từ khi nào tâm tư của anh lại đặt trên người cô ấy, sao lại có thể nói “mất mát” chứ? Nhưng dường như nha đầu đó hận mình muốn chết.

Cố Thừa Hiên lên xe, quay đầu nhìn Ninh Mông một cái, không ngoài dự đoán, anh thấy nước mắt đang lăn dài trên mặt cô, vậy mà cô chỉ biết cắn môi chịu đựng, không dám khóc thành tiếng. Con gái khi khóc đều như vậy sao? Cố Thừa Hiên nắm chặt nắm tay, mấy phút sau mới thở dài một tiếng buông ra rồi nói: “Ở đây không có ai đâu, nếu cô muốn khóc thì khóc đi, không cần tự mình chịu đựng.”

Ninh Mông nghe thấy những lời này của anh, liền “Òa!” lên khóc nức nở thành tiếng, vừa khóc vừa tự mắng mình: “Tôi đúng là ngốc mà, sớm đã biết anh ấy thích người khác, vậy mà vẫn còn tự hạ mình đi giúp anh ấy tìm kiếm tin tức về người đó. Tôi trước giờ vẫn nghĩ làm vậy cũng đâu có sao, tôi thích anh ấy, đương nhiên mong anh ấy luôn vui vẻ. Tôi đúng là giống lời chị họ tôi nói mà, giống như những cô gái hay mơ mộng trong tiểu thuyết. Luôn tự an ủi mình một ngày nào đó anh ấy sẽ quay đầu lại...Kết quả thì sao, người ta chỉ xem tôi như khi đang diễn trò, tình cảm của tôi dành cho anh ấy không đáng giá như vậy sao?”

Cố Thừa Hiên nghe những lời này của cô cũng hiểu ra một chút, lông mày anh nhăn lại, đôi môi mím chặt, quả đấm vừa buông lại nắm lại chặt hơn.

“Đối với tình cảm của tôi, anh ấy vĩnh viễn giữ thái độ lạnh lùng đó....Dù tôi có bị người khác bắt làm con tin, anh ấy chút biểu hiện lo lắng cũng không có, về mặt bình tĩnh của anh ấy khiến tôi thấy sợ hơn, trong lòng anh ấy tôi không bằng cả những người xa lạ sao? Mà cũng đúng thôi, tôi chia rẽ bọn họ, giúp chị họ và anh rể làm lạnh, anh ấy ghét tôi cũng phải thôi.”

Cố Thừa Hiên cảm thấy lửa giận trong lòng mình như đang bùng lên, cô gái trước mắt hết lần này đến lần khác không để ý thấy sự tức giận của anh, không ngừng làm anh tức giận.

“Đừng nói nữa!”

Ninh Mông vẫn còn đang khóc, nghe thấy tiếng quát của anh cũng dừng khóc lóc kể lể, dùng tay lau nước mắt, nhìn về phía anh với vẻ khó hiểu. Cố Thừa Hiên thấy Ninh Mông như thế, trong lòng dịu bớt lại. Cổ cô vẫn có chút máu, anh kiểm tra sơ qua một chút, vết dao không sâu, chỉ làm rách da thôi, máu cũng không còn chảy ra nữa nhưng chỉ cần nhìn vết máu trên cổ cô cũng đủ hù dọa người khác.

“Bây giờ đến bệnh viện kiểm tra vết thương của cô một chút rồi tôi đưa cô về nhà...Lúc tôi đi đơn vị cũng không cho nhiều thời gian.”

Ninh Mông cũng cảm thấy vừa rồi mình nói hơi nhiều, nên ngoan ngoãn gật nhẹ đầu, nhưng một chốc sau lại hỏi: “Bí mật kia là gì vậy?”

Cố Thừa Hiên vẫn tiếp tục lái xe, nhìn cô một cái rồi tiếp tục chuyên tâm nhìn đường sá, môi mỏng khẽ nhếch lên, không có chút tình cảm nói: “Đáng về cô lúc khóc nhìn xấu thật.”

“Chẳng lẽ lúc anh khóc nhìn đẹp lắm sao?” Ninh Mông tức giận ném một cái nhìn xem thường cho anh, tay cô dè lên hai con mắt đang sưng đỏ nói tiếp: “Bí mật của anh rốt cục là gì vậy?”

“Tôi vừa nói đó!”

“Anh!!!” Ninh Mông nghiêng răng, hung hăng trừng mắt nhìn cái người đang tập trung lái xe này, thật muốn cắn cho anh ta một cái, “Anh đừng làm mất hình tượng của tôi như vậy được không? Dù sao tôi cũng là một nhà văn nổi tiếng đó!”

“Nhà văn nổi tiếng?” Cố Thừa Hiên nhú mày, giọng nói có vẻ không tin. “Nhưng tôi nghe nói cô đang thất nghiệp mà?”

“Anh nghe ai nói?”

“Cha cô...”

Rất tốt, Ninh Mông ai oán than một tiếng rồi ngồi im. Ninh thị trưởng cho tới bây giờ đều thích đưa khuyết điểm của cô ra nói trước mặt người ngoài, không thêm để ý đến mặt mũi của cô.

“Đến rồi!” Cố Thừa Hiên cho xe dừng trước cửa bệnh viện, hướng về phía Ninh Mông nói: “Vào đi, tôi ở đây đợi cô.”

“Hả? Anh không cùng vào sao?” Ninh Mông từ nhỏ đã sợ bệnh viện, bảo cô đi một mình thì càng không thể nên cô đành nhìn Cố Thừa Hiên nói: “Những thủ tục trong bệnh viện rất rắc rối, đăng ký này kia phiền phức lắm, tôi thì hoàn toàn không biết gì cả, anh dẫn tôi vào được không?”

Cố Thừa Hiên và cô nhìn nhau, cô không nói gì, anh cũng cứ như vậy mà nhìn cô. Cái miệng nhỏ của cô khẽ chu lên, Cố Thừa Hiên bất giác nhớ lại hồi còn bé được ăn thạch trái cây, mềm mềm, dai dai, lại rất ngọt nữa. Vì cô mới khóc xong làm khuôn mặt nhỏ ửng hồng lên, mái tóc cô bị gió thổi bay rối loạn cả lên nhưng trong lòng anh lại thấy cô gái này thật đáng yêu! Hai con mắt cô sưng húp, hơi hồng hồng, trong mắt vẫn còn chút dấu vết của nước mắt trông thật đáng yêu. Cố Thừa Hiên đột nhiên phát hiện giờ phút này anh thực sự muốn hôn cô, mạnh mẽ ôm cô vào trong lồng ngực, hung hăng hôn lên đôi môi hồng mềm mại của cô.

Ninh Mông thấy Cố Thừa Hiên không có phản ứng gì, tưởng là anh không vui, lại làm nũng nói: “Dẫn tôi vào nhé?”

Cố Thừa Hiên phục hồi tinh thần, lẩm bẩm nói một câu: “Cô cũng đã hơn hai mươi rồi nhưng sao giống như một đứa trẻ vậy, phiền phức quá!”

Ninh Mông vì phải nhờ vả anh nên cũng không dám nói lại, sợ chọc hấn mất hứng, trong lòng cô cực kỳ ghét thái độ này của anh nhưng ngoài mặt vẫn phải cười cười nói: “Kiên nhẫn một chút không được sao, quân nhân các anh không phải giỏi nhất là kiên nhẫn à? Tôi cũng là quân chúng nhân dân, nhiệm vụ của quân nhân các anh là phục vụ quân chúng nhân dân thì phải thể hiện gì đi chứ?”

“Im lặng!” Cố Thừa Hiên đã đứng xếp hàng đăng ký. Ban đêm bệnh viện vốn im ắng nhưng cô cứ đứng bên cạnh anh lải nhải mãi khiến không ít người xung quanh khó chịu ra mặt. Ninh Mông thấy vậy cũng giắt mình giữ im lặng, làm động tác kéo khóa rồi đứng yên bên cạnh chờ anh đăng ký.

“Để tôi xem một chút...” Nửa phút sau, Cố Thừa Hiên cúi đầu thấp xuống nhìn cổ Ninh Mông nói.

“Cái gì?”

“Tôi xem miệng vết thương một chút... Vừa rồi cô nói nhiều như vậy, tôi muốn xem không biết miệng vết thương có rộng ra không.”

“A, hơi đau đó...” Ninh Mông cẩn thận dùng ngón tay xoa lên miệng vết thương, oán trách nói.

“Đau sao còn có thể nói nhiều như thế?” Cố Thừa Hiên vừa nâng đầu cô lên, vừa cúi xuống quan sát miệng vết thương của cô, cũng may là không chảy máu nữa, cũng không có rộng thêm ra.

“Nếu anh chịu nói với tôi nhiều hơn một chút, kiên nhẫn với tôi một chút thì tôi cần phải nói nhiều như vậy sao?”

“Là ai vừa lên xe đã gào khóc ầm ỹ?”

“Tôi nói này anh quân nhân kia, anh có thể đem chuyện này quên đi được không?”

“Không thể!” Cố Thừa Hiên thu tay lên, không ngẩng đầu trả lời.

Ninh Mông thấy đến lượt bọn họ nên cũng không thèm đáp trả lại anh, lấy số xong, yên lặng theo anh lên lầu. Bác sĩ thấy vết thương trên cổ Ninh Mông mới đầu cũng sợ hết hồn, hỏi với vẻ trách mắng: “Làm sao mà bị như thế này?”

“Không cẩn thận nên rạch trúng.” Ninh Mông nhìn thoáng qua Cố Thừa Hiên, rụt rè đáp.

“Người trẻ làm chuyện gì cũng nên suy nghĩ một chút chứ, dụng cụ này không cẩn thận, cái kia không cẩn thận, không sợ sau này phải mang sẹo sao?”

“A! Sẽ để lại sẹo sao?”

“Rất có khả năng...”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Ninh Mông nghe nói sẽ để lại sẹo, có chút lo lắng, trên người con gái mà có sẹo thì thật không đẹp tí nào.

“Cho nên hai người phải cẩn thận một chút đó! Còn cậu nữa, làm bạn trai thì phải biết nâng niu, chăm sóc bạn gái mình chứ, đừng có làm gì quá đáng. Lần này là để lại sẹo, lần sau nếu vết thương sâu hơn một chút, đụng tới động mạch cổ thì lúc đó muốn khóc cũng không kịp. Bác sĩ vừa kê đơn thuốc, vừa nói những lời răn dạy thấm thía hai người trẻ tuổi.

Ninh Mông và Cố Thừa Hiên vừa nghe thấy mấy từ “bạn trai, bạn gái” đều quay mặt nhìn nhau, trên mặt , trên mặt hai người xuất hiện hai vệt đỏ ửng.

11. Chương 11: Tiêm

Bác sĩ ngoài việc cho thuốc uống và thuốc bôi ngoài da còn bắt Ninh Mông đi tiêm phòng uốn ván. Ninh Mông vừa nghe thấy thế bàn chân đã muốn bước ra khỏi cửa, đến bên cạnh Cố Thừa Hiên nói: “Tôi ra xe đợi anh, anh mau ra nhé.”

Bác sĩ có chút ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Cố Thừa Hiên hỏi: “Bạn gái cậu năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hơn hai mươi ạ.” Cụ thể cô bao nhiêu tuổi Cố Thừa Hiên cũng không biết nên đành trả lời theo kiểu ảng chừng.

“Hơn hai mươi tuổi mà còn sợ tiêm ư?” Bác sĩ có chút kinh ngạc, sau đó lại có chút khinh thường nói, “Thời chúng tôi, đứa trẻ mười tuổi bị tiêm cũng không thấy sợ...”

“Do cô ấy được cưng chiều quá.” Cố Thừa Hiên biết rõ người ở Ninh gia rất cưng chiều Ninh Mông, đặc biệt là Ninh lão gia tử.

“À, cậu là quân nhân hả?” Bác sĩ nhìn quân trang trên người anh đánh giá rồi nói: “Mặc dù yêu quân nhân không dễ dàng gì nhưng cũng nên vì thế mà quá cưng chiều, con gái được cưng chiều mãi sẽ thành thói quen, đến lúc đó thân thể có chuyện gì hai người có hối hận cũng không kịp đâu.”

Về mặt Cố Thừa Hiên tối sầm lại, không thể nói được câu nào, nhưng thật ra khi thấy bác sĩ hiểu lầm như thế trong lòng anh cũng có chút vui vẻ. Trong giây lát trong đầu anh tự nhiên lại xuất hiện ý nghĩ “chuyện

hiểu lầm này mà là thật thì tốt biết mấy”. Phục hồi lại tinh thần, thấy ánh mắt bác sĩ vẫn còn nhìn mình, anh lúng túng ho hai tiếng, nói: “Tôi sẽ chú ý, phiền bác sĩ kê đơn thuốc, tôi sẽ đi gọi cô ấy vào tiêm...”

Ninh Mông không có chìa khóa xe nên không lên được xe, đành đứng dựa vào cửa xe lấy gương ra soi vết thương trên cổ, nhìn thật đúng là dọa người, bác sĩ nói có thể sẽ để lại sẹo. Ninh Mông vừa buồn vừa lo, nếu thực sự để lại sẹo thì có người muốn lấy cô sao? Cô vừa nghĩ vừa tự lẩm bầm.

“Có!” Cố Thừa Hiên ở bên trịnh trọng trả lời.

“Anh dọa chết người à? Đi lại cũng không có tiếng động.”

“Đi, quay lại tiêm.”

“Tôi không đi!”

“Quay lại!”

“Tôi không đi!”

Cố Thừa Hiên thấy Ninh Mông định trốn, cứng đầu không chịu cùng mình vào trong vừa cảm thấy bực mình vừa thấy buồn cười, dứt khoát ôm eo cô đi vào trong bệnh viện. Ninh Mông bất ngờ bị ôm eo thân mật như thế, sợ hãi đập đập chân, tay không ngừng đập vào cánh tay Cố Thừa Hiên đang ở trên eo mình.

“Cố Thừa Hiên!” Ninh Mông tức giận quát lớn, “Anh là đồ lưu manh!”

“Đánh cô cũng không tiêm?” Khóe miệng Cố Thừa Hiên khê cười, không thèm để ý đến cơn giận của cô.

“Đừng đánh! A...a...Anh thả tôi xuống đi, tôi....” Ninh Mông không lay chuyển được anh nên đành chuyển qua xin xỏ, thỏa hiệp, “Tôi sợ...”

Cố Thừa Hiên thả cô xuống, vuốt lại mái tóc cho cô nói: “Tiêm không phải là chuyện gì lớn lao, cô sợ cái gì chứ? Hai mươi tuổi rồi mà cũng bằng một đứa trẻ, tôi thật xấu hổ thay cô, nhanh, xong sớm về nhà sớm”

Trong lòng Ninh Mông vẫn còn sợ, nhớ lần trước phải tiêm là khi còn học đại học, vì bị cảm sốt nặng nên bị cha cô ép đi tiêm, khi đó cô đau đến rơi nước mắt, gào thét ầm ĩ.

Cố Thừa Hiên thấy sự sợ hãi trên khuôn mặt cô cũng có chút mềm lòng, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Cửu, không phải sợ, tôi giúp cô!”

Có lúc, Ninh Mông cảm thấy những lời Cố Thừa Hiên nói đều làm cho người khác có cảm giác yên ổn trong lòng. Lúc này còn bị ép buộc nhưng lúc này anh đứng trước mặt cô với vẻ mặt đứng đắn, giọng nói nhẹ nhàng nói “Không phải sợ”, cô có cảm giác lòng mình yên ổn, anh nói cái gì cũng là tốt.

Ninh Mông theo sau Cố Thừa Hiên vào phòng tiêm thuốc, ban đầu Cố thừa Hiên định ở bên cạnh trông chừng cô nhưng khi nghe y tá nói phải tiêm ở mông, Cố Thừa Hiên lúng túng sờ sờ mũi, đỏ mặt nhìn Ninh Mông nói: “Tôi ở bên ngoài chờ.”

Y tá che miệng cười trộm, lúc Cố Thừa Hiên ra khỏi phòng, cô ta còn hướng về phái Ninh Mông nháy mắt nói: “Bạn trai cô thật là đẹp trai nha!”

Ninh Mông khóe miệng run rẩy, bọn họ nhìn qua rất giống người yêu sao? Vì sao mọi người luôn nghĩ họ là một cặp nhỉ? Thực ra trong lòng Ninh Mông có chút nghi ngờ nhưng vậy nhưng cô cũng không quá để ý chuyện này, chẳng qua nghĩ có chút buồn cười. Bởi vì tuyệt vọng chuyện với Tần Mặc, cho nên dù người ngoài hiểu lầm đi chăng nữa cũng không có chút giận dữ sao?

Vừa nghĩ tới Tần Mặc, Ninh Mông lại nghĩ tới cách đây mấy tiếng, anh bình tĩnh, không có chút sợ hãi, cô nhìn anh đứng dựa vào xe nhìn về phía cô với dáng vẻ lạnh lùng, làm như chuyện không hề liên quan đến mình, tâm tình Ninh Mông vừa mới tốt đẹp một chút lại giống như rơi xuống vực thẳm.

Y tá tưởng là cô sợ đau, một mặt an ủi cô, mặt khác ép cô nằm trên giường, vén váy lên, kéo quần lót xuống, bôi qua một chút cồn rồi đưa mũi kim trực tiếp vào da cô. Ninh Mông từ nhỏ đã được chiều chuộng, không phải làm bất kỳ việc gì nặng nhọc, giống như một cô công chúa nhỏ vậy nên da cô rất mềm mại, vô cùng sợ đau đớn nên khi kim tiêm vừa đưa vào cô đã giãy giụa, hét lên một tiếng. Mà không biết ma xui quỷ khiến thế nào cô lại kêu lên: “Cố Thừa Hiên...”

Cố Thừa Hiên đang đứng ngoài hành lang dựa vào tường day day lông mày cho bớt mệt, nghe tiếng gào thét nứt nẻ của cô, không suy nghĩ nhiều đập cửa phòng khám xông vào, vén rèm nhìn bên trong. Cảnh tượng bên trong làm anh chỉ biết trợn tròn mắt, Ninh Mông nằm trên giường, váy kéo lên tới hông, quần lót màu hồng phấn bị kéo xuống tận đầu gối, nằm úp sấp trên giường bệnh, hơn nửa mông bị lộ ra ngoài.

“A.....!” Ninh Mông lại thét một tiếng chói tai, cơ thể lui về phía sau, muốn kéo váy xuống che đi, “Đau, đi ra ngoài, đi ra ngoài! Đồ lưu manh, sắc lang!”

Cố Thừa Hiên phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt lúng túng chuẩn bị đi ra ngoài thì lại bị y tá đang đứng phải sau gọi lại: “Này, anh tới đây giữ bạn gái của anh đi, cô ấy cứ giãy giụa như vậy tôi không tiêm được.”

“Không! Không! Không!” Ninh Mông liều mạng giãy giụa, “Tôi đảm bảo sẽ nằm im, cô tiêm thuốc đi.”

“Cô đảm bảo được sao? Tôi chỉ sợ vừa rồi cô làm gãy kim tiêm...” Y tá nói với vẻ giọng nghiêm túc, quay lại giục Cố Thừa Hiên, “Nhanh lên!”

Cố Thừa Hiên cũng không còn cách nào, đành đi tới dè hai vai của cô xuống, ánh mắt không biết nhìn nơi nào, đành phải quay mặt nhìn xung quanh. Ninh Mông nằm trên giường bệnh, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú đang đỏ bừng của Cố Thừa Hiên, nghiêng răng nghiêng lợi cảnh báo: “Không được nhìn! Coi chừng tôi nói ông nội móc mắt anh đó!”

Y tá đang đứng phía sau khẽ cười, Cố Thừa Hiên đành khịu một tiếng, đỏ mặt nhìn cô nói: “Đàng hoàng một chút! Không sợ phải tiêm lại lần nữa sao?”

Ninh Mông đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại, cả khuôn mặt úp xuống giường. Cố Thừa Hiên dời tầm mắt sang nhìn cô, chỉ thấy đôi tai cô đang đỏ bừng, làm anh chợt hiểu cô bé này đang then thùng. Không hiểu sao Cố Thừa Hiên lại cảm thấy giây phút này thật đáng trân trọng, vô cùng tốt đẹp. Cái ý nghĩ muốn hôn cô ở trên xe giờ phút này lại nảy ra, anh thật muốn cắn cái tai đang đỏ hồng của cô một cái.

“Tốt rồi!” Y tá rút kim tiêm ra bỏ đi, dọn dẹp dụng cụ bỏ vào khay rồi đi ra ngoài, trong không gian nhỏ hẹp của phòng bệnh chỉ còn lại hai người mặt đang ửng hồng nhìn nhau. Ninh Mông mới bị tiêm xong, chỗ bị tiêm vẫn còn hơi đau, anh đứng im nên cô cũng không dám hành động gì.

Cố Thừa Hiên nhú nhú mày, hắng giọng nói: “Cô mặc...Cô chuẩn bị nhanh lên, tôi chờ ở bên ngoài.” Nói xong anh bước nhanh ra ngoài.

Ninh Mông thì thâm trong miệng, đỏ mặt, từ từ đứng lên, cẩn thận sửa sang lại áo váy rồi mới chậm chậm từng bước đi ra ngoài. Vừa mở cửa đã thấy Cố Thừa Hiên đứng dựa vào tường, tay vuốt vuốt điện thoại di động. Ánh sáng trên màn hình hắt vào mặt anh, Ninh Mông cảm thấy lúc này anh không giống như bình thường, có chút khó nói, giống như có chuyện lớn gì đó khó có thể quyết định.

“Anh có chuyện gì sao?” Ninh Mông tiến lại gần hỏi anh.

“...” Cố Thừa Hiên phản ứng cực nhanh, cắt điện thoại vào túi áo, trực tiếp đi về phía trước. Ninh Mông cũng biết điều, thấy tâm tình anh không tốt nên cũng không nói gì nữa, ngoan ngoãn theo sau.

Sau khi lấy thuốc xong, Cố Thừa Hiên vừa đi vừa giải thích cho cô biết loại thuốc nào phải uống trước khi ăn cơm, loại nào phải uống ngày ba lần. Ninh Mông chỉ mơ hồ nghe nên lúc Cố Thừa Hiên hỏi “Có nhớ kỹ không?” cô cũng chỉ biết mờ mịt lắc đầu.

Cố Thừa Hiên đưa tay cốc vào đầu cô một cái: “Sao cô có thể ngốc thế chứ?”. Ninh Mông cũng không chút do dự trả lời: “Có thể chứ!”

Cố Thừa Hiên hoàn toàn không ngờ cô có thể trả lời trực tiếp như vậy, suýt nữa bị sặc: “Đợi chút nữa tôi kiểm tờ giấy viết lại cho cô, cô dựa vào đó mà uống nghe chưa? Thật phiền quá đi!”

Ninh Mông dừng bước đứng sau Cố Thừa Hiên làm bộ nhát ma: “Hừ! Tưởng anh kiên nhẫn lắm chứ, lại còn tham gia quân ngũ nữa chứ, sao trong quân đội người ta không rèn dũa tính nóng nảy của anh nhỉ?”

Lên xe, Cố Thừa Hiên tìm mãi không được giấy bút nên đành lấy điện thoại của Ninh Mông viết tin nhắn lưu vào tin nhắn, vừa bấm vừa điện thoại anh vừa nói: “Vết thương của cô không được để thấm nước, chú

ý không được ăn đồ ăn có quá nhiều dầu mỡ, một thời gian sau vết thương mới ăn da non, lúc đó sẽ hơi ngứa, không được phép gãi...”

“Cố Thừa Hiên...” Ninh Mông nghiêm túc nhìn Cố Thừa Hiên, cô cảm thấy đáng vẻ lúc này của anh thật đẹp, sự quan tâm của anh lúc này cũng giống như đêm hôm đó, khiến cô có cảm giác mình như là công chúa được người khác trân trọng, cảm giác đó đánh trúng vào chỗ sâu nhất trong lòng cô, khiến trái tim cô chợt run rẩy.

“Ừ?”

“Sao anh biết rõ mấy chuyện này thế?”

“Bị thương nhiều lần đương nhiên sẽ biết rõ.” Cố Thừa Hiên không ngẩng đầu, ngón tay vẫn liên tục bấm bàn phím, mắt nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, “Còn nữa, nếu trên da xuất hiện triệu chứng dị ứng với thuốc thì lập tức ngừng uống thuốc, đến bệnh viện kiểm tra ngay...”

“Cố Thừa Hiên...”

“Ừ?”

“Anh thật tốt...”

Cố Thừa Hiên ngẩng người, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đang tươi cười của Ninh Mông, mãi lúc sau mới chậm rãi, lo lắng hỏi: “Tiểu Cửu.... Tôi có thể chụp một tấm hình của cô không?”

12. Chương 12: Chứng Cố

“Làm gì?” Ninh Mông bày ra vẻ mặt không hiểu nhìn Cố Thừa Hiên, còn nói đùa, “Tôi nói cho anh biết, tôi chưa soi gương đâu, coi chừng chụp xong hư điện thoại của anh đó.”

Cố Thừa Hiên nghe xong có chút sững sờ, không cười, giọng nói điềm đạm lặp lại một lần nữa: “Tiểu Cửu, để tôi chụp một bức ảnh của cô có được không?”

Ninh Mông thấy anh kiên trì như vậy cũng có chút khó hiểu, ban đầu tưởng rằng anh chỉ nói đùa, nhìn vào mắt anh không thấy sự vui đùa mà là sự nghiêm túc cộng thêm chút lo lắng mong chờ. Ninh Mông có chút thất thần, sao anh lại có chút lo lắng mong chờ? Anh rốt cuộc đang mong chờ điều gì? Từ lúc hai người gặp nhau lần đầu cho đến bây giờ, ấn tượng Cố Thừa Hiên để lại cho Ninh Mông chỉ có một từ để diễn tả, đó là trầm tĩnh, mặc kệ đang đối diện với chuyện gì, ngay cả khi giờ súng lên bóp cò, trên mặt anh luôn giữ vẻ bình tĩnh. Ninh Mông đột nhiên cảm thấy Cố Thừa Hiên có chút thay đổi, liếc mắt thấy tay anh khẽ run nắm chặt di động, cô có chút tò mò hỏi: “Anh rất vội sao? Tay sao lại run lên như thế?”

Cố Thừa Hiên nhìn chăm chăm cô thật lâu sau đó mới thờ dãi một hơi, dời tầm mắt đi chỗ khác, khoe miệng nhếch lên một nụ cười khổ nói: “Đúng vậy, tôi lo cô sẽ làm hỏng điện thoại của tôi”

“Hừ!” Ninh Mông bắt mắt hừ một tiếng, nghiêng người giành lấy điện thoại trong tay anh, vừa mở điện thoại vừa nói: “Tôi chính là muốn làm hỏng điện thoại của anh! Tôi xem anh sẽ phải làm sao! Đây mở đèn trong xe lên để tôi tự chụp!”

Cố Thừa Hiên nhìn bộ dạng tức đến nổi phờ phời của cô, cái miệng nhỏ không biết đang làm bằm cái gì, cúi đầu bấm bấm điện thoại của anh, mái tóc lòa xòa rơi xuống che khuôn mặt đỏ ửng vì tức giận. Không hiểu anh bị ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa tay sờ khuôn mặt trắng mịn của cô. Cô giật mình quay đầu nhìn anh với vẻ mặt đề phòng, hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Cố Thừa Hiên có chút lúng túng vì hành động của mình, đành tìm một cái cớ ngớ ngẩn: “Có cái gì đó dính trên mặt cô...”

“Hà? Để tôi xem một chút...” Ninh Mông lấy gương ra soi soi, “Đâu có bẩn đâu...”

Cố Thừa Hiên sợ cô lo tìm vết bẩn trên mặt, vội vàng hối thúc cô chụp ảnh. Ninh Mông còn đang quay qua quay lại tìm tư thế đẹp nhất để chụp thì Cố Thừa Hiên đã không kiên trì bắt cô ngồi im trên ghế, tự mình lấy điện thoại chụp một tấm.

“Sao anh mạnh tay quá vậy?” Ninh Mông xoa xoa tay chỗ bị anh nắm chặt, oán trách nói: “Tôi cũng đâu từ chối cho anh chụp đâu.”

“Xin lỗi! Tôi nhất thời không khống chế được sức.” Mong muốn đã đạt được nên tâm tình Cố Thừa Hiên vô cùng tốt.

“Nói tôi nghe đi, sao anh lại muốn có hình của tôi?” Ninh Mông nhìn nụ cười khoe cả hàm răng trắng sáng của anh tò mò hỏi.

“Để dán trước cửa trừ ma!”

“Ồ...Đồng chí là bộ đội mà sợ ma quỷ ư?” Ninh Mông tức giận muốn chửi, liếc nhìn anh, giọng nói chậm chọc.

Cố Thừa Hiên nhún nhún vai trước câu hỏi của cô, không thêm để ý đến cô mà nhấn mạnh chân ga, lái xe hướng về phía khu nhà thị chính.

Trải qua cả một buổi tối vất vả, Ninh Mông mới đi được nửa đường đã nghiêng đầu dựa vào ghế ngủ thiếp đi. Cố Thừa Hiên lái xe đến trước cửa tiểu khu dừng lại, định đánh thức Ninh Mông nhưng nhìn bộ dạng ngủ say của cô, cái miệng nhỏ khê nhếch lên anh lại thôi. Khuôn mặt trắng hồng, mép hơi dính chút nước miếng chảy ra, Cố Thừa Hiên cười cười, cảm thấy khoảnh khắc này thật đặc biệt nên lặng lẽ lấy điện thoại ra chụp lại.

Nước miếng chảy ra khiến gương mặt cô thêm mơ màng. Cố Thừa Hiên không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng này của cô, liền đưa tay định lau đi giúp cô nhưng ngón tay vừa chạm đến khóe miệng cô đã ‘ưm’ một tiếng rồi tỉnh lại, anh giật mình, ngón tay theo phản xạ ấn vào phím chụp trên điện thoại.

Cố Thừa Hiên vội vàng cất điện thoại đi, che dấu tâm tình của mình, hồi phục tâm trạng, đối diện với cô đang mơ màng chưa tỉnh ngủ nói: “Tối rồi, xuống xe đi!”

“Uh” Ninh Mông vẫn còn mơ mơ màng màng, gạt đầu nhẹ một cái rồi cầm túi thuốc xuống xe. Đợi tới khi chiếc xe jeep biến mất khỏi tầm mắt, cô mới nhớ ra chưa nói cảm ơn anh, đành chỉ biết đứng đó há to miệng nhìn về phía chiếc xe, không biết nói gì nữa, cúi đầu đi về phía nhà mình.

Vừa đi vào khu nhà mình, cô thấy một cô gái cao gầy, mang giày cao gót đang đi lại phía mình. Cô sợ hãi, trời quá tối, đèn hai bên đường mờ mờ làm cô không nhìn rõ mặt người kia, cô đang định hét lên thì đối phương đã tiến đến ôm cô, kích động kêu lên: “Tiểu Cửu! Chị nhớ em muốn chết!”

Giọng nói rất quen thuộc, trong đầu Ninh Mông thoáng qua một gương mặt quen thuộc nhưng cô vẫn hỏi để xác định: “Chị Vũ Linh?”

Tần Vũ Linh hưng phấn buông cô ra, nói: “May cho tiểu nha đầu em còn nhớ ra chị, nếu không chị nhất định sẽ đem em chặt thành tám khúc mang ngâm trong phòng thí nghiệm để chị nghiên cứu.”

Cái túi trong tay Ninh Mông vì bị ôm chặt nên phát ra tiếng sột soạt, lúc này Tần Vũ Linh mới chú ý trên tay cô cầm một túi to có in chữ ‘Bệnh viện XX’, “Em bị bệnh sao?”

Ninh Mông cũng không muốn nói nhiều, chỉ trả lời qua loa: “Chỉ bị thương chút thôi...Chị Vũ Linh, chị về khi nào mà không qua tìm em?”

“Cũng mới về được vài ngày nhưng bận chuyện việc làm nên cũng chưa làm được gì khác.” Tần Vũ Linh sờ mặt Ninh Mông, nở nụ cười rạng rỡ. “Mấy năm không gặp, tiểu nha đầu em càng lớn càng xinh đẹp. Thế nào? Sau khi chị đi có tìm được người rể hiền cho ba em chưa? Nhớ ngày đó em ngày nào cũng đi theo chị nhìn theo người bạn mà chị thích kia.”

Ninh Mông khi đó mới mười lăm tuổi, nhưng cũng mơ hồ ý thức được tình cảm của mình dành cho Tần Mặc. Khi đó Tần Vũ Linh cũng đã có người trong lòng nên đối với chuyện yêu đương cũng không bài xích,

cho nên cũng thường tạo cơ hội cho Ninh Tiểu Cửu và em trai mình, sau đó thưởng thức gương mặt đỏ lừ vì ngại ngùng của Ninh Mông.

“Không có...” Ninh Mông có chút mất tự nhiên, vò vò cái túi đang cầm trong tay.

“Haizz, thành em này...”

“Chị Vũ Linh, lần này chị về có đi tìm người chị thích trước kia không?” Ninh Mông không muốn tiếp tục đề tài này, bây giờ cô muốn nhắc đến Tần Mặc, bất kể chuyện gì cô cũng có thể nói, duy chỉ có Tần Mặc là không. Ánh mắt lạnh lùng của anh ta, cả đời này cô cũng không muốn nhớ lại.

Ánh mắt Tần Vũ Linh hơi tối lại, cúi đầu trầm tư một chút, sau đó nhanh chóng lấy lại bộ dạng vui vẻ, nắm lấy cánh tay Ninh Mông, thân mật kéo lên lầu: “Thôi đi, nói đến anh ấy làm gì?”

Ninh gia và Tần gia là hàng xóm nên hai người đi đến tận cửa vẫn còn đứng nói thêm vài câu mới ai về nhà nấy. Ninh Mông vừa mở cửa nhà đã thấy bà nội đang ngồi trên sofa lau nước mắt, nhìn thấy cô về liền lau khô, kéo tay cô ngồi xuống, lo lắng hỏi: “Có bị thương chỗ nào không? Để bà nội xem vết thương trên cổ... Có đau không?”

Ninh Mông làm nũng ôm lấy bà nội, chu cái miệng nhỏ nói: “Không đau mà! Thật đó! Bác sĩ khám cho con cũng nói không sao, chỉ có lúc y tá tiêm là đau muốn chết!”

“Con đó...” Bà nội yêu thương sờ sờ mặt cháu gái, sắc mặt có chút bất đắc dĩ, thở dài, giọng nói có chút nghẹn ngào đứng lên nói: “Tiểu Cửu, con vào thăm ông nội một chút, ông ấy cũng đang lo lắng đấy!”

Ninh Mông ôm lấy cổ bà nội, hôn lên mặt bà một cái rồi an ủi: “Bà nội, con không sao mà, không cần lo cho con. Mà con đói chết mất, bà làm cho con một tô mì sợi được không? Con muốn ăn gà xé nữa”

Bà nội lau nước mắt, vừa nói vừa đi vào trong bếp. Ninh Mông có chút kỳ lạ nhìn theo bóng lưng bà nội, cô có cảm giác bà có chuyện gì đó giấu mình, vốn định hỏi nhưng nghe tiếng ông nội gọi mình cô đành nén nghi ngờ xuống, đi vào phòng ông nội.

Ninh lão gia tử dựa người vào đầu giường, nhìn qua có vẻ hơi yếu. Trong nháy mắt nhìn thấy Ninh Mông, khuôn mặt đầy nét nhăn giãn ra, tràn ý cười: “Tiểu Cửu lại đây, ông nội xem vết thương một chút...”

Ninh Mông đi tới nhào vào lòng ngực Ninh lão gia tử làm nũng nói: “Ông nội, ông không cần phải lo cho con, con lúc nhìn thấy ông ngắt xỉu cũng sợ muốn chết!”

“Nói vậy!” Ninh lão gia tử nhẹ giọng trách mắng, “Cái gì mà chết với không chết?! Miệng vết thương kiểm tra sao rồi?”

“Không sao ạ, Cố Thừa Hiên đưa con đến bệnh viện. Ba mẹ con đâu ông?”

“Cơ quan có buổi tiệc rượu, ba mẹ con đi rồi.” Ninh lão gia tử xoa đầu cháu gái nói: “Cố Thừa Hiên cũng coi như đã cứu con hai lần, khi nào gặp lại nhớ cảm ơn người ta, không được thất lễ nghe không?”

“Dạ, anh ta hỏi con có muốn báo thù không, ông cũng không biết anh ta là người...” Ninh Mông vốn đang tức giận nên cao hứng, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt của Ninh lão gia tử vội vàng im miệng, “Thôi, đừng nói đến anh ta nữa, nói đến thật là tức mà! Con đi ăn mì đây, đói chết mất. Ông nghỉ ngơi thật tốt nha, con phải đi lấp đầy cái bụng đã!”

Ninh Mông lấy tay xoa xoa bụng chạy vào nhà bếp chờ ăn mì gà xé. Ăn xong cũng không còn sớm nên cũng không vào phòng ông bà nội. Tắm rửa xong, Ninh Mông lên giường ôm gối nhìn di động thật lâu, suy nghĩ một hồi, nở nụ cười mở di động ra soạn tin nhắn.

“Cố Thừa Hiên, tôi biết bí mật của anh!” Soạn xong cô lại không gửi đi ngay, suy nghĩ hồi lâu lại xóa đi, soạn một tin khác gửi đi.

Cố Thừa Hiên đang chuẩn bị đi ngủ, nghe chuông báo tin nhắn, bực mình mở ra coi, đọc xong trên môi lập tức nở nụ cười.

>

>

>

Cố Thừa Hiên nhận được tin nhắn cuối cùng, vừa mở ra xem không khỏi phá lên cười. Cô bé ngốc kia không biết lấy di động quay phim lúc nào, điện thoại chắc để trong bóng tối nên hình không rõ, nhưng cũng không khó nhận ra lúc đó anh đang kéo cô ngồi xuống chụp hình. Trong đoạn video, hai người cười thật vui vẻ, thỉnh thoảng có tiếng của anh hoặc tiếng tiểu nha đầu kia kêu ầm lên. Ở trong căn phòng yên tĩnh đến lạnh lẽo này, lần đầu tiên Cố Thừa Hiên có cảm giác nơi mình ở cũng có chút hơi người.

Vài phút sau, Cố Thừa Hiên mở hộp thư, không chút do dự soạn một tin nhắn >

13. Chương 13: Kì Lạ

Ninh Mông cảm giác trong nhà gần đây có chút bất thường. Bởi vì ông bà nội đã lớn tuổi, căn yên tĩnh nghỉ ngơi nên trong nhà ít có người đến. Nhưng hơn một tháng, từ ngày cô bị bắt cóc đến nay, ngày nào cũng có một hai người ra vào Ninh gia. Cô có hỏi người trong nhà nhưng ai cũng chỉ ậm ừ không chịu nói cho cô biết. Có những lúc hỏi nhiều quá làm Ninh Trí Văn nóng nảy, nghiêm mặt trừng mắt với cô, khiến cô sợ tới mức chỉ biết im lặng quay về phòng. Cũng có lúc cô hỏi ông bà nội nhưng hai người đều dụ dỗ cô như dụ con nít, chặn lại mọi thắc mắc của cô.

Vì vết thương trên cổ còn đang kết vảy, để lại một dấu màu nâu rõ ràng nên Ninh Mông cũng không dám tùy tiện ra đường, nằm ở nhà lên mạng chán lại quay qua viết tiểu thuyết. Mà Cố Thừa Hiên dường như cũng biến mất sau cái đêm cô gửi cho anh ta cái đoạn “chứng cứ” đó, anh chỉ nhắn lại cho cô một câu “Chứng cứ uy hiếp không thành”, sau đó hai người cũng không có liên lạc. Cô cũng thử nhắn tin cho anh nhưng cũng không thấy anh trả lời nên dần dần cô cũng không có liên lạc nữa.

Nhiều lúc chán quá, Ninh Mông lại nhớ đến giọng nói của người đàn ông đã ôm mình vào lồng ngực đó, mỗi giây phút đều như một giấc mơ, sau khi tỉnh lại không còn chút ấn tượng nào hết. Cố Thừa Hiên cũng giống như chưa bao giờ xuất hiện trong thế giới của cô, cô chỉ có thể nhìn vết thương trên cổ đang nhắc nhở chính mình có một Cố Thừa Hiên đã cứu mạng cô, rồi biến mất trong nháy mắt.

Tần Mặc ở lại thành phố N đi làm, hai nhà là hàng xóm nên chẳng đầu không gặp cúi đầu cũng thấy, khó tránh được có những lúc gặp nhau lúng túng. Hai người ban đầu khi gặp nhau còn chào hỏi, về sau thì chỉ tùy ý gật đầu, cuối cùng đến bây giờ lại làm như không thấy nhau, nhìn thấy đối phương chỉ muốn tránh mặt. Ninh Mông nhiều lúc cảm thấy mình thực sự không có tiền đồ, chỉ vì sự lạnh nhạt của anh ta mà nhiều lần cô trốn trong phòng khóc một mình.

Ninh Mông không giống như những cô gái cùng tuổi khác. Khi còn nhỏ, cha cô quản lý rất nghiêm khắc, cũng giống như nhiều người lớn khác, sợ con gái mình gặp phải chàng trai xấu mà làm ảnh hưởng đến tương lai nên đối với chuyện cô quen bạn trai ông đều can thiệp. Người lớn nhận xét một chàng trai tốt hay xấu chỉ dựa trên tiêu chuẩn đơn giản nhất là thành tích học tập, cho nên với thành tích bậc trung bình của Ninh Mông khi học trung học thì đúng là xấu hổ. Thành tích tốt mới được kết bạn, thành tích kém là sẽ bị cha mẹ ngăn cấm. Những chuyện đó vẫn cứ duy trì cho đến khi cô lớn, đi học đại học ở kí túc xá cùng những bạn nữ khác nhưng vì bất đồng quan điểm nên các cô cũng chia làm hai phe, mà thật bất hạnh Ninh Mông lại ở phe thứ ba. Cho nên, Ninh Mông cho tới bây giờ cũng không hiểu được những cô gái khác bằng tuổi mình khi thất tình sẽ như thế nào.

Cô không có người để tâm sự nên chỉ biết trốn trong phòng mà tự xoa dịu vết thương lòng của mình, trong lúc khóc lóc tự hạ quyết tâm thề độc nhất định phải quên được Tần Mặc, rời xa Tần Mặc. Nhưng khi vừa bước ra khỏi cửa, gặp phải anh ta thì cô lại vứt bỏ hết mọi quyết tâm cầu mình, đau lòng như bị hàng ngàn cây kim đâm trúng. Kết quả là cô lại trở về phòng thống khổ than khóc, đau lòng một hồi. Cứ như thế cô cứ hết lần này đến lần khác khóc lóc, đau lòng, quyết tâm rồi lại khóc lóc.

Buổi tối tại Cố gia.

“Con nói Thừa Hiên và con bé Tiểu Cửu nhà họ Ninh có thể nào?” Cố lão gia từ nhấp một ngụm trà, chậm chạp hỏi Cố Trường Tân.

“Con không chắc.....Nhưng cha cũng biết đấy, Trạch Vũ đã kết hôn, mà Thừa Hiên cũng đã đến tuổi cần cần nhắc chuyện hôn nhân.” Cố Trường Tân ở trước mặt Cố lão gia tử vẫn luôn nhất mực cung kính.

“Chuyện này các con đã hỏi Thừa Hiên chưa?”

“Con vốn cũng định hỏi nhưng điện thoại không gọi được, cha cũng biết công việc của chúng nó mà.” Ninh lão gia tử gật đầu nói, “Tính Thừa Hiên quá trầm lắng, nói nó giống như “ông cụ non” thì cũng không quá. Còn con bé Tiểu Cửu vừa nhìn đã thấy nhanh nhẹn hoạt bát, cùng với Thừa Hiên đúng là rất xứng đôi. Nhưng chuyện hôn nhân cũng không thể chỉ do người lớn chúng ta quyết định, dù sao cũng phải nghe ý kiến của hai đứa trẻ.”

“Cha!” Bạch Lăng đỡ mẹ chồng ngồi xuống sofa rồi quay về phòng lấy một tờ báo đưa đến cho Cố lão gia tử xem, “Chỉ nhìn qua hình trên báo cũng có thể rõ ràng, theo tính cách lạnh lùng của Thừa Hiên, có khi nào nó khấn trương chăm sóc một cô gái như thế đâu, con thấy chuyện này tám, chín phần là được.”

Bà nội Cố cũng đi tới nhìn bức ảnh chụp trên báo ngày hôm đó, cười nói: “Tôi thấy đây cũng là chuyện tốt, con bé Tiểu Cửu kia tôi vừa gặp đã thích. Lão Cố, nếu không chúng ta đến Ninh gia nói chuyện xem sao?”

Cố lão gia tử nhắm mắt suy nghĩ một lát mới nói: “Chúng ta đi cũng không phải là chuyện gì khó khăn, chủ yếu là hai đứa trẻ chúng nghĩ thế nào. Đừng nói tới Ninh gia bên đó, chỉ nói đến Thừa Hiên đi, nếu nó không thích con bé thì sao? Làm thế khác nào khiến Ninh gia khó xử?”

Phòng khách đang có tiếng nói chuyện bỗng nhiên rơi vào yên tĩnh. Một hồi chuông điện thoại vang lên, Cố Trường Tân thấy số điện thoại giật mình nhìn Ninh lão gia tử: “Là Ninh Trí Văn.”

“Nghe đi” Cố lão gia tử hất cằm ý bảo Cố Trường Tân nghe điện thoại.

“A lô, chào Ninh thị trưởng....Thật không? Chuyện này tôi không thể nói ra được, yêu cầu giữ bí mật của bộ đội rất cao...Vậy hiện giờ ra sao rồi...Ừ, như vậy đi, để tiết kiệm thời gian tôi và cha tôi sẽ qua đó thăm ông cụ...Không cần khách sáo, nếu có tin của nó tôi sẽ báo cho bên anh biết...Không cần khách sáo...Đâu có, đâu có...Thay tôi hỏi thăm ông cụ...Được rồi, hẹn gặp lại...”

“Làm sao vậy?” Bạch Lăng hỏi đầu tiên.

“Ông ấy tìm Thừa Hiên, nói là Ninh lão gia tử trong người không khỏe muốn gặp Thừa Hiên.”

“Lão Ninh không khỏe sao?” Cố lão gia tử hỏi, sau đó nhui mày, “Chuyện này liên quan gì đến Thừa Hiên?”

“Ông ấy nói lần trước Thừa Hiên cứu Ninh Mông từ tay tội phạm, vì thế Cố lão gia tử muốn gặp nó một lần.”

“Thừa Hiên cứu Ninh Mông từ tay tội phạm trốn trại” Bạch Lăng không dám tin, hỏi lại chồng, “Nó không phải là đang ở trong đơn vị sao? Còn nữa, Ninh Mông sao lại liên quan đến tội phạm trốn trại?”

“Trường Tân, con tìm người đi hỏi lại chuyện này xem là như thế nào để ta còn quyết định” Cố lão gia tử lên tiếng.

Cố Trường Tân dựa vào quan hệ của mình điều tra xem trong khoảng thời gian ở thành phố N Ninh Mông đã xảy ra chuyện gì. Nghe điện thoại xong ông bỗng cười cười, quay lại phòng khách nói rõ mọi chuyện cho ba người đang chờ biết. Sau một hồi nghe qua chuyện ngày đó, Cố lão gia tử thở dài nói: “Xem ra lần này Thừa Hiên động tâm thật rồi...Con bé nhà họ Ninh gia thế cũng trong sạch, cũng khá lạnh lẽo...Trường Tân, chuẩn bị đi, hai ngày nữa chúng ta đi thành phố N...Còn nữa, con tìm cách liên lạc với Thừa Hiên...Lần trước nghe lão Ninh nói sức khỏe ông ấy càng ngày càng tệ, lần này tìm Thừa Hiên vội vã như vậy nhất định là có chuyện quan trọng, chắc là chuyện giữa nó và Tiểu Cửu.”

“Vâng.”

Ninh Mông càng ngày càng cảm thấy không khí trong nhà thật kỳ lạ. Đầu tiên là trong nhà mỗi ngày đều có người đi ra đi vào, sau đó là các bác các cô ở khắp nơi cũng về thành phố N, ngay cả cô út ở tận Úc cũng vội vàng trở về. Cô thật sự không hiểu trong nhà đang xảy ra chuyện lớn gì.

Nhưng sau mấy ngày để ý cô cũng không phát hiện ra có gì bất thường. Cha cô mỗi ngày trước khi đi làm đều la ó ầm ĩ lên đánh thức cô dậy, mẹ thì ngày nào cũng ở nhà làm chút việc nhà. Ông bà nội mỗi ngày

đều dậy đúng sáu rưỡi sáng, ăn sáng xong bà nội và mẹ đi mua thức ăn, ông nội thì ở nhà đọc báo. Nếu có khách tới thì cũng vào phòng ông nội nói chuyện, người đi vào liền khóa cửa lại, Ninh Mông cũng không biết họ nói chuyện gì bên trong đó.

“Tiểu Cửu, nghĩ gì thế? Cô gọi con nhiều lần mà cũng không thấy con trả lời!” Giọng của cô út kéo Ninh Mông ra khỏi suy nghĩ.

“Cô út, trong nhà gần đây xảy ra chuyện gì sao?”

“Tiểu Cửu, đây là lần thứ bao nhiêu con hỏi cô rồi?” Cô út cười nhéo nhéo khuôn mặt Ninh Mông, “Không có chuyện gì đâu, chúng ta nên tính xem sinh nhật ông nội con nên tổ chức thế nào thôi.”

“Không phải còn tới hai tháng nữa sao? Sao mọi người về sớm như vậy? Có gì phải vội chứ?”

“Tiểu Cửu...Con có thể dừng như trinh thám vậy có được không, chuyện gì cũng nghi ngờ, điều tra...Tiểu nha đầu thông minh quá cũng không đáng yêu đâu.”

Ninh Mông đang định nói tiếp thì thấy Ninh Trí Văn vội vàng đi vào nên thôi.

“Cha...Sao tự nhiên cha lại về giờ này? Thị trưởng cũng có thể trốn việc sao?” Ninh Mông lần đầu tiên thấy cha mình trong giờ làm việc mà lại về nhà.

“Chiều nay gia đình chú Cố con tới, ta về gặp ông nội con chuẩn bị một chút.” Ninh Trí Văn vừa đi vào vừa nói, đến cửa phòng Ninh lão gia tử ông đột nhiên quay lại nói với Ninh Mông: “Con gọi điện cho Cố Thừa Hiên đi.”

“Bây giờ à?” Ninh Mông tò mò nhìn về phía Ninh Trí Văn, “Bọn con lâu rồi cũng không có liên lạc, nói không chừng anh ta cũng đổi số điện thoại rồi. Hơn nữa, gọi cho anh ta làm gì chứ...”

“Bảo con gọi thì gọi đi, nói nhiều như thế làm gì!” Ninh Trí Văn quát lên, Ninh Mông thấy sắc mặt ông không tốt nên cũng không dám nói gì nữa, liền trở về phòng mình gọi điện cho Cố Thừa Hiên.

Điện thoại vừa đổ ba chuông đã có người nhấc máy, giọng nói trầm ấm của Cố Thừa Hiên truyền vào tai Ninh Mông. Giọng nói này quá mức quen thuộc, cũng làm cho cô có chút nhớ nhung, đột nhiên nghe được giọng anh khiến cô có cảm giác có một dòng điện nhỏ đánh trúng đầu mình, làm cô tê dại nên nhất thời không biết nói gì.

“Tiểu Cửu?” Cố Thừa Hiên không thấy ai lên tiếng nên hỏi một câu như để xác định.

“Ừ...” Ninh Mông kéo thần trí trở lại, không hiểu sao cô lại đỏ mặt, ấp a ấp úng nói, “À, cha tôi nói tôi gọi cho anh.”

“Tôi biết rồi, cô bây giờ đưa điện thoại cho ông nội được không?” Giọng Cố Thừa Hiên nghe có chút mệt mỏi, nhưng Ninh Mông càng nghe càng cảm giác có chút mê hoặc. Cố Thừa Hiên tìm ông nội làm gì chứ?

“Ông nội của tôi?”

“Ừ, mau nghe lời đi.”

“Gần đây mọi người ai cũng kỳ lạ...Thật không biết đang giấu mình chuyện gì nữa...” Ninh Mông vừa đi đến phòng ông nội vừa thì thầm, “Anh chờ một lát nha...”

14. Chương 14: Giao Phó

Lúc Ninh Mông đưa điện thoại cho Ninh Trí Văn, thấy sắc mặt của ông không tốt, cô cảm giác đã xảy ra chuyện gì đó nhưng không dám vào phòng ông nội, đành đứng ngoài cửa nghe xem có chuyện gì. Ninh Trí Văn cầm lấy điện thoại, anh mắt nghiêm nghị nhìn qua Ninh Mông khiến cô rụt cổ lại, chạy vào bếp phụ cô út nấu cơm.

“Cha...Tiểu Cửu đã gọi cho Thừa Hiên...” Ninh Trí Văn đưa điện thoại cho Ninh lão gia tử, đồng thời ra hiệu cho bác sĩ tạm dừng tay.

“Ừ...” Ninh lão gia tử đón lấy điện thoại, tự mình dịch dịch chân qua bên, ổn định hơi thở mới từ từ nói, “Thừa Hiên...ta là ông nội của Tiểu Cửu.”

“Ninh gia gia, cha con gọi điện qua, nói ông có chuyện cần tìm con, không biết là chuyện gì ạ?” Cố Thừa Hiên mới đi Xishuangbanna làm nhiệm vụ, giờ này mới trở về thành phố N.

“Thừa Hiên, ta hi vọng con có thể nhớ rõ từng câu từng chữ ta sắp nói. Mặc kệ tương lai con và Tiểu Cửu có quan hệ gì, ta hi vọng con có thể giúp ta làm tốt chuyện này được không?”

“Ông cứ nói đi ạ...” Cố Thừa Hiên theo thói quen nhíu nhíu mày, giọng nói có chút khàn khàn.

“Ta cả đời này con gái có không ít, cháu trai cháu gái cũng không thiếu, nhưng chỉ có mình Tiểu Cửu là đứa ta yêu thương chiều chuộng nhất. Nó không biết sống độc lập, hai mươi hai rồi mà vẫn cứ như trẻ con, bản tính lại đơn thuần nhưng luôn làm bộ khôn khéo, tinh quái. Cái tính thẳng thắn của nó ra đời rất dễ phải chịu thua thiệt, nó từ nhỏ đến lớn chưa gặp phải chuyện gì khó khăn, ta sợ nó không thích ứng được với cuộc sống phức tạp ngoài xã hội...”

“Từ nhỏ Tiểu Cửu ngay cả khi anh chị em họ bắt nạt nó cũng luôn cười. Năm nó một tuổi bắt đầu tập đi, ta và bà nội nó ở trong sân mỗi người cầm một trái táo để dụ nó, nó tập tễnh đi tới, ngã xuống. Ta với bà nội nó vội vàng chạy lại xem sao, nhưng nó lại giãy giụa không chịu, chỉ muốn tự mình đứng lên, sau đó ta đỡ nó dậy, nó cũng chỉ biết cười khanh khách. Từ đó, ta muốn, chỉ cần ta còn sống một ngày, ta sẽ làm cho con bé luôn giữ mãi được nụ cười và đôi mắt long lanh đó.”

“Cũng đã hơn hai mươi năm rồi, con bé được ta bảo vệ quá kĩ, nhưng qua chuyện trên xe lần trước cùng với việc nó bị bắt làm con tin, ta mới phát hiện ta đã già rồi. Lần trước bị té xỉu, ta thật sự sợ, có lẽ ta không còn nhiều thời gian chăm sóc cho con bé rồi.”

Ninh Trí Văn nghe tới đó, quay mặt qua phía khác, vành mắt có chút đỏ đỏ.

“Ta biết con nhiều lần cứu Tiểu Cửu, cũng biết con đối xử với nó rất tốt. Ta không biết con có thích nó không, nhưng ta muốn dùng thân phận trưởng bối xin con giúp ta chăm sóc Tiểu Cửu. Ta không mong con phải lấy tư cách làm chồng nó, chỉ cần con làm bạn tốt của nó, chăm sóc giúp đỡ nó là được rồi.” Giọng nói của Ninh lão gia tử có chút nghẹn ngào.

“Ninh gia gia...” Cố Thừa Hiên lúc nào mới lên tiếng, giọng nói có chút khàn khàn khó nghe, “Tại sao lại là con?”

“Bởi vì ta tin con, ta nhìn ra được con rất có trách nhiệm, Tiểu Cửu giao cho con ta mới yên tâm. Thừa Hiên, con có thể giúp ta được không?”

Cố Thừa Hiên cúi đầu nhìn bàn tay trái của mình, nơi đó đã từng được đôi bàn tay trắng nõn của cô nắm lấy, ánh mắt dừng lại trên phia trên cánh tay, chỗ đó đã từng bị cô nhéo qua. Nụ cười của cô, nước mắt của cô, mái tóc dài của cô, mười ngón tay xinh đẹp của cô, tất cả những gì thuộc về cô anh đều nhớ rõ. Vì vậy, anh cúi đầu mở miệng nói, giống như một lời tuyên thệ: “Con có thể làm được!”

“Như vậy chuyện này con đừng nói cho Tiểu Cửu biết, con bé sống cảm tính, ta sợ nó nhất thời không đồng ý” Ninh lão gia tử cuối cùng cũng giãn được đôi lông mày đã nhíu chặt từ lâu.

“Dạ được!” Cố Thừa Hiên đồng ý, cúp điện thoại, trong đầu nhớ tới có gái nhỏ nhắn, xinh xắn kia, đôi mắt to tròn có chút giảo hoạt như tiểu hồ ly của cô nhìn mình. Nếu như cả nửa đời sau của anh được ở bên cô thì đó thực sự là chuyện hạnh phúc nhất.

Do dự một chút, Cố Thừa Hiên liền dứt khoát gọi điện thoại về nhà.

“A lô, mẹ à...Con muốn kết hôn. Bây giờ con đang ở trong đơn vị, không tiện về nhà, mẹ và cha giúp con đến thành phố N, đến nhà cô ấy được không?”

Bạch Lăng qua điện thoại nghe Cố Thừa Hiên nói như vậy liền giật mình kêu lên, sao tự nhiên lại nghĩ đến chuyện kết hôn, “Này Thừa Hiên, mẹ nói con đó. Kết hôn không phải là chuyện giỡn chơi, đó là chuyện cả

đòi, con phải suy nghĩ có thật kĩ.”

“Mẹ!” Giọng nói của Cố Thừa Hiên có chút mệt mỏi nhưng vẫn lộ ra vẻ kiên định, “Con vừa trở về, thực sự rất mệt. Đúng rồi, mẹ biết không, bác sĩ tâm lý còn đang chờ con. Con hi vọng về sau mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ, có một cô vợ nhỏ ở nhà chờ con, cô ấy so với bác sĩ tâm lý thì còn tốt hơn nhiều.”

Bạch Lăng nhất thời không biết nói gì, Cố Thừa Hiên trước giờ luôn trầm tĩnh, không thích nói nhiều. Bà không cho rằng con trai mình là người hoàn hảo nhưng lúc này nghe nó nói những lời mệt mỏi lại có chút bất lực như thế làm cho người làm mẹ như bà thật đau lòng: “Con gái nhà ai vậy?”

“Là Ninh Mông”

“Ai chứ?”

“Ninh Mông!”

“Ninh Mông nào?”

“Người nhà Ninh gia”

“Ninh gia?”

“Là Ninh gia ở thành phố N, là Tiểu Cửu nhà họ Ninh”

Bạch Lăng sau một hồi xác nhận mới thư thái nở nụ cười: “Con trai, rốt cuộc cũng có ngày con làm hợp ý mẹ một lần. Mẹ, cha con cùng ông bà nội đang chuẩn bị chiều nay đi thành phố N thăm ông nội Tiểu Cửu, giờ thì tốt rồi, vừa vặn có thể nói luôn chuyện của các con, đến khi đó con xin nghỉ qua đó được không?”

“Không được...Lần trước đi đám cưới anh họ con đã xin nghỉ ba ngày rồi. mọi người cứ đi nói chuyện trước đi, về chuyện hết hôn con không có ý kiến, chỉ cần Tiểu Cửu thích là tốt rồi.”

“Ồ này, con dâu chưa cưới vào cửa đã chiều như vậy rồi sao?” Bạch Lăng cười trêu đùa, “Được rồi được rồi, mẹ biết phải làm gì rồi, con ở trong đó nhớ chú ý một chút, đừng làm việc quá sức. Đến khi con kết hôn, là không chỉ có một mình con, khi đó con phải nhớ kĩ là còn có người cần con chăm sóc đó biết chưa?”

“Con hiểu rồi... Được rồi mẹ, cứ vậy đi, con bên này còn có việc, con cúp máy trước đây.”

Bạch Lăng đặt điện thoại xuống, kích động chạy đến phòng khách nói ý tứ của Cố Thừa Hiên với người biết. Cố lão gia từ nghe xong cười híp mắt nói: “Xem ra tiểu tử này còn nóng lòng hơn ta nhiều...Ninh gia với vợ Trạch Vũ cũng là chỗ thân thích, ngày mai kêu Sa Sa đi cùng chúng ta, có con bé nói chuyện cũng dễ hơn.”

Xế chiều hôm đó, Cố Trường Tân cùng ba người nhà họ Cố đi thành phố N, mà Hàn Lăng Sa ngay đêm đó cũng về thành phố N. Ninh Mông trước đó chỉ nghe cha nói cả nhà họ Cố đều tới cũng không có để ý. Sau khi Cố Trường Tân đưa cả nhà bước vào cửa, cô còn đang ở trên lầu chơi đùa với con chó nhỏ của mình.

“Tiểu Cửu!” Tiếng Ninh mẹ từ ngoài cửa vọng vào, “Mau xuống đi, đừng trốn trên lầu nữa.”

“Con xuống ngay đây!” Ninh Mông vừa đáp lời vừa xoa đầu con chó nhỏ: “Tiểu Phong Tử, ày đi theo tao đó!”

Con chó Alaska màu trắng tên Tiểu Phong Tử chạy theo khúc xương chủ nó vừa ném đi, nhìn xa xa nó giống như một cục bông. Ninh Mông ở phía sau cười khoái trá: “Tiểu Phong Tử, giỏi lắm!”

“Ninh Mông!” Lúc cô đang cười vu vơ, Ninh Trí Văn bỗng quát một tiếng, “Con nhìn lại bộ dạng mình một chút đi.”

Ninh Mông máy móc xoay người lại, quay mặt về phía cha mình, cao thấp tự đánh giá mình một chút. Không có gì là không được nha, quần áo chỉnh tề, chỉ là đầu tóc hơi rối nhưng dù sao cũng không ra khỏi cửa, có gì mà phải ngại chứ. Ninh Mông đang..... liền nghe được một giọng nói cực kỳ dịu dàng: “Tiểu Cửu, lại đây ngồi cùng bà đi, từ lần trước tới giờ bà chưa có gặp lại con...”

Ninh Mông lúng túng xoay người lại, cái miệng nhỏ nhéo xệch tỏ vẻ khó tin. Bộ dạng cô như vậy trong mắt người lớn lại trở nên thật đáng yêu, đôi mắt đen láy lại long lanh khiến người khác vừa nhìn đã thích, bà nội nhà họ Cố nhìn cô cười híp mắt, vui mừng từ tận đáy lòng.

Ninh Mông ngại ngừng vuốt vuốt tóc tai, khôi phục vẻ ôn nhu thường thấy: “Ông bà Cố, chú Cố, dì Bạch mọi người cứ ngồi uống trà, con lên lầu một chút rồi xuống liền...”

Nói xong, Ninh Mông lập tức bước từng bước chậm chạp quay về phòng mình, khi đóng cửa cũng không quên kéo theo con chó nhỏ Alaska về phòng. Sau đó, cả nhà ai cũng đều có thể nghe thấy tiếng chó sủa ừ ừ khuất tới cực điểm.

“Ninh thị trưởng, hôm nay quấy rầy rồi!” Cố Trường Tân lịch sự nói với Ninh Trí Văn

“Đâu có đâu có, Cố bí thư sao đừng khách sáo như vậy” Ninh Trí Văn cũng khách sáo rót trà mời khách.

“Tôi nói hai người này cũng thật là, bây giờ cũng đâu phải đang bàn việc công, sao phải làm bộ khách sáo vậy chứ.” Bạch Lăng bật cười nhìn hai người đàn ông đang nói chuyện khách sáo với nhau.

“Đúng đó!” Ninh phu nhân cũng phụ họa nói, “Tôi luôn nói ông ấy mắc bệnh nghề nghiệp, ông ấy luôn không chịu, giờ thì có mọi người làm chứng nhé.”

Mọi người nghe vậy đều bật cười, làm cho không khí cùng có phần dịu xuống. Cố lão gia tử vỗ vai Ninh Trí Văn thở dài hỏi, “Trí Văn, lão Ninh bây giờ thế nào rồi?”

“Ung thư thực quản...giai đoạn cuối...”

“Haizzz...” Cố lão gia tử lắc đầu, mượn vai Ninh Trí Văn chống người đứng dậy, chậm chạp nói, “Người sống cả đời, khỏe mạnh lâu là điều quan trọng nhất...Đi, đưa ta đi thăm ông ấy một chút.”

Ninh Trí Văn đưa mấy người nhà họ Cố vào phòng thăm Ninh lão gia tử. Vừa tiếng sau, Cố Trường Tân ra hiệu cho Ninh Trí Văn và Ninh phu nhân ra ngoài, để lại không gian ấy người già trò chuyện. Bốn người họ đi ra ngoài, Ninh Trí Văn và vợ tiếp đãi rất lịch sự hai vợ chồng Cố Trường Tân. Cố Trường Tân định nói chuyện của Cố Thừa Hiên và Ninh Mông nhưng không biết mở miệng thế nào, đành dùng ánh mắt ra hiệu cho Bạch Lăng nói trước.

Ninh Trí Văn cũng đã sớm để ý nên khách sáo cười nói: “Cố bí thư, anh có chuyện gì cứ nói thẳng ra.”

Cố Trường Tân vờ ho khan hai tiếng mới mở lời hỏi: “Tôi nói ra, nếu anh nghe cảm thấy không được thì cũng đừng để trong lòng, coi như tôi nói đùa được không?”

Thấy Ninh Trí Văn gật đầu, Cố Trường Tân mới nói tiếp, “Sáng sớm nay, Thừa Hiên nhà chúng tôi có gọi điện thoại về, nó nói nó muốn...cùng Tiểu Cửu nhà anh kết hôn...Không biết anh thấy sao...”

15. Chương 15: Tứ Đại Đồng Đường

Ninh Trí Văn vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía vợ mình, sau đó cũng rất ngạc nhiên nhìn về phía Bạch Lăng. Bạch Lăng hơi bối rối, cảm thấy đường đột nói ra như vậy cũng có vẻ không phải, đành lúng túng giải thích: “Ý của chúng tôi là Thừa Hiên hiện tại đang ở trong đơn vị, cũng không có nhiều thời gian, ... nó cũng đã trưởng thành, cũng nên cân nhắc tới chuyện hôn nhân đại sự, con bé Tiểu Cửu này, gia đình chúng tôi cũng rất thích, cho nên...”

“Cố bí thư, Cố phu nhân...” Ninh Trí Văn đẩy gọng kính trên sống mũi nghiêm túc nói: “Chuyện này sợ rằng tôi không thể đồng ý, Thừa Hiên vì sao lại muốn cưới Tiểu Cửu, tôi nghĩ hẳn là mọi người cũng không biết, nếu như mọi người biết rồi, cũng sẽ không cùng tôi ngồi đây nói chuyện này. Tôi không hi vọng chồng tương lai của Tiểu Cửu sẽ vì một lý do nào đó phải chăm sóc nó cả đời, mà không phải vì yêu con bé. Như vậy đối với Thừa Hiên không công bằng, với Tiểu Cửu, cũng là không công bằng. Bọn trẻ không cần vì cha tôi mà mất hạnh phúc cả đời, làm ảnh hưởng đến chuyện hôn nhân của chúng.”

Cố Trường Tân lặng người một lát sau đó thở dài: “Tiểu Cửu sợ là cùng Cố gia không có duyên, bệnh của lão gia tử cũng chưa tới mức vô phương cứu chữa, chuyển tới thành phố J đi, kỹ thuật chữa bệnh ở đó cũng khá hơn ở đây một chút.”

Ninh Trí Văn thở dài một hơi, gật gật đầu: “Mới đầu cha tôi không yên tâm Tiểu Cửu, cho nên vẫn luôn phối hợp điều trị, về sau, đem Tiểu Cửu gửi gắm cho Thừa Hiên, cũng thấy yên tâm, nên ông cụ dần bỏ qua trị liệu... Bây giờ, ai cũng không dám làm trái ý ông nên đành phải theo...”

Mọi người trong phòng đều thở dài, mà ở khúc quanh giữa phòng khách và phòng ngủ có một người đang run rẩy rơi nước mắt. Ninh Mông không phải gốc, từ những gì Ninh Trí Văn vừa nói, đương nhiên có thể hiểu. Chẳng trách mỗi ngày đều có người tới nhà, thì ra đó là bác sĩ tư nhân, cũng chẳng trách mọi người trong nhà đều về, đều là muốn gặp ông nội lần cuối, cũng không trách được Cố Thừa Hiên lại đối với cô tốt như vậy, luôn vào những lúc cô cần giúp đỡ nhất xuất hiện...

Cố Thừa Hiên, Cố Thừa Hiên, Cố Thừa Hiên...Ninh Mông dưới đáy lòng nhớ tới cái tên này, một hồi lại muốn khóc, hít sâu vài cái, kìm xuống nước mắt đang đang không ngừng rơi, Ninh Mông làm bộ như không có gì đi tới, cười với Bạch Lăng, ngồi xuống bên cạnh, thân mật khoác tay, có ít làm nũng nói :”Dì Bạch... Gần đây Cố Thừa Hiên đang bận gì vậy? Đã lâu không thấy anh ấy, con có chút nhớ anh ấy nha.”

Bạch Lăng nghe vậy, vui vẻ cười, ánh mắt nhìn về hướng Ninh Trí Văn. Ninh Trí Văn nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc trách cứ:” Ninh Mông, con có biết lễ phép không vậy?”

Ninh Mông làm bộ oan ức, mím môi, giận mà không dám nói chỉ thì thầm :” Cố Thừa Hiên nói, mẹ anh ấy cũng chính là mẹ con mà...”

”Con nói linh tinh gì đó?” Ninh Trí Văn không thể tin nhìn con gái.

Hiển nhiên, Bạch Lăng cũng nghe được những lời này, luôn miệng nói :”Đúng đúng đúng...Mẹ là mẹ Thừa Hiên cũng là mẹ của Tiểu Cửu...”

”Tiểu Cửu” Ninh phu nhân thấy sắc mặt chồng trầm xuống, vội vàng gọi Ninh Mông, “Trở về phòng đi, để người lớn nói chuyện, mau nghe lời đi...”

“Dạ!” Ninh Mông biết những lời mình vừa nói đã có tác dụng, đứng dậy đi lên lầu, vừa đi vừa nói :”Con đi gọi điện thoại cho Cố Thừa Hiên”

Về phòng, không giả bộ được nữa, Ninh Mông ngồi dựa vào cửa, nước mắt rơi trên sàn nhà, như những đoá hoa nhỏ buồn. Ninh Mông cho tới bây giờ đều không cho rằng mình ích kỉ, năm đó khi biết Tần Mặc thích chị họ của mình, cô cũng vẫn vì anh che giấu bí mật trong lòng, dè dặt sự ghen tuông trong lòng. Lúc này đây, cô chỉ muốn ích kỉ một lần, vì ý nguyện của ông nội, dù cho hi sinh hạnh phúc của Cố Thừa Hiên, cô cũng muốn thử.

Vội vàng lau nước mắt trên mặt, lấy điện thoại ra, gọi cho Cố Thừa Hiên. Chỉ mới có hai chuông, đã có người nhận, giọng trầm thấp trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cố Thừa Hiên truyền tới.

”Tiểu Cửu...” ”Cố Thừa Hiên, em thích anh, chúng ta kết hôn được không?” Cô nói một hơi, vì sợ dũng khí thật vất vả mới có sẽ biến mất không còn lại gì” ”Cô nói gì?” Nhạy cảm như Cố Thừa Hiên, sao lại không nghe ra trong giọng nói của cô có sự mong mỏi cùng một chút tuyệt vọng, anh không thể tin một tiểu quỷ vui vẻ như Tiểu Cửu có thể nói ra những lời này “Cố Thừa Hiên, đừng hỏi tôi, tôi sợ...” Giọng Ninh Mông có chút ít nức nở, giờ phút này cô rất sợ bị cự tuyệt, lần đầu tiên hạ mình đi cầu xin một người đàn ông tiếp nhận mình, sự sợ hãi này bất luận là ai cũng đều không thể tưởng tượng nổi.

Cố Thừa Hiên căng thẳng trong lòng, con người càng thâm trầm, thật lâu mới nói :”Được, chúng ta kết hôn”

Ninh Mông cả người thả lỏng, ngồi sụp trên sàn nhà, dựa lưng vào giường, ôm đầu gối ngẩn người một hồi lâu, mãi cho đến khi Ninh Trí Văn ở bên ngoài gọi cô. Đi vào phòng tắm, rửa mặt sau đó mới chậm chạp xuống dưới lầu, thấy bên bàn ăn là ông nội, nước mắt cô lại muốn rơi xuống, xoay người kìm nén, mới miễn cưỡng nhịn không rơi nước mắt.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy mặt Ninh Mông đỏ bừng. Ninh Lão gia tử lại càng đau lòng, kéo cô lại gần hỏi: “Làm sao vậy? Sao mắt lại đỏ như vậy? Ai bắt nạt con sao?”

Ninh Mông ngược đôi mắt sưng húp nhìn Ninh lão gia tử, nhớ tới lời Ninh Trí Văn nói “Ung thư thực quản giai đoạn cuối”, mấy chữ ngắn ngủi đó cũng đủ phá tan thể giới tốt đẹp của cô.

“Đúng vậy, Cố Thừa Hiên bắt nạt con, ông nội, ông nhất định phải giúp con phạt anh ấy!” Ninh Mông hít mũi một cái, làm nũng nói.

“Tiểu Cửu và Thừa Hiên quan hệ rất tốt sao?” Cố lão gia tử ở bên cạnh hỏi.

Ninh Mông đáp lại ánh mắt trêu chọc của chị họ Hàn Lăng Sa, đôi đũa trong tay gấp miếng cánh gà nhỏ nhất, thất thanh trả lời: “Đâu chỉ có vậy...chúng con còn ở chung một chỗ.”

Động tác rót rượu của Ninh Trí Văn hơi chậm lại, rất nhanh lại khôi phục vẻ bình tĩnh, hỏi lại Ninh Mông: “Con đang đùa cái gì vậy?”

“Con không có nói đùa...” Ninh Mông để đôi đũa trong tay xuống, trịnh trọng nói, “Cha, bọn con chưa nói bởi vì anh ấy nghĩ con còn ít tuổi, hơn nữa cha dữ như vậy, cả ngày lúc nào cũng nghiêm mặt, vậy sao anh ấy dám nói?”

“Vậy bây giờ con nói ra là có ý gì?” Ninh Trí Văn cũng buông ly rượu xuống, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, “Hay là...Có phải con biết chuyện gì không?”

“Chuyện gì chứ?” Ninh Mông làm bộ tò mò hỏi Ninh Trí Văn, còn nói đùa. “Cha, cha có chuyện gì gạt con có phải không? Mau nói đi...Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, con là con gái cha, cha còn muốn gạt con sao?”

Ninh Trí Văn nhìn vẻ mặt Ninh Mông không giống đang giả bộ, liền lập tức lãng sang chuyện khác: “Nói bậy bạ gì đó? Ta có chuyện gì gạt con chứ? Đừng nói sang chuyện khác, vì sao bây giờ lại nói ra?”

“Bởi vì năm nay Cố Thừa Hiên cũng không còn nhỏ tuổi, chú Cố và dì Bạch luôn ép anh ấy kết hôn, anh ấy không chịu được áp lực như thế nên đành phải cầu cứu con!”

Cố Trường Tân nhìn ra sự hoài nghi trong mắt Ninh Trí Văn, bắt đầu dĩ gạt đầu: “Cũng không còn cách nào mà...Vài năm tôi cũng về hưu rồi, nguyện vọng lúc tuổi già của tôi là ngày ngày được ôm cháu nội thôi...À, lão gia tử nhà tôi cũng đang mong cái ngày tứ đại đồng đường đấy...”

“Tứ đại đồng đường à?” Ninh Mông giả hoạt cười một tiếng, đem đề tài chuyển qua chị họ, “Chỉ cần chị họ cùng anh rể sớm sinh một đứa nhỏ là được mà.”

Hàn Lăng Sa bị nhiều ánh mắt nhìn như thế liền đỏ mặt, trừng mắt oán trách Ninh Mông rồi vùi đầu chăm chú ăn chén canh của mình.

Cả bữa tối, không khí đều vui vẻ, riêng chỉ có Ninh Mông trong mắt mang lệ nhưng vẫn phải gượng cười. Cũng chỉ có mình cô hiểu rõ trong lòng mình có biết bao đau buồn, suy sụp.

“Tiểu Cửu, theo ông nội về phòng, ông có chuyện muốn hỏi con.” Sau bữa tối, Ninh lão gia tử gọi Ninh Mông vào phòng.

Ninh Mông cúi người đỡ Ninh lão gia tử về phòng, mỗi bước đều đi thật chậm, sợ thân thể ông không chịu nổi mệt nhọc.

“Tiểu Cửu...Cho dù sau này xảy ra chuyện gì, ông nội vẫn hi vọng con luôn sống tốt, con thật sự muốn cùng Cố Thừa Hiên đi hết nửa đời còn lại sao?” Ninh lão gia tử sức khỏe đã không còn được như trước, đi mấy bước như vậy cũng làm cho ông đổ mồ hôi, khẽ thở phì phò.

“Ông nội!” Ninh Mông cúi đầu dụi dụi mắt giả vờ buồn ngủ, thực ra cô chỉ muốn ngăn nước mắt rơi xuống, “Cố Thừa Hiên là người tốt, lại đối xử tốt với con, mặc dù con bây giờ còn ít tuổi nhưng kết hôn sớm một chút cũng không sao. Hơn nữa, ông nội, ông không biết nhà mình tứ đại đồng đường sao?”

“Cũng phải, tứ đại đồng đường...” Ninh lão gia tử vuốt vuốt tóc cháu gái, chậm rãi nói, giống như tự nói với mình, “Ta còn muốn sống để nhìn Tiểu Cửu kết hôn, thấy Tiểu Cửu của chúng ta sinh con, đến lúc đó cả nhà chúng ta bốn đời cùng chụp một tấm ảnh gia đình thật to để treo ở phòng khách, ai vào cũng có thể nhìn thấy...”

“Được rồi mà ông nội, ông nghỉ sớm một chút đi, con cũng buồn ngủ rồi.” Ninh Mông sờ mũi, ngáp một cái nói.

“Còn sớm mà...Đi chơi chị họ con đi, còn đón tiếp người cầu Cổ gia cho chu đáo nữa. Ông đúng là già rồi không làm được gì, càng ngày càng cảm thấy mệt...” Ninh lão gia tử nói, vén chăn lên, chuẩn bị nằm xuống.

“Ông nội, ông đâu có già?” Ninh Mông nghiêm túc nói, sau đó đáp chần giúp Ninh lão gia tử, “Con không thấy ông nội già chút nào!”

Nói xong, Ninh Mông vội chạy vào nhà vệ sinh, vừa chạy vừa lầm bầm, “Không phải chỉ ăn có một chút súp thôi sao, sao lại muốn đi đại tiện thế chứ?” Chỉ là, vừa vào trong phòng vệ sinh, đóng cửa lại, nước mắt cô rơi xuống như mưa.

Chỉ trong một đêm, Ninh Mông dường như cả thế giới quanh mình sụp đổ. Từ khi sinh ra tới giờ, thế giới của cô cơ hồ luôn có ông nội chống đỡ. Lúc cô còn nhỏ, Ninh Trí Văn bận công việc, mẹ cô mỗi ngày cũng phải đi làm, cho nên khi cô mới sinh ra đã được ông bà nội chăm sóc. Khi còn nhỏ, ban ngày cô ngủ rất nhiều nên buổi tối không chịu ngủ, khóc âm lên đòi ông bà nội chơi cùng. Có lúc đã cô thức tới ba giờ sáng, vừa mới ngủ một tiếng đồng hồ, tới bốn giờ đã thức dậy, lại đòi ông nội bế ra sân xem mấy con bướm nhỏ. Ninh Mông mãi mãi nhớ rõ, khi đó ông nội bế cô trong tay, miệng luôn nói “Bướm bay bướm bay”, trong khi đó đầu ông nội cứ gật lên gật xuống vì buồn ngủ.

Khóc cho tới khi trời gần sáng, Ninh Mông mới chịu đứng dậy, hai tay cô run run gửi tin nhắn cho Cố Thừa Hiên – Anh có thể nhanh chóng về để kết hôn không?

tại vì phát hiện ra dc bên Blue Sky đã edit dc 23 chương nên ta đành qua đó xin về, từ chương 23 trở đi ta sẽ edit ihihi, các nàng đừng kiến nghị gì nha

16. Chương 16: Mê Hoặc

Cố Thừa Hiên nhận được tin nhắn của Ninh Mông là thời gian tập thể dục buổi sáng. Tiếng hô khẩu hiệu “Một hai ba ” dường như vang dội cả ngọn núi. Suốt buổi sáng, Cố Thừa Hiên bước chân vẫn vững vàng như cũ nhưng tâm hồn đã sớm bay xa. Những gì Ninh Mông nói ngày hôm qua như còn ở bên tai, Cố Thừa Hiên có thể khẳng định, cô đã biết mọi chuyện. Anh bỗng cảm thấy có chút đau đầu, thế này, về sau hai người sẽ sống chung như thế nào đây?

Mới đầu Ninh lão gia đem tử Ninh Mông giao phó cho anh, anh ngoại trừ xuất phát từ một loại ý thức trách nhiệm mãnh liệt thì nguyên nhân quan trọng hơn là bởi anh biết mình thích cô. Cho nên, anh vốn định gạt cô, không dùng cái cố kia, chỉ là đơn thuần dùng tình yêu chăm sóc, yêu thương cô cả đời, có lẽ như vậy cô sẽ tiếp nhận mình nhanh hơn. Nhưng bây giờ nhìn lại thì mọi chuyện lại có chút rắc rối...

Trở lại phòng nghỉ, Cố Thừa Hiên liền đi tắm, thay quần áo xong tiện tay cầm điện thoại đi về phía phòng làm việc. Trên đường đi, theo thói quen lướt nhìn qua màn hình điện thoại, thấy một tin nhắn chưa đọc, mở ra, là của Ninh Mông. Câu nói đó trong mắt Cố Thừa Hiên có biết bao đau xót, anh gần như vô thức bấm số gọi lại.

“Tiểu Cửu...cô nghĩ kĩ chưa?” Cố Thừa Hiên yết hầu lên xuống nhiều lần mới nói ra được: “Hôn nhân không phải là trò chơi cô khi còn nhỏ chơi, cô nên biết, hôn nhân được pháp luật bảo vệ, sau này không thể thay đổi”.

“Tôi biết rõ...” Ninh Mông không chút do dự cắt đứt lời Cố Thừa Hiên. “Cố Thừa Hiên, tôi biết, ép anh nhanh như vậy phải cưới tôi là sự ích kỉ của tôi, ông nội nhắc nhở anh tôi cũng biết, anh nhờ chú và dì đến nhà tôi nói chuyện kết hôn cũng không phải vì ông nội của tôi sao? Tôi chỉ hi vọng anh sẽ giúp tôi diễn cho hết vở kịch này, điều kiện gì anh cứ nói, cho dù... sau này anh muốn li hôn tìm người phụ nữ khác, tôi đều chấp nhận...”

Tay phải Cố Thừa Hiên cầm chặt điện thoại, câu nói cuối cùng của cô đã thành công khơi lên sự tức giận của anh, li hôn? Anh sao có thể cam lòng chứ? Anh chuyện gì cũng có thể chịu được, nhưng không thể để

cô hối hận cô khổ sở, anh lại do dự, băn khoăn lần nữa, chính là hi vọng cô hiểu rõ rằng không cần hối hận. Ý nghĩ của anh rất đơn giản, chỉ cần cô hạnh phúc, cho dù bên cạnh cô không phải là mình cũng được.

Cho tới bây giờ đều biết mình muốn cái gì, đối mặt với một mục tiêu, anh có đủ kiên nhẫn. Với Ninh Mông cũng giống như thế, nếu cô đem mình giao cho anh, như vậy anh sẽ không buông tay... Anh cái gì cũng không sợ, chỉ sợ mình tới lúc ấy không buông tay sẽ làm cô chán ghét anh.

“Tiểu Cửu ...Cô thật sự không hối hận sao?”

“Không...”

“Được, tôi thời gian này khá bận, không có ngày nghỉ, cuối tuần cô có thể đến chỗ tôi một chuyến được không?” Cố Thừa Hiên hạ thấp giọng hỏi.

“Được”

“Khi đó tôi sẽ cho người tới đón cô”.

“Được”

Sau khi đặt điện thoại xuống, Ninh Mông sững sốt thật lâu.

“Kết hôn” từ này ý nghĩa như thế nào, với cô mà nói, cũng không quá quen thuộc. Chính là hai người không có quan hệ cùng ăn cơm một bàn, cùng ở một gian phòng, cùng ngủ một giường. Từ đó trở thành những người thân mật nhất. Nó làm cho cô có chút hoang mang. Nhưng cô nhất định phải ép chính mình thích ứng với sự thay đổi này nhanh nhất có thể.

Một cuộc hôn nhân không bắt đầu bằng tình yêu. Cô không yêu anh vì vẫn còn tình cảm với người ở nhà đối diện kia. Anh không biết sau này sẽ ra sao nhưng anh biết, chỉ cần sau này anh chỉ cần yêu thương cô là được rồi...

Trong khoảng thời gian này, bởi vì bận việc của Ninh lão gia tử, Ninh Trí Văn cũng không can thiệp nhiều vào việc của Ninh Mông, cũng không ép cô đi tìm việc. Ninh Mông càng không có lòng dạ nào đi tìm việc, ngày ngày ở nhà cùng Ninh lão gia tử, cùng ông nói cười còn có bao nhiêu thời gian, cô không dám nghĩ, sợ cũng chỉ là hi vọng xa vời của mình.

Đã hơn nửa tháng không viết tiểu thuyết, biên tập thức giục gay gắt, cô mới bắt đầu mở máy tính viết vài trăm chữ.

Tối thứ sáu, cô đối diện với màn hình máy tính mà ngẩn người, di động để bên đột nhiên vang lên. Không nhìn người gọi, uể oải nhận máy, lại ngoài dự liệu, giọng nói trầm thấp của Cố Thừa Hiên từ bên kia truyền tới, Ninh Mông cảm thấy mình trước nay chưa từng hoảng hốt, giờ lại có chút hoảng loạn nói: “Tôi nhớ, ngày mai tới doanh trại của anh”

Cố Thừa Hiên cũng nghe được giọng nói của cô có chút run, ánh mắt trầm xuống, những gì đã chuẩn bị nói cũng không nói ra, mà cố gắng nói nhẹ nhàng: “Không muốn tới đúng không? Không sao, chờ cô chuẩn bị xong, chúng ta nói chuyện này sau vậy...”

“Không không không...Tôi nguyện ý, ngày mai sẽ tới!” Ninh Mông giống như là sợ anh với hiệp định kết hôn đối ý, vội vàng đáp “Tôi chỉ là có chút hơi lo mà thôi, dù sao cũng là lần đầu tới doanh trại của anh”

Cố Thừa Hiên làm sao lại không nghe ra trong lời nói của cô có sự miễn cưỡng, thở dài, nói: “Con gái các cô có thể không thích tới doanh trại, cô đến chỉ cần cầm mấy tờ điều tra chính trị đại khái thôi...Vốn là không cần đến, chỉ là hôm nay đại đội trưởng nói tôi không dẫn cô tới, anh ta sẽ không cho tôi con dấu trên báo cáo”.

“A?” Sự chú ý của Ninh Mông thành công bị dời đi, giật mình hỏi :” Các anh không phải bộ đội sao? Sao lại có đội trưởng?”

Cố Thừa Hiên tưởng tượng thấy cô giờ phút này chu cái miệng nhỏ lên, tâm tình thật tốt, giọng nói cũng lên cao, khơi lên sự tò mò của cô “Bí mật...”

“Hừ, lại bí mật!” Lo lắng của Ninh Mông vì sự trêu chọc của Cố Thừa Hiên mà biến mất, khôi phục thái độ của một cô gái nhỏ, không tự chủ được làm nũng :” Ai ya...nói cho tôi biết đi mà...”

Cố Thừa Hiên thoải mái dựa vào cửa sổ phòng làm việc, nhìn ánh trăng chiếu trên sân huấn luyện và những người lính đặc chủng đang luyện tập, ánh mắt phút chốc nhu hoà đi, đường cong trên gương mặt cương nghị cũng mềm xuống. Trong mắt là anh em vào sinh ra tử, bên tai là giọng nói nhẹ nhàng của cô gái mình yêu, làm cho anh ở nơi này, đêm nay mê say.

Khoé môi Cố Thừa Hiên cười như có như không, ôn nhu dụ dỗ:” Ngoan, tôi ngày mai sẽ cho người tới Ninh gia đón cô tới đây, đến đây tôi sẽ nói cho cô biết.”

“Ừ” Trong giọng nói của anh có ý dẫn dụ quá rõ ràng, mặt Ninh Mông thoáng cái đỏ lên, vô ý thức gọi tên anh:”Cố Thừa Hiên...”

“Ừ?”

“Cố Thừa Hiên...”

“Ừ?”

“Anh...” Cô nói một chữ lại bỗng dừng ngừng lại.

“Ừ?” Anh lặp lại một lần nữa, trả lời không chút phiền chán.

“Tôi thấy anh rất tốt...” Ninh Mông nghe thấy bên kia không thấy tiếng động, lại nói thêm,” Thật đó...”

Vừa nói xong, Ninh Mông liền cúp máy, đến bên giường, ảo não tự mắng mình một rồi ngã xuống giường, dùng chăn che kín đầu, lẩm bẩm: ”Điên rồi, Ninh Tiểu Cửu! Một câu nói bình thường thôi, đổ mặt cái gì”

Cố Thừa Hiên ở bên kia nghe được cũng chậm chạp không cử động, ý cười trên môi càng đậm, đến cuối cùng cất tiếng cười to. Lại gọi điện thoại lần nữa, cô không nghe, dứt khoát gửi một tin nhắn “Tiểu Cửu, kì thật tôi thấy được em rất tốt...thật đó!”

Đợi vài phút bên kia không có trả lời, có lẽ là không thấy. Cố Thừa Hiên tâm tình vô cùng tốt cầm quân trang trên ghế, vừa đi xuống lầu vừa cười mỉm, đến lúc tới sân huấn luyện, đem áo khoác quăng trên mặt đất, mặc trang phục huấn luyện hướng đến giữa sân huấn luyện: ”Tôi cùng mọi người luyện!”

Binh lính đang tập chạy qua hàng rào dây thép ngừng lại, ngây ngốc nhìn nhau qua lại, thấp giọng hỏi: ”Trung đội trưởng hôm nay tâm tình sao lại tốt như vậy?”

Ninh Mông qua phòng ông nội nói chuyện cùng ông bà nội rồi mới trở về phòng ngủ, thấy di động nhấp nháy, tới cầm lấy, mở tin nhắn ra xem bỗng cảm thấy vui. Cười cười, rồi mới kịp phản ứng lại, thì ra anh ta bắt chước mình, trợn tròn mắt mắng một câu: “Cố Thừa Hiên anh thật sự chán ghét...”

Sáng hôm sau mới 8h, Ninh Mông bị một hồi chuông làm tỉnh, sờ loạn dưới gối một hồi, nhấn nút nghe, mơ màng màng trả lời một câu. Bên kia đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó cũng không nói gì liền cúp máy. Ninh Mông thấy không giải thích được nhưng buồn ngủ quá nên cũng không để ý, ném điện thoại, tiếp tục ngủ.

Năm phút sau, điện thoại lại vang lên. Ninh Mông trực tiếp quát: ”Nói gì thì nói nhanh lên. Tôi đang ngủ!”

Bên kia truyền đến tiếng cười, sau đó là giọng nói của Cố Thừa Hiên: ”Còn đang ngủ sao?”

“A?” Ninh Mông thoáng cái ngồi dậy, đã là tháng 11, buổi sáng nhiệt độ không cao, Ninh Mông lạnh lại chui vào chăn :”Mới vừa rồi là anh?”

“Không phải ...Là người của tôi phải tới đón em, kết quả người ta báo cáo, có một con heo còn trên giường chưa thức dậy.”

“Này” Ninh Mông mắng “Anh mới là heo”

“Được rồi! Được rồi!... Nhưng người ta vẫn chờ ở tiểu khu nhà em. Đừng tưởng rằng người ta là cấp dưới của tôi, em cứ mặc nhiên sai khiến, cậu ta cũng không phải tôi”

Ninh Mông hiển nhiên không hiểu được thâm ý của câu nói sau cùng này, nói:” Anh mà lại rất thương cảm cấp dưới sao...”

“Không phải!” Cố Thừa Hiên bên kia chớp mắt, trôi chảy nói :” Tôi được gọi là mua chuộc lòng người...”

Ninh Mông hừ hừ hai câu tỏ vẻ bất mãn, dưới sự thúc giục của Cố Thừa Hiên, sau khi rửa mặt, xuống lầu, gọi điện thoại lại cho người tới đón mình, liền lên xe tới doanh trại.

“Chị dâu, nghe nói chị vừa tốt nghiệp đại học đúng không? Nhìn trẻ thật đấy.” Lái xe là một cậu thanh niên vừa hai mươi tuổi, tên Trần Tấn, dọc đường đi đều cùng Ninh Mông câu có câu không trò chuyện.

“Ừ...Mọi người có phải bình thường huấn luyện rất bận rộn đúng không?”

“Cũng có thể nói là như vậy, từ năm rưỡi sáng luyện tập liên tục tới chín giờ tối, nửa đêm còn luyện tập dã ngoại khẩn cấp.”

“Vậy sao cậu có thời gian đón tôi?” Ninh Mông dùng ngón tay lay lay món trang trí nhỏ nói:” Cố Thừa Hiên cho cậu nghỉ à?”

“Vâng”

“Cố Thừa Hiên bình thường rất nghiêm đúng không?”

“Không nghiêm” Vì duy trì hình tượng của trung đội trưởng trước mặt bà xã tương lai, Trần Tấn đành làm trái sự thật trả lời.

“Thật sao?”

“Thật. Em sao dám lừa chị dâu đây.”

“Thật quá đáng!” Ninh Mông vẽ mặt phẫn hận ”Anh ta không hung dữ với mọi người, sao lại ăn hiếp có một mình tôi?”

Trần Tấn nhin không được, thiếu chút nữa bật cười.

17. Chương 17: Nụ Hôn Đầu Tiên

Trò chuyện dọc theo đường đi như vậy, cảm giác cũng không đến nỗi nhàm chán, khấn trương cùng bất an lúc trước của Ninh Mông cũng đã được giải tỏa không ít. Vừa nghĩ tới lập tức rất muốn được gặp Cố Thừa Hiên, trong lòng Ninh Mông cũng không rõ là cảm giác gì. Một người đàn ông sắp thành chồng mình, một người đàn ông chưa bao giờ nói chuyện tình yêu, tình cảm bạc nhược như vậy lại làm cô có chút buồn phiền. Chuyện trọng đại nhất trong cuộc đời một người con gái, trong vòng vài ngày đã bị bọn họ định đoạt qua loa, tất cả các cô gái đều vì người mình yêu mà mặc áo cưới, áo cưới của mình thì vì ai mà mặc đây?

”Chị dâu, đến nơi rồi.” Trần Tấn dừng xe, một câu nói đã kéo suy nghĩ đang bay xa của Ninh Mông trở về, “Người đầu tiên của Trung đội trưởng , quả nhiên là đãi ngộ đặc biệt nha!”

Ninh Mông vừa ngẩng đầu, nhìn qua kính chắn gió thấy Cố Thừa Hiên đã một thân quân trang phẳng phiu đứng nơi đó, tuy là dáng đứng có chút tùy ý, nhưng Ninh Mông lại cảm thấy khí thế ngạo nghễ lộ ra. Nhớ tới cái ngày đang bị uy hiếp tại hiện trường, từng lời anh nói, dáng vẻ anh mang súng, làm cho Ninh Mông lần đầu tiên thấy có người đàn ông không nhẹ nhàng, thư sinh như Tần Mặc mà cũng rất đẹp trai.

“Đoạn đường này có chút khó đi, em mệt không?” Cố Thừa Hiên vừa thấy xe bọn họ tới liền chạy tới, mở cửa xe, đưa tay ra.

Trần Tấn tuy còn trẻ, nhưng cũng rất biết ý, trông thấy Cố Thừa Hiên thường ngày lạnh như băng khó có được dáng vẻ dịu dàng, dừng cười, làm động tác chào, lớn giọng hô: ”Báo cáo đội trưởng, chị dâu đã đưa đến an toàn”

”Ừ” Cố Thừa Hiên lúc này mới chú ý tới có người khác ở đây, lúng túng thu tay lại nói “Khổ cực cho cậu rồi, đứng đây hay đi huấn luyện tiếp?”

Trần Tấn mím môi, chưa thấy qua ai qua cầu rút ván nhanh như vậy, lại làm một tiêu chuẩn theo đúng quân lễ: “Tôi xin phép trở về”

Nói xong, cho xe vào gara, liền chạy mất.

Ninh Mông thấy Cố Thừa Hiên nghiêm mặt, bắt đầu hoài nghi lời Trần Tấn vừa nói, bất bình nói:” Hừ, còn nói là thu phục lòng người đây, nghiêm khắc như vậy, mặt kéo thật dài, ai mà thêm?”

Cố Thừa Hiên xoay người lại, nhìn cô không nhanh không chậm nói:” Tôi thế này mà gọi là nghiêm khắc? Em cho rằng ai cũng là thiên kim đại tiểu thư như em chắc, từ nhỏ đã không phải chịu một câu nói nặng lời, hơi chút nghiêm khắc là đã ra rơi nước mắt ư?”

“Này! Tôi nói anh này, chuyện như thế nào lại kéo trở về tôi vậy, nghiêm vậy thì giỏi lắm sao, nghiêm có thể thay cơm áo mặc sao? Cái này người ta gọi là lễ phép, văn minh, dáng vẻ này, động một tí là mắng người khác...là kiểu gì tổ chức vậy?” Ninh Mông bị anh nói như vậy, tính tình cũng nóng lên.

Cái gì? Không có văn minh? Không có lễ phép? Còn tổ chức kiểu gì nữa chứ?

Cố Thừa Hiên đời này để ý nhất chính là có người nói bọn họ làm lính thì không bằng người khác, bọn họ liều sống liều chết bảo vệ an nguy quốc gia, an toàn cho nhân dân vậy mà còn bị ghét bỏ, nói thật, trong lòng thật có chút không vui.

“Vậy được, em văn minh, em lễ phép, em có tổ chức, lát nữa đừng khóc!”

Ninh Mông hừ nhẹ một tiếng mang theo hành lí đuổi kịp bước chân của anh, chỉ là bước chân Cố Thừa Hiên quá nhanh, cô đã cố hết sức đi theo, gần như là chạy. Cố Thừa Hiên dường như thực sự tức giận, đi phía trước mắt nhìn thẳng, hoàn toàn không để ý đến cô.

Ninh Mông ở sau ra sức đuổi theo, vừa chạy vừa thầm nói “Tính tình gì vậy? Nói hai câu liền trở mặt, hẹp hòi!”

Mới lúc bắt đầu Ninh Mông còn nhịn được, nhưng qua 40 phút sau, thì không nhịn được nữa. Cô chạy nhanh vài bước, kéo lấy tay áo Cố Thừa Hiên, thở hổn hển hỏi:” Còn rất xa ư?”

”Không xa...” Cố Thừa Hiên thấy cô khuôn mặt nhỏ nhắn mệt mỏi đỏ bừng, mồ hôi rịn ra, ánh mắt trời chiếu lên. Trên làn da lởm chởm có thể thấy được lông tơ nhỏ nhỏ, anh thấy khi cô đỏ mặt nhìn đặc biệt đẹp mắt, không kể là xấu hổ hay mệt mỏi.

”Đi nhanh đi, mệt chết đi được” Ninh Mông đem bàn tay nhỏ làm quạt, quạt bên mặt vài cái, bên tai là tóc dài khẽ lay, làm tâm Cố Thừa Hiên cũng khẽ động.

”Tuy nhiên dựa theo tốc độ của em thì hẳn là phải tới 3 tiếng nữa”

“Ba...ba tiếng?” Ninh Mông vừa nghe liền yên lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Cố Thừa Hiên “Huynh đệ, các anh đây là trồng cây trong khe suối hay là muốn bồi dưỡng kĩ năng dã ngoại sinh tồn vậy?”

“Không phải là tôi nói em, nhưng chính em nhìn lại thân thể gầy gò của em đi, mới đi vài bước đã liền kêu cha gọi mẹ.”

“Tôi cũng không phải đàn ông, muốn thân thể tốt như vậy làm gì?” Ninh Mông khinh thường nói, ngược lại quan sát Cố Thừa Hiên từ đầu đến chân “Anh thì ngược lại ... ha ha ha... luyện thân thể tốt một chút, làm cho bà xã sớm ngày “tính phúc” nha”

Ninh Mông nhất thời mau miệng, nói xong mới phát hiện chính là đang nói đến mình. Cố Thừa Hiên không có ý tốt nhìn cô, chậm chạp hỏi: ”Em xác định?” Lời vừa nói ra mặt Ninh Mông liền đỏ, hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt một cái, then thùng mắng một câu ”Lưu manh” liền đi về phía trước.

Cố Thừa Hiên nhìn cô, không tiếng động nở nụ cười, giở trò lưu manh ở phương diện này quả nhiên đàn ông có ưu thế hơn.

Đi thêm khoảng nửa giờ, Ninh Mông dừng lại, tìm tảng đá bên đường ngồi xuống, nói thế nào cũng không đi tiếp, Cổ Thừa Hiên chỉ có thể một bên cố gắng dụ dỗ.

”Em đã đi hơn phân nửa đường, trở về thì cũng phải đi còn xa, đi phía trước một đoạn là đến sau đó nghỉ ngơi thoải mái.”

”Cổ Thừa Hiên, anh rốt cuộc là lính gì vậy? Nào có doanh trại bộ đội nào xây ở nơi vắng vẻ xa như thế này? Anh đừng đùa tôi...”

Cổ Thừa Hiên thấy cô như muốn khóc, buồn cười gơ tay nhéo khuôn mặt trắng mịn của cô nói “Tưởng tượng cái gì?...Nói cho em biết cũng được, nhưng em phải giữ bí mật.”

”Tôi đảm bảo”

”Tôi là bộ đội đặc chủng” Cổ Thừa Hiên vừa nói xong đã thấy Ninh Mông lập tức rơi vào trạng thái hoá đá, trong lòng luống cuống, bất an hỏi :”Em không thích bộ đội đặc chủng?”

Ninh Mông lắc đầu, hét lên một tiếng, hai tay ôm lấy cánh tay anh, kích động:”Bộ đội đặc chủng? Anh là bộ đội đặc chủng? Rất đẹp trai nha...”

Cổ Thừa Hiên bật cười, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, đưa tay sờ mái tóc dài của cô hỏi: ”Muốn tiếp tục đi không?”

”Muốn muốn...” Ninh Mông gật đầu như gà mổ thóc ” Anh không biết đâu, tôi rất thích bộ đội đặc chủng, họ đều rất đẹp trai nha!”

Cổ Thừa Hiên thấy vẻ mặt háo sắc của cô, bất đắc dĩ thở dài, ngồi xổm xuống trước mặt cô. Ninh Mông không hiểu nên đẩy anh ra, anh quay đầu lại, chỉ nói một câu: “Lên đi...Không thì sợ cứ thế này thì cũng hỏng một đôi chân đấy?”

Anh lúc nói những lời này rõ ràng là không có ý cười, Ninh Mông lại cảm thấy Cổ Thừa Hiên lúc này thật ôn hoà, trong lòng ấm áp, giống như vùng đất bị đóng băng nhiều ngày nay có ánh nắng mặt trời tăng tăng bao phủ. Khẽ mỉm cười, Ninh Mông nghe lời leo lên tấm lưng rộng lớn của anh, Cổ Thừa Hiên cố ý đùa cô, đứng lên, hai tay nhắc lên ước lượng, làm bộ khó khăn nói: ” Nặng như vậy, không biết em ăn những gì?”

Ninh Mông tức giận, một tay nhéo tai anh, nhẹ nhàng xoay tròn, trách cứ: ”Hừ, tôi ở đâu nặng? Ở đâu nặng?”

”Đâu cũng nặng!” Cổ Thừa Hiên cũng không kêu đau, khoé miệng cong lên đáp.

Ninh Mông vòng tay qua phía trước, nắm cầm anh, dùng sức mắng :”Bại hoại”

Cổ Thừa Hiên cười, dọa cô, làm bộ muốn để cô ngã xuống đất, Ninh Mông vội vã ôm lấy cổ anh, trên lưng anh, cảm đặt trên vai anh, không dám lộn xộn.

Dọc đường đi, Ninh Mông đều quán quýt lấy Cổ Thừa Hiên nói chuyện về bộ đội đặc chủng, Cổ Thừa Hiên kiên nhẫn giảng giải cho cô nghe. Nghe đến chỗ đặc sắc, cô thỉnh thoảng sẽ kinh ngạc hô một tiếng, phả ra hơi nóng bên tai anh, làm lòng anh dậy sóng, khiến anh thật lâu không thể bình tĩnh.

”Trung đội trưởng!” Có hai người lính đi đến, nhìn Cổ Thừa Hiên lúc này thật khó có thể tin, nhưng vẫn kiểm chế hiếu kì, quy củ hành lễ.

“Ừ.” Cổ Thừa Hiên một tay đặt trên lưng Ninh Mông, một tay làm quân lễ, “Đi làm nhiệm vụ?”

”Báo cáo đội trưởng, là cấp trên phái bác sĩ đến kiểm tra sức khoẻ, đại đội trưởng báo chúng tôi đi đón”

“Ừ” Cổ Thừa Hiên chỉ đơn giản đáp một tiếng, công người đi tiếp lên phía trước, vừa đi vừa đưa tay vỗ một cái trên lưng cô, “Lộn xộn cái gì? Không sợ tôi ném em xuống à?”

”Vừa rồi có người! Làm sao anh không cho tôi xuống? Bị người ta nhìn thấy không tốt.” Ninh Mông đến mặt cũng không dám lộ ra, giấu trên lưng anh, buồn rầu nói.

”Không sợ, bọn họ sẽ không dám nói gì” Cổ Thừa Hiên sau khi nghe, thấy lòng như bị cái gì đó rất ngọt ngào chảy lên đường như dinh dính không tan đi được.

”Độc tài”

Cố Thừa Hiên ở cửa lớn đem người nào đó trên lưng mình đặt xuống, dắt vào quân doanh. Ninh Mông dịu dàng, xinh đẹp, mặc váy dài đến đầu gối, bên trên mặc áo sơ mi mỏng, một áo khoác ngoài, đi bên cạnh thần tượng của bộ đội đặc chủng là Cố Thừa Hiên, thật sự gây chú ý rất lớn.

Ninh Mông ngày thường là người tự tin nhưng trước mặt mọi người, lại bị một đám quân nhân chăm chú nhìn, có chút ngượng ngùng, kéo kéo váy, bàn tay nhỏ bé giật giật, Cố Thừa Hiên quay đầu lại nhìn cô, cô mới cúi đầu, mặt ửng đỏ nhỏ giọng hỏi: ”Bọn họ nhìn chăm chăm tôi làm gì vậy?”

Ánh mắt sắc bén của Cố Thừa Hiên hướng bốn phía quét, một đám người xem náo nhiệt lập tức tản ra, chỉ nghe âm thanh trung đội chậm rãi nói: ”Bọn họ ăn no rồi việc, nhàn rồi không có việc gì làm, muốn tôi cho bọn họ gia tăng huấn luyện.”

”Anh xem anh...đúng là bạo quân!” Ninh Mông đối với khẩu khí bá đạo này của anh rất là bất mãn.

Cố Thừa Hiên nhún vai không giải thích, đưa cô tới kí túc xá, sắp xếp cho cô nghỉ ngơi, chính mình thì tới phòng làm việc. Ninh Mông thực sự mệt muốn chết, sau khi khoá cửa, để cả quần áo nằm xuống một lát đã ngủ say.

Cố Thừa Hiên tới căng tin lấy thức ăn trở lại kí túc xá mới thấy cô gái nhỏ đang ngủ say, suy nghĩ nhiều lần mới nhẹ nhàng đẩy cô, nghe cô bất mãn kêu, nhìn cô trên giường lăn qua lăn lại, Cố Thừa Hiên liền mềm lòng, giọng nói không tự chủ được mang theo yêu chiều: ”Dậy ăn cơm trước đi, rồi đi ngủ, ngủ lâu sẽ đau đầu đấy”

Ninh Mông mở mắt ra lại nhắm lại, như thế nhiều lần, mới rời giường, ăn xong liền quần quýt lấy Cố Thừa Hiên đòi anh đưa cô ra ngoài đi dạo. Đại đội trưởng nghe nói Ninh Mông đến đây, liền cấp giấy phép đặc biệt cho cố Thừa Hiên nghỉ nửa ngày, để anh mang bạn gái nhỏ đi chơi một chút. Hai người vừa xuống lầu, không biết con mèo nhà ai cái chạy vụt qua, hù dọa Ninh Mông hét lên một tiếng, chạy ra sau lưng Cố Thừa Hiên trốn.

Cố Thừa Hiên khẽ cười, ngón cái cùng ngón trỏ vén một lọn tóc bên tai cô lên: ”Nhát gan như vậy sao?”

Ninh Mông vẫn ôm tay anh, nghiêm nghị nói :”Ai nói tôi sợ? Tôi chỉ là trông thấy con mèo nên không kịp phản ứng mà thôi.”

”Không sợ?” Cố Thừa Hiên hé mắt, chỉ phía trước nói: ”Sau lưng em hình như là có con chuột?”

”A” Ninh Mông thoáng cái nhào vào ngực anh, không ngừng kêu: ”Bắt nó đi, bắt nó đi”

”Còn nói không sợ?”

”Cố Thừa Hiên, sao anh có thể đáng ghét như vậy?”

Cố Thừa Hiên nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, yêu kiều non nớt, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, hai tay mềm mại ôm ngang hông anh, trong lòng xúc động, cũng không nhịn được nữa, cúi đầu chiếm lấy đôi môi cô tỉnh tể vuốt ve, đưa tay ra sau lưng cô, giữ cổ cô, một tay ôm eo cô khiến cô dán vào mình. Hai người đều là lần đầu tiên hôn môi, đều rất khẩn trương, Ninh Mông một tay siết sao nắm áo khoác anh, Cố Thừa Hiên hôn không có kĩ thuật gì, chỉ là nhẹ nhàng chạm, từ từ ma sát, duỗi đầu lưỡi ra trên cánh môi mềm mại của cô mà hôn.

”Tiểu Cửu!” Một giọng nói truyền đến, đánh thức đôi nam nữ đang đắm chìm trong nụ hôn.

18. Chương 18: Tuyên Chiến

Cả người Ninh Mông cứng đờ, ngay cả lông đầu ra ngoài cũng không dám. Mà phản ứng đầu tiên của Cố Thừa Hiên là ôm cô vào trong lồng ngực, thân thể hai người siết sao ở cùng một chỗ. Cố Thừa Hiên sau một hồi rung động, mới hít sâu một hơi bình tĩnh lại, anh ôm đầu cô, xoay mặt cô đối diện mình.

“Cô thấy vui khi xem người khác biểu diễn như thế sao?” Cố Thừa Hiên nhướn mi, giọng nói không tốt.

“Bạn gái của anh?”

“Vợ sắp cưới của tôi...” Cố Thừa Hiên nói thật chậm mấy chữ này, anh nói thật rõ ràng, nhấn mạnh từng chữ.

“A, vẫn là chưa kết hôn mà.”

“Chúng tôi sẽ kết hôn sớm thôi, đến lúc đó nhất định sẽ mời bác sĩ Tần.” Cố Thừa Hiên vừa nói mấy lời này ra, cái đầu nhỏ trong lồng ngực anh lại bắt đầu không an phận muốn nhìn ra ngoài. Chỉ là anh không muốn cô biết chuyện này, huống hồ người phụ nữ kia cũng không quan trọng, cô không cần phải gặp, “Em lộn xộn cái gì, ngoan ngoãn một chút đi”

Ninh Mông giống như bị kích thích, không để ý Cố Thừa Hiên đang ngăn cản, cố ý vùng ra khỏi lồng ngực anh. Anh bắt đầu phải buông tay, cô giống như một con cá nhỏ trượt ra khỏi lồng ngực anh, nhìn người phụ nữ đang đứng cách đó không xa. Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là khó xử, cuối cùng lại mang bộ mặt xấu hổ.

Cố Thừa Hiên đang định mở miệng giải thích với cô thì lại thấy cô đang cúi thấp đầu, sợ hãi chào một tiếng: “Chị Vũ Linh!”

Cố Thừa Hiên trong nháy mắt cảm thấy bối rối, hai người họ rất thân thiết sao? Cô sẽ không vì tình cảm của Tần Vũ Linh mà hiểu lầm anh chứ? Anh đưa tay kéo cô về phía sau mình, dùng thân mình ngăn cách họ.

Ánh mắt Tần Vũ Linh nhìn chằm chằm Ninh Mông, khóe miệng cô ta giật giật, nặn ra một nụ cười khó coi: “Tiểu Cửu, hai người sẽ kết hôn sao?”

“Chị Vũ Linh, em...” Ninh Mông đứng sau lưng Cố Thừa Hiên, không biết nên nói sao cho phải. Cô tình nguyện để bất kỳ ai, kể cả Tần Mặc nhìn thấy cảnh vừa rồi chứ cũng không muốn để Tần Vũ Linh nhìn thấy, bởi vì chỉ mới tối hôm trước, Tần Vũ Linh vừa nói với cô – Tiểu Cửu, em biết không, dù ở nước ngoài nhiều năm như vậy, chị rất nhớ anh ấy, mỗi ngày đều nghĩ đến anh ấy, càng yêu anh ấy nhiều hơn.

Lúc đó, cô chỉ biết “anh ấy” trong lòng Tần Vũ Linh là người chị ấy yêu thầm đã nhiều năm. Bây giờ, người đàn ông ấy lại đứng trước mặt chị ấy nói cô là vợ sắp cưới của anh. Không cần nhìn Ninh Mông cũng biết được vẻ mặt của Tần Vũ Linh như thế nào, những chuyện thế này cô thật sự không biết nên đối mặt như thế nào.

“Tiểu Cửu, chị nói chuyện riêng với em một lát được không?” Tần Vũ Linh bám chặt móng tay vào trong lòng bàn tay, cố gắng kiềm chế phần nộ trong lòng.

“Không được!” Cố Thừa Hiên thay Ninh Mông trả lời, anh thẳng thừng từ chối: “Chúng tôi còn có việc.”

“Cố thiếu tá không quên chiều nay có buổi kiểm tra sức khỏe đấy chứ? Tiểu Cửu không phải bộ đội, chẳng lẽ anh định đưa cô ấy cùng đi sao?” Tần Vũ Linh cũng không chút nhân nhượng đáp trả.

“Cố Thừa Hiên, anh đi kiểm tra sức khỏe đi, em nói chuyện với chị Vũ Linh một lát.” Ninh Mông thấy hai người căng thẳng, kéo góc áo Cố Thừa Hiên nói.

Tần Vũ Linh nhìn về phía Cố Thừa Hiên cười cười. Sau đó sắc mặt anh thật không tốt, lạnh lùng đến dọa người, môi hơi nhếch, tay nắm thành quyền mà không nói tiếng nào. Ninh Mông chưa bao giờ thấy Cố Thừa Hiên đáng sợ như vậy, cô sợ hãi không dám nói thêm câu nào. Cố Thừa Hiên liếc mắt thấy cô đang cố tình tránh ánh mắt mình thì càng thêm không vui, nhưng nơi này không thích hợp để nói chuyện nên cũng đành nhượng bộ.

“Hai người vào trong nhà nói chuyện đi. Nói xong em ở trong nhà, anh kiểm tra sức khỏe xong cũng sẽ về ngay, em đừng chạy loạn lung tung có biết không?”

Thấy Ninh Mông gật đầu, Cố Thừa Hiên nhìn Tần Vũ Linh với ý tứ cảnh cáo một cái mới bước ra ngoài.

Ninh Mông quay đầu nhìn Tần Vũ Linh, cô không biết phải mở miệng thế nào để phá vỡ tình trạng lúng túng lúc này nên cũng đành im lặng. Ngược lại, Tần Vũ Linh sau khi rời ánh mắt khỏi bóng lưng đã rời đi của Cố Thừa Hiên mới quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Cô đúng là chị em tốt của tôi!”

Ninh Mông đứng cẩn thận thở từng hơi, lấy tay lau lau đôi môi mới bị Cố Thừa Hiên hôn, cúi thấp đầu, đôi mắt hơi đỏ, nói: “Thực xin lỗi...”

“Cô nhất định phải đứng đây nói chuyện với tôi sao?”

“A...Chúng ta lên lầu trước đi...ở lầu ba.” Ninh Mông vội vàng lấy chìa khóa lúc sáng Cố Thừa Hiên mới đưa cho cô ra chạy lên lầu mở cửa. Tần Vũ Linh nhìn theo dáng người nhỏ nhắn của Ninh Mông, khinh thường hừ nhẹ một tiếng. Cố Thừa Hiên, anh nhìn đi, người anh chọn giống một đứa trẻ thế này, có điểm nào đáng để anh yêu chứ?

Ninh Mông mời Tần Vũ Linh vào nhà, luống cuống rót trà mời cô ta. Tần Vũ Linh không đưa tay nhận, chỉ đưa mắt nhìn Ninh Mông, trong ánh mắt đầy ý hận. Ninh Mông làm sao mà không hiểu, cô ngượng ngùng để ly trà xuống, ngồi xuống bên cạnh, lo lắng nhìn Tần Vũ Linh.

“Ninh Tiểu Cửu, tôi cho đến bây giờ cũng không biết, thì ra cô cũng đã đến tuổi lấy chồng. Nếu như tôi nhớ không lầm thì cô năm nay mới hai mươi hai tuổi thôi sao?”

“Vâng!”

“Cố Thừa Hiên năm nay hai mươi tám tuổi, người ta nói cách hai năm là một thế hệ. Hai người hơn thua nhau những sáu tuổi.”

“Chị Vũ Linh... về chuyện kết hôn, em có lí do của mình, chuyện này là lỗi của em.” Cô giống như mắc phải lỗi rất lớn, ánh mắt không dám nhìn thẳng Tần Vũ Linh, dường như sợ bị phát hiện ra gì đó.

“Thừa nhận sai lầm nhanh vậy sao!” Tần Vũ Linh cười lạnh, “Cô trước kia không phải rất thích Tần Mặc sao? Tần Mặc không chấp nhận cô, cô phải cướp người trong lòng tôi để trả thù sao? Haha... Ninh Tiểu Cửu, tôi trước giờ vẫn cho rằng cô rất thơ ngây, không nghĩ tới là sói đội lốt cừu. Những việc cô làm những năm gần đây đúng là không tệ.”

“Chị Vũ Linh, nguyên nhân em kết hôn với Cố Thừa Hiên không liên quan gì đến Tần Mặc. Em thừa nhận em sai rồi, em không biết anh ấy là người chị đã nói trước đây.”

“Cô yêu anh ấy sao?” Tần Vũ Linh nhìn tâm trạng có chút mất khống chế của Ninh Mông, vẻ mặt bình tĩnh hỏi, “Không được thì đừng cố gắng. Nói cho tôi biết giữa cô và anh ấy có chuyện gì khó xử.”

“Không phải...Em không yêu anh ấy...”

“Tôi biết mà, Ninh Tiểu Cửu cô sinh ra trong một gia đình như thế, quả nhiên luôn biết tìm một con đường tốt nhất ỉn. Cô không yêu nhưng lại muốn độc chiếm anh ấy. Ninh Mông, ông nội cô từ nhỏ đã cưng chiều cô tới tận trời, cho nên cô đến bây giờ vẫn không lớn nổi, hai mươi hai tuổi cô vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi, không muốn thấy người khác hạnh phúc hơn mình. Cô không có được tình yêu của Tần Mặc nên cô cũng không muốn những người khác có được tình yêu có phải không? Lòng dạ cô thật xấu xa” Tần Vũ Linh vẻ mặt ghét bỏ nói.

Ninh Mông ban đầu chỉ im lặng nghe, nhưng những câu nói của Tần Vũ Linh thực sự đã quá sức chịu đựng của cô. Chuyện này là do cô sai, Tần Vũ Linh muốn tức giận thế nào cũng được, trong chuyện này cô ta muốn nói mình thế nào cũng được nhưng tuyệt đối không được đụng chạm tới ông nội.

“Chị Vũ Linh, em thừa nhận trước đây mình không đúng, nhưng chị cũng phải biết, tình yêu không quan trọng ai tới trước ai tới sau. Chị không có bản lĩnh giữ chân được Cố Thừa Hiên thì sao lại quay sang trách móc em và nhà em?” Hốc mắt Ninh Mông nóng lên nhưng cô cố gắng không cho nước mắt rơi xuống, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói ra những lời này.

Không nghĩ Ninh Mông sẽ nói ra như thế, trong ánh mắt Tần Vũ Linh có chút kinh ngạc: “Cô nói rất đúng, nhưng điều kiện tiên quyết trong hôn nhân là tình yêu, không phải cô vừa nói cô không yêu anh ấy sao?”

Lúc này, Ninh Mông không nói lại câu nào, ánh mắt mơ màng nhìn ra cửa sổ, lầm bầm nói: “Chị biết không, em cũng từng nghĩ mình đã yêu anh ấy.”

Nếu như em yêu anh, em cũng sẽ không phải chịu cảm giác đau lòng cùng tội lỗi thế này, nếu như em yêu anh, ông nội sẽ được nhìn thấy em thực sự hạnh phúc chứ không phải là thứ hạnh phúc giả tạo thế này. Cố Thừa Hiên, em thực sự hi vọng em yêu anh thật lòng.

“Đó cũng chỉ là do cô nghĩ mà thôi, thực tế thì cô vẫn không yêu anh ấy!” Tần Vũ Linh kích động đứng lên nói, “Thế nhưng tôi rất yêu anh ấy, yêu đến nỗi quên mất cả tuổi thanh xuân của mình! Hừ...Cô nghĩ cô chiếm được anh ấy thì chứng minh cô rất hạnh phúc sao? Cô có biết tại sao anh ấy bỏ cuộc sống sung sướng ở nhà để liều mạng làm bộ đội đặc chủng không? Bởi vì tôi đã từng nói, tôi thích người đàn ông có khả năng bảo vệ tôi cả đời, chẳng hạn như những nam quân nhân mạnh mẽ nhất của quân đội- bộ đội đặc chủng.”

Ninh Mông vẫn luôn cho rằng mình vẫn còn thích Tần Mặc, đối với Cố Thừa Hiên nhiều lắm cũng chỉ là có chút cảm tình mà thôi. Nếu không phải là không thích anh thì kết hôn cùng anh như mong muốn của ông nội, cô cũng không cảm thấy có gì sai, ít nhất cũng làm được điều mà người thân hi vọng. Nhưng lúc này nghe Tần Vũ Linh nói ra những điều này, cô cảm thấy trong cơ thể có nơi nào đó đang đau nhói.

“Chị Vũ Linh... quá khứ của hai người em không có quyền hỏi đến, nhưng bây giờ em sắp là vợ anh ấy cho nên chị cũng không có quyền hỏi đến chuyện hiện tại của anh ấy...” Ninh Mông có chút mệt mỏi ngồi xuống sofa.

Tần Vũ Linh bị đâm đúng chỗ đau, lạnh lùng cười nhưng nước mắt đã tràn ra: “Ninh Mông, cô nhất định sẽ hối hận... Đối với tôi, Cố Thừa Hiên là tất cả, tôi nhất định sẽ giành lại những gì thuộc về tôi.”

Ninh Mông cũng rơi lệ, cô không biết bây giờ nên làm thế nào, vì cái gì mà họ đã từng thân thiết với nhau như hai chị em ruột mà bây giờ chỉ vì một người đàn ông mà trở mặt với nhau thế này? Tình yêu quả nhiên có khả năng làm người ta đau. Đối mặt với sự tuyên chiến của Tần Vũ Linh cô cảm thấy quá mệt mỏi.

“Tùy chị...”

Tần Vũ Linh nhắm mắt để nước mắt rơi xuống rồi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Ninh Mông một hồi mới bỏ đi. Trên hành lang lối ra gặp Cố Thừa Hiên đang đi từ từ trở về, cô ta cười lạnh nói: “Vợ chưa cưới của anh thật sự không chịu nổi kích thích.”

Cố Thừa Hiên nhíu chặt chân mày, không thèm để ý đến Tần Vũ Linh, chạy một lần ba bước cầu thang nhanh chóng lên lầu. Vừa mở cửa ánh mắt anh đã vội vàng tìm kiếm thân hình nhỏ bé của cô, thấy cô đang co người ngồi trên sofa, tim anh thấy đau nhói.

“Tiểu Cửu...” Anh nhìn Ninh Mông đang cúi đầu ôm lấy đầu gối. Đã từng học qua tâm lý học nên anh hiểu tư thế ngồi này của cô bao hàm trong đó biết bao bất lực và do dự, “Tiểu Cửu...”

Ninh Mông nghe anh gọi mấy lần mới ngẩng đầu lên, trên mặt giàn giụa nước mắt, hình ảnh đó như khắc vào tim anh, vừa đau nhức vừa yêu thương.

“Anh đã về rồi?”

“Tiểu Cửu...” Anh quỳ một chân lên sofa, một chân đứng thẳng, cả người ngập trong ánh nắng mặt trời, cẩn thận nâng mặt cô lên vội vàng hôn xuống, môi anh dán vào môi cô, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Cửu, tin tưởng anh...”

19. Chương 19: Người Ngốc Trong Phòng Bếp

Ninh Mông có chút kinh ngạc nhìn gương mặt anh tuấn của anh ngày càng tới gần, nhất thời thần thờ. Anh dán môi vào cánh môi khẽ mở ra của cô, cười nhẹ một tiếng. Trong tiếng cười của anh, Ninh Mông đỏ mặt,

định đưa tay đẩy anh ra, lưỡi của anh lại đi trước cô một bước, từ trong miệng đưa ra, ở làn môi của cô nhẹ nhàng liếm, toàn thân cô như bị kích thích, giống như có một dòng điện nhỏ lập tức lan ra toàn thân.

“Anh...” Ninh Mông mở miệng muốn nói chuyện, vừa mới mở đôi môi đang đóng chặt ra, lưỡi của anh liền chen lấn tiến đến, cô liền lùi nửa cứng đờ.

Có một số chuyện chính là bản năng của đàn ông, rất dễ dàng trở nên thông thạo, giống như hôn môi. Cố Thừa Hiên cũng không có nhiều kinh nghiệm hôn môi, nhưng lại yêu cực kì cảm giác cùng chiếc lưỡi thơm tho của cô triền miên sít sao. Lưỡi của anh đầu tiên là nhẹ liếm cô, cô sợ hãi lùi lại phía sau, anh nhắm hai mắt lại khẽ nhủ mảy, đầu lưỡi tiến về phía trước tìm tòi, ôm cô. Sau đó kéo đến miệng mình, dùng răng nhẹ nhàng cắn.

Ninh Mông chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, hai cánh tay mềm mại chống trên sofa bắt đầu dao động. Cố Thừa Hiên thuận thế đặt cô xuống sofa, nằm đè lên trên người cô, cả quá trình đều lưu loát liền mạch, môi lưỡi của anh trước sau đều thuỳ chung quấn quýt lấy cô.

Nụ hôn của anh từ từ sâu hơn, mạnh hơn. Một tay anh ôm cô, tay kia không ngừng vuốt ve mặt cô. Ninh Mông không chịu nổi nhẹ ưm một tiếng. Cố Thừa Hiên bị lí trí kéo về, khẽ nâng người lên, tạo ra một chút khoảng cách giữa hai người, ngón tay vuốt ve cánh môi bị hôn đến sưng đỏ của cô, giọng khàn khàn nói: “Tiểu Cửu, anh cùng cô ta không có chuyện gì cả, em đừng tin lời cô ta nói...tin tưởng anh được không...”

Ninh Mông thở hổn hển, cảm giác bụng mình bị cái gì đó thô cứng đẩy đẩy, cô cũng không phải thiếu nữ ngây thơ không hiểu cái gì, tự nhiên cũng biết rõ đó là cái gì. Mặt trong nháy mắt nóng bừng lên, cô đưa một tay vuốt ve tay anh, bực mình oán trách nói: “Anh vẫn còn muốn hôn sao? Mau tránh xuống đi.”

Cố Thừa Hiên bật cười, có lúc thật sự rất muốn hung hăng cắn cô một cái. Anh biểu hiện rõ ràng như thế, cô sao lại không hiểu chứ?

Ninh Mông sức lực không địch lại được anh, dùng sức đẩy thế nào cũng đều không được, nhìn bộ dạng nhướn mày chờ đợi của anh, cô tức giận hướng anh cam đoan: “Được được, em biết rồi, em không tin chị ấy, em chỉ tin anh được chưa? Anh mau tránh ra, cái kia của anh chạm vào làm em khó chịu...”

Cố Thừa Hiên sững sờ lúng túng ngồi xuống đi, ngồi một bên, đưa tay cầm bản đồ nghiên cứu trên bàn trà. Ninh Mông lúc này thật muốn cắn lưỡi, sao lại nghĩ sao nói vậy rồi? Thật sự là ngốc như heo mà. Đem mình mắng đi mắng lại ở trong lòng một hồi, Ninh Mông mới đỏ mặt hỏi: “Cố Thừa Hiên, khi nào thì dẫn em đi thăm tra chính trị đây? Sắp tới sáu giờ rồi, em phải trở về.”

Nếu Ninh Mông không nhắc tới, Cố Thừa Hiên thiếu chút nữa cũng quên mất, ấy vậy nói: “Hôm nay vội vàng đến vội vàng đi, em là đặc biệt đến chơi, như vậy đi, em ở lại đây ăn cơm tối, rồi anh đưa em trở về.”

“Không phải là muốn gặp đội trưởng của các anh hay sao?” Ninh Mông thật sự cũng không muốn đi, thật vất vả mới đến được doanh trại của bộ đội đặc chủng, cô còn chưa được đi thăm thú mà.

“Ừ, chuyện này anh quên mất, hôm nay bận quá...” Cố Thừa Hiên vừa nói vừa lấy điện thoại ra xem giờ: “Bây giờ căn tin bên kia chắc cũng đã làm xong cơm, để anh đi lấy về cho em.”

“Này...” Ninh Mông lắc đầu giữ tay anh “Để em tự đi ăn, anh dẫn đường đi.”

Cố Thừa Hiên nhướn mày, mang theo một ý cười hỏi: “Em nhất định muốn tự mình đi?”

Ninh Mông thật ra muốn xem một chút cuộc sống của bộ đội đặc chủng là như thế nào, nói: “Ừ, tiết kiệm thời gian thôi, em còn muốn về với ông sớm một chút.”

“Vậy được.” Cố Thừa Hiên cũng không phải là người dài dòng, liền đồng ý, Ninh Mông vào nhà vệ sinh sửa soạn lại một chút rồi theo Cố Thừa Hiên xuống lầu.

Giờ này vẫn còn đang trong thời gian huấn luyện, Ninh Mông cúi gằm đầu đi theo Cố Thừa Hiên vào căn tin. Vừa vào cửa, Ninh Mông liền bĩu môi, cũng không khác biệt lắm so với căn tin trường đại học. Ninh Mông muốn tìm xem có gì khác biệt không, cái đầu nhỏ của cô nhìn trái một chút lại nhìn phải một chút, bất ngờ bị giọng nói lớn của Cố Thừa Hiên hù dọa.

“Lão Vương, cơm làm xong chưa?”

“Anh muốn chết à, lớn tiếng như vậy làm gì? Làm người ta sợ muốn chết!” Ninh Mông vỗ vỗ ngực mình.

“Em cho rằng nơi này cũng giống em nói chuyện nhẹ nhàng à, xin hỏi làm cơm xong chưa? Em nói nhỏ như vậy, thính giác không tốt có thể nghe được sao?” Cố Thừa Hiên nghiêng đầu dạy dỗ cô.

“Em nói anh có thể có ngày nào không cùng em tranh cãi không?” Ninh Mông liếc người nào đó bên cạnh oán trách nói.

“Anh đây không phải là tranh cãi, là suy nghĩ của em không đúng, giác ngộ chưa đủ” Cố Thừa Hiên đưa tay chọc nhẹ gáy cô.

“Anh cho rằng anh là ủy viên chính trị ư?” Ninh Mông bị chọc đau, tàn nhẫn nhéo cánh tay anh một cái, “Còn có anh đừng mỗi lần gặp đều giáo huấn em được không, dường như anh coi em là con gái, em không muốn có người giống cha em thích dạy dỗ, em sẽ chết mất...”

Cố Thừa Hiên ngẩng đầu suy nghĩ hai giây, để lại ba chữ “xem tình hình”, liền đi về phía trước, không muốn cùng cô dây dưa vấn đề này thêm nữa. Ninh Mông ở đằng sau trừng mắt, thật muốn xông lên làm mười tám phát nhéo.

“Trung đội trưởng Cố, hôm nay sớm như vậy đã tới rồi?” Lão Vương bên bếp núc nghe thấy tiếng Cố Thừa Hiên, tiếp tục công việc trong tay, cũng không ngẩng đầu lên nói, “Đã chuẩn bị xong rồi đây, thức ăn hôm nay không tồi, cậu tự mình chọn đi.”

Đợi nửa ngày không thấy Cố Thừa Hiên trả lời, lão Vương ngẩng đầu lên, liền thấy Cố Thừa Hiên nghiêng người về phía sau, nghiêm nghị quát: “Làm gì mà chậm chạp vậy, em có chút quan niệm về thời gian đi, tự mình tới đây chọn xem ăn cái gì?”

Theo tầm mắt Cố Thừa Hiên, lão Vương mới nhìn thấy khuôn mặt cô gái đỏ bừng lên không biết là tức giận hay xấu hổ, lại nhìn Cố Thừa Hiên, rõ ràng là giọng nói nghiêm khắc, nhưng trên mặt lại không thấy chút nào là vẻ mặt nghiêm túc cả, khoé mắt đuôi mày đều là vẻ dịu dàng, khoé môi cũng mang ý cười, Lão Vương đã hơn bốn mươi, là người từng trải, sao lại không hiểu chứ, mặc dù có chút giật mình, nhưng vẫn là hiểu ý chỉ cười một tiếng, cũng không nói nhiều nữa.

“Quát cái gì mà quát? Đồ thô lỗ” Ninh Mông đi tới, cố ý lấy cùi chỏ chọc Cố Thừa Hiên, kết quả chính là đụng phải da thịt khỏe mạnh, vẻ mặt anh thì nhẹ nhàng như không có gì, mà khuỷu tay cô thì lại đau, nước mắt đều như muốn chảy ra. Cô ngẩng đầu chống lại ánh mắt mang ý cười của anh, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái. Liền vòng qua bên cạnh anh, không để ý đến anh nữa.

“Cô dâu nhỏ.” Lão Vương nhìn Ninh Mông cười nói, “Bọn tiểu tử bộ đội đặc chủng này luôn ghét bỏ tài nấu nướng của tôi, hôm nay cô phải giúp tôi lấy lại công bằng nha.”

Ninh Mông bởi vì câu nói “Cô dâu nhỏ” của Lão Vương mà lúng túng, không biết phải làm sao, ánh mắt lặng lẽ nhìn về phía Cố Thừa Hiên. Người nào đó đứng sau nhìn thấy vẻ mặt e lệ này của cô, trong lòng bỗng cảm thấy mềm mại, khoé miệng không ý thức nhắc lên, đi tới, rất tự nhiên nắm vai cô, nói: “Chọn đi chứ, mau đập tan ảo tưởng tốt đẹp của lão Vương.”

Ninh Mông nhìn bộ dáng nhàn nhã cùng giọng nói nhẹ nhàng của Cố Thừa Hiên, mấp máy môi, nghiêm túc nghĩ một lúc mới nói: “Có phải là ảo tưởng tốt đẹp hay không em không biết, nhưng em có thể khẳng định, anh ấy nhất định làm ngon hơn so với anh”

Cố Thừa Hiên nhú mày, trên mặt lộ vẻ ngượng ngùng hiếm thấy, Ninh Mông thấy nét mặt của anh liền biết mình đã đoán đúng hơn phần nửa, vì vậy lại vui tươi hơn hử bổ sung thêm: “Cố Thừa Hiên, thật ra anh chính là người gốc trong bếp, căn bản là không biết nấu ăn đúng không? Ha ha ha...”

Cố Thừa Hiên buồn bực, duỗi ngón trở nhẹ nhàng đẩy đầu cô gái đang dựa vào mình cười vui vẻ ra, cây ngay không sợ chết đứng mà nguy biện: “Đàn ông cần biết nấu ăn ngon thì để làm gì chứ?”

“Ít nhất thì cũng sẽ không chết đói. Lúc đói bụng cũng sẽ không lấy vũ khí ra mà gặm”. Ninh Mông vừa nói xong liền thấy con mắt Cố Thừa Hiên nguy hiểm nheo lại, bị dọa thoáng cái liền nhảy ra, tránh xa anh.

“Cô dâu nhỏ, vì câu nói vừa rồi của cô hôm nay, lão Vương tôi hôm nay cho cô một đặc quyền, muốn ăn bao nhiêu món ăn, cô tùy ý chọn, nếu không có, cô hãy nói với tôi, tôi sẽ lập tức đi làm ngay.” Lão Vương tay

phải cầm lấy cái muỗng lớn, cười thật vui vẻ, cô gái nhỏ này tinh quái lại đáng yêu, còn coi trọng đàn ông biết làm cơm, lão Vương rất thích.

“Được được được... cảm ơn.” Ninh Mông cười hì hì nhiệt tình chọn món ăn, không khách khí chút nào...

Cố Thừa Hiên nhìn lão Vương nhảy tới nhảy lui chỉ huy làm thêm món ăn cho cô, tâm tình bởi sự xuất hiện của Tần Vũ Linh mà tối tăm đã được quét sạch. Cố Thừa Hiên biết, Tần Vũ Linh chính là không cam lòng, hướng chỉ người đang ở cùng mình lại là người cô ta quen. Anh luôn không hiểu quan hệ phụ nữ với nhau, cũng không biết làm thế nào để cho cô ta hết hi vọng, nhưng anh có thể khẳng định, nếu Tần Vũ Linh thật sự làm tổn thương Ninh Mông, anh sẽ đòi lại gấp mười gấp trăm lần...

“Cố Thừa Hiên, mau tới đây giúp em một tay!” Ninh Mông gọi anh.

Cố Thừa Hiên tới, thấy đĩa ăn bày ra trước mặt cô, có chút giật mình nhắc nhở: “Bây giờ là thời gian ăn cơm tối.”

“Em biết rõ mà...” Ninh Mông không chút để ý trả lời, “Ha ha... Đã sớm nghe nói về cuộc sống của bộ đội đặc chủng, bây giờ thấy, quả là danh bất hư truyền, những thứ này em đều thích nha.”

“Em thật sự em muốn ăn những món này?” Cố Thừa Hiên nhìn tám món ăn liền hỏi: “Ăn hết ư?”

“A... anh nhìn xem, đậu phụ Tứ Xuyên, sườn heo kho, gà xào cay, nước luộc thịt, thịt bò, gà xé cay...” Ninh Mông từng bước đếm, “Lúc ở nhà, ba em sẽ không cho em ăn những thứ này, thừa dịp ông không có ở đây, em sẽ ăn một lần cho đủ.”

“Phụ nữ bọn em không phải đều thích gây sao? Anh xem những món này đều là những thứ không dành cho cô gái nào muốn giảm béo?”

“Ăn no mới có sức mà giảm chứ!”

Ninh Mông tùy ý tìm chỗ ngồi xuống, Cố Thừa Hiên dặn dò đôi câu liền phải đi thẩm tra chính trị bên ngoài. Đang lúc Ninh Mông ăn vui vẻ, liền nghe thấy tiếng bước chân đều đều, chẳng qua là đang ở doanh trại, nên cô cũng thấy bình thường, cũng không để ý nhiều. Khi thấy từng tốp lính bưng đồ ăn ngồi xếp bằng trên ghế, lúc cất cao giọng hát, Ninh Mông mới phát hiện, mình sớm đã thành cô dâu tương lai trong mắt người ta rồi.

Mặc dù đều hát, nhưng những người đối diện với Ninh Mông dường như đều nhìn chăm chăm cô, mắt cũng không nháy lấy một cái. Da mặt cô dù dày cũng chống đỡ không nổi được việc bị quan sát không kiêng nể gì như vậy, lúng túng định đứng dậy rời đi, lại nghe thấy có người gọi cô: “Ồ! đây không phải là thiên kim thị trưởng sao? Đến để thể nghiệm cuộc sống sao?”

20. Chương 20: Nghênh Chiến

Ninh Mông nghe thấy giọng nói quen thuộc, đầu tiên là hơi sững sờ, sau đó ưỡn thẳng lưng, nở nụ cười trên môi, xoay lưng lại nhìn cô gái đang đứng giữa đám quân nhân mặc quân phục màu lục kia: “Thì ra là Tần tiểu thư, à tôi tối đây là để thử nghiệm cuộc sống của quân nhân nha. Giống như Tần tiểu thư thôi, thân là con gái của Bí thư thành ủy thành phố N cũng có thể chịu được chuyện ăn uống khổ cực, đến bệnh viện quân khu làm công việc cứu người thật vĩ đại!”

Tần Vũ Linh tưởng rằng Ninh Mông sẽ không đáp trả lời mình, nhưng lúc này nghe những lời nói đó có chút giật mình, dù vậy cô ta rất nhanh khôi phục lại vẻ bình thường. Xem ra sáng nay cô ta đã giẫm trúng chân đau của Ninh Mông. Nhưng dù thế nào cô ta cũng không nghĩ là mình sai, trong suy nghĩ của cô ta, Ninh Mông là một người đàn bà không biết xấu hổ, chiếm đoạt tình yêu, chiếm mất Cố Thừa Hiên của cô ta. Vốn trời sinh bản tính cao ngạo, cô ta sao có thể chịu được nhục nhã như vậy? Tình nghĩa hơn hai mươi năm bị Tần Vũ Linh chà đạp vỡ nát trong nháy mắt.

“Haha...Tiểu Cửu, cô cần gì phải cười nhạo tôi như vậy? Ba tôi tuy là bí thư thành ủy nhưng tất cả những gì ông ấy đạt được đều là do tự sức mình, đi lên từng bước từng bước một. Haizz, nhà không có gia thế thì đành phải tự dựa vào sức mình vậy thôi, đâu có được tốt số như Ninh thị trưởng, Ninh lão gia tử hồi trước là tỉnh trưởng, tuy đã về hưu nhưng ảnh hưởng vẫn như hồi trước nha. Ninh gia mấy người hai đời làm chính trị, thật vinh quang biết bao. Đáng tiếc là em trai tôi không cần những thứ đó, nó lại đi mong chờ cô gái khác làm cho cô đau lòng, mà cô bị tổn thương lại lao vào một người đàn ông khác để chữa vết thương lòng...Tôi đây làm chị chắc cũng nên đi khuyên nó mấy câu...”

Tần Vũ Linh vừa khen cha mình tự mình vươn lên, vừa chê cha Ninh Mông dựa vào gia thế để thăng quan tiến chức, lại còn nói Ninh Mông bị người đàn ông khác ghét bỏ, phải đi theo người đàn ông khác.

Dù ai nghe qua chuyện giữa họ cũng cảm thấy có mùi thuốc súng. Tần Vũ Linh là loại phụ nữ cao ngạo, xinh đẹp còn Ninh Mông thì bề ngoài thanh tú, nhỏ nhắn. Ở đây phần lớn là những người đàn ông đều có một thời gian dài sống trong doanh trại, ít nhiều gì họ cũng thích những người phụ nữ giống như chim én nhỏ nép vào người họ cần che chở hơn. Vì thế so với Tần Vũ Linh, họ càng thích kiểu nhỏ nhắn, nhẹ nhàng của Ninh Mông hơn. Hơn nữa lời nói vừa rồi của Tần Vũ Linh quả thực hơi quá đáng, bởi vậy một đám quân nhân ngồi gần đó khi ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt đầy khiêu khích của Tần Vũ Linh đều phải nhủu mày.

Ninh Mông cắn cắn môi dưới, không nói thêm gì, trong lòng đau đớn không chịu nổi, nét mặt cũng thật khó coi. Cô nhẹ nhàng quay người lại, và cơm vào miệng mà nước mắt thì nhau rơi vào bát.

Dịch đại đội trưởng đã sớm nghe đội phó nói ở hội nghị trên sư bộ có một bác sĩ nữ hỏi thăm tin tức của Cố Thừa Hiên, bây giờ ngẫm lại, người đó chắc chắn là Tần Vũ Linh. Nhưng dù sao cô ta cũng là người trên sư bộ cử xuống, anh là chủ nhà cũng không thể nói gì, đành phải đứng ra hòa giải: “Đừng đứng ở cửa nữa? Mọi người cũng đã vất vả cả ngày rồi, vào ăn cơm trước đi, có chuyện gì để lúc khác nói...Chứ không lại trách đại đội đặc chủng chúng tôi một bữa cơm cũng không mời nổi...”

Tần Vũ Linh cười khê một tiếng, khinh thường bước qua chỗ Ninh Mông đang ngồi đi về phía trước. Dịch đại đội trưởng có chút ngại ngùng nhìn về phía Ninh Mông đang ngồi cúi đầu, sốt ruột nhưng cũng không biết nên làm thế nào. Tính tình Cố Thừa Hiên như thế nào anh biết rất rõ, nếu đụng vào người của cậu ta, cho dù là ông trời thì cậu ta cũng tuyệt đối làm cho kẻ đó phải kêu cha gọi mẹ.

“Sao ăn lâu như thế còn chưa xong?” Thật đúng là vừa nghĩ cái gì là cái đó liền tới. Dịch đại đội trưởng thở dài, xoay người về phía Cố Thừa Hiên nở một nụ cười khó coi.

Ninh Mông trong lòng vẫn đang buồn bực, miệng nhai cơm, không thèm trả lời anh. Cố Thừa Hiên thấy thái độ cô thay đổi so với bình thường, không hiểu tại sao, liền phạt cô bằng cách vỗ vỗ vào gáy cô, giọng nói mang theo sự cưng chiều nói: “Sao mà như mấy ngày chưa được ăn cơm vậy? Định đến chỗ anh ăn chục à?”

Dịch đại đội trưởng thấy vai Ninh Mông run run lên, hơi chột dạ, đập Cố Thừa Hiên một cái nói: “Đừng nói nữa, để bạn gái nhỏ của cậu ăn cơm đi, chắc cô ấy đến chỗ chúng ta phải qua một vùng núi hẻo lánh cũng mệt lắm rồi nên đói bụng. Cậu đối xử với cô ấy cũng nên dịu dàng một chút, đừng dọa cho người ta chạy mất, đến lúc đó cậu lại phải độc thân đấy!”.

Lời nói này có vài phần đùa cũng có vài phần mang ý tứ, mà hơn nữa Dịch đại đội trưởng muốn nói đùa cho Ninh Mông vui. Cố Thừa Hiên nghe được những lời này cười híp mắt, trong lòng cảm thấy thật thoải mái. Ánh nắng buổi chiều phản chiếu qua cửa kính chiếu thẳng vào phòng ăn. Cố Thừa Hiên vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy những giọt nước trong suốt rơi trên bàn ăn. Trong giây phút ấy, cảm giác đau lòng nhanh chóng ủa tới. Cố Thừa Hiên đột nhiên phát hiện, nếu trên đời này có gì có thể đổi lấy nước mắt của cô thì anh tình nguyện dốc hết những gì mình có để đổi, cho dù cuối cùng anh chỉ còn hai bàn tay trắng...

Cố Thừa Hiên từ từ bước đến chỗ Ninh Mông ngồi xuống bên cạnh cô, giành lấy đôi đũa trong tay cô, chọn thức ăn trong đĩa gắp vào bát cô, giọng nói mang chút áy náy cùng lo lắng: “Sao mà có mấy câu đó mà cũng không chịu nổi chứ? Anh không có ý trách em, anh chỉ nói đùa chút thôi, em đừng để bụng...”

Ninh Mông cúi đầu không nói gì, nước mắt vẫn cứ tiếp tục rơi xuống. Anh lặng lẽ nắm lấy tay cô đang đặt dưới bàn, ngoài miệng dụ dỗ: “Được rồi, được rồi đừng khóc nữa, là anh không tốt. Em không phải là muốn

nhân dịp này được ăn những món này sao? Như thế này sẽ nguội mất, ăn vào không tốt cho dạ dày....Nghe lời anh đi...”

Ninh Mông rút tay khỏi tay anh, thấp giọng nói: “Em không muốn ăn, em muốn về nhà ngay bây giờ!”

Cố Thừa Hiên sững sờ, nhìn bàn tay không của mình, nhúu mày giọng nói không thể tốt nổi: “Đừng tùy hứng nữa! Ăn xong đi rồi anh đưa em về.”

Dịch đại đội trưởng nhìn sắc mặt khó coi của hai người bọn họ, đi tới vỗ vỗ lưng Cố Thừa Hiên, nhỏ giọng nói: “Gì vậy, kiểm tra sức khỏe xong thì ở lại ăn cơm tối rồi hãy đi...”

Cố Thừa Hiên nhìn theo hướng tay Dịch đại đội trưởng đang chỉ, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt muốn cười mà không được cười của Tần Vũ Linh thì hiểu ra tất cả. Anh tức giận đứng lên nhưng bị Dịch đại đội trưởng giữ chặt lại: “Cậu không nên kích động, người ta là người của sư bộ cử xuống, việc công việc tư phải phân minh! Hơn nữa ở đây nhiều người như vậy, nếu cậu thực sự làm ra chuyện gì thì mặt mũi của chúng ta phải để đi đâu?”

Cố Thừa Hiên lồng ngực phập phồng, hít sâu mấy cái mới cố gắng khống chế được lửa giận, gạt tay Dịch đại đội trưởng ra, một lần nữa ngồi xuống bên cạnh Ninh Mông, cẩn thận gấp thức ăn cho cô.

Tần Vũ Linh ngồi xa xa thấy cảnh này lại càng không cam lòng, Cố Thừa Hiên từ khi nào mà biết chăm sóc, quan tâm người khác hơn cả bản thân mình?

Một khi đã nảy sinh ghen ghét thì sẽ dễ dàng thiêu hủy tất cả lý trí và bản tính lương thiện của phụ nữ.

“Ồ, Ninh Tiểu Cửu không hổ là bảo bối của Ninh gia...À tôi nhầm rồi, bây giờ phải là bảo bối của Cố gia chứ nhỉ? Thật đúng là được chiều chuộng quen rồi, hai mươi hai tuổi mà nay cả thức ăn cũng không thể tự gấp sao?”

Cố Thừa Hiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn cô ta, đang định nói thì giọng nói êm dịu của Ninh Mông đã cắt ngang ý định của anh: “Một người là chồng sắp cưới chăm sóc vị hôn thê của mình một chút thì có gì không đúng sao? Ông xã, anh nói đi?”

Cố Thừa Hiên nghe được hai chữ kia trong lòng chợt như nở hoa, khóe miệng mỉm cười. Trước mặt mọi người anh cũng không dám có hành động quá thân mật, nén lại ý nghĩ muốn nhéo má cô, dịu dàng nói: “Không có gì sai cả. Lúc ăn cơm không nên nói chuyện, em mau ăn đi...”

Về mặt Tần Vũ Linh thoáng trầm xuống, Ninh Mông thân nhiên đáp lại ánh mắt phẫn nộ của cô ta đang nhìn mình, đẩy lòng hờn lạnh một tiếng nhưng trên mặt lại nở một nụ cười tươi như hoa đào: “Chị Vũ Linh, chị có phải nên sớm tìm người chăm sóc chị hay không. Chị xem, em nhỏ hơn chị năm tuổi mà sắp lập gia đình rồi, chị cũng phải nhanh lên để theo kịp em chứ?”

Tuổi tác là điều mà những người phụ nữ ế kiêu kị nhất, đặc biệt là từ một tình địch trẻ tuổi hơn mình nói ra, chuyện lớn này không thể nào bỏ qua được. Tần Vũ Linh cười lạnh một tiếng, nói chậm từng chữ từng câu: “Phải vậy không? Tôi lại không hi vọng cái ngày sớm được gả đi. Chỉ có điều hình như gần đây Tần Mặc nhà chúng tôi cũng đang ở bên ngoài vội vàng tìm bạn gái.”

Nụ cười của Ninh Mông bỗng cứng đơ, cả người cũng hơi co lại một chút. Tần Vũ Linh nhìn vậy càng cười đắc ý: “Cố trung đội, hai chúng ta cũng coi như bạn học cũ, tôi đi xa như vậy đến đây, anh cũng nên tỏ chút hiếu khách của chủ nhà chứ?”

Cố Thừa Hiên đầu cũng không thèm ngẩng lên, đưa tay nắm lấy tay Ninh Mông, lạnh lùng nói: “Trước kia cũng không quá thân quen, bây giờ cũng không có ấn tượng gì nhiều... Em còn muốn ăn nữa không?” Câu cuối cùng là hỏi Ninh Mông.

Ninh Tiểu Cửu thấy biểu hiện của Cố Thừa Hiên như vậy rất hài lòng, cười một tiếng mới trả lời: “Sao lại không ăn? Tâm trạng em bây giờ rất tốt.”

Cố Thừa Hiên tức giận nói: “Tâm trạng em bây giờ đương nhiên rất tốt, anh vì em mà lựa hết tiêu với gừng ra rồi mà.”

“Sao vậy? Không muốn lựa ra?” Ninh Mông nhướn mi, liếc mắt về phía Tần Vũ Linh.

“Anh sao dám? Bộ dạng xù lông lên của em đủ để hù chết hết những bộ đội đặc chủng ưu tú nhất của cả Trung Quốc rồi.” Cổ Thừa Hiên làm bộ dạng khoa trương.

Ninh Mông không thèm để ý đến anh, đem sườn heo kho cho vào miệng, giống như đang nhai xương cốt của Cổ Thừa Hiên vậy. Tần Vũ Linh nhìn bộ dạng kẻ tung người hứng không che dấu của họ, ánh mắt trầm xuống, ngượng ngùng quay về chỗ của mình không nói tiếng nào ngồi xuống ăn cơm.

Dịch đại đội trưởng ngồi bên không khỏi lau mồ hôi, trong lòng nghĩ vợ chồng son nhà họ song kiếm hợp bích thật lợi hại, nhất là Ninh Mông, nhìn là một cô gái nhỏ nhắn, yếu đuối như vậy nhưng miệng lưỡi thật biết châm chọc người khác.

Ninh Mông không nghĩ gặp Tần Vũ Linh ở đây, cô chỉ ăn mấy miếng cho có lệ đã nói không ăn được nữa. Cổ Thừa Hiên nhìn cô bất đắc dĩ nói: “Trong bộ đội có quy định không thể để cơm thừa, không được lãng phí.”

“Cái gì?” Ninh Mông quay đầu lại nhìn Dịch đại đội trưởng, mà anh ta cũng rất biết phối hợp mà gật đầu. Ninh Mông quay sang Cổ Thừa Hiên đập mạnh vào vai anh một cái, kêu lên: “Sao anh không nói sớm?”

“Anh khuyên em rồi nhưng em hết lần này đến lần khác khẳng định là muốn ăn mà.” Cổ Thừa Hiên giải thích với vẻ mặt vô tội.

“Cổ Thừa Hiên!”

“Ừ?”

“Em hận anh chết đi được!” Ninh Mông kêu rên lên một tiếng, lại vùi đầu vào tiếp tục “chiến đấu” hăng hái. Mà Cổ Thừa Hiên ngồi bên cạnh đang mỉm môi nén cười.

21. Chương 21: Thẳng Thắn

Ninh Mông ăn tới mức no căng cả bụng, thật sự là không thể ăn thêm gì được nữa cả, làm vẻ mặt đáng thương nhìn qua Cổ Thừa Hiên ngồi bên cạnh: “Cổ Thừa Hiên, em thật sự là không thể ăn được nữa, có thể không ăn nữa được không? Nếu ăn nữa, em sẽ no vỡ bụng mất.”

Cổ Thừa Hiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bởi vì vừa mới ăn cay xong mà hồng lên, lại nhìn dáng vẻ chun mũi, ánh mắt loé sáng, lòng của anh không hiểu vì sao mà mềm ra, không chút do dự nhẹ gật đầu, trong ánh mắt của cô hiện lên vẻ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Anh lấy đĩa thức ăn trước mặt cô qua phía mình, cầm lấy chiếc đũa cô đã dùng qua gấp thức ăn ăn một cách tự nhiên.

Ninh Mông chán ghét đẩy anh một cái, nhỏ giọng nói: “Làm sao anh lại không vệ sinh như vậy? Em đã ăn qua đấy!”

“Anh biết!” Cổ Thừa Hiên cười rạng rỡ, “Tiện thể có thì ăn luôn thôi, đỡ phải đi lấy thức ăn”.

“Anh thật đáng ghét!” Ninh Mông nhìn bộ dạng anh lớn miệng ăn cơm lại còn ăn rất nhanh, cô cười nói: “Nói em là quý đối đầu thai, anh chẳng lẽ không phải vậy à!”

“Ừ” Cổ Thừa Hiên chỉ đơn giản đáp một câu. Bởi vì anh đang nhai thức ăn, Ninh Mông không nghe rõ anh nói gì, liên tục hỏi lại, Cổ Thừa Hiên sống chết không chịu nói lần hai, vì nén cười mà lồng ngực khẽ run. Kỳ thật, anh thấy rất đúng – như vậy, họ mới càng giống một đôi vợ chồng...

Ăn cơm xong, Cổ Thừa Hiên cũng không có ý chào hỏi mọi người, kéo Ninh Mông về hướng Dịch đại đội trưởng, ý bảo muốn rời đi. Vừa ra khỏi căn-tin, Ninh Mông liền giữ khoảng cách với Cổ Thừa Hiên, đi về phía trước. Cổ Thừa Hiên nhìn bộ dáng chu môi thở phì phò của cô, cảm thấy cực kì đáng yêu, vì không để cho con mèo nhỏ này xù lông, anh chỉ có thể bước nhanh hơn đuổi theo cô.

Ninh Mông vòng tới vòng lui trong doanh trại bộ đội đặc chủng, mắt cũng nhìn qua bốn phía, Cổ Thừa Hiên đi theo sau cô không chút bực mình, chỉ khi nào gặp chỗ có chương ngại vật anh mới đến gần phía sau

cô che chở. Lúc Ninh Mông đi quanh sân huấn luyện được độ nửa tiếng, đột nhiên cô xoay người kéo vạt áo quân phục của Cố Thừa Hiên nói : “Dạ dày của em có chút khó chịu ...”

Cố Thừa Hiên thấp giọng mắng một câu, kéo bàn tay nhỏ của cô qua, nắm trong lòng bàn tay của mình, tay kia, ở bụng của cô nhẹ nhàng xoa, đau lòng hỏi: “Có phải ở đây không?”

“Ừ”

“Đã sớm nói với em rồi mà, không được ăn lạnh!”

Ninh Mông tự biết mình đuối lý, không dám nói gì, cúi thấp đầu, tùy ý để Cố Thừa Hiên đem cô nửa ôm nửa kéo vào ngực, xoa nhẹ dạ dày để giảm bớt đau. Qua một lúc, vẫn không có hiệu quả gì, Ninh Mông đau đến chảy mồ hôi, dùng chút hơi sức còn sót lại, nắm lấy bàn tay Cố Thừa Hiên, dường như là cần răng nói : “Đau...Dạ dày của em không được tốt, có thể là do ăn cay quá, anh tìm một chỗ cho em nghỉ một lát đi.”

Cố Thừa Hiên thấy xung quanh không có ai, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Mông đang trắng bệch như tờ giấy vì đau, thỉnh thoảng lại có mồ hôi chảy xuống, không có chút chần chừ, anh ôm cô trở về ký túc xá của mình.

Ninh Mông đắp chăn, đau đến co lại trên giường, nhìn bóng lưng Cố Thừa Hiên vội vàng đi lại trong phòng khách, đột nhiên cô cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy vào tận nơi mềm mại nhất trong đáy lòng. Một người đàn ông luôn qua loa đại khái trong sinh hoạt cá nhân, nhưng vì cô mà lục tung mọi thứ để tìm thuốc giảm đau, khuôn mặt lo lắng, cô thấy rất rõ. Ninh Mông cũng không phải là đầu gỗ, tất cả những việc anh làm, cô đều có thể nhận thấy. Chỉ là, cuộc hôn nhân này từ đầu tới giờ chỉ là hữu danh vô thực, có lúc chính bản thân cô còn thấy nghi ngờ anh.

“Lần trước anh bị thương, bác sĩ có đưa thuốc giảm đau. Nhưng giờ không tìm thấy, bây giờ em đang đau, chờ anh một lát, anh tới phòng y tế lấy cho em, được không?” Cố Thừa Hiên bưng một ly nước vào phòng ngủ, vừa đưa cho cô vừa nói.

“Thôi! Cái đó uống nhiều cũng không tốt, em nhịn một chút là được.” Ninh Mông uống hai ngụm nước, lại chui vào trong chăn, chỉ để lộ ra đôi mắt to ngáp nước nhìn chằm chằm Cố Thừa Hiên đang đứng bên giường.

“Vậy em ngủ một chút đi, anh đi gọi điện cho chú Ninh, như thế này thì tối nay chắc là em không về được rồi.”

Ninh Mông gật đầu, nhưng lại không cảm thấy buồn ngủ. Cố Thừa Hiên gọi cho Ninh Trí Văn trong phòng bên, không biết đối phương nói gì, chỉ nghe thấy Cố Thừa Hiên nói vài lần hai tiếng “yên tâm”. Ninh Mông bỗng cảm thấy lạ, từ lần đầu gặp Cố Thừa Hiên tới nay, cô đối với anh luôn đặc biệt yên tâm, chưa từng thấy lo lắng, thật sự chỉ là bởi một thân anh mặc quân phục trông rất uy nghiêm hay sao? Ninh Mông không tài nào hiểu được...

“Sao còn chưa ngủ?” Cố Thừa Hiên ngắt điện thoại, về phòng đắp chăn cho cô, đã thấy cô mở to hai mắt nhìn ra cửa.

“Ban ngày ngủ nhiều quá...Cố Thừa Hiên chúng ta nói chuyện đi, ở đây không có mạng, nằm cũng thấy chán.”

“Được.”

Ninh Mông thấy Cố Thừa Hiên tới phòng bếp chuyển ghế dựa tới bên giường, ngồi ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp. Ninh Mông nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, nhịn không được bật cười. Đối lại ánh mắt không hiểu của anh, cô cố làm ra vẻ nghiêm túc ho khan vài tiếng hỏi: “Anh trước kia vì sao quen Tần Vũ Linh?”

Cố Thừa Hiên nghe cô nhắc tới cái tên đó, trong lòng căng thẳng, bàn tay đang đặt trên đầu gối toát mồ hôi: “Tiểu Cửu...Anh cùng cô ta không có quan hệ gì cả.”

“Không có quan hệ gì? Thế mà người ta còn nín lấy anh không tha?” Ninh Mông hừ một tiếng nói tiếp, “Chị ấy là người xinh đẹp nhất trong tiểu khu thị chính, đại mỹ nữ như thế anh cũng không động lòng?”

“Em cùng cô ta rất thân thiết sao?”

“Từ nhỏ cùng nhau lớn lên!” Ninh Mông nói xong lại hạ tầm mắt, thật lâu mới nói “Bây giờ chắc là chị ấy sẽ hận chết em, em cũng bắt đầu thấy ghét chị ấy...Cố Thừa Hiên, em thấy anh thật sự rất đáng ghét.”

“Tiểu Cửu, anh không phải cố ý, anh cho tới giờ cũng chưa từng cùng cô ta phát sinh chuyện tình cảm, giữa bọn anh chỉ là bạn học bình thường mà thôi.” Cố Thừa Hiên có chút hoảng hốt đến bên giường, nhìn mắt cô, yên lặng nói, “Em...đừng ghét anh...”

Ninh Mông có chút không hiểu được Cố Thừa Hiên lúc này, cảm thấy không thích hợp với người đàn ông này, né tránh ánh mắt của anh, cô có chút mong chờ hỏi: “Anh có thể nói cho em một chút chuyện của anh cùng chị ấy trước kia không?”

“Anh cùng cô ta không có chuyện gì cả.”

“Em cũng không phải bảo anh nói anh với chị ấy có cảm giác gì, em muốn anh đứng ở góc độ khách quan nói cho em một chút về chuyện chị ấy công khai với anh thôi.” Ninh Mông thấy anh im lặng, không hiểu sao trong lòng cô lại giống như đang bốc hỏa, chuyện tình cảm này một cây làm chẳng nên non, anh nếu không làm ra chuyện gì, Tần Vũ Linh lại cứ cố chấp như vậy sao?

“Ừ.” Cố Thừa Hiên thấy cô thật sự tức giận, lần nữa ngồi trở về ghế, đem chuyện năm đó thẳng thắn nói: “Anh cùng cô ấy là bạn học thời phổ thông, cô ta là hoa khôi của lớp, anh chỉ là một học sinh bình thường thôi. Có một lần trời mưa cô ta quên mang ô, anh liền ượn, nhưng vài ngày sau trong trường đã truyền tin anh và cô ấy có tình cảm, anh chỉ cảm thấy chuyện này càng âm ỉ càng nghiêm trọng, nên dứt khoát không nói gì. Anh và cô ấy hoàn toàn là quan hệ gặp mặt thì gật đầu chào hỏi, ai ngờ ngày đó cô ta chạy đến nói với anh, cô ta muốn yêu một người đàn ông làm bộ đội đặc chủng bảo vệ mình.”

“Cho nên, anh liền đi làm bộ đội đặc chủng?” Ninh Mông chen vào nói, hai tròng mắt xinh đẹp tràn đầy phần nộ.

“Em nói linh tinh gì vậy?” Cố Thừa Hiên không vui nhướn mày, “Bộ đội đặc chủng cũng không phải cứ muốn là được. Anh lúc ấy nghe theo ông nội nên mới đi bộ đội, về sau bị điều đến bộ đội đặc chủng. Anh chỉ là thấy rất lạ, cô ta vì sao đột nhiên chạy tới nói với anh như vậy.”

“Vì sao vậy?”

“Anh không biết.” Cố Thừa Hiên thả lỏng người, tựa lưng vào ghế, “Vậy thôi, hết.”

“Anh thật sự không đáp lại chị ấy?”

“Anh đến cả nói cũng không cùng cô ấy nói qua vài câu.”

Ninh Mông tức giận, chống tay run rẩy ngồi dậy: “Thật quá đáng! Trước kia em thấy chị ấy rất tốt, kết quả vì chuyện này liền ghét em, nhìn ánh mắt chị ấy mà xem, giống như muốn đâm cho em hai nhát vậy. Tần Mặc cũng không phải là người, nhìn em gặp nạn lại đứng một bên không chút động lòng, giống như Lỗ Tấn đã viết, anh ta giống như khán giả im lặng vậy. Cho dù em lừa anh ta, anh ta cũng lợi dụng em nhiều năm như vậy, không có tình yêu cũng có chuyện trao đổi.”

Cố Thừa Hiên nhìn cô bla bla đem chị em Tần gia mắng một trận, vội vàng đi tới hỏi cô: “Dạ dày không đau ư?”

“Hả...anh vừa nói như vậy...lại thấy chút...”

“Vậy mà em còn kích động như thế.”

“Đây không phải là tức giận bình thường đâu...Không được, Cố Thừa Hiên, em nói cho anh biết, chuyện Tần Vũ Linh lần này thật không có tính khoa học.”

Cố Thừa Hiên đưa cô về bên giường nằm xong, kéo chăn qua bọc cô kín lại, nói: “Cái đó sao lại cùng việc có khoa học hay không có liên quan sao?”

“Rất có, chị ấy thật không phải người bình thường...Nào có ai vô duyên vô cớ nói người khác thích chính mình? Mỹ nữ như chị ấy lại càng không có khả năng làm chuyện mặt dày như thế.” Ninh Mông dùng chân bọc ba vòng chỉ hờ mỗi đầu nói.

“Em đang nói theo ý chủ quan của em à?” Cố Thừa Hiên kéo mép chăn ở cằm của cô xuống, nhú mày suy nghĩ.

“Vậy sao chị ấy không để ý mấy người chị ấy đã từng gặp qua?”

“Vậy là sao?”

Ninh Mông nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài, trả lời xa xăm: “Có quý-chị ấy trúng tà-em khẳng định.”

Cố Thừa Hiên đau đầu day trán, bất đắc dĩ nói: “Ninh Mông em có thể suy nghĩ một chút được không?”

“Em đã suy nghĩ rất lâu rồi!” Ninh Mông phản bác: “Đúng rồi, thẩm tra chính trị sao rồi?”

“Xong rồi... để ở phòng làm việc của anh, sớm mai cầm đi đền, em trở về ghi đầy đủ cho anh là được.”

“Uh...” Ninh Mông đồng ý, hai người không nói nữa, mở to mắt nhìn nhau, có chút lúng túng. Cố Thừa Hiên nghe tiếng hộ hấp của cô, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác muốn “vĩnh viễn sánh cùng trời đất”, nhớ tới hai lần hôn môi ban ngày, lòng anh có chút nhộn nhạo, tiếp xúc như vậy, cảm giác thật là tốt...

Cố Thừa Hiên có chút lúng túng đứng lên, vội vàng thu về tất cả tâm tư, cô nam quả nữ cứ tiếp tục ở chung một phòng thế này rất dễ phát sinh chuyện không nên.

“Em ngủ đi, anh ra ngoài trước.” Giọng nói Cố Thừa Hiên có chút cứng nhắc.

“Này...Em hỏi anh một việc được không?”

“Ừ.”

“Doanh trại bộ đội chỗ các anh sẽ chấp thuận cho theo quân không?”

Cố Thừa Hiên giật mình nhìn về phía Ninh Mông: “Em muốn theo quân? Ở đây?”

22. Chương 22: Kiên Nhẫn

Ninh Mông nhìn thấy bộ dạng nhú mày của Cố Thừa Hiên, cô biết là chuyện này có chút khó khăn, cô thở dài chán nản thất vọng: “Thôi quên đi...Coi như không có gì, em chỉ là tùy tiện nói ra vậy thôi.”

“Cũng không phải là không được...” Cố Thừa Hiên nhanh chóng liếc qua ly nước trên đầu giường, lại nhìn gương mặt Ninh Mông, “Có thể sẽ rất vất vả, em có chắc là em chịu được không?”

Ninh Mông kiên quyết gật đầu. Thực ra cô theo quân cũng là ý định cho bản thân cô. Dựa vào thu nhập của mình, muốn tự mình ra ngoài mua nhà là không có khả năng. Như vậy chỉ có kết hôn mới không phải ở trong nhà suốt ngày nghe ba cà rà. Khi kết hôn mới có nhà của riêng mình, cô đương nhiên không muốn lỗ lã mình tiếp tục chịu “độc hại”. Nếu theo quân, trước tiên sẽ ở lại chỗ bộ đội một thời gian, sau đó tự mình nhà, nhờ Cố Thừa Hiên giúp gạt mọi người trong nhà, tự mình lên ra ngoài thuê phòng ở, như vậy thật tốt.

Cố Thừa Hiên tất nhiên không biết ý định của cô, vì vậy khiến cho tình cảm của anh với cô tăng lên. Nhưng thật sự anh không muốn cho cô theo quân. Nơi bộ đội đặc chủng đóng quân khá vắng vẻ, mỗi lần vào nội thành phải đi mất mấy giờ đường núi, cô là một cô gái yếu ớt như vậy làm sao mà chịu nổi.

“Em có muốn suy nghĩ thêm không?” Điều kiện ở đây thật ra không tốt lắm.” Cố Thừa Hiên tiếp tục khuyên.

“Cố Thừa Hiên, anh có thể đừng nói dông dài như vậy có được không? Đàn ông gì mà nói dai hơn cả phụ nữ.” Vì phải chịu ba mình “day bảo” hai mươi mấy năm qua, Ninh Mông cực kì không ưu mấy người đàn ông cứ hay nói đi nói lại nhiều lần có một chuyện.

Cố Thừa Hiên tối sầm mặt, cương quyết ném lại một câu “Có thể theo quân, tùy ý em.” Liền xoay người đi ra ngoài. Ninh Mông nằm trên giường nghe tiếng anh đóng cửa ầm ầm, cô thấp giọng mắng đời này mới cảm thấy có chút buồn ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Ninh Mông bị tiếng hô khẩu hiệu đánh thức, sau đó là tiếng đếm đều đặn “một hai, một hai, một....” cùng với tiếng bước chân đi đều. Cô luôn thích ngủ nướng, lúc này nghe tiếng động lớn như vậy vội vàng lấy chăn trùm qua đầu định ngủ tiếp. Nhưng cô chợt nghĩ sau này nếu theo quân mà sáng nào cũng như vật thì biết làm thế nào chứ?

Ninh Mông ảo não vò đầu, tự do và giấc ngủ đều không thể thiếu, cô muốn có cả hai, bỏ cái nào chọn cái nào cô cũng không bỏ được. Đang suy nghĩ loạn xạ, tiếng đập cửa làm cô giật mình, Ninh Mông tức giận lớn giọng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Dậy ăn sáng đi, ăn xong anh đưa em về.” Cố Thừa Hiên nói xong xoay người đi chuẩn bị bữa sáng.

“Haizz, anh hai à, bây giờ mới có sáu rưỡi thôi...” Ninh Mông đang muốn mượn cớ để nằm lại trên giường thêm chút nữa, nhưng thấy ngoài cửa im lặng cô đành đứng dậy thay quần áo. Sau khi rửa mặt, ra khỏi phòng tìm một vòng cũng không thấy Cố Thừa Hiên đâu. Ninh Mông bực bội đi xuống lầu, lúc này mới thấy Cố Thừa Hiên đang đứng ngoài hành lang lấy mũ của quân nhân treo trên tường xuống, tay kia dùng để phủi phủi bụi trên vành mũ xuống, bộ dạng rất thong thả. Ninh Mông nhìn cảnh này không thể không thừa nhận rằng Cố Thừa Hiên thực sự rất đẹp trai.

Về bề ngoài, dáng người, năng lực và gia thế đều được tính là cực phẩm, ưu điểm rất nhiều làm cho Ninh Mông thầm méo miệng, người như vậy không trách làm cho Tần Vũ Linh thất điên bát đảo. Bây giờ tâm trạng chị ta giống như đứa học trò nhỏ rất cố gắng nhưng vẫn không được cô giáo phát phiếu bé ngoan vậy. Mà thật ra Ninh Mông không thể hiểu nổi người này nữa, người gì đâu mà không biết thế nào là dịu dàng, về mặt thì lúc nào cũng lạnh lùng. Nhưng điểm làm cô ghét nhất là tính không kiên nhẫn, mới nói được ba câu đã nóng nảy rồi, quân nhân vốn sức chịu đựng rất à sao anh ta một chút cũng không có vậy chứ?

Cố Thừa Hiên ngẩng đầu nhìn Ninh Mông vẻ mặt không vui bước tới, anh lấy điện thoại ra xem giờ, giọng nói có chút trách móc: “Em mất hết 40 phút để rời khỏi giường, cho anh hỏi một chút, đồng chí Ninh Mông, tốc độ này của em là dùng bốn góc khăn nhúng nước để rửa mặt từng chút từng chút một sao?”

“Em nói em dùng từng góc khăn nhúng nước rửa mặt đấy thì sao?” Ninh Mông liếc mắt, đáp lại anh: “Còn có người nào đó? Một chút kiên nhẫn cũng không có....Vậy cũng là một quân nhân đấy!”

Cố Thừa Hiên mím môi, ánh mắt nheo nheo nhìn cô: “Ninh Mông, nếu em muốn theo quân thì phải tự mình thay đổi thói quen cuộc sống một chút, làm gì cũng phải nhanh lên để theo kịp người ta. Em tưởng rằng đây là nhà của em sao, ăn sáng cũng phải làm cho hàng trăm người chờ em ngủ dậy?”

“Hả? Không phải người nhà quân nhân được đối đãi khác sao? Em tốt xấu gì cũng là quân tử mà.”

“Đừng nói là quân tử, cho dù là thủ trưởng đến đây cũng phải chấp hành quy củ như vậy.”

Ninh Mông trong nháy mắt giống như quả bóng bị xì hơi, về mặt ỉu xiu đi xuống từng bậc thang một. Cô đau đầu nghĩ lại ý kiến của Cố Thừa Hiên tối qua, cô không còn động lực cũng không có hứng thú với việc theo quân nữa. Ninh Mông cúi đầu xuống suy nghĩ, hai chân nặng như đeo chì. Hôm qua đi đường lâu như vậy chỉ cảm thấy hơi mệt một chút, nhưng sau khi một giấc tỉnh dậy cả người đau nhức không muốn động đậy, giống như hồi còn bé học thể dục phải nhảy cóc, ngày hôm sau rời khỏi giường chính là cảm giác này.

Cố Thừa Hiên sải bước tới, thờ ơ hỏi: “Đau chân?”

“Ừ”

Anh nhíu mày, giọng nói dịu dàng hẳn: “Sao lại như thế?”

“Tại anh cả đó!” Ninh Mông đối với chuyện vừa rồi vẫn còn bực bội, lúc này cau kinh trả lời.

“Liên quan gì tới anh?” Cố Thừa Hiên khó hiểu. “Anh nói em đó, đừng có việc gì cũng đem đổ lên đầu anh, làm như anh gây ra tội tày trời vậy, thế còn gì là hình tượng của anh nữa?” Cố Thừa Hiên có chút bất mãn nói.

“Hả? Anh cũng để ý đến hình tượng sao?” Ninh Mông tức giận cười lạnh, “Cố thiếu tá, em thực sự muốn hỏi anh, anh ở trong quân đội nhiều năm như vậy mà một chút kiên nhẫn cũng không có. Anh có thể đối xử với em nhẹ nhàng một chút, kiên nhẫn một chút được không? Anh cứ như vậy thì sau này chúng ta làm sao mà sống chung được đây?” Câu nói cuối cùng cô gần như hét lên, cả đại viện vắng vẻ vang lên tiếng của

Ninh Mông. Không ít phòng mở cửa ra nhìn, Cố Thừa Hiên có chút xấu hổ kéo cô ra khỏi tầm nhìn của mọi người, có chút bất đắc dĩ nói: “Em làm sao vậy? Sao tự nhiên lại nổi nóng như vậy?”

“Em chỉ muốn nói sự thật thôi.” Ninh Mông sụt sịt mũi, làm bộ sắp khóc.

Nhìn cô nàng như muốn khóc, Cố Thừa Hiên vừa hoảng hốt vừa đau lòng, vội vàng bỏ thái độ lạnh lùng vừa rồi, sốt ruột vò đầu nói: “Được rồi được rồi, anh thừa nhận là anh không tốt, được chưa?”

“Không được...anh phải đáp ứng một điều kiện của em.” Ninh Mông được đà tiếp tục giả bộ tội nghiệp.

“Chuyện gì nữa?”

“Sau này em theo quân nếu ở đây không quen, muốn chuyển ra ngoài thì anh phải giúp em gạt mọi người trong nhà đây, không thể để họ biết, nhất là ba em đó.”

“Sao lại phải gạt mọi người?”

“À, em sợ mọi người lo lắng thôi...”

“Vậy cũng được, chuyện này anh không có ý kiến.” Thật ra cũng không phải làm cái gì trái với nguyên tắc của chính mình, Cố Thừa Hiên vẫn có thể chấp nhận được.

Ninh Mông được thỏa mãn, nở một nụ cười tươi rói thay cho bộ dạng thút tha thút thít lúc nãy, giống như con thỏ nhỏ chạy hai bước một xuống cầu thang, cô xoay người lại vẫn thấy Cố Thừa Hiên đứng yên một chỗ liền hỏi: “Nhanh lên, đi đến căn-tin, ăn xong rồi đi khai lý lịch, xong rồi em còn phải về nữa!”

Cố Thừa Hiên nhìn vẻ mặt vui vẻ của cô chợt nhớ tới câu nói “Phụ nữ là loài động vật phiền toái nhất trên thế giới” của Dịch đại đội trưởng mới thấy thật chí lý, chính anh còn thêm một câu- Phụ nữ là loài động vật khó nắm bắt nhất.

Ăn sáng xong, Ninh Mông theo Cố Thừa Hiên đến phòng làm việc khai lý lịch. Gặp chỗ nào không hiểu cô liền quay sang hỏi anh, hai người vô tình tạo nên một cảnh vô cùng ăn ý, hòa hợp.

Khi Cố Thừa Hiên đưa Ninh Mông xuống núi, lại xuất hiện cảnh một quân nhân anh tuấn, cao lớn công một cô gái xinh đẹp khiến cho Tiểu Vương - người lái xe đưa Ninh Mông về thành phố che miệng cười trộm. Ninh Mông thấy cậu ta cười liền quay qua nói: “Cười cái gì mà cười? Nếu bạn gái cậu có tới đây, tôi đoán cô ấy cũng không có hơn tôi đâu.”

“Chị dâu, em vẫn chưa có bạn gái đấy.” Cậu ta cũng không đến nỗi quá đẹp trai, nhưng gương mặt bầu bĩnh như trẻ con, làn da ngăm đen, khi nói những lời này gương mặt đỏ lên một chút vì xấu hổ.

“Haha... Có cần tôi giới thiệu cho cậu không? Tôi nói cho cậu nghe, mấy người bạn của tôi đáng người rất đẹp, chỗ nào cần cong thì cong, chỗ nào cần lõm thì lõm.” Ninh Mông đối với việc làm mai mối rất hứng thú, nằm trên lưng Cố Thừa Hiên riu rít nói không ngừng.

Tiểu Vương càng nghe cô nói càng đỏ mặt, cuối cùng không chịu nổi nữa đành lên tiếng cầu cứu Cố Thừa Hiên, cậu ta tội nghiệp gọi một tiếng: “Đội trưởng!”. Cố Thừa Hiên dừng lại, cầm tay cô lắc nhẹ hai cái nói: “Tiểu Vương năm nay mới mười chín tuổi.”

“Mười chín tuổi thì sao?” Ninh Mông ở phía sau lườm anh, bất mãn nói: “Bây giờ mười chín tuổi cũng đâu có tính là yêu sớm, anh họ anh yêu chị họ em khi đó hai người đó bao nhiêu tuổi chứ?”

“Em năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi hai.”

“Mấy người bạn kìa của em bao nhiêu tuổi?”

“Cũng không lớn lắm, khoảng 21, 22”

“Cho nên em định làm mai người hai mốt tuổi cho Tiểu Vương mười chín tuổi?”

Ninh Mông lập tức không nói được câu nào, nhìn qua bên cạnh thấy Tiểu Vương đang làm vẻ mặt vừa cảm tạ vừa sùng bái đối với Cố Thừa Hiên, cô hoàn toàn mất hứng, từ bỏ ý định làm bà mai. Ninh Mông nằm trên lưng Cố Thừa Hiên thì thầm tự nói: “Phụ nữ lớn hơn 3 tuổi cũng đâu có sao.”

Cố Thừa Hiên không nghe được cô nói câu nào nữa thì toét miệng cười.

—_***—_

Ninh Mông sau khi về đến nhà đến thẳng phòng ông nội, đưa tờ thẩm tra lí lịch ra trước mặt Ninh lão gia tử hỏi: “Ông nội, ông xem con ghi đúng không? Để chút nữa con mang đi đóng dấu”

“Sao phải vội thế?” Sức khỏe Ninh lão gia tử ngày càng sa sút, lúc này ông cũng đang mệt mỏi, dạo gần đây phần lớn thời gian mỗi ngày ông đều nằm trên giường nghỉ ngơi.

“Cố Thừa Hiên nói nhanh một chút càng tốt mà.” Ninh Mông cố gắng không khóc, làm bộ vui vẻ trả lời, “Ông nội...Mau xem giúp con đi.”

“Tiểu Cửu thật sự trưởng thành rồi, sắp thành con dâu nhà người ta rồi.” Ninh lão gia tử cầm bản điều tra lí lịch, thở dài nói, “Kết hôn sớm một chút cũng tốt...”

Ninh Mông tuy đứng ngược sáng nhưng lại có cảm giác ánh sáng chiếu thẳng vào mắt cô làm đau rát, khiến cho nước mắt muốn rơi xuống.

23. Chương 23: Hôn Lễ

Xế chiều ngày hôm đó, Ninh Mông cầm hộ khẩu và bản khai lí lịch đến phòng đăng kí kết hôn của khu vực. Vì nghề nghiệp của Cố Thừa Hiên tương đối đặc biệt, hơn nữa anh cũng không có nhiều thời gian nên chuyện hôn lễ không thể tự mình lo được. Ninh Mông thì hầu như cả ngày ở bên cạnh Ninh lão gia tử, với lại tuổi cô còn trẻ, không biết lo mấy việc này thế nào. Cũng may bây giờ có các công ty chuyên lo dịch vụ cưới hỏi nên hai người quyết định thuê dịch vụ bên ngoài và để ẹ của hai bên lo liệu.

Hai người họ từ khi quen biết đến lúc kết hôn cũng chỉ có nửa năm, bên Cố gia không cảm thấy có chút gì đó, nhà có thêm một cô con dâu vừa ngoan ngoãn vừa khéo léo thì có gì phải thắc mắc kia chứ. Người của Ninh gia tuy cũng có chút lo lắng vì thời gian hai người họ quen nhau quá ngắn nhưng nhìn thấy Ninh lão gia tử bây giờ cười nói vui vẻ như vậy cũng thấy yên tâm hơn.

Chỉ có những người bên ngoài khi nhận được thiệp mời đều có chút bất ngờ, hầu như ai cũng hỏi một câu: “Sao chưa bao giờ nghe nói con bé (thằng bé) có bạn trai (bạn gái) vậy?”

Kết hôn dù sao cũng là việc lớn cả đời, bên đơn vị bộ đội đặc chủng cũng không đến nỗi vô tình, Dịch đại đội trưởng cho Cố Thừa Hiên nghỉ hai ngày để về nội thành tổ chức hôn lễ. Nghề nghiệp của Cố Thừa Hiên cũng như công việc của bộ đội đặc chủng cần phải giữ bí mật nên hôn lễ của họ không mời người trong đơn vị Cố Thừa Hiên. Theo ý của Cố Thừa Hiên là sao khi kết hôn được một thời gian, hai người bọn họ sẽ về đơn vị tổ chức một bữa tiệc nhỏ xem như ra mắt. Ninh Mông cũng không phải là người không biết đạo lý, nghe anh nói như vậy cũng vui vẻ đồng ý.

Tất cả được chuẩn bị ổn thỏa, hôn lễ được tiến hành đúng thời gian.

Ngày đó, cả thành phố N ai cũng biết thị trưởng gả con gái, tiếng tăm của Ninh Tiểu Cửu ở thành phố N cũng được nhiều người biết đến nên khiến giới truyền thông rất có hứng thú với tin tức về hôn lễ này. Danh tiếng của Cố gia đương nhiên cũng không thua kém, mà con cháu của Cố gia trong một thời gian ngắn kết hôn với hai chị em họ nhà Ninh gia, chuyện kì lạ như vậy khiến người dân thành phố N bàn tán cả một thời gian dài.

Kết hôn đúng là việc khiến người ta cảm thấy mệt mỏi muốn chết. Ngày hôm đó kết thúc, Ninh Mông cảm thấy mình cười đến cứng cả hàm. Vì trước đó cô lén đổ rượu thành nước lọc, uống cũng không biết bao nhiêu ly nên phải đi vệ sinh không dưới 5 lần, gót chân thì vì đi giày cao gót nên phồng rộp cả lên, đi một bước cũng cảm thấy đau. Nhìn qua Cố Thừa Hiên bên cạnh, tuy bộ dạng anh vẫn trầm ổn bình thường, không nói một lời nhưng nhìn cũng thấy anh khó khăn lắm mới đứng vững được.

Sau khi đi mời rượu một vòng, hai người đi vào phòng nghỉ thừa dịp nghỉ ngơi một chút. Ninh Mông bắt chắp hình tượng đá bay đôi giày cao gót ra, kéo tay Cố Thừa Hiên qua, dựa vào tấm lưng rắn chắc của anh than thở: “Trời ơi mệt quá! Anh đừng cử động, để em nghỉ một chút nếu không lát nữa lại hỏng kiểu tóc.”

Cố Thừa Hiên nghe cô nói có chút đau lòng, anh không phải là người biết an ủi phụ nữ, lúc này chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, cố gắng ngồi yên cho cô dựa vào.

“Haizz....Như thế này gọi là kết hôn sao?” Ninh Mông nghiêm mặt nằm dựa trên lưng anh, thở dài nói, “Cố Thừa Hiên, anh có cảm giác gì không?”

“Không có...chỉ cảm thấy phiền phức thôi.” Anh nói xong, như sợ cô hiểu lầm lại nói thêm, “Em đừng hiểu lầm, không phải anh nói em phiền mà là việc đi mời rượu thật phiền phức.”

Ninh Mông cười khanh khách, hơi thở của cô tản ra làm trái tim anh như lỡ một nhịp. Nghe thấy cô cười, anh cũng không tự giác mà giật giật khóe miệng, lại nghe cô tiếp tục oán trách: “Thực ra em cũng thấy phiền chết đi được... Nhưng biết làm sao được...Anh không nhìn thấy ông nội em hôm nay vui đến mức nào đâu! Lúc đầu em định để ông nội dẫn em đi chào hỏi mọi người nhưng đúng là ông không đủ sức để đi lại nhiều.”

Giọng của Ninh Mông càng lúc càng nhỏ, Cố Thừa Hiên nghe được có chút lo lắng, vội vàng xoay người lại nhìn cô, nhưng hành động vội vàng của anh làm cho gương mặt mềm mại của Ninh Mông bị chà vào lưng áo anh, chỗ bị cọ xát hơi đỏ lên.

“Nhẹ nhàng một chút không được sao?” Ninh Mông hét lên một tiếng, ôm mặt kêu “Đau chết đi được!”

“Bỏ tay xuống để anh xem có sưng không nào?” Cố Thừa Hiên vội càng nắm lấy tay cô, muốn kéo tay cô cô để xem có bị sao không.

“Xem cái gì mà xem?” Ninh Mông dùng bàn tay còn lại đập vào tay anh, trừng mắt nói, “Anh xem qua thì nó không sưng lên chắc?”

Cố Thừa Hiên bị cọ quất như vậy, chút đau lòng vì cô cũng biến mất: “Em nói xem em có thể hiền lành dịu dàng một chút được không? Cả ngày lúc nào cũng có thể hét lên như vậy là kiểu gì thế hả?”

“Em trời sinh ra đã như thế đấy, không đổi được!” Ninh Mông lớn giọng hét lên, bực mình thở một hơi nói thêm, “Tần Vũ Linh hiền lành, ngoan ngoãn đấy, anh đi mà kết hôn với chị ta. Ba mẹ chị ta cũng ở bên ngoài đấy, anh đi đi!”

Hai người đều đang nổi nóng nên không ý thức được những gì mình vừa nói, những lời nói của Ninh Mông đúng là hơi quá đáng. Cố Thừa Hiên với Tần Vũ Linh vốn không có gì, hôm nay lại là ngày vui của mình, cô nói ra chuyện này làm anh không khỏi không tức giận, giọng nói của anh lúc này thật sự không vui mà trả lời cô: “Người ta đều nói vợ là người cho dù được yêu thương nhưng vẫn hay thích kiểm chuyện, không nghĩ Ninh đại tiểu thư như em cũng là người như thế.”

Ninh Mông vừa nghe xong, cảm giác đầu tiên là sững sờ, sau đó cô giật chiếc nhẫn trên ngón tay áp út xuống, ném lên khay trà ở trước mặt, lạnh lùng nói: “Anh hối hận rồi sao? Được... Tôi không ép anh...”

Cố Thừa Hiên lúc này mới ý thức được mình nói hơi quá, sau khi nói xong liền cảm thấy hối hận. Nhìn bộ dạng nghiêm túc lúc này của Ninh Mông cũng tự cảm thấy mình đuối lý, vội vàng nói sang chuyện khác: “Anh không có hối hận....Bỏ đi, nhanh lên đi ra ngoài, đừng để mọi người không thấy lại phải đi tìm.”

Ninh Mông cầm lại chiếc nhẫn đeo vào tay, oán giận nói: “Chuyện này chưa xong đâu, đợi lát nữa về em tính sổ với anh.” Nói xong cô xách đuôi váy cười bước ra ngoài.

Cố Thừa Hiên đứng sau lưng cô, nhìn thấy hành động của cô trong lòng bỗng có cảm giác hạnh phúc dâng tràn, thấy cô quay đầu lại bảo mình nhanh lên, anh sờ sờ mũi cười thật vui vẻ đi theo.

Trước mặt mọi người hai người đều tỏ ra vô cùng hạnh phúc, cùng nhau nắm tay bước đi đều thể hiện sự ngọt ngào họ dành cho nhau. Đến bàn mà mấy người bạn sống cùng trong tiểu khu thị chính đang ngồi, họ bị họ ép hôn môi. Ninh Mông nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Tần Mặc trong lòng không biết có cảm giác gì. Cô trước nay đều là người yêu hận rõ ràng, “người kính tôi một thước, một nhường người một trượng, còn nếu

người phạm tội một trọng tội nhất định đáp lại mười trọng”, vậy nên đối với Tần Mặc bây giờ cô chỉ hơi có chút áy náy mà thôi.

Cố Thừa Hiên nhìn theo ánh mắt của cô, anh liền cảm thấy không vui, lông mày khẽ nhíu lại, trong lòng anh hận không thể đánh cho Tần Mặc kia một trận.

“Ai da, xem chú rể của chúng ra nhíu mày lại kìa...”

“Haha, Ninh Tiểu Cửu, chồng cậu ngại sao? Thật không ngờ người có da mặt dày như tường thành Ninh Tiểu Cửu lại lấy chồng hay xấu hổ nha...Hahaha.”

Ninh Mông thu hồi tầm mắt, liếc người vừa nói một cái, tức giận nói: “Trương Huy, cậu tưởng ai cũng như cậu sao? Ở trên đường ôm em gái nào đó là quên hết tất cả, cuối cùng bị cha mình bắt gặp ở trên đường về nhà đánh ột trận. Người này nhà tôi thì không giỏi về chuyện đó như cậu. Nhưng các người cứ thử đánh nhau xem ai có thể so được với anh ấy!” thân thủ của Cố Thừa Hiên cô đã từng thấy qua, hơn nữa anh lại là bộ đội đặc chủng nên cô càng tự tin nói.

Mọi người nghe xong lại cười lên ha hả, sau khi mời rượu xong, hai người họ đi qua bàn khác, người vừa mới bị Ninh Mông giễu cợt kia khinh thường nói: “Một tay có thể đánh gục sao? Lúc trước còn không phải còn bám đuôi theo Tần Mặc sao? Haizz, tôi nói này Tần Mặc, sao lúc trước cậu không yêu cô ta, không yêu thì cũng phải nói cho anh em biết một tiếng chứ? anh em mình vui đùa một chút với cô bé thanh mai trúc mã này cũng hay lắm chứ!”

“Sao cậu không nói với tôi cậu có hứng thú với thanh mai trúc mã của tôi?” Tần Mặc vừa cười vừa nói.

Ninh Mông vô thức nhìn qua Cố Thừa Hiên, thấy sắc mặt anh thay đổi, tay nắm thành nắm đấm, mu bàn tay nổi cả gân xanh. Ninh Mông nhìn qua là biết dấu hiệu cho thấy anh đang tức giận, cô nhẹ nhàng kéo tay anh, nhỏ giọng nói: “Đây là hôn lễ của chúng ta, anh đừng làm loạn, anh cố gắng nhìn họ đi, đợi lát nữa tính sổ luôn một thể!”

Ninh Mông nói xong liền xoay người trở về bàn bên đó, làm bộ như không nghe thấy họ vừa nói gì, cô cười nói: “Vừa rồi tôi quên nói, buổi chiều mời mọi người đến quán trà XX tụ họp, nhất định không được vắng mặt, có thể mang theo người nhà, có được không?..”

Hai giờ chiều, hai người thay đồ xong liền đi đến quán trà đã thấy gần hai mươi người cả nam lẫn nữ ngồi ở đó. Ninh Mông kéo Cố Thừa Hiên qua một bên, nói nhỏ vào tai anh: “Đợi lúc nữa anh cứ ra tay thật mạnh, không cần để mặt mũi cho bọn họ...Em sẽ chịu trách nhiệm mọi việc...Trên em còn có ông nội chống đỡ, không cần phải sợ”

Cố Thừa Hiên có chút không hiểu quay qua nhìn cô, lại nghe cô hỏi: “Anh không ưa người nào trong số bọn họ?”

Cố Thừa Hiên nhìn đám người đó, không ưa nhất chính là Tần Mặc, sau đó là Trương Huy. Ninh Mông nhìn theo ánh mắt của anh, lại nở nụ cười: “Haha...Hai chúng ta cùng một mối hận...Chút nữa anh phải phát huy thật tốt đấy!”

Ninh Mông vỗ vào vai Cố Thừa Hiên rồi ngúng nguẩy đi về phía mấy người kia đang ngồi. Bọn họ đều là những người có chút ít quen biết, đều cùng nhau lớn lên trong một khu nên khi gặp mặt đều rất ồn ào. Thấy Ninh Mông đến, ai nấy đều chúc mừng cô. Ninh Mông chỉ cười không nói. Liếc qua Tần Mặc và Trương Huy đang ngồi trong đám người đó, sắp xếp chỗ ngồi ọi người xong sau đó cô gọi Cố Thừa Hiên đến ngồi bên cạnh mình.

“Mình đã nói trước rồi, người này nhà tôi cùng mấy người không phải cùng một đẳng cấp mà, mọi người không phải rất tò mò về anh ấy hay sao? Bây giờ để mọi người mở mang tầm mắt một chút nhé. Cố Thừa Hiên anh học nhiều năm như vậy rồi bây giờ cũng nên để ọi người mở rộng tầm mắt đi chứ, tránh mọi người lại bắt nạt vợ anh!” Lúc Ninh Mông nói những lời này, vừa có vài phần nghiêm túc, vừa có chút đùa giỡn khơi lên hứng thú của mọi người.

Cố Thừa Hiên chỉ thản nhiên gật đầu, sau đó anh cởi áo khoác và cà vạt ra đưa cho Ninh Mông, đưa tay ra phía trước Ninh Mông đẩy cô lại phía sau: “Em đứng lui lại một chút, tự bảo vệ chính mình.”

Ninh Mông cười hì hì gật đầu, bước lùi xuống phía sau. Trong tiếng kinh hô của mọi người, Cố Thừa Hiên một cước đá gãy đôi cái bàn ngay trước mặt Tần Mặc. Ninh Mông ôm quần áo của anh cười đến mức quên cả giận, vô cùng đắc ý.

xem a Cố thể hiện như thế nào nha

rất chiều vợ đó nha

24. Chương 24: Sức Mạnh Báo Thù

Tần Mặc đi học ở nước ngoài vài năm, mặc dù thỉnh thoảng có tập thể hình, nhưng làm sao có thể địch nổi với Cố Thừa Hiên xuất thân từ bộ đội đặc chủng chứ? Lại nói đến tên Trương Huy kia, suốt ngày ngâm mình trong thuốc lá rượu chè cùng với đám phụ nữ, đúng là một người ngu ngốc. Cho nên, đối với Cố Thừa Hiên mà nói việc giải quyết hai người kia, chỉ đơn giản là chơi đùa một chút mà thôi.

Lần đó tại hiện trường cướp giật, Ninh Mông đã tận mắt chứng kiến Cố Thừa Hiên thể hiện từng chiêu từng thức vô cùng hung ác. Hôm nay so với ngày hôm đó, cảm thấy chiêu thức anh sử dụng chắc chắn chỉ là khoa chân múa tay mà thôi. Nghĩ đến lời của hai người kia trong buổi tiệc mừng, Ninh Mông liền cảm thấy hận hai người đó đến tận xương tủy, tức giận đến mức ngứa răng ngứa lợi, hận không thể xông lên cắn ổi người một miếng.

“Cố Thừa Hiên, anh đã quên em nói gì sao? Bây giờ tất cả những lời bàn tán đều là chó má! Anh có thể sử dụng thực lực mà đánh hay không hả?” Ninh Mông thấy Cố Thừa Hiên hời hợt, càng thêm tức giận, trực tiếp giơ gương nanh múa vuốt mà gào lên.

Lời vừa nói ra, không khí xung quanh giảm đột ngột, Cái này còn chưa phải là thực lực sao? Một cước hạ xuống, cái bàn gãy làm đôi, thế này mà không phải là thực lực? Thậm chí còn có cô gái hét lên, không ngừng trốn sau lưng bạn trai mình. Tần Mặc bị Cố Thừa Hiên quét một đường trên mặt đất, khuôn mặt liền dán lên mặt sàn lạnh lẽo dơ bẩn, đầu tóc lộn xộn, chưa bao giờ chặt vật như vậy. Anh ta thật sự không hiểu nổi mình đã đắc tội gì với Cố Thừa Hiên, chẳng lẽ là vì Ninh Mông?

Nghĩ tới lý do này, trong lòng anh ta rơi “lộp bộp”, nghiêng đầu nhìn về phía Ninh Mông, tiểu nha đầu này ôm áo khoác quân trang, cà-vạt xanh lục vắt trên cánh tay, nâng chiếc cằm nhỏ, vẻ mặt khiêu khích mà nhìn anh ta. Thật là xui xẻo, chẳng lẽ cuộc nói chuyện vừa rồi bị nghe thấy?

Trong lúc sơ hở, Cố Thừa Hiên đã một quyền giải quyết xong Trương Huy, đi tới, hướng về phía bên hông Tần Mặc đá ra một cước. Giày da quân dụng so với giày da bình thường nặng và dày hơn rất nhiều, một cước hạ xuống, khiến Tần Mặc nhất thời cảm thấy lực phủ ngũ tạng bị đảo lộn.

Cố Thừa Hiên ngồi xổm xuống, túm lấy thân thể đã không đứng vững của Tần Mặc, đôi tay thu lại, húc đầu gối lên trên, mạnh mẽ đập xuống bụng anh ta. Tần Mặc khổ sở khom lưng rên rỉ, Cố Thừa Hiên thuận thế áp sát bên tai anh ta, dùng âm thanh chỉ để hai người nghe được nói: “Tiểu Cửu là người phụ nữ của tôi, không tới lượt anh nói chuyện!”

Nói xong, một tay kéo cổ áo đối phương, Tần Mặc dễ dàng bị Cố Thừa Hiên ném lên trên một chiếc bàn thấp. Trương Huy nhìn thấy tình huống này, bị dọa cho chết khiếp, liền hướng về phía Ninh Mông hô to: “Ninh Tiểu Cửu, cô...anh ta. Mẹ nó. Chắc chắn không phải là người rồi? Chúng ta cùng nhau lớn lên trong một tiểu khu, cô đành lòng nhìn chúng tôi bị người đàn ông đó đánh chết à?! Bố mày đây có chộc giận đến cả nhà mày hả?”

Ninh Mông giả bộ như không nghe thấy gì, đảo mắt nhìn xung quanh, chậm rãi nói: “Chà, tại sao vẫn chưa có nước vậy? Để tôi đi hỏi thúc mới được..... Tại sao lại như vậy? Một ly trà cũng chưa có!”

“Mẹ nó!” Trương Huy chỉ kịp khạc ra một chữ này, đã bị Cố Thừa Hiên túm lấy cánh tay, bẻ ngoặt ra phía sau, cả cánh tay như bị kéo đứt ra, vô cùng đau đớn, liền tiếp như vậy dồn ép Trương Huy xuất hiện “nước mắt người đàn ông”, “Người anh em, cuối cùng là tôi đã làm gì chọc tới anh, mà anh ra tay hung ác như vậy?”

Cố Thừa Hừa buông lỏng cánh tay anh ta, mu bàn chân duỗi thẳng, trực tiếp đá vào lưng anh ta. Trương Huy lão đảo bước về phía trước, túm lấy ghế mây bên cạnh, miễn cưỡng chống đỡ cơ thể, không ngừng ho khan. Cố Thừa Hiền một cước quét tới, rơi xuống trên cánh tay Trương Huy, thuận thế đem toàn bộ cơ thể ngã xuống đất.

Anh bước lên quỳ gối trên lưng anh ta, giữ chặt cơ thể anh ta, cúi người, thấp giọng nói: “Mày nghĩ muốn đùa giỡn vợ của tao sao? May mắn là đúng lúc Tần Mặc chấp tay nhường lại ày? Có phải vẫn trách tao nhanh một bước giành được cô ấy?”

Trương Huy không ngừng khóc lóc thảm thiết, liên tục lắc đầu, đôi tay bị đối phương khóa chặt phía sau, vô cùng đau đớn.

Khi Tần Vũ Linh chạy đến quán trà thì thấy cảnh tượng Cố Thừa Hiền đang từng bước một ra đòn buột Tần Mặc và Trương Huy không ngừng lùi về phía sau. Những người khác không biết rõ về Cố Thừa Hiền, nhưng cô làm sao có thể không biết chứ? Nếu cứ tiếp tục đánh nữa, hai người kia không chết thì cũng tàn phế! Không suy nghĩ thêm, Tần Vũ Linh nhanh chóng bước lên, che chắn trước mặt Tần Mặc, lớn tiếng nói: “Cố Thừa Hiền, anh điên rồi phải không?”

Cố Thừa Hiền vốn trời sinh tính tình lạnh nhạt, trải qua nhiều năm huấn luyện ở bộ đội đặc chủng, càng lạnh lùng đến xương tủy, trong mắt anh, mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ chỉ cần là kẻ địch thì chỉ có một chữ - đánh! Vì vậy, chân ở giữa không trung tung lên trước mặt Tần Vũ Linh anh cũng không hề có ý định thu lại, theo quán tính, quả quyết mà đáp xuống.

Tuy nói là Tần Vũ Linh che chắn trước mặt, nhưng Cố Thừa Hiền dùng chân phải tấn công, người đứng mũi chịu sào lại là Trương Huy đứng bên cạnh Tần Vũ Linh, Tần Mặc và cô ta chỉ bị lực đánh vào mà ngã xuống thôi.

“Anh ta vốn không phải là đàn ông? Ngay cả phụ nữ cũng đánh?” Có người thấy động tĩnh lớn liền nhìn qua, có chút tức giận.

Cố Thừa Hiền thu chân lại, quay đầu lại lạnh lùng nhìn, người đó lập tức ngậm miệng lại. Ninh Mông tay bưng một ly trà xanh trở lại hiện trường, nhìn thấy Tần Vũ Linh ngã trên mặt đất có chút sững sờ, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, đi tới bên cạnh Cố Thừa Hiền.

“Ồ, xong rồi sao?” Ninh Mông đưa ly trà trong tay cho Cố Thừa Hiền, lại nhìn xung quanh tìm khăn tay, “Nhìn xem, đầu đầy mồ hôi nè, chồng ơi, mệt không? Qua đây ngồi một chút đi, em lau mồ hôi cho anh.”

Cố Thừa Hiền tùy ý dùng mu bàn tay lau trán một cái, cười nhạt: “Không có chuyện gì, em đừng lo lắng.”

“Ninh Mông, tốt nhất cô nên giải thích cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra?” Tần Vũ Linh nhìn thấy hai người bọn họ ngọt ngào với nhau, trong lòng vô cùng căm hận, nhin đau, đỡ lấy thắt lưng đứng dậy, giọng nói lạnh lùng chất vấn.

Ninh Mông nháy mắt một cái, tươi cười hỏi lại: “Chuyện của tôi cũng phải báo cáo với cô hả? Cô cho rằng cô là ai hả?”

“Tất cả mọi chuyện này đều là chuyện của chúng ta, có gì lại liên lụy đến người khác?” Tần Vũ Linh chỉ vào Trương Huy, tiếp tục nói: “Cũng phải, Ninh Tiểu Cửu cô tùy hứng quen, không có được người đàn ông mình yêu liền đi cướp đàn ông của người khác, còn phải kéo theo một cái đẽm lưng để cùng chết, cô cảm thấy vui vẻ chứ?”

Mọi người ở đây đều biết Ninh Mông có tình cảm với Tần Mặc đã nhiều năm, nghe xong những lời của Tần Vũ Linh, lúc này mọi người mới hiểu ra, nhưng mà..... Cướp đàn ông của người khác..... Cướp người nào? Tần Vũ Linh? Cướp người nào? Cố Thừa Hiền?

Ninh Mông cười khinh bỉ, lạnh lùng nói: “Chị gái này, tôi tin chắc rằng cô đã hết thuốc chữa, theo phán đoán chắc cũng không phải là bệnh nan y chết người, nhưng vừa khéo đó cũng là một loại bệnh, có bệnh thì phải trị, đừng có ở đó mà ảo tưởng rằng tất cả đàn ông trên thế giới đều là của cô?”

Tần Vũ Linh bị cô mỉa mai liền nổi trận lôi đình, còn muốn nói thêm mấy câu, chỉ thấy Cố Thừa Hiền đặt ly nước xuống, ôm lấy eo Ninh Mông đi tới trước mặt cô, lạnh lùng nói: “Tần Vũ Linh, tôi không biết trước

kia cô nghe được tin đồn gì, cho đến bây giờ tôi cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có ý gì với cô! Chuyện ượn chiếc ô, chỉ là cô không mang theo, nhân tiện cho cô mượn, ngày đó nếu không phải là cô, cho dù là người đi chẳng nữa thì tôi vẫn ượn, cái này không có liên quan gì đến cô. Tôi hy vọng từ nay về sau cô sẽ không quấy rầy Tiểu Cửu, tôi nghĩ, có lẽ cô nghĩ rằng cô ấy rất phiền phức.”

Mọi người xung quanh nghe xong những lời này, bắt đầu tùm ba tùm năm nhỏ giọng nói chuyện với nhau, người kiêu ngạo như Tần Vũ Linh, làm sao có thể chịu đựng bị làm nhục. Định xoay người kéo Tần Mặc đi, Ninh Mông thấy thế cười nhạt ngăn lại: “Chị Vũ Linh, tôi đã từng xem chị như một người bạn, là chị em tốt, cho đến chuyện ngày hôm nay, muốn nói tôi hiền lành thì cũng không sai, nhưng cũng khiến tôi rất áy náy. Con người tôi cũng không phải là Thánh mẫu, có lẽ sau ngày hôm nay hai chúng ta đều sống cuộc sống yên ổn theo ý trời, cô không muốn gặp tôi, tôi cũng không muốn gặp cô, đây cũng là chuyện không thể tránh được. Chỉ là tôi nhớ tới chuyện ở căn-tin ngày hôm đó, có vẻ như cô vẫn nợ tôi một câu “xin lỗi!”

Thật là thì, trong lòng Ninh Mông hiểu rõ, ở trước mặt mọi người để cho Tần Vũ Linh chịu nhận lỗi thì có chút mất mặt, đối với cô mà nói thì thật khó khăn. Nhưng mà, nhớ lại chuyện xảy ra ở căn-tin hôm đó, trong lòng cô vẫn cảm thấy hoảng sợ, hơn nữa, chuyện này cô giải thích với Cố Thừa Hiên thì có chút mập mờ, khiến Ninh Mông càng nghĩ càng muốn xù lông.

Tần Vũ Linh nhìn bộ dạng thờ ơ lạnh nhạt của Cố Thừa Hiên, cắn cắn môi dưới: “Ninh Tiểu Cửu, sự việc không cần làm đến mức tuyệt tình.”

“Ok.....” Liếc mắt nhìn Tần Mặc, sau đó nói: “Tùy cô thôi.....”

Tần Vũ Linh đi đến bên cạnh Cố Thừa Hiên, nhìn thấy hình ảnh hai người mười ngón tay đan vào nhau, ánh mắt vội vàng né tránh, đỡ Tần Mặc nhanh chóng rời đi.

Khi hai người ngồi vào xe, Tần Mặc thở hổn hển hỏi: “Chị, chị và Cố Thừa Hiên có chuyện gì sao?”

“Em trả lời chị trước đã, em và Ninh Mông đã xảy ra chuyện gì? Sao hôm nay cô ta lại giống như nổi điên vậy?” Tần Vũ Linh gõ gõ ngón tay lên vô lăng hỏi ngược lại.

“Em và Trương Huy trêu chọc cô ấy vài câu, đâu có ngờ là bị Cố Thừa Hiên nghe được.” Tần Mặc bắt đầu dĩ giạt giạt khóe miệng, “Không ngờ, Ninh Mông là một cô bé ngu ngốc lại có thể tìm được một người lợi hại như vậy.”

“Hừ, lợi hại?” Tần Vũ Linh hừ một tiếng, chứng tỏ bản thân mình rất xem thường, “Cô ta cũng là tốt số, có một gia thế tốt! Ninh gia chưa chắc đã sạch sẽ, có khi đang nhân cơ hội này bắm lấy cây đại thụ Cố gia hay sao?”

“Chị nói là Ninh thị trưởng.....” Tần Mặc nghe xong khẽ nhú mày, “Chị, những lời này không thể nói lung tung được, nhớ đến lúc đó.....”

“Chuyện lớn như vậy, chị có thể nói lung tung sao?” Tần Vũ Linh nhìn về phía trước, ánh mắt hung ác, “Khoảng thời gian trước chính chị đã nghe ba nói, Ninh Trí Văn – người này nói chuyện rất khách sáo, không tốt đẹp gì, rất dễ phạm sai lầm..... Em nói đây không phải về vấn đề kia thì còn có thể là cái gì nữa?”

Tần Mặc lắc đầu, khuyên giải an ủi nói: “Chuyện này dừng ở đây đi, chị đừng có ra ngoài nói lung tung, bối cảnh Ninh gia như thế nào, em cũng không biết rõ? Coi như Ninh Trí Văn là người như vậy đi, thì chủ tịch Ninh cũng có thủ đoạn bảo vệ ông ta, chị đừng có mang cả ba vào!”

Tần Vũ Linh cười lạnh, không trả lời.

Tại tiệm trà, Cố Thừa Hiên nhìn đồng lộn xộn trên sàn, hỏi Ninh Mông: “Tiếp theo thì làm gì?”

Ninh Mông xoay người lại, nhìn một vòng những người đang ngồi đây, hỏi: “Tiếp theo mọi người muốn làm gì?”

Mọi người hít một hơi lạnh, nhao nhao cười gượng nói: “Hôm nay âm ỉ như vậy, thật mệt mỏi, có lẽ hôm nay hai người cũng mới bắt đầu vất vả thôi..... Hô hô..... Chúng tôi đây sẽ không quấy rầy, tất cả mọi người đi về nghỉ ngơi thôi nào.....”

Ninh Mông quay đầu lại hỏi ý kiến Cố Thừa Hiên, đương nhiên hai người đều thích yên tĩnh, liền gật đầu đồng ý.

“Vậy được rồi.... Đêm nay tại khách sạn XX nha..... Mọi người nhớ đến đúng giờ đó....”

“Chắc chắn chắc chắn rồi.....” Mọi người không người chứng minh, chỉ sợ làm Ninh Mông mất hứng lại kêu Cố Thừa Hiên đầu vô.

sau khi khuyến mãi thì tớ đã hết hàng tồn kho, đành lê lét tằm thân này tiếp tục edit, hẹn mọi người 2-3 ngày sau

25. Chương 25: Đêm Tân Hôn

Tối đó, Tần Mặc và Tần Vũ Linh đều không đến tham dự tiệc rượu. Ngược lại sắc mặt Bí thư Tần cũng không tốt chút nào, có lẽ là cũng biết con gái nhà mình bị chú rể đánh rồi. Ninh Mông cười rạo rở, kéo tay Cố Thừa Hiên đi đến bàn kia, thoáng nhìn thấy bóng dáng Ninh Trí Văn cầm ly rượu từ xa đi đến, lên tiếng hỏi: “Chú Tần, Tần Mặc và chị Vũ Linh không có việc gì chứ?”

Bí thư Tần tuy trong lòng hừng hực lửa giận, nhưng trước mặt người khác thì không tỏ vẻ gì, chỉ có thể duy trì phong thái trưởng bối, khoan dung cười nói: “Cũng không có việc gì, người trẻ tuổi mà, da thịt chịu một chút đau đớn cũng phải là chuyện xấu gì. Trái lại Tiểu Cửu....Cháu cũng phải là chịu uất ức gì chứ?”

“Có chuyện gì xảy ra?” Đương nhiên Ninh Trí Văn nghe được cuộc nói chuyện của họ, xoay người lại cau mày chất vấn Ninh Mông.

Ninh Mông sợ hãi nép sau lưng Cố Thừa Hiên, lúc sau anh lén lút nắm lấy tay cô, cơ thể không để lại dấu vết gì che chắn trước mặt Ninh Mông, hơi hơi cúi đầu, hướng về phía khuôn mặt sắp bộc phát của Ninh Trí Văn cung kính nhận lỗi: “ Là con không tốt.”

Bàn này khách khứa đều là những người chức vụ cao trong giới chính trị, phần lớn tuổi tác cũng xấp xỉ Ninh Trí Văn. Thấy như vậy, tất cả mọi người trong lòng đều hiểu mà không nói ra mà nở nụ cười, Bí thư Tần thấy tình cảnh như vậy cũng không nói thêm gì nữa, cười mỉa mai nói: “Thị trưởng Ninh thật sự có phúc nha! Nhìn xem con rể của ông che chở cho bảo bối rất kỹ lưỡng.....”

Sắc mặt của Ninh Trí Văn có chút dịu đi, vỗ vỗ vai Cố Thừa Hiên cười, ý vị sâu xa nói: “Không nên quá nuông chiều nó, dù sao cũng lớn rồi.....”

“Không quan trọng, đã có con.” Cố Thừa Hiên chỉ nói sáu chữ đơn giản, lại khiến cho đôi mắt Ninh Trí Văn có chút ẩm ướt.

Ông đối xử với con gái luôn nghiêm khắc, hai mươi năm nay ngày nào cũng như ngày nào phương pháp giáo dục này đã trực tiếp khiến Ninh Mông rất sợ ông. Ngày thường, con gái dựa vào lòng ông bà nội mà làm nũng, chỉ cần thấy ông, ngay lập tức thu lại những cảm xúc, nghiêm túc đứng thẳng. Con gái và trong kỳ vọng của ông đều rất khôn khéo biết lễ nghĩa, cũng không giống như những cô con gái bình thường thân thiết khác thường với cha. Suy nghĩ đến những chuyện này, ánh mắt Ninh Trí Văn tối lại, chỉ là ông hy vọng cô tốt hơn mà thôi, bây giờ đã có Cố Thừa Hiên đối xử với cô như vậy, ông cũng nên yên tâm rồi.....

Ninh Mông nhìn khuôn mặt cha mình có chút buồn ngủ, trong lòng ít nhiều cũng có chút khổ sở, trước mặt nhiều người như vậy, cô cũng ngượng ngùng rơi lệ, bàn tay đang nắm bị Cố Thừa Hiên giật giật, nhận được sự đáp lại của anh, lúc này mới dời đi sự chú ý.

Buổi trưa uống cũng không quá nhiều, buổi tối xác định là trốn không thoát. Ninh gia và Cố gia đều tham gia vào chính trị, cũng là người ở có thời gian ở trên chính đàn mò mẫm lẫn lộn, không có Hỏa Nhân Kim Tinh (đại ý là gây chuyện nha các nàng ^^) là không thể nào. Nhìn sắc mặt Cố Thừa Hiên và Ninh Mông cũng biết, buổi trưa hai người uống rượu chỉ là tin vịt, lúc này, chỉ sợ lúc này phù đầu phù rể làm loạn đoạt

lại chai rượu trong tay, mở một chiếc thùng lấy ra mấy bình rượu, rót đầy ly của Ninh Mông và Cố Thừa Hiên.

Ninh Mông nhìn chằm chằm trong suốt trong chén, liền cảm thấy đau đầu, từ nhỏ đã được dạy dỗ nghiêm khắc, gần như là cô không uống rượu, uống hết một ly rượu trắng lớn như vậy, có lẽ cô sẽ tử trận! Trái lại Cố Thừa Hiên, vẻ mặt thản nhiên, Ninh Mông có chút sùng bái hỏi anh: “Tửu lượng của anh tốt chứ?”

“Tạm được.....” Cố Thừa Hiên cầm vật trong tay uống một hơi cạn sạch, nhìn về phía Ninh Mông đang đứng sững người ở bên nhú mày, “Thế nào?”

“Em sẽ không uống rượu.....” Về mặt Ninh Mông như đưa đám không còn cách nào khác nói.

Cố Thừa Hiên nhàn nhạt gật đầu, rồi sau đó cầm lấy ly rượu trên tay cô, có chút áy náy nói với người mời rượu: “Tiểu Cửu không biết uống rượu, mọi người đừng làm khó cô ấy, tôi uống thay cô ấy.”

Lời này vừa nói ra, mọi người xem như nhìn ra chút manh mối..... muốn mời chú rể uống thoải mái, thì phải bắt đầu từ phía cô dâu. Vì vậy, mọi người nhao nhao đem rượu đến mời trước mặt Ninh Mông, cô sẽ cau mày lại, tiếp theo sẽ có một bàn tay đưa tới nhận lấy ly rượu, uống vào rất sảng khoái.

Ninh Mông nhìn thấy ai đến mời rượu Cố Thừa Hiên đều không cự tuyệt, một ly nối tiếp một ly, có chút lo lắng, nhìn thấy đôi má anh có chút ửng hồng, chỉ biết rằng, nhất định là đêm nay sẽ say khướt. Cô tùy ý tìm một cái cốc, sau đó chạy đến bên cạnh mẹ mình cầu cứu, người này híp mắt cười nói cho cô biết, sau khi về nhà pha một ly nước mật ong, giải rượu rất hiệu quả.

Ninh Mông lưu vào trí nhớ lời mẹ dặn, khi trở lại bên cạnh Cố Thừa Hiên, mới phát hiện anh ngồi một chỗ trong tay cầm ly rượu đỏ mà cứ xem đó là ly nước lọc uống không ngừng. Cô đi đến ngồi bên cạnh anh, anh nghiêng đầu nhìn thấy cô, vui vẻ héch miệng, lộ ra hàm răng trắng tinh: “Vợ, em đã về rồi?”

Ninh Mông chưa kịp thích ứng với thay đổi xưng hô của anh, bị một tiếng “Vợ” làm cho cả khuôn mặt đỏ bừng, hờn dỗi nói: “Làm gì vậy? Uống say rồi à?”

Cố Thừa Hiên không trả lời, chỉ nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, vùi đầu vào hóm vai cô, nói đứt quãng: “Anh thật sự..... Thật sự..... Coi như là em không cam tâm tình nguyện.... Nhưng anh rất vui.... Bố đây cũng có vợ rồi, cho đám tiểu tử kia hâm mộ chết!”

Ninh Mông không nghe được rõ ràng, chỉ nghĩ là anh say rượu nói năng xằng bậy, đẩy đẩy đầu anh ra, trên tay có dính chút nước, áp tay lên trán anh, thấy lạnh buốt, mới hỏi: “Anh say thật đó hả? Nhưng mà em không đỡ nổi anh đâu.....”

Có lẽ là nước lạnh có tác dụng, Cố Thừa Hiên lắc lắc đầu, ánh mắt rõ ràng một chút, ẩn nhẫn vai cô mà đứng lên khởi động cơ thể, xóc xếch đi về phía cha mẹ mình. Chỉ nói mấy câu đơn giản, liền kéo Ninh Mông vào trong phòng nghỉ đi trốn: “Vừa rồi uống rất nhiều, anh nghỉ ngơi một chút, em giúp anh nhìn ngó nha, đừng để cho khách khứa đi vào nhìn thấy, bên ngoài đã có cha mẹ trông chừng rồi.”

Ninh Mông cảm thấy anh thật sự khó chịu. Vội vàng gật đầu đồng ý, liền tìm đến một chiếc ghế sofa có đệm dựa để anh gối đầu lên, để anh nằm trên ghế sofa ngủ một lát, trong khi đó cởi áo khoác của anh ra để làm chăn che trên người anh. Cô tìm một chiếc ghế nhỏ ngồi bên cạnh coi chừng. Có lẽ là do uống nhiều rượu, Cố Thừa Hiên thiếp đi có tiếng ngáy khe khẽ, cô có chút buồn cười ghé sát vào người anh, khẽ mắng: “Bình thường nghiêm túc như thế, say rượu liền giống như một anh nông dân....”

Ninh Mông dời ánh mắt, cả người tê liệt ngồi trên ghế, nhớ lại hôm nay ánh mắt ông nội rất vui vẻ phần khích, chậm rãi thở dài, cuối cùng cũng hoàn thành ý nguyện. Người đàn ông này, về sau sẽ là chồng của cô, hôn nhân của họ không hề có cơ sở tình cảm, sẽ lâu dài sao? Sẽ hạnh phúc sao? Điều nói đùa bé là kết tinh tình yêu của cha mẹ, giữa bọn họ chưa hề có tình yêu, như vậy, bọn họ cũng sẽ có con của mình sao?

Tất cả giống như tương hồ khuấy đảo trong đầu Ninh Mông (ý nói là đặc sệt lại ý) rất loạn, như thế nào cũng không bỏ ra được.

Khi mẹ Ninh đi vào, thấy con gái đang si ngốc nhìn Cố Thừa Hiên. Bà mím môi cười, nhỏ giọng nói: “Tiểu Cửu, qua đây, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Ninh Mông phục hồi lại tinh thần, có chút xấu hổ đứng dậy, hỏi: “Anh ấy.....”

“Một chút thôi, sẽ không có chuyện gì, chúng ta vào trong phòng họp kia nói chuyện, để cho nó ở đây nghỉ ngơi một lát.”

“Dạ vâng.”

Ninh Mông theo mẹ vào trong phòng họp, mẹ Ninh thấy cô có chút mệt mỏi đành phải nói ngắn gọn, thẳng thắn hỏi cô: “Hai đứa đã phát sinh quan hệ chưa?”

“Dạ?” Ninh Mông kinh hãi lập tức từ trên ghế đứng bật dậy, khuôn mặt ửng hồng nói: “Không có.....”

“Tối nay..... Hai đứa.....” Mẹ Ninh nhìn thấy khuôn mặt con gái giống như mông khỉ (hắc hắc), liền biết ngay nha đầu kia thực sự không rành chuyện này, xem ra Cố Thừa Hiên đúng là một quân tử, không giống như thanh niên bây giờ rất tùy tiện, “Lần đầu tiên cô gái sẽ rất đau, con cũng không cần sợ.... Chuyện này, càng về sau sẽ không đau, nhịn một chút sẽ qua thôi.... Hiểu không?”

Ninh Mông cảm thấy xấu hổ đến mức không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ, đành lại liên tiếp gật đầu, ngoài miệng trả lời bừa: “Hiểu rồi.... Ôi trời, mẹ.... Con ra ngoài trước, nhờ có người đi vào thấy anh ấy trốn ở đó ngủ thì không hay lắm.”

“Đứa ngốc này, dù sao cũng làm vợ người ta, lại còn xấu hổ như vậy?” Mẹ Ninh nhìn con gái mình giống như một con thỏ nhỏ kinh sợ chạy ra ngoài, bất đắc dĩ cười cười.

Cố Thừa Hiên nghỉ ngơi được nửa giờ lại bị kéo ra bàn rượu, một đám người có chút giống nhau ngồi uống rượu đến chín giờ, lúc này mới có người ồn ào nhắc tới động phòng. Ninh Mông sớm đã nghe đến náo loạn động phòng là chuyện rất đồi trụy và bạo lực, đương nhiên sẽ không đồng ý, Cố Thừa Hiên tuy nói là uống say, nhưng vẫn tỉnh táo khác với người thường, cũng không đồng ý.

“Như vậy không được.... Anh nói xem hai người kết hôn thì xấu hổ cái gì chứ? Chúng tôi liền phối hợp một lần, tùy tiện náo loạn, để tạo chút sôi nổi chứ.”

Ninh Mông trừng mắt cười lạnh với người nọ, nói một tiếng: “Anh hẳn là chưa quên xế chiều hôm nay tại quán trà Cố Thừa Hiên đã “cắt gọt mùi dưa” chứ? Như thế nào? Đêm nay, các anh cũng muốn thử một lần hả?”

Ninh Mông uy hiếp như vậy, hiệu quả ngay tức thì. Buổi chiều tận mắt chứng kiến Tần Mặc và Trương Huy bị đánh cho giống đầu heo, những người khác không dám nán ná thêm, giống như ong vỡ tổ ủa ra khỏi khách sạn, tất cả tìm về với gia đình, tất cả tìm về với mẹ!

Trước khi hai người kết hôn, Bạch Lăng bỏ tiền ra mua một căn phòng nhỏ ở thành phố N để làm quà kết hôn cho hai người, lúc này cũng được xem là phòng tân hôn. Ninh Mông cất lực đỡ Cố Thừa Hiên xuống xe, ba bước thoáng một cái ra khỏi thang máy. Để người nằm trên giường, cô cũng mệt mỏi đến mức không muốn động dậy rồi. Dùng cánh tay đẩy anh một cái, kêu lên: “Trời ơi.... Anh đã ngủ một chút rồi, em muốn đắp chăn, em lạnh!”

Cố Thừa Hiên hừ hừ hai câu, vẫn không chịu nhúc nhích, Ninh Mông không còn cách nào khác, đành phải dùng sức kéo một góc chăn ở phía dưới đang bị anh đè lên. Xem này, ngược lại Cố Thừa Hiên lại di động, xoay người một cái khiến cô té nhào lên giường. Ninh Mông chỉ cảm thấy một hồi choáng váng, mở mắt ra liền thấy khuôn mặt đẹp trai phóng đại của anh.

“Anh.....” Ninh Mông có chút căng thẳng nắm lấy áo sơ mi của anh.

“Em là vợ của anh.....” Cố Thừa Hiên nói xong câu đó liền cúi xuống chiếm lấy môi cô, ăn vào miệng. (hắc hắc, anh này tranh thủ ăn đậu hũ)

Cô nhất thời không kịp phản ứng, chỉ sững sờ để cho anh hôn, mặc kệ chiếc lưới ẩm nóng linh hoạt của anh đang cạy hàm răng của cô, tiến vào trong khoang miệng trắng trẻo, quần lấy lưới cô mà mút, từng bước xâm chiếm lấy không khí trong phổi cô....

Cô sắp không thể thở nổi, liều mạng đẩy vai anh. Anh bắt mãi hừ hừ hai tiếng, buông cô ra. Cô hít thở dồn dập, ngực phập phồng lên xuống, trên khuôn mặt anh bị kích tình kịch liệt thiêu đốt, nghiêng đầu vùi vào hõm vai cô, đặt xuống nhiều nụ hôn đầu tây đáng yêu.

Ninh Mông biết hai người đã là vợ chồng, chuyện như vậy coi như là nghĩa vụ của vợ chồng, hết sức bình thường, nên cũng không có phản kháng, chỉ là có chút căng thẳng, ngay cả đầu ngón tay cũng hơi run run.

Anh nhanh chóng lột quần áo của cô, lại kéo loạn xạ quần áo của mình, nụ hôn dần dần đi xuống phía dưới, lưu luyến tại nơi cao nhất kia. Môi anh như sung bái dưới cơ thể xinh đẹp đó, kích thích bên dưới cơ thể run rẩy không thôi. Tay anh dần dần không an phận, nắm lấy nơi mềm mại của cô ra sức nhào nặn.

Cô vươn tay ôm lấy đầu của anh, khiến cô không ngừng rên rỉ. Thở dài, anh đưa bàn tay tháo dây lưng của mình, phóng thích dục vọng của chính mình. Cô nhìn thấy, càng thêm khấn trương, thậm chí còn nhẹ nhàng nhíu mày, vẻ mặt lộ ra chút sợ hãi.

Đợi đã lâu, cũng không thấy anh có hành động gì, cô có chút nghi ngờ hỏi: “Làm sao thế?”

Anh buồn bã ngã trên người cô, chán nản trả lời: “Anh không có kinh nghiệm.... Không tìm thấy....”

26. Chương 26: Sống Qua Ngày

Ninh Mông lắng nghe Cố Thừa Hiên nói đầu tiên là sưng sốt, sau đó đỏ mặt che miệng lại cười. Cố Thừa Hiên nằm trên người cô, ở dưới thân cô cười khúc khích làm giường chuyển động theo, làm anh càng thêm chán nản. Dục vọng phía dưới anh còn chưa có lui đi, hiên ngang đứng đứng, bị ngăn cách một lớp vải, trướng lên vô cùng khó chịu.

Cố Thừa Hiên bình ổn lại hơi thở của mình, xộc xệch đứng dậy, muốn đi vào phòng tắm tự mình giải quyết. Anh vừa có động tác..... tiếp theo Ninh Mông liền “lăn lông lốc lốc” đứng lên, nhanh chóng chui vào trong ổ chăn, ôm chăn si ngốc nhìn anh cười, mười giây sau liền đau hông, ho khò khè. Cố Thừa Hiên bất đắc dĩ thở dài, đi tới vỗ lưng giúp cô thuận khí, nói: “Em ngủ trước đi, anh đi tắm một cái.”

Ninh Mông có viết một vài tiểu thuyết ngôn tình, bên trong ít nhiều cũng có đề cập đến chuyện giường chiếu nam nữ, cô nhìn thấy bộ dáng bức tức của Cố Thừa Hiên, nói gì thì nói cũng hoàn toàn không có nghĩ đến trong đầu, chỉ là thuận miệng nói ra thôi: “Anh muốn tự mình đi giải quyết à? Cầm theo khăn giấy đi, hôm qua em quên bỏ khăn giấy vào phòng tắm rồi.....”

Cố Thừa Hiên trước sau như một, giống như uống rượu, cộng thêm ánh đèn trong phòng ngủ, mặt đỏ lên không bình thường, giờ phút này, một đôi mắt híp lại nhìn Ninh Mông, lát sau cô bị dọa cho chột dạ, nói chuyện cũng có chút lắp bắp: “Anh.....Anh làm gì đây.....Sao lại nhìn em như vậy?”

“Có vẻ em rất am hiểu những thứ này?” Cố Thừa Hiên chậm rãi hỏi.

“Em.....Em viết tiểu thuyết thì cần đến thôi.....Tự mình tìm....Tìm lấy tư liệu để viết thôi.....” Quần áo trên người cô đã bị Cố Thừa Hiên lột sạch, lúc này khóa thân trốn trong chăn, trái lại trong mắt Cố Thừa Hiên lại có một lực hấp dẫn.

Anh chậm rãi áp sát đến: “Tư liệu gì thế?”

“Thì những cái này ở Nhật Bản....Thì cái gì V, anh biết đó.....” Ninh Mông thấy anh không ngừng áp sát đến, vội vàng lui về phía đầu giường trốn đi, sợ tới mức liên tục kêu to, “Em sai rồi, Cố Thừa Hiên.... Em không dám, em cũng không nhìn thấy.....”

Cố Thừa Hiên vươn cánh tay ôm cô vào trong ngực, cố định ở đầu giường. Nhìn vào ánh mắt hoảng sợ của cô, cúi đầu, không chút do dự cắn nhẹ một cái trên môi cô: “Ngày mai nộp lại cho anh, cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ!”

Ninh Mông bị anh dọa cho trong lòng ngoài kia, nhìn bóng lưng anh thản nhiên bước vào phòng tắm, đắm lên giường cười to.

Cả đêm tân hôn không trót lọt này, ngược lại Ninh Mông lại thở dài nhẹ nhõm, sáng sớm tỉnh dậy, anh đã rửa mặt xong xuôi đứng trước gương thất cầ-vật. Thấy cô ngồi dậy dụi mắt, bộ dạng mơ mơ màng màng, trong lòng cảm thấy rất tốt, giọng nói cũng có phần dịu dàng: “Hôm nay sẽ trở lại doanh trại, giấy xin theo quân đưa lên đã được đồng ý, em muốn cùng anh trở về doanh trại hay là vẫn ở lại đây?”

“Em nghĩ muốn về nhà chăm sóc ông nội vài ngày.” Ninh Mông mặc quần áo đang Hoover xoay người xuống giường, ngáp vài cái rồi bước tới phòng tắm.

“Cũng được.” Cố Thừa Hiên chỉnh lại cà-vạt một lần nữa, bắt đầu mặc áo khoác quân trang vào, “Chủ nhật đi đến doanh trại đi, còn phải làm một bữa tiệc rượu nữa.”

“Vâng.” Ninh Mông đang đánh răng, qua loa trả lời, lập tức như nhớ đến việc gì, hỏi, “Anh sẽ đến đón em sao? Đoạn đường đi đến gặp các anh ấy giống như là đòi mạng em mà.”

“Ừ, đến lúc đó chúng ta sẽ liên lạc....” Cố Thừa Hiên sửa soạn xong tất cả, đi vào phòng tắm, thấy cô bắt đầu rửa mặt, thuận tiện cong người theo sống lưng của cô nói, “Tối hôm qua nói đến tư liệu, em ngoan ngoãn giao ra đây, đừng ép anh đến nhà em lục tung lên để tìm đó.”

Ninh Mông kinh sợ buông khăn mặt trong tay ra, không dám quay đầu lại, khuôn mặt ửng hồng và khuôn mặt Cố Thừa Hiên nhìn nhau trong gương, cuối cùng vẫn là thua dưới ánh mắt bén nhọn của anh: “Cái kia..... Để lần sau đến doanh trại em sẽ mang đến. Em còn phải đi về nhà lấy....”

Cố Thừa Hiên nhú mày: “Em chắc chắn lần sau sẽ mang cho anh? Được rồi, lần sau gặp lại, anh sẽ kiểm tra..... Nói mà không mang..... Em tự mình lãnh hậu quả....”

Ninh Mông bất đắc dĩ cúi gầm mặt, chính người này gả cho cô hả?!

Cố Thừa Hiên ngồi ngay ngắn ở phòng khách xem tivi, sau khi thấy Ninh Mông thu dọn xong xuôi, mới đứng lên đi vào phòng bếp nói: “Trong nhà cái gì cần mua thì cứ mua, nên tự mình đi mua, không nên quá tiết kiệm tiền bạc.”

“Đó là anh.....” Ninh Mông tức giận trừng mắt, “Em không có công việc, cũng không tiêu tiền như những kẻ tư bản.”

Anh khẽ cười, từ trong ví lấy ra một tấm thẻ đặt lên kệ bếp: “Đây là thẻ tiền lương của anh, anh ở trong doanh trại cũng không hay dùng đến, em tự mình sắp xếp là được.”

“Oa!” Ninh Mông nhìn Cố Thừa Hiên bằng ánh mắt sáng rực, thiếu chút nữa là xông tới ôm lấy anh, “Cố Thừa Hiên, anh là kim chủ rồi!” (ý nói người có tiền đó)

Cố Thừa Hiên nhú mày vỗ vỗ đầu cô nói: “Nói bậy bạ gì đó? Còn có.... Ngày hôm qua thu được tiền mừng, mẹ anh nói hôm nay sẽ gửi toàn bộ vào thẻ này, đến lúc đó em kiểm tra xem có bao nhiêu tiền, giấy tờ ghi lại tiền mừng mẹ sẽ đưa lại cho em, để về sau tổng kết lại để hoàn lễ.”

“A.....” Ninh Mông bỏ chiếc thẻ cẩn thận vào trong ví tiền, cắn móng tay hỏi: “Anh nói xem như vậy chúng ta là sống chung rồi sao?”

Cố Thừa Hiên uống một cốc nước xong, sắp xếp lại tạp chí trên bàn, nghiêm túc nói: “Em nghĩ rằng chúng ta còn chuyển đi đâu sao? Làm điểm tâm đi.... Anh ăn xong còn phải về doanh trại nữa.....”

“Trời ơi....” Ninh Mông gian xảo mà chớp chớp mắt, một tay ôm lấy cổ Cố Thừa Hiên nói: “Phải làm điểm tâm sao? Bây giờ chúng ta có tiền, đi ra ngoài ăn đi!”

Cố Thừa Hiên vẫn duy trì tư thế đó không hề động đậy, trầm tư một chút rồi nói: “Ninh Tiểu Cửu....Lần trước ở doanh trại em nói anh là kẻ gốc ở trong phòng bếp, xem ra, có lẽ em cũng như vậy.... Đồng chí Tiểu Bạch si (đồng chí bé nhỏ

27. Chương 27: Lại Mặt (vợ Chồng Về Nhà Bố Mẹ Vợ Sau Ngày Cưới)

Lúc sau, Cố Thừa Hiên nhận lấy điểm tâm đơn giản rồi dặn dò cô mấy sau đó bước lên xe. Ninh Mông đi đến quán ăn sáng bên đường gọi một phần bún gạo, ngẩn người cắn chiếc dưa. Bây giờ còn sớm, lại là Chủ nhật, quán ăn cũng không có nhiều người, bà chủ bưng bún gạo tới, liền lôi kéo Ninh Mông bắt đầu tán gẫu.

“Chao ôi..... Em gái, vừa rồi đó là bạn trai à?”

“Là chồng của tôi....” Cách lớp hơi nước Ninh Mông nhìn bà chủ một cái, không mần không nhạt trả lời.

“Chà, ta nhìn thấy em rất nhỏ bé nha, đã kết hôn rồi sao? Lại còn gả ột quân nhân....Haiz....Quân tẩu không dễ dàng tí nào nha....”

Xem này, Ninh Mông lại càng mặc kệ bà ta, chỉ trả lời một câu đơn giản “Không tậ” liền vùi đầu vào ăn từng miếng lớn bún gạo. Đối phương thấy cô bày ra bộ dạng khó gần, tự cảm thấy mất mặt, đi đến trước cửa tiệm ngồi xuống, bắt đầu ngồi bóc tỏi. Từ đầu đến cuối Ninh Mông đầu cúi đầu, một giọt nước mắt rơi vào trong tô. Ai cũng nói quân tẩu khó khăn, trái lại cô cảm thấy không hề gì, lúc này mới nhớ là phải về nhà, mới nóng lòng đứng lên.

Ngày hôm sau, cô dâu về nhà bố mẹ, chú rể không có bên cạnh, cũng không có vấn đề gì. Nhưng anh quay đít bỏ đi (nghe thô quá, nhưng dùng từ ‘mông’ lại không thích hợp

28. Chương 28: Mê Hoặc

Ninh Mông dọc đường đi đều buồn ngủ, một bên lái xe tiểu Vương nhìn cô ngã trái ngã phải, bộ dạng ngủ gà ngủ gật, liền trên ghẹo nói: “Chị dâu, dù sao hôm nay cũng sẽ thấy trung đội trưởng, chị làm gì nóng vội đến vậy? Tối hôm qua hưng phấn đến mức không ngủ được sao?”.

Ninh Mông ném qua cái nhìn xem thường, chỉnh sửa lại tư thế, lại càng thoải mái mà ngủ tiếp: “Lái xe nên chú ý đến tình hình giao thông trước mắt, không nên tùy tiện mà nói chuyện phiếm. Không cần thận khi về tôi sẽ nói Cố Thừa Hiền phạt cậu!”

Tiểu Vương bĩu môi, đem chú ý dồn vào con đường trước mắt.

Xe tới chân núi, từ thật xa Ninh Mông đã thấy được bóng dáng quen thuộc kia, miệng không tự chủ mà mỉm cười. Cố Thừa Hiền luôn luôn nhảy bên, cảm nhận được ánh mắt của cô, liền quay đầu nhìn lại. Ninh Mông ở thời khắc ánh mắt hai người giao nhau, đột nhiên cảm thấy tim mình đập hỗn loạn cả lên.

“Xuống....” Trở lại thời điểm, Cố Thừa Hiền đã đi tới bên cạnh xe, mở cửa xe ra, đưa tay về phía cô. “Muốn một mình đi trở về sao?”.

Ninh Mông cười với anh, lòng bàn tay vỗ một cái, cố làm ra vẻ tức giận nói: “Làm gì? Anh đúng là ác a?”

“Không dám!” Cố Thừa Hiền cười một tiếng, rồi ngồi xổm xuống bên cạnh cửa xe, nói: “Vợ, mau lên đây, đi đường chắc mệt chết rồi....”.

“Tĩnh tình!” Ninh Mông ngoài miệng mặc dù mắng, nhưng đúng như lời anh nói cô mệt chết đi được; nên trong nháy mắt liền nhào tới trên lưng của anh.

Cố Thừa Hiền công cô đứng dậy, giả vờ suy nghĩ, nói: “Uhm...không tậ, tăng lên mấy cân rồi!”

Ninh Mông tính trừng phạt anh bằng cách tăng lực nắm thật chặt khi vòng tay trên cổ anh, uy hiếp nói: “Em cho anh biết a, em là cố tình ăn ập, đặc biệt là để đè chết anh!”.

Cố Thừa Hiền cười nhẹ, không nói gì, công cô trở về quân doanh.

Vừa đến cổng quân doanh, Ninh Mông liền nghe một trận cười vang, sau đó là Cố Thừa Hiền tức giận quát: “Cút ngay trở về. Đứng đây đợi tiền từ trên trời rơi xuống sao?”.

Ninh Mông tò mò xoay đầu nhìn, chỉ thấy một đám binh lính trẻ tuổi đứng ở trước cửa quân doanh nhìn cảnh cô mệt đến mức nằm trên lưng Cố Thừa Hiền mất hình tượng mà cười khúc khích. Cố Thừa Hiền nhìn đám tiểu tử về mặt mờ ám đối diện kia thì đột nhiên đau đầu, trở tay đánh một cái vào mông Ninh Mông, cảnh cáo nói: “Không được cười! Cần thận không anh làm cho em té xuống bây giờ!”.

Sức tay của Cố Thừa Hiên rất lớn, ngay chính bản thân Cố Thừa Hiên cũng biết là cái đánh vừa rồi không dùng bao nhiêu lực, nhưng Ninh Mông lại đau đến gào khóc kêu lên: “ Anh làm gì mà dùng sức như vậy a? bạo hành a? Té thì té, dù sao em cũng đã đến nơi muốn đến!”.

Cô như vậy mà gào lên, những người khác hi hi ha ha hắc hắc cười : “ Trung đội trưởng, người không biết là phải thương hoa tiếc ngọc sao? Sao lại chộc giận chị dâu như vậy?.....Ha ha ha ha ha.....”.

Cố Thừa Hiên tức đến khó thở, vẫn công cô trên lưng, liền xông tới hướng ồn ào mà đá một cước. Người sau bị đá một cước vẫn cười hi hi nhìn Ninh Mông. Ninh Mông biết Cố Thừa Hiên dùng sức, đoán chừng một cước này không phải là nhẹ nên giãy giụa trượt từ trên lưng Cố Thừa Hiên xuống, đi đến trước mặt người bị đá kia mà hiên hòa cười nói: “ Không cần để ý. Anh ấy chính là hung dữ như vậy!!”.

Cố Thừa Hiên nghe Ninh Mông nói xong thì tức đến thiếu chút nữa là hộc máu, những người khác nghe xong thì lại ôm bụng cười nghiêng ngả. Ninh Mông rút cổ đi về đứng bên cạnh Cố Thừa Hiên, thấy anh nhướn đôi mày kiếm lên nhìn mình thì hoảng sợ, ngượng ngùng cười cười giải thích mà nói: “Đây chẳng phải là sợ họ tạo phản sao?.....Trường hợp thích hợp thì nên dùng chính sách dụ dỗ.....”.

“Tạo phản?” Cố Thừa Hiên lên giọng, ánh mắt quét qua đám người náo nhiệt kia. “Hôm nay có phải là luyện tập chưa đủ?”.

Lời nói vừa nói ra, lập tức đám người kia liền tản ra và biến đi. Trước khi đi còn không quên nhìn Cố Thừa Hiên cùng Ninh Mông mà nháy mắt ra hiệu. Ninh Mông phải phải bụi trên quần áo, hi vọng có thể dời đi sự chú ý của Cố Thừa Hiên, liền đảo mắt nhìn xung quanh: “Nơi này và lần trước không có gì thay đổi?”.

“Em cho rằng ở đây là công trình kiến trúc sao?” Cố Thừa Hiên tức giận kéo cô đi vào bên trong.

Ninh Mông ở phía sau bấu môi, biết rằng anh vẫn nhớ đến chuyện vừa rồi nên cũng không dám nói nhiều, chỉ là ở trong lòng nói thầm hai câu, đồng thời bước nhanh đi theo anh.

Cố Thừa Hiên trước đó đã xin được cấp phòng, nên nhanh chóng kéo cô về ký túc xá, đem cất hành lý, rồi rót cho cô ly nước đặt trên bàn trà, mới chậm rãi ngồi xuống bên cạnh. Ninh Mông ngược nhìn thấy anh gác chân trên bàn thì trong lòng không thoải mái liền bắt bẻ: “Sống sạch sẽ một chút không được sao?”.

Cố Thừa Hiên nhún vai, thờ ơ buông chân xuống, ngồi ngay ngắn lại, thấy cô cau mày mới mở miệng: “Cái kia.... Trưa nay chúng ta ăn ở nhà. Em chuẩn bị một chút. Anh muốn kiểm tra trình độ nấu nướng của em.”

Ninh Mông thoáng chốc khấn trương đứng lên, ở trước mặt anh lại không dám nói thẳng, chỉ là lắp bắp hỏi: “Hôm nay đi căn tin ăn được không a?”

“Hả?”

“Em thật sự nhớ món ăn cay Tứ Xuyên mà bác Vương làm....Ở nhà mỗi lần nghĩ đến đều thèm đến không ngủ được.....”

“Dù sao em cũng là theo quân, lúc đó em muốn ăn bao nhiêu, anh đều có thể nói bác Vương làm cho em ăn.....Còn hôm nay chúng ta ăn ở nhà”. Cố Thừa Hiên trả lời dứt khoát, cô cũng không biết nói gì hơn.

Nghỉ ngơi một lát, đến giờ làm cơm, Ninh Mông mới chậm chậm di chuyển đến ban công – nơi Cố Thừa Hiên đang ngồi đọc sách hỏi: “ Món ăn....Anh là muốn ăn bò hầm tiêu hay là gà hầm nấm hương? Hay là muốn ăn canh thịt bò, canh sườn hay canh tóc tiên?”.

Cố Thừa Hiên nhíu mày, có chút giật mình mà hỏi: “Nhiều như vậy? Vậy em cứ tùy ý nấu vài món em thích, không cần phải phức tạp quá”.

“Tốt”. Ninh Mông nhận lệnh thì dời bước trở về phòng ngủ, mang theo một cái túi vào bếp.

Nửa tiếng sau, Cố Thừa Hiên nghe Ninh Mông gọi mình liền để sách xuống bước vào bếp. Trên bàn ăn bày ra ba hộp mì ăn liền, Ninh Mông còn chỉ vào từng hộp mà giới thiệu với anh: “ Bò hầm tiêu.....Gà hầm nấm hương.....Còn có sườn non hầm nữa..... Anh chọn món mà mình thích trước đi, hắc hắc, anh chọn xong thì đến lượt em”.

“Đây là cơm trưa em làm?” Cố Thừa Hiên khước miệng co giật, nhìn tới trước tạp dề cô đang mặc.

“Không đủ?” Ninh Mông nhú mày nói: “Không sao em còn chuẩn bị cho anh hai hộp. Nếu không đủ thì nói.....em sẽ làm thêm bánh trôi...”.

Cố Thừa Hiên mặc đầy vạt đen, tức giận đến mức muốn đánh người. Nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thì không nỡ xuống tay, chỉ có thể hung dữ nói: “Ninh Tiểu Cửu, em thật xem lời tôi nói không ra gì? Tôi nói em cố gắng học nấu cơm cho tốt, em liền đem mấy món đồ hộp này đến để đối phó với tôi”.

Ninh Mông thấy anh tức giận thì chột dạ muốn trốn, nhưng ý thức đang ở trên đĩa bàn của anh, lặng lẽ bước ra một bước rồi rụt trở về. Nhăn nhăn khuôn mặt nhỏ, giả bộ đáng thương nói: “ Em thật sự là một nội trợ ngu ngốc a....Học một tuần, cái gì cũng không biết làm, chỉ có thể nấu nước sôi. Anh cũng không thể nào bắt em- một người hai mươi mấy năm không biết nấu ăn trong vòng một tuần có thể thành đầu bếp lão luyện được? Em từ từ học có được không?”

Cố Thừa Hiên thấy cô như vậy, rất là bất đắc dĩ, nhưng cảm thấy những lời cô nói không phải là không có lý. Liền đứng lên mang ba hộp mì đổ vào nhà vệ sinh, sau đó kéo tay cô chạy về căn tin.

Ăn cơm xong, Ninh Mông muốn trở về ký túc xá để ngủ trưa một lát. Ai ngờ mới bước chân vào phòng, liền nghe Cố thiếu tá chất vấn: “ Tài liệu em mang đến để ở đâu?”.

“Cố Thừa Hiên.....Em thật sự nghi ngờ anh có phải đã lên kế hoạch chuẩn bị ọi hoạt động của ngày hôm nay? Ninh Mông vươn người lấy ba lô vừa nói.

“Anh có nói là không chuẩn bị sao?”

Ninh Mông đẩy ra hai xấp tài liệu đặt trước mặt hắn: “Lão gia ngài từ từ xem, em đi ngủ đây. Hữu ý xin nhắc nhở ngài một chút, trong lúc xem có lẽ không nên ăn hay uống bất cứ thứ gì, vì có thể sẽ lãng phí....”

Cố Thừa Hiên nhìn bóng lưng của cô mà lắc đầu, xé mở lớp báo chí bao xung quanh, tùy ý lật xem trước sau hai mặt món đồ. Trên bìa mặt ngoài vẫn nhìn không hiểu, tùy ý lấy hai cái đặt vào DVD, sợ đánh thức Ninh Mông liền chỉnh âm lượng đến mức thấp nhất.

Sau mười mấy phút, những tiếng rên rỉ bên trong, Cố Thừa Hiên hai tay run run nhấn nút dừng, thân thể ở nơi nào đó không bị khống chế ẩm lên, ngay cả khi anh hô hấp cũng đau đớn đứng lên. Hít một hơi sâu, đi vào phòng ngủ, ngấm khuôn mặt lúc ngủ của Ninh Mông không tiếng động mà nở nụ cười.

Thở dài một hơi, anh đưa ngón tay có nhiều vết chai vuốt khuôn mặt nhắn mịn của cô: “Tình tình giống như trẻ con, sao lại xem thể loại này?”

Hình như cảm thấy anh chạm đến, trong giấc ngủ say cô cau mày ai oán một tiếng, không thoải mái, trở người ngủ. Cố Thừa Hiên nhìn thân hình nhỏ nhắn của cô, lại nhớ đến đêm tân hôn hôm đó, hơi thở hai người gần sát nhau, lau sung cướp cò, cười cười, cởi bỏ quần trang của mình, chui vào chăn, ôm cô cùng nhau ngủ trưa

Ninh Mông ngủ dậy lúc ba giờ chiều, cổ cứng ngắc đau nhức, vặn vẹo uốn éo mới phát hiện là gối đầu trên cánh tay của anh. Cô không dám tin, nhắm chặt mắt, đưa tay về phía sau sờ xoạng, phía sau đúng là một thân thể nóng bỏng. Giọng Cố Thừa Hiên trầm thấp mê hoặc vang lên phía sau tai cô: “ Không nên lộn xộn, cẩn thận anh khống chế không được.”

Ninh Mông có chút xấu hổ xoay người: “Xem xong rồi ah?”

“Ừ” Cố Thừa Hiên vẫn nhắm mắt như cũ, dùng sức kéo cô vào lòng nói: “Sau này không nên xem nữa, có biết không?”

“Nha”. Ninh Mông ngoan ngoãn đồng ý, trợn tròn mắt chơi một lát, vẫn cảm thấy nhàm chán, liền bắt đầu lẩn qua lẩn lại trên giường.

“Làm gì?” Cố Thừa Hiên mới vừa ngủ thiếp đi thì cô như một con cá nhỏ, không an phận cứ chạm vào thân thể anh, khiến cho thân thể anh càng lúc càng nóng, trong lòng phiền não lo lắng.

“Em không ngủ được.....Anh để cho em đứng lên đi.....” Ninh Mông nghe giọng của hắn không tốt, không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng kháng nghị.

“Không ngủ được?” Cổ Thừa Hiên nhìn nàng bằng ánh mắt nguy hiểm, khiến cho cô toàn thân nổi da gà, đang chuẩn bị nhận lỗi, thì nghe anh mở miệng, trong lời nói mất đi tính nghiêm túc, lại mang theo chút lưu manh: “Nếu không ngủ được, như vậy.....Chúng ta có thể làm việc để giúp em dễ ngủ!”.

Vừa dứt lời, Ninh Mông cảm thấy một sức lực không buông tha kéo cô nằm nghiêng lại, sau đó là hơi thở của Cổ Thừa Hiên ùn ùn kéo đến. Nụ hôn của anh cơ hồ là gặm cắn vô thức trên môi cô, có đau một chút, cô kinh ngạc mở mắt ra, lại thấy anh say mê nhắm nghiền hai mắt. Cô dường như bị mê hoặc, liền bắt chước anh mà nhắm nghiền hai mắt lại.

Lưỡi của anh linh hoạt thoải mái mà khơi gợi môi cô mở ra, tiến quân thần tốc.... Cô mới đầu là bị động, nhưng nụ hôn của anh, hơi thở nóng bỏng của anh đã lay động được sự nhiệt tình của cô. Dần dần, cô vòng tay ôm lấy eo của anh, anh hơi ngẩn người, sau đó là càng mạnh mẽ chiếm đoạt.

Bàn tay to của anh chui vào trong quần áo của cô, dọc theo đường cong trên eo cô mà đi lên trên, hôn đã tạm dừng, quần quít môi lưỡi tách ra, thở gấp. Cổ Thừa Hiên bởi vì huấn luyện lâu năm ở bộ đội, phải dầm mưa dãi nắng nên khuôn mặt có chút thô ráp; lại cọ cọ vào gò má trắng nõn mịn màng của Tiểu Cửu, âm thanh trầm thấp, mang theo sức mê hoặc nguy hiểm đến tính mạng: “Tiểu Cửu.....Cho anh có được hay không? Anh muốn....”.

“Lần trước....”.

Anh lập tức cắt đứt suy nghĩ của cô về thất bại của đêm tân hôn trước đó, bảo đảm nói: “Anh hôm nay đã xem tài liệu em mang đến.....Hơn nữa hiện tại anh đều thấy rõ....”

Tiểu Cửu cười khê, cam chịu gật đầu. Cổ Thừa Hiên nhận được sự đồng ý của cô, thì nhanh chóng cởi bỏ vật cản trên người cô xuống, nắm lấy dục vọng của mình đi đến lối vào đã ướt át của cô. Nơi đó chảy ra chất lỏng lạnh lẽo, có một ít dính vào vật khổng lồ của anh. Anh ở bên tai cô ác liệt nói: “Mặc dù lúc trưa không có xem bao nhiêu, nhưng anh dù sao cũng là đàn ông, ở phương diện này thì trình độ tiếp thu rất nhanh”.

Ninh Mông đã sớm không còn năng lực suy nghĩ, chỉ kịch liệt thở gấp, ở dưới thân thể của anh lắc lắc khó chịu, sâu trong thân thể có cảm giác trống rỗng, chỉ hi vọng có vật gì có thể lấp đầy. Sự thật chứng minh, phụ nữ là không nên trên chộc. Giờ khắc này đáng về Tiểu Cửu khéo léo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giương cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt rối loạn nhìn trần nhà. Cổ Thừa Hiên thấy đáng về ấy thì miệng đắng lưỡi khô, liền chủ động xâm nhập vào trong thân thể của cô. Bởi vì là lần đầu tiên, nên đau đớn là điều khó tránh khỏi. Khi anh vừa tiến vào thì Ninh Mông trong nháy mắt cảm thấy ở phía dưới cơ thể bị xé rách, miệng mở rộng để thở, đôi chân trắng noãn ở bên hông anh loạn xạ đạp.

“Đau!” Ninh Mông giơ cánh tay đã hết sức lên chụp lấy tay anh, “Em không muốn làm nữa, đau chết!”.

Cổ Thừa Hiên đầu đầy mồ hôi nhỏ xuống cơ thể cô. Thân bị nơi ẩm áp mềm mại của cô bao bọc kỹ càng sinh ra cảm giác thích thú sâu đến tận xương tủy, trong thân thể từng tế bào đều đang kêu gào muốn tiếp tục, muốn càng nhiều. Nhưng là, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn tràn đầy nước mắt, trong lòng không nổi, không thể không ngừng lại.

“Đau lắm sao....Thật xin lỗi....” Cô Thừa Hiên chân tay luống cuống dụ dỗ, “ Anh lập tức đi ra.....Sẽ không đau nữa.....Em đừng khóc nữa....”

Anh vừa rút ra một ít, cô càng cảm thấy đau, nên lập tức ôm hông của anh dè lại nói: “Đừng cử động, em đau!”.

Thật ra thì, Cổ Thừa Hiên cũng muốn nói “Anh cũng đau”, nhưng cuối cùng chỉ là nhỏ giọt mồ hôi gật đầu chấp nhận, ôm cô vào lòng , không làm gì hết. Mấy phút sau, Ninh Mông bớt đau một chút, lấy tay dè gáy của anh xuống nói nhỏ vào bên tai, trong giọng nói mang theo giận dữ: “KHông phải là anh đã học sao? Làm sao lại còn đau đến như vậy?”

Cổ Thừa Hiên cười khổ, tay trái đỡ mặt của cô, tay phải thì đùa giỡn mái tóc dài, bất đắc dĩ nói: “Nghe nói lần đầu tiên sẽ rất đau”.

“Vậy anh có phải là đang chịu đựng rất khó khăn?” Ninh Mông giương đôi mắt hỏi hần.

“Đúng vậy....” Cố Thừa Hiên trả lời có chút mơ hồ.

“Ách....” Ninh Mông nhìn Cố Thừa Hiên mồ hôi đầy người, thì đỏ mặt nói nhỏ: “Thật ra thì....Em nghe người ta nói, làm nhiều sẽ liền hết đau, hay anh....”

Ninh Mông chưa kịp nói hết câu, Cố Thừa Hiên lại lần nữa di chuyển.....Lại tiến vào mấy phân. Cô đau đến cau mày, hướng anh kêu lên: “Anh sao không có kiên nhẫn, để em nói hết rồi chậm chậm tiến vào?”

“Thật xin lỗi....Không nhịn được....” Cố Thừa Hiên chỉ đơn giản trả lời mấy chữ, sau đó nắm chặt hông của cô mà cuồng nhiệt ra vào. Trong lúc anh nghiêng mặt hôn môi cô, ăn nó ở trong miệng. Hay là khi đôi môi di chuyển đến trước ngực của cô, ngậm hai đóa hoa anh đào đỏ trên chọc, đùa giỡn.

Ninh Mông đau đến không diễn tả được, dần dần, lại sinh ra cảm giác. Khi tiếng rên rỉ đầu tiên thoát ra khỏi cổ họng thì hai người đã không còn bị lý trí khống chế, tiếng thở dốc liên tiếp, tiếng rên rỉ dây dưa.

Cuối cùng một cái đợt sóng gầm thét đến thì Ninh Mông chỉ cảm thấy chỗ gắn kết của hai người tê dại, thân thể cô run rẩy đón nhận dòng chất lỏng nóng bỏng kia. Mà Cố Thừa Hiên lưng căng cứng, trong cổ phát ra một tiếng gầm nhẹ, cảm nhận được giống như có vật gì từ cơ thể của mình bắn ra ngoài, chỗ mềm mại của cô co rút, làm cho anh cảm thấy mình hình như đang ở Thiên Đường.....

29. Chương 29: Cảnh Cáo

Khi hai người tỉnh lại đã là sáu giờ, Cố Thừa Hiên cầm di động để ở đầu giường xem giờ, nhanh chóng rời giường. Toàn thân Ninh Mông đau đớn, rên rỉ hai tiếng, xoay người lại, vùi mặt vào gối, nằm ru rú trong chăn không chịu đứng dậy. Cố Thừa Hiên đi vào phòng tắm vội vàng tắm rửa, lúc đi ra vẫn thấy tiểu nha đầu giống như con tôm cuộn người trong chăn.

“Lát nữa rồi quay về ngủ tiếp....” Cố Thừa Hiên đi đến vén chăn lên.

“Em rất buồn ngủ mà, chỉ ngủ một lát thôi.” Ninh Mông từ từ nhắm hai mắt lại xoay người kháng nghị.

Dưới chăn, cô khỏa thân, trên làn da non mềm là những dấu vết anh lưu lại khi hoan ái đi qua. Tóc đen da trắng, eo thon nhỏ khó chịu lấp ló, ở trong mắt Cố Thừa Hiên, nhất định là một quang cảnh vô cùng đẹp. Bất tri bất giác, Cố Thừa Hiên lại bắt đầu quần lấy môi Ninh Mông, giữa hai chân đau nhức làm cho cô nhớ lại những việc đau đớn vừa rồi, lập tức tỉnh táo, liền đẩy Cố Thừa Hiên đang ở trên người mình triển miên hôn.

“Em còn đau lắm.” Ninh Mông không vui nhú mày.

Cố Thừa Hiên thấy bộ dạng tức giận của cô thật sự là rất đáng yêu, vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt cô: “Được rồi, trước tiên là rời khỏi giường, tối nay muốn mời bọn họ ăn cơm, có lẽ lúc này đang ở căn-tin chờ chúng ta rồi đó.”

Ninh Mông không tình nguyện đứng lên, ôm lấy chăn, chờ đầu óc tỉnh táo, mới hỏi: “Có muốn em ăn mặc đặc biệt một chút không?”

Cố Thừa Hiên đang cài nút áo chợt ngừng lại, không quay đầu, nhìn thấy bóng dáng cô trong gương bĩu môi, khinh bỉ nói: “Cách ăn mặc không quan trọng, người như thế nào thì cứ như thế đó đi!”

Ninh Mông nghe xong vô cùng tức giận đến mức nghiêng răng, khoác chăn lê dép đi đến tủ hành lí trước mặt, ngồi chồm hổm ném tất cả quần áo bên trong lên giường, sau đó thấy ánh mắt nghi ngờ của Cố Thừa Hiên, nâng cằm nhỏ đi về phía giường, bắt đầu chọn quần áo. Cố Thừa Hiên đối với hành động khoe khoang ngây thơ của cô không có nhận xét gì, nhưng trong lòng lại cười rất to.

Cuối cùng Ninh Mông đã chọn được một bộ quần áo đơn giản. Bên trên mặc một chiếc áo vest màu hồng nhạt. Bên dưới là một chiếc váy ngắn xếp li màu tím sậm, tóc dài mềm mại để xõa sau gáy, không hề mất đi vẻ xinh đẹp, cũng không mất đi vài phần hoạt bát. Cố Thừa Hiên sau khi chỉnh sửa lại trang phục, quay

đầu lại thấy cô đang ngồi trên giường mang tất chân. Anh chưa từng nghĩ đến, không ngờ vợ của mình lại xinh đẹp đến thế, lại vô cùng đơn thuần, ngay trong lúc này, anh lại có chút ngẩn ngơ.

“Anh chờ em một chút nha, em trang điểm nhẹ rồi đi.” Ninh Mông thấy anh nhìn mình chăm chăm, nghĩ rằng anh đang sốt ruột.

Cố Thừa Hiên ho hai tiếng, hồi phục thần trí: “Ừ, em nhanh một chút, anh ra phòng khách chờ!”

Đánh chút má hồng, khiến cho vẻ mặt buồn ngủ xem ra có chút tinh thần, tnhân tiện dùng kem che khuyết điểm để che đi những dấu vết ái muội, Ninh Mông xách túi đi ra phòng ngủ.

Cố Thừa Hiên thấy cô xách theo túi, nhúu mày, có chút bất đắc dĩ nói: “Em nghĩ là đi dạo phố à? Lại còn mang theo túi, từ đây đi đến chỉ cách có vài bước chân!”

“Trong túi của em có đựng một ít đồ dùng, khăn tay gì gì đó, đến lúc cần dùng không có thì làm sao?” Trước mặt Ninh Mông là người đàn ông thờ ơ đối với đời sống sinh hoạt khiến cô cảm thấy cực kỳ bất mãn, đôi khi cô rất nghi ngờ không biết trong mấy chục năm vừa qua làm sao mà anh có thể tồn tại được.

“Anh là vì tốt cho em, đến lúc xuất hiện....Em mang theo cái túi như thế này? Muốn có khăn tay, nói một tiếng, đám tiểu tử kia chạy đi thoág một cái là có!”

“Vậy thì còn ra bộ dạng gì nữa?” Ninh Mông dùng ngón trỏ nắm lấy quai túi xách, cầm túi xách quơ quơ lên, “Chưa từng thấy túi xách của phụ nữ à?!”

Cố Thừa Hiên nghe trong giọng nói của cô có chút lỗ mãng, khó chịu nhúu mày, nhìn thấy thời gian cũng không còn sớm, cũng không tiện tranh luận cùng cô, trực tiếp kéo người chạy về phía căn-tin.

Ban đầu, Cố Thừa Hiên thông báo với mọi người trong doanh trại là sáu giờ, bây giờ đã là sáu giờ bốn mươi, tất cả binh lính đã ngồi vào chỗ rồi. Vốn là đã ổn định chỗ ngồi, không biết người nào chớp mắt một cái liền thấy Cố Thừa Hiên, hưng phấn kêu to lên: “Trung đội Cố tới rồi!”

Mới vừa rồi là không khí yên lặng nghiêm túc lập tức không khống chế được, như là nôi nước đang sôi, ùng ục ùng ục, nước tràn cả ra ngoài, vô cùng náo nhiệt. Một khoảng lớn màu xanh lính, bóng dáng xinh đẹp của Ninh Mông vô cùng chói mắt, một vài binh sĩ có lá gan lớn liền nhanh chân xông lên vây quanh cô, lời nói ngọt ngào giống như mật, nói không ngừng, “Chị dâu, bị đồng ý đến đây.”

Ninh Mông có chút choáng váng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, nhìn mấy chàng trai cười vui vẻ, có chút ngại ngùng trả lời: “Ách....Bình tĩnh, bình tĩnh nào...”

Mấy chàng trai nhìn khuôn mặt trái táo đáng yêu lại mang theo vẻ mặt nghiêm túc, ngơ ngẩn cả người, nhất thời không biết nên nói gì tiếp theo. Cuối cùng vẫn là Đại đội trưởng bước đến giải vây, mạnh mẽ kéo tay Ninh Mông, trong mắt vô cùng cảm kích Ninh Mông, lại bắt đầu nhớ lại xem có phải bản thân mình thực sự ra sức cứu Đảng cứu nhân dân hay không.

“Ồ kìa, đồng chí Ninh Mông, cảm ơn, cảm ơn nha! Thật sự là rất cảm ơn!”

“Ách.....Đại đội trưởng, anh quá khách khí rồi..... Thật sự, quá khách khí....”

“Không khách khí, không khách khí!”

Cố Thừa Hiên đứng ở một bên, bị lạnh nhạt rất lâu, nhìn thấy Ninh Mông hướng ánh mắt giúp đỡ sang, mới bước tới dễ dàng kéo tay Đại đội trưởng, đồng thời nhúu mày lạnh lùng nói: “Sức lực của anh hơi lớn, kéo đau tay cô ấy rồi!” Nói xong, vô cùng tự nhiên nắm tay Ninh Mông, cẩn thận xoa xoa bàn tay của cô. Cảnh tượng kia đập vào mắt khiến cho tất cả đàn ông mặc quân phục màu xanh cảm thấy nổi hết da gà.

“Ha ha ha...Tiểu tử cậu lại che chở bảo vệ vợ đấy!” Dịch Đại đội trưởng theo thói quen đánh vào đầu Cố Thừa Hiên một cái rồi hô to: “Em dâu, em nói xem, anh không có làm em bị thương, chỉ có nhiệt tình một chút!”

Ninh Mông bị động tác đùa giỡn của anh làm cho bật cười, khó có thể nhìn thấy bộ dạng bức tức của Cố Thừa Hiên, đứng trước nôi người xấu hổ cười thành tiếng, đành phải kìm nén, vẻ mặt có chút vẩn vơ. Nghe thấy Dịch Đại đội trưởng hỏi như vậy, lại bắt đầu ngại ngùng bên lên nói: “Đâu có sao....Không đau....”

Dịch Đại đội trưởng cười hề hề lôi kéo Ninh Mông ngồi vào ghế chủ trì, ý bảo mọi người yên lặng ngồi xuống. Đều là quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh, một động tác tay, liền hồi phục lại tâm tình kích động, nghiêm chỉnh ngồi xuống. Dịch Đại đội trưởng tay trái cầm một cái chén, tay phải cầm một đôi đũa, cảm xúc tăng vọt nói: “Các đồng chí, hôm nay là ngày đại hỉ! Chúng ta muôn đời độc thân, đồng chí Cố Thừa Hiên máu lạnh của chúng ta hôm nay đã có vợ rồi! Đối với đồng đảo anh em mà nói, thật sự là một tin tốt, sau này Trung đội Cố khi dễ mọi người, mọi người cứ đi tìm chị dâu, sẽ có người trừng trị anh ta!”

Nghe những lời này, không như là lời nói của một quân nhân! Nhưng mà, trái lại Dịch Đại đội trưởng lại rất hài lòng về lời nói của mình, mọi người vỗ tay như sấm, vô cùng hứng thú muốn Ninh Mông lên tiếng. Ninh Mông trước mặt người ngoài, phần nhiều là thẹn thùng, trước mặt nhiều người “đàn ông đáng yêu” như vậy, lại càng không dám tùy tiện lên tiếng, đành phải quay sang Cố Thừa Hiên cầu cứu, sau đó anh gật đầu, đứng lên.

“Dịch Đại đội trưởng nói về chuyện mọi người đi tìm Tiểu Cửu kể khổ, tôi thì không sao, nhưng mọi người cứ cẩn thận đó. Tôi cũng không phải là người sợ vợ, nếu như đến quấy rầy cô ấy, cô ấy trở về kho1cv lúc kể lể với tôi, tôi sẽ xem xét hậu quả.”

Lúc này mọi người mới phản ứng kịp, rõ ràng đây là lời cảnh cáo của Trung đội Cố, mọi người đều có chút nản lòng bĩu môi, tất cả mọi người cũng có chút uể oải. Đợi cho đến khi Dịch Đại đội trưởng tuyên bố tiệc rượu bắt đầu, không khí mới sôi nổi trở lại. Một đám người chạy đến bên cạnh Ninh Mông, mở miệng là một tiếng “Chị dâu”, tiện tay đưa ly rượu lên.

Ninh Mông có chút sợ hãi nhích lại gần Cố Thừa Hiên, uống nhiều rượu như vậy đúng là lấy mạng mình. Cố Thừa Hiên biết cô không thể uống, cướp lấy ly rượu, ánh mắt lạnh lùng nhìn đến người mời rượu, người đó sợ tới mức ly rượu cũng không cần, nhanh chân chạy về chỗ ngồi. Ninh Mông khẽ cười, ghé vào bên tai Cố Thừa Hiên, nhỏ giọng nói: “Không nhìn ra, anh còn rất quyết đoán nha!”

Cố Thừa Hiên nhú mày, không nói gì thêm, chỉ nhàn nhạt cười. Dịch Đại đội trưởng đi đến, nhìn về phía anh lắc đầu: “Tiểu tự cậu, đừng trách tôi không nhắc nhở, đêm nay chuẩn bị tốt tư tưởng đi, bọn chúng muốn xem kịch vui từ lâu rồi.”

Cố Thừa Hiên đầu đầu dề huyệt Thái dương: “Thành thật là nói, không thể thiên vị một lần sao?”

“Cậu cho rằng cậu có khả năng sao?” Dịch Đại đội trưởng cười thoải mái, “Tôi đây sẽ thiên vị một lần, mệnh lệnh đêm nay phải điều hòa lại không khí ở đây!”

Trái lại lần này Cố Thừa Hiên cực kỳ sáng suốt không nói gì, chỉ cầm đầu ăn cơm. Ninh Mông có chút lo lắng kéo kéo vạt áo quân trang của anh: “Muter kể gì vậy?”

“Nghe nói....Bọn họ vô cùng mong chờ đêm nay để náo động phòng.....”

“Má ơi!” Ninh Mông sợ hãi, “Trước tiên chúng ta nên đi trốn đi!”

“Em cho rằng em có khả năng trốn ở đại đội của bộ đội đặc chủng sao?”

“Vậy thì chúng ta yên tâm chờ đợi họ thôi.....”

30. Chương 30: Náo Động Phòng

Mọi người không có thời cơ, cũng không dám tiến đến chúc rượu, Cố Thừa Hiên luôn đứng trước Ninh Mông để bảo vệ, ai tiến đến cũng bị khuôn mặt âm trầm của anh mà hoảng sợ, đành phải thôi. Vừa nghĩ đến sau tiệc rượu là tiết mục náo động phòng, thì tinh thần ai cũng phấn chấn, nghỉ ngơi để dưỡng sức, nhiều trò hay đang đợi đôi vợ chồng mới cưới này.

Ninh Mông cả tối đều không có tâm trạng để ăn cơm, vừa nghĩ đến một lát nữa bị náo động phòng thì liền đau đầu. Trước kia khi chưa kết hôn, cô rất thích xem người ta náo động phòng, luôn nghe nói trò này có chút lãng mạn cũng có chút bạo lực, vốn không phải là người tốt nên cô đối với cái thể loại náo nhiệt này luôn bị kích động muốn nhào đến. Giờ thì tốt rồi, lần này, cô trở thành nhân vật chính, đúng là “gặp báo ứng” rồi.

Cố Thừa Hiên vẫn còn bình tĩnh, ít nhất là so với Ninh Mông. Chỉ là nghiêng đầu thấy đám tiểu tử kia vùi đầu nhanh chóng ăn cơm, cùng với ánh mắt vừa gian xảo vừa có chút háo hức trước cuộc vui thì cảm thấy nhức đầu.

Dịch đại đội trưởng thấy Cố Thừa Hiên và Ninh Mông không có tâm trạng ăn uống, liền bắt đầu nhiệt tình nói mọi người đem đôi tân lang tân nương này về ký túc xá để chuẩn bị cuộc vui. Dọc đường đi, Ninh Mông khẩn trương kéo tay Cố Thừa Hiên, nhỏ giọng hỏi: “Anh đoán xem một lúc mà nhiều người như vậy đến náo động phòng, sẽ có hậu quả gì xảy ra?”.

Cố Thừa Hiên mặt không đổi đáp lại: “Quân ta thương vong thảm hại, đối phương cũng không phí người nào.”

“À?” Ninh Mông có chút giật mình, “Không thể nào? Chết thảm đến vậy? Anh không phải là rất có năng lực hay sao?”

“Bọn họ có đại đội trưởng ở đây, mà anh, chỉ có em”. Cố Thừa Hiên nghiêng mặt sang bên nói nhỏ vào tai cô.

Ninh Mông có chút hoảng hốt, đây chính là một câu tỏ tình? Tối nay trăng đặc biệt vừa sáng vừa lớn, ánh trăng lẳng lẳng chiếu xuống, phủ trên khuôn mặt của anh, Ninh Mông nhìn sang, khuôn mặt của anh có nét cương nghị nhưng lại đặc biệt ôn hòa. Cô biết, anh không phải là người biết nói những lời ngon tiếng ngọt, nhưng những lời anh nói ra luôn làm cô cảm thấy vui mừng và cảm động; ví dụ như ngày đó: “Tiểu Cửu, không phải sợ”, còn có.....Giờ phút này “Mà anh chỉ có em”.

Ninh Mông thừa nhận mình chỉ muốn vui vẻ sống qua ngày mà thôi, cùng anh kết hôn một mặt là vì ông nội, một mặt khác là bởi vì anh năm lần bảy lượt cứu và chăm sóc nên cô tin tưởng anh là một người đáng để lấy làm chồng. Chồng của cô không phải là loại người đã trải qua nhiều chuyện tình cảm nam nữ, phong hoa tuyết nguyệt mà có sức hấp dẫn đó. Mà vì trải qua những thử thách của thời gian mà trở thành một người đàn ông có thể nương tựa. Chỉ là, dù thế nào bây giờ phụ nữ luôn muốn nghe những lời cảm động, những lời nói thật lòng, huống chi cô mới hai mươi hai tuổi, lứa tuổi của thanh xuân.

Cố Thừa Hiên thấy khuôn mặt Ninh Mông vì hiểu được những suy nghĩ trong lòng của anh mà đỏ ửng, thì có chút đỏ mặt. Câu nói kia, thật sự là phải lấy hết dũng khí mới dám nói ra, chỉ là không nghĩ cô vừa nghe đã hiểu được những tình ý trong lòng của anh.

“Em ngốc như vậy thì....chắc chỉ còn mình anh chiến đấu.....” Cố Thừa Hiên xấu hổ mà bổ sung một câu.

“Đáng ghét....Không bao giờ nói một câu dễ nghe”. Ninh Mông nói nhỏ, bỏ tay Cố Thừa Hiên ra, lập tức đi về phía trước.

Cố Thừa Hiên ở giữa một đám cười đến nghẹn, do dự vài giây, vẫn là đi nhanh mà đuổi theo, không để ý đến phản ứng của cô, ngang ngược đem tay cô nhét vào tay mình, nắm thật chặt không buông ra.

“Ai.....Một trường hợp hiếm thấy a”, Dịch đại đội trưởng ở phía sau không ngừng hướng người bên cạnh mà cảm thán: “Sinh thời, có thể nhìn thấy Cố Thừa Hiên như vậy để ý đến một nữ nhân, thật đúng là không uống sống kiếp này!”

Cố Thừa Hiên về đến nhà, đã đem tay chà sát, mở cửa đón mười người quan quân trẻ tuổi vào nhà, sau đó kêu Ninh Mông đi nấu nước đãi khách. Đến khi bóng dáng của cô vào trong bếp, Cố Thừa Hiên mới nghiêm mặt cảnh cáo những người liên quan: “Náo có thể, đừng quá mức, da mặt vợ tôi mỏng, đến lúc đó mà làm cho cô mất hứng, nhìn tôi ngày mai luyện các người thế nào!”.

“Trung đội trưởng, làm người phải nhân từ....!”

“Vợ là phải cưng chiều, nhưng tối nay bảo vệ như vậy thật là quá đáng!”

“ Trung đội trưởng, chúng ta cũng không làm gì chị dâu, sao người lại khẩn trương như vậy?”

“Ai nha, này là có vợ thì là liền thay đổi!”

Cố Thừa Hiên đối với tất cả mà nói tỏ thái độ mất điếc tai ngơ, quay người vào bếp giúp một tay.

Trong phòng bếp, Ninh Mông vẫn có chút lo lắng, dùng cánh tay đỡ anh một cái nói: “Cố Thừa Hiên, em vẫn còn một chút sợ a, anh không nghĩ ra biện pháp đuổi bọn họ đi sao?”

“Em cho rằng anh là Nữ Oa a? Muốn biến người biến mất là biến mất.” Cố Thừa Hiên không ngẩng đầu mà rót trà vào ly.

“Ai, anh làm gì mà cho lá trà nhiều như vậy? Hơn nửa đêm, làm gì mà cho người ta uống trà đậm vậy?” Ninh Mông thấy anh ở mỗi tách để không ít lá trà, vội vàng dè tay anh lại.

“Ừ, đợi lát nữa để bọn họ uống nhiều một chút, tối nay không ngủ được, ngày mai huấn luyện đặc biệt một ngày,sau đó tối mai lại.....có huấn luyện khẩn cấp!” Cố Thừa Hiên lấy tay của cô ra giải thích.

Ninh Mông con người đảo một vòng, thì ra là cô giả ột con hồ ly phúc hắc. Có thù tất báo, thỉnh thoảng cho phép một hai lần cũng là có thể thôi.

Cố Thừa Hiên đem trà bưng lên phòng khách, mời mọi người uống. Ninh Mông đứng ở một bên không nói gì, chỉ là hí hóp cười, mọi người chỉ thấy cảnh này thật sự là mờ ám, đành uống hai ngụm tượng trưng, sau đó liền muốn nhanh chóng mà náo động phòng, sau đó thì trở về ngủ.

Cố Thừa Hiên mặt trầm xuống, âm thanh trầm thấp vang lên: “Như vậy là khinh thường ta? Ngay cả chị dâu các người cũng tự tay pha trà mà cũng không uống hết? Chẳng lẽ muốn ta tìm biện pháp để trả “thù riêng” này sao?”

Lời anh nói có lí có tình, làm cho những người khác đành phải kiên trì uống cho hết li trà đậm đặc. Trà vừa uống hết thì có người cười vang mà nhanh chóng đẩy đôi tân nhân vào phòng ngủ để chuẩn bị cuộc vui. Có người trở về phòng khách, chung quanh tìm tài liệu, tìm đến một cái hộp có chứa sợi dây cùng một quả táo, nói là muốn treo ngược lên để cho hai người ăn; nhưng bị người còn lại ngăn lại, nói là quả táo để lại dành cho trò vui thứ hai.

Nói xong lại đi ra phòng khách tìm đến một quả quýt, lột vỏ, lấy xuống một miếng, dùng dây thừng treo ngược giữa hai người.

Ninh Mông bị đẩy đến gần múi quýt, Cố Thừa Hiên thấy mặt cô ửng đỏ, càng trở nên đáng yêu, cảm thấy vừa động, cũng không cần có người thúc giục, tự động tự giác đến gần môi của cô. Hai người ngậm nhẹ ở múi quýt, cánh môi chạm, hô hấp gần, hàm răng nhẹ nhàng cắn, nước quýt chảy vào trong miệng, Cố Thừa Hiên bắt đầu hoài nghi có hay không uống rượu, nhìn cô giờ ánh mắt trong suốt, lại có chút say.

“Ha ha ha ha.....Trung đội trưởng, vừa rồi còn nói không cho chúng ta phá, lúc này sao lại nhiệt tình như vậy a?”

Cố Thừa Hiên trên mặt mờ ảo hiện lên hai vệt đỏ ửng, lui ra, lúng túng nói: “ Còn có trò gì nữa, nhanh lên, sớm một chút rút về!”

Lúc này có người cười hì hì mà đem ra quả táo, đi đến trước mặt Ninh Mông nói: “Chị dâu có thể bắt được trung đội trưởng của chúng ta, nghĩ đến cũng là hiền lành rất cao, độc nhất vô nhị, đến đây, đem quả táo này đến cho trung đội trưởng ăn, để cho chúng tôi xem một chút cảnh ngọt ngào giữa hai vợ chồng!”

Ninh Mông đỏ mặt nhận lấy quả táo cùng với dao gọt trái cây, đứng ở đó vừa gọt vừa nỉ nháy da gà.

“ Khụ khụ.....chị dâu, cẩn thận một chút a, vỏ táo mà đứt nửa chừng thì sẽ bị phạt.....Hình phạt là cùng trung đội trưởng thể hiện một nụ hôn nóng bỏng trong mười phút. Ha ha ha ha.....!”

“À?” Ninh Mông sợ đến tay run một cái, lưỡi dao xẹt qua, vỏ quả táo thoáng chốc đứt rơi trên mặt đất, “Làm sao người không nói sớm? không nói rõ ràng một chút a? !”

“ Ha ha ha ha.....Bây giờ nói cũng đâu có trễ, tôi mới vừa nói xong, cái này lập tức đứt, rốt cuộc là ý trời mà!”

“Cố Thừa Hiên, anh nói một câu a!” Ninh Mông then thùng gấp, vội vàng cầu cứu.

“Không sai biệt lắm là được rồi a”. Cố Thừa Hiên vội vàng giải cứu.

“Cố Thừa Hiên, người cái này không có suy nghĩ, lúc này mới có mấy phút a! liền muốn đuổi người sao?” Dịch đại đội trưởng này giờ ở một bên xem kịch vui lên tiếng.

Trưởng quan cao nhất cũng lên tiếng, Cố Thừa Hiên không cách nào, chỉ đành phải đi tới, nâng cằm Ninh Mông lên, lập tức hôn xuống. Nụ hôn nóng bỏng như vậy, anh đương nhiên không muốn người khác thấy, cho nên chính là đơn giản dán vào môi của cô, mọi người lại bắt đầu không vừa ý, mỗi người một câu cứng rắn bắt buộc Cố Thừa Hiên vươn lưỡi đến tham tiền trong miệng của cô, quần quýt lấy môi của cô trần trọc mút vào, một cái hôn lãng mạn đạt tiêu chuẩn hôn sâu bị hai người diễn tả vô cùng nhuần nhuyễn.

Đợi đến khi Cố Thừa Hiên buông Ninh Mông ra, người sau thậm chí chân đứng không vững, trực tiếp ngồi phịch ở trong lòng của anh, lại đưa đến ọi người một trận cười ầm lên.

Lại một quả táo được đưa đến, Cố Thừa Hiên với tay lấy qua, nhàn nhạt nói một câu: “ta tới đi, giống nhau” liền bắt đầu thuần thục gọt vỏ quả táo.

Ninh Mông nghiêng đầu nhìn lên khuôn mặt chuyên tâm khi gọt vỏ táo của anh, một đôi tay có vết chai, có chút ngăm đen, các ngón tay không quá thon dài, vỏ trái táo treo ngược ở giữa các ngón tay. Cô lại cảm thấy giờ khắc này, đôi tay này là đôi tay đẹp nhất mà cô từng thấy, so với các ngón tay của nghệ sĩ đàn Piano còn đẹp hơn nhiều, bởi vì mười ngón tay này là của anh- người đối với cô hết mực bảo vệ và cưng chiều.

Cố Thừa Hiên đem quả táo gọt vỏ xong tách làm bốn, tự tay đút vào miệng Ninh Mông.

Cửa ải cuối cùng đã qua, Ninh Mông nhìn người đàn ông bên cạnh thở phào nhẹ nhõm.

Không biết là người nào lại đi vào bếp, trong tủ lạnh lấy ra một đồng nước đá, dùng chậu chứa, gian xảo cười nhìn Cố Thừa Hiên nói: “Trung đội trưởng, bình thường là người để cho chúng tôi ở trong bang tuyết ngập trời mà đứng tư thế hành quân; hôm nay người cũng thử qua, ôm chị dâu đứng tư thế hành quân trong chậu nước đá này!”

Lúc này còn chưa tới mùa hè, nhiệt độ rất lạnh, Ninh Mông liếc mắt nhìn thì đã bị khối nước đá áp đảo, kéo kéo Cố Thừa Hiên. So với vừa rồi biểu diễn nóng bỏng, thì trò này đúng là khó khăn hơn hẳn. Anh cởi giày, vợ, thoải mái đem Ninh Mông chặn ngang ôm lấy, không nói hai lời liền bước vào trong chậu nước đá.

Hai chân khép chặt, eo thẳng tắp, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, Cố Thừa Hiên duy trì tư thế này đứng đại khái hai mươi phút, Ninh Mông nhìn anh vẻ mặt không thay đổi, lại không ngừng lo lắng hỏi: “Như thế nào, như thế nào.....”

Cố Thừa Hiên vẫn cái tư thế kia, nhàn nhạt trả lời cô một câu: “Hoàn hảo” hoặc là “ Không có vấn đề gì”.

Lại qua mười phút, Ninh Mông thật sự là không nhịn nổi nữa, mang theo chút nước nở nhìn về Dịch đại đội trưởng cầu cứu. Dịch đại đội trưởng thấy dáng vẻ cười nghiêng ngả của mọi người, vừa liếc nhìn Ninh Mông thương hại, cuối cùng không đành lòng từ chối, quyết định nói mọi người tha cho Cố Thừa Hiên.

Nhìn thời gian cũng qua mười giờ, không còn sớm, nghĩ đến sang mai còn phải huấn luyện, Cố Thừa Hiên liền bắt đầu tiễn khách. Mọi người vẫn còn muốn trêu chọc nhưng không thể làm gì khác hơn là trở về. Người vừa đi, Ninh Mông vội vàng kéo Cố Thừa Hiên đến giường, dùng chăn bao lấy người anh, cởi áo khoác của anh mà bao lấy hai chân anh lại.

“Trùm một lát đi, không bị cảm”

Cố Thừa Hiên thở dài một tiếng, kéo cô xuống, đem cô ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng nói: “ Anh còn được, việc này còn gánh vác được.”

31. Chương 31: Có Chuyện Xảy Ra

Một đám người sau khi ầm ĩ ở phòng ngủ, giờ phút này lại vô cùng yên tĩnh, hai người trên giường ôm nhau nằm mở to mắt, cả đều ăn ý lựa chọn im lặng. Giây phút này vô cùng yên tĩnh, trong cô, trong anh, đều đang trân trọng phút giây này, tất cả đều đang hưởng thụ thứ xa xỉ.

Cố Thừa Hiên ôm đầu Ninh Mông đặt trước ngực mình, để cho cô có thể nghe được tiếng tim đập, để cho cô có thể cảm nhận được nó vì cô mà mạnh mẽ đập. Ninh Mông dựa vào lòng anh, trong lòng cũng hiếm thấy sự yên lặng, bàn tay nắm lấy bàn tay anh, ngón trỏ và ngón giữa đặt vào mạch ở tay của anh, cô nghe được nhịp tim anh đập giống như tiếng chuông lớn “tích tắc....” trong phòng khách yên tĩnh, vô cùng điềm tĩnh, dần dần có chút buồn ngủ.

Trong lúc cô chuẩn bị ngủ, Cố Thừa Hiên vẫn im lặng lại lên tiếng: “Tiểu Cửu, ngủ thiếp đi rồi à?”

“Hả?” Cô có chút mơ hồ trả lời.

“Cho tới bây giờ anh làm việc gì cũng chưa chao giờ hối hận.”

“Cái gì?”

“Không có gì, ngủ đi.” Cố Thừa Hiên nghe trong giọng nói của cô cực kỳ buồn ngủ, khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, nhẹ giọng dỗ.

Chan ngày Ninh Mông bị anh đè trên giường làm một lần, thêm buổi tối một trận âm ỉ, lúc này cảm thấy rất mệt mỏi, nghe giọng nói của anh êm ái, thâm trầm liền ngủ đi. Cố Thừa Hiên từ khi tham gia bộ đội đặc chủng đến nay, mọi giấc ngủ đều phải cảnh giác cao độ, chỉ có đêm nay, người đẹp trong lòng, kiên định ngủ, bỏ xuống tất cả dũng cảm, không phải là bộ đội đặc chủng, không phải là quân nhân kiên cường, mà chỉ còn lại là một người đàn ông bình thường mà thôi.

Trời vừa sáng, di động trong túi Ninh Mông không ngừng vang lên. Ninh Mông sau khi nghe thấy, càu nhàu kêu hai tiếng liền chui vào trong lòng ngực người bên cạnh ngủ, càng ngủ say hơn. Cố Thừa Hiên đã sớm thức dậy, lấy di động trên đầu giường, đã năm giờ, cúi đầu nhìn cô bé trong lòng, bất đắc dĩ mà có chút cứng chiều mà thở dài, đứng dậy từ trong túi của cô lấy điện thoại ra.

“Mẹ” hai chữ nhảy ra rất kịch liệt, trong lòng Cố Thừa Hiên mờ hồ có dự cảm chẳng lành, theo thói quen cau mày, bắt máy, còn chưa kịp nói ra lời nói lễ phép ân cần hỏi thăm, liền nghe mẹ vợ bên kia lo lắng kêu lên: “Tiểu Cửu, con mau trở về đi, cha con đã xảy ra chuyện!”

Cố Thừa Hiên sững sờ, lập tức hỏi: “Mẹ, là con, cha làm sao vậy?”

Rõ ràng bên kia không ngờ là anh, ngừng lại một chút, mới yếu ớt trả lời: “Cha con bị người ta tố cáo, vừa rồi có vài ngày tới mang ông đi, bây giờ ông cụ cũng biết rồi, ta sợ ông tâm tình kích động xảy ra chuyện gì, nên muốn gọi Tiểu Cửu trở về trước.”

“Là bị bắt giữ để thẩm vấn sao?” Cố Thừa Hiên vuốt mi tâm, phản xạ có điều kiện nhìn về phía người đang núp trong chăn kia.

“Ừ.....” Mẹ Ninh lên tiếng, còn nói, “Bên nhà mọi việc rất lộn xộn, đã tìm được nơi chạy, cũng không thể nói nhiều, con để cho Tiểu Cửu nhanh chóng trở về, được không?”

“Vâng, con sẽ đưa cô ấy quay về, mẹ, yên tâm đi, cha không có việc gì, để con gọi điện thoại về nhà hỏi một chút, xem cha con bên kia có thể giúp được gì hay không.” Cố Thừa Hiên một mặt an ủi bà, một mặt đã mặc xong quần áo.

Sau khi cúp điện thoại, Cố Thừa Hiên đi vào phòng tắm vẩy nước lạnh vào lòng bàn tay, vén một góc chăn lên, nhẹ nhàng áp vào mặt Ninh Mông: “Tiểu Cửu, dậy đi, mau đứng lên để về nhà nào.”

Ninh Mông la toáng lên hé khuôn mặt nhỏ nhắn ra, hừ hừ lắc lắc cơ thể, nhưng không chịu mở mắt ra, trong miệng lẩm bẩm: “Trở về nhà sao? Em mệt muốn chết, cho em ngủ thêm một chút đi.....”

“Trong nhà đã xảy ra chuyện. mau dậy đi, đừng ngủ nữa.....”

Ninh Mông vừa nghe trong nhà xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên là nghĩ đến thân thể của Ninh lão gia, giật mình ngồi dậy, hai tay run rẩy lôi kéo chăn: “Ông nội của em xảy ra chuyện gì sao?”

“Không phải.” Cố Thừa Hiên tìm quần áo của cô, sắp xếp đầu vào đó, “Là cha em đã xảy ra chuyện, trước tiên em không cần hoảng sợ, mặc quần áo tử tế, đến căn-tin chờ anh, anh gọi điện thoại cho cha để hỏi xem tình huống cụ thể như thế nào rồi sẽ đưa em về.”

Ninh Mông chưa từng nghĩ đến người cha luôn luôn cẩn thận chặt chẽ sẽ xảy ra chuyện gì, lúc này có chút không thể chấp nhận, trợn mắt nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn vào ánh mắt lo lắng của anh mới lung túng hỏi: “Ba em xảy ra chuyện gì?”

“Hiện tại anh cũng không rõ, trước tiên em thu dọn đi, ngoan ngoãn đi ăn sáng, tin tưởng anh, biết không?”

Cầm lấy quần áo anh đưa tới, cô máy móc mặc vào, đi vào phòng tắm, sau khi rửa mặt, mở cửa đi xuống lầu. Dọc đường đi, cả người giống như bị rút đi linh hồn, ánh mắt vô hồn, sững sờ, gặp người chào hỏi, mới thu ánh mắt về gật gật đầu.

Ngồi trên ghế trong căn-tin, Ninh Mông vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc là cha đã phạm phải tội gì? Trần trọc, trong đầu nhớ lại ấn tượng về cha phần lớn là khiêm khắc rắn dạy, trong trí nhớ có chút hòa thuận với cha là về mặt của ông lúc ở nhà đưa cho cô tấm chi phiếu.

Khi còn bé đọc Chung Tự Thanh bóng lưng, cô cũng không có bao nhiêu cảm giác, đến giờ phút này, giống như chính bản thân mình chưa bao giờ để ý đến bóng lưng của cha, cho dù ông đứng trước mặt mình ngăn cản mưa gió. Trong nháy mắt, cô cảm thấy mình rất đơn độc, vậy mà hai mươi năm qua bản thân mình chỉ tiếp xúc với cha rất mơ hồ.

Cố Thừa Hiên nói muốn cô tin tưởng anh, bà lúc này, ngoài lựa chọn tin tưởng, cô cũng không còn biện pháp nào. Vừa nghĩ đến khuôn mặt Cố Thừa Hiên, Ninh Mông lại bắt đầu cảm thấy vô cùng may mắn, ít nhất, bây giờ, không phải ở một mình, ít nhất, còn có một người để dựa vào....

Cố Thừa Hiên gọi điện cho Cố Trường Tân, sau khi nghe xong, có chút trầm tư, nói: “Xem ra chuyện này là có người mật báo lên tỉnh, nếu không thì nhìn vào danh tiếng của Ninh lão gia, trong thành phố cơ bản là không có ai dám động vào Ninh gia.”

“Nếu ở trên tỉnh mà nói, cha không có nghe phong phanh gì sao?”

“Phản Tham bên kia làm việc không phải qua bên chúng ta.... Phản Tham mới nhận chức Cục trưởng không phải là người ở đây, hẳn là không hiểu rõ tình hình Ninh gia, mà còn rất rõ ràng, người trình báo nếu không phải thông qua thủ tục, khẳng định là hiểu rõ mười phần nội tình Ninh gia quan hệ của Ninh gia và chúng ta mọi người đều biết, bên kia đề phòng cha là chuyện đương nhiên....”

“Vậy thì, có biện pháp không?”

“Cha sẽ lợi dụng thỏa đáng một số người, nhưng mà.... Nếu như.... Lão Ninh ông ấy thật sự làm, như vậy.... Thừa Hiên, con nên biết lập trường và cách thực hiện của Cố gia.”

“Ba....” Trong lòng Cố Thừa Hiên cả kinh, nhưng cảm thấy Cố Trường Tân nói cũng có lý, từ trước đến nay Cố gia luôn coi trọng liêm minh thanh khiết, nếu thật sự Ninh Trí Văn nhận hối lộ, như vậy Cố gia sẽ không vì quan hệ mà thiên vị, nghĩ đến đây, anh đề huyệt Thái dương biểu lộ rõ ràng quan điểm của mình, “Mặc kệ kết quả là gì, con hi vọng mọi người không có thành kiến với Tiểu Cửu, cho dù thế nào, từ đầu đến cuối cô ấy đều là vợ của con.”

“Đó là đương nhiên.”

Có được sự đảm bảo này, Cố Thừa Hiên mới thở ra một hơi, cúp điện thoại, chạy đến căn-tin, vừa bước vào cửa, chỉ thấy cô ngồi chỗ đó ngẩn người. Đi đến lấy đồ ăn sáng, anh mới đến ngồi đối diện trước mặt cô.

“Cũng đừng suy nghĩ gì nữa, trước tiên ăn sáng đi đã.” Cố Thừa Hiên đem bữa sáng đẩy đến trước mặt cô, “Bây giờ mới bắt đầu làm bữa sáng, cũng không có nôi, em chịu khó ngồi đây, đợt lát nữa trên đường đi anh mua cho em.”

“Vâng.” Ninh Mông nhu thuận trả lời, cầm lấy bánh bao bắt đầu ăn.

Tốc độ ăn cơm của Cố Thừa Hiên nhanh hơn cô nhiều, lúc anh ăn xong lau miệng, cô mới ăn được một nửa, anh cũng không vội vàng thúc giục, chỉ kiên nhẫn ngồi nhìn cô ăn cháo, chậm rãi nói, giống như là nói chuyện phiếm bình thường: “Trước tiên không cần hoảng sợ, lát nữa chúng ta đi xin phép, để xem anh có thể đưa em về nhà hay không, nếu thật sự không được, anh đưa em về rồi quay trở lại.”

“Ừ,” Ninh Mông gật đầu, một lúc sau, mới ngẩng đầu lên, hỏi, “Ba em sẽ không có chuyện gì chứ?”

Cố Thừa Hiên nhìn thấy trong mắt cô là sự cần xin và chờ đợi, một chút đau lòng tràn vào trái tim anh, cách chiếc bàn vươn tay ra sờ tóc cô, mang theo chút an ủi cười: “Không phải sợ.....Anh sẽ nuôi em.....”

“Em không muốn để cho anh nuôi em.....” Nước mắt Ninh Mông lập tức tràn ra, lách cách rơi xuống mặt bàn, “Em nghĩ em muốn ba nuôi em.....”

Cố Thừa Hiên thở dài một tiếng, dùng mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt cô.

“Cố Thừa Hiên, có phải nhà anh rất có thể lực?” Ninh Mông khảy cháo trong chén, có chút thờ ơ hỏi.

“Ừ, anh đã gọi cho ba anh.” Cố Thừa Hiên lấy điện thoại ra xem thời gian, nói tiếp, “Em ăn tiếp đi, anh đến văn phòng tìm Đại đội trưởng xin phép.”

“Ừ.”

Cố Thừa Hiên không có nói rõ nguyên nhân, chỉ là bên Ninh gia có chút chuyện xảy ra, muốn đưa Ninh Mông trở về. Dịch Đại đội trưởng thở ra một vòng khói, có chút bất mãn nói: “Gần đây cậu xin phép rất nhiều đó.”

“Việc này không có biện pháp sao?” Anh bất đắc dĩ cười khổ, “Lão Dịch, có phải sau khi anh kết hôn với chị dâu anh cảm thấy mình có phần hèn nhát hay không?”

“Có ý gì?” Dịch Đại đội trưởng nguy hiểm nheo ánh mắt hỏi ngược lại.

Cố Thừa Hiên nhún vai, đặt mông ngồi xuống ghế dựa, có chút mệt mỏi đề mi tâm: “Không thể đáp ứng với cô ấy nhiều chuyện, theo quân chính là ý của cô ấy, nơi này có bao nhiêu thuận lợi chứ? Vào thành phố mua đồ thì phải mất mấy giờ đường núi, bây giờ cha cô ấy xảy ra chuyện, tôi không còn biện pháp nào, cô ấy nói chỉ muốn lúc này ở bên cạnh cha, tôi liền cảm thấy rất khó chịu.”

“Cố Thừa Hiên, gần đây cảm xúc của cậu không được tốt, nên điều chỉnh lại một chút rồi.” Dịch Đại đội trưởng dụi tàn thuốc vỏ vai anh, “Ăn dấm chua với ông cụ sao?”

Ánh mắt Cố Thừa Hiên có chút buồn ngủ lại có chút thất vọng, nhắm chặt mắt, lại mở ra, không phục lại vẻ sắc bén trước kia: “Nhanh chóng phê duyệt cho tôi đi, có chuyện gì khi tôi trở lại rồi nói sau.”

“Quả nhiên có vợ liền coi vợ là tất cả rồi....” Dịch Đại đội trưởng nghiêng răng nghiêng lợi mà đồng ý.

32. Chương 32: Trương Phu

Cố Thừa Hiên lúc trở lại căn tin, cũng là lúc binh lính sau khi tập thể dục xong trở về ăn sáng, Ninh Mông ngồi giữa những màu áo màu xanh, có chút nôn nóng hướng về phía cửa chính, cho đến khi thấy Cố Thừa Hiên xuất hiện thì mới thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh đến trước mặt anh, không yên tâm hỏi: “ Xin nghỉ được rồi sao?”.

“Ừ”, Cố Thừa Hiên gật đầu, nhìn hốc mắt của cô ửng đỏ, Cố Thừa Hiên trước giờ chưa từng đau lòng, chưa từng có suy tư lại vì hốc mắt ửng đỏ kia mà đau lòng. Anh nâng tay vỗ nhẹ vào má cô: “Không cần mang theo quần áo, chúng ta về nhà xem ông nội của em thế nào,tin tức của ba em chắc trễ nhất ngày mai sẽ biết”.

Ninh Mông nắm chặt tay anh, như là khi trôi dạt trên biển thì người ta sẽ tìm cách bám víu vào một khúc cây, không dám buông lỏng, bởi vì sợ một khi buông tay sẽ mất đi cơ hội sống sót, tuyệt vọng là điều đáng sợ nhất.

Cố Thừa Hiên cảm thấy được sự sợ hãi của cô, vì thế ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve miệng cô, trấn an cô. Lúc hai người đi đến cửa, đã có người đứng đợi sẵn, nói là được Dịch đại đội trưởng phân phó, đưa chị dâu về nhà.

Cố Thừa Hiên gật đầu, thuận thực ngồi xổm xuống trước mặt Ninh Mông: “Lên lưng anh”.

Hai giờ đường núi, ba người đều im lặng. Ninh Mông rõ ràng cảm thấy rất mệt, đầu thì đau, nhưng lại không có chút nào buồn ngủ. Nằm trên lưng Cố Thừa Hiên, nghe hơi thở của anh vì công cô mà đi một đoạn đường dài có chút rối loạn, trong lòng cô đau xót, liền áp mặt vào khuôn mặt thô ráp của anh, nước mắt lại chảy xuống.

Cố Thừa Hiên đầu tiên là cảm thấy cổ có cảm giác ấm nóng của da thịt cô, nhưng sau đó lại cảm nhận được những giọt nước mắt của cô. Hai người từ lúc quen biết đến bây giờ, số lần thấy Ninh Mông khóc không ít, nhưng lần sau luôn làm anh đau lòng hơn lần trước. Tiểu Lý- người được Dịch đại đội trưởng phái đến đang im lặng đi bên cạnh, chỉ thấy đột nhiên Cố Thừa Hiên đứng sững lại ở ven đường.

“Trung đội trưởng.....”

“Người đi trước, ta nghỉ một lát, lập tức sẽ bắt kịp”.

“Rõ”. Tuy rằng nghi ngờ, nhưng thấy Ninh Mông vì đầu không nói, Cố Thừa Hiên lại một mặt thâm trầm, anh cũng không dám hỏi nhiều.

Đội tiểu Lý đi xa, Cố Thừa Hiên mới đặt Ninh Mông ngồi xuống một tảng đá lớn ven đường, nâng tay lau những giọt nước mắt trên mặt cô: “Sao lại khóc? Sao mà giống trẻ con vậy!”

“Cố Thừa Hiên, em sợ”, Ninh Mông cúi đầu: “Em sợ ba em sẽ không được như trước nữa.....Nếu ba em thật sự làm những việc đó thì làm sao bây giờ?”

“Có việc gì phải sợ?” Cố Thừa Hiên trừng mắt quát: “Em không tin tưởng ba em sao?”

“Dạ?”

“Nếu ngay cả em là con cũng không tin ba mình, thì người ngoài làm sao có thể tin ba em trong sạch được?”. Cố Thừa Hiên thấy cô như vậy, trong lòng có chút chán nản, động tác thô lỗ, không nói lời nào liền kéo cô ôm vào trong lòng: “Hai ngày này em cái gì cũng không cần lo đến, chỉ cần vui vẻ ở nhà cùng ông nội, ngoan ngoãn mà nghe lời, mọi chuyện để anh lo”.

“Dạ”. Ninh Mông tận lực mà thả lỏng thân thể, tựa đầu vào ngực anh, vươn tay ôm lấy eo anh, giọng nói vì mới khóc mà mang theo giọng mũi: “Cố Thừa Hiên, em thực sự cảm thấy anh rất tốt, tuy rằng anh đối với em không có chút nào kiên nhẫn. Nhưng mỗi lần em gặp khó khăn, anh nhất định luôn đứng về phía em, giúp đỡ em.... Kỳ thực, đại khái, có lẽ, gả cho anh, em không hối hận....”

“Hả? Không kiên nhẫn?” Cố Thừa Hiên nghe xong thì cảm thấy có chút buồn cười. Chẳng lẽ cô không biết anh đối với cô là dùng hết mười phần kiên nhẫn. Cho nên anh- người ghét nơi đông đúc mới đưa cô vào bệnh viện, cho nên mới vì cô mà mạo hiểm tiết lộ thân phận quyết đi cứu cô, cho nên mới sẽ như vậy sẵn sàng với một nữ nhân, cho nên mới vì chiều theo sở thích của cô mà từng bước từng bước thay đổi bản thân.

“Tiểu Cửu, em có biết không, anh đối với em là kiên nhẫn, và kiên nhẫn này là không có thời hạn!!!”

Hai người lúc đi vào khu nhà ở của Ninh gia thì gặp Tần Vũ Linh từ nhà cô bước ra, người sau vừa thấy hai người đối diện nắm tay nhau, trong mắt xẹt qua một tia oán hận, khóe miệng lạnh lùng cười, giọng nói chế giễu nói: “A, hai vợ chồng về thăm nhà à?Ninh Tiểu Cửu, người đúng là một người con hiếu thảo a, mới cưới ba ngày đã chạy về nhà mẹ đẻ”.

Ninh Mông thấy Tần Vũ Linh dùng một ánh mắt khinh thường và khinh bỉ mà nhìn chằm chằm mình, trong lòng lạnh lùng cười, cô luôn biết cách để đả kích Tần Vũ Linh. Thay đổi nét mặt tươi cười, cô nắm tay Cố Thừa Hiên lắc lắc nói: “Vũ Linh tỷ, em cùng Cố Thừa Hiên trở về thăm ông nội, bà nội cùng cha mẹ nha, chị đây là muốn đi ra ngoài sao? Lại đi xem mắt nữa sao?”

Biểu cảm của Tần Vũ Linh không tức giận như Ninh Mông dự tính, ngược lại là cười đến vui vẻ, môi đỏ mọng khe hở, nhìn Ninh Mông mỉm cười nói: “Ba người không phải là đang bị tạm giam sao? Có hay không nhận hối lộ của người khác?”

“Phong thủy luôn thay đổi, kế tiếp là ai cũng không biết trước.....Hay là.....có cảm giác muốn nhắc nhở một chút: Tần thúc thúc cũng phải cẩn thận rồi....” Ninh Mông nghe Tần Vũ Linh nói như vậy, tức giận đến chết, rất nhanh đáp trả.

Cố Thừa Hiên đứng kế bên nghe được Tần Vũ Linh nói những lời này , thì liền đắm chiêu suy nghĩ, đánh giá. Nói như vậy, chung quy việc này đang được điều tra bí mật, ngoại trừ người trong nhà ra thì không ai biết, Ninh gia tuyệt đối sẽ không ngu ngốc đến nói chuyện Ninh Trí Văn bị bắt, như vậy làm sao Tần Vũ Linh biết được tin này?

“Tần tiểu thư giống như biết rất rõ chuyện của Ninh gia? Cố Thừa Hiên hỏi

“Chuyện nhà của Ninh Tiểu Cửu, ta có thể không quan tâm sao?” Tần Vũ Linh rất nhanh liếc mắt nhìn Cố Thừa Hiên, vừa cười vừa nói: “Cho dù thế nào, chúng ta trước kia cũng từng thân như tử muội!”

Ninh Mông thấy Cố Thừa Hiên không giúp mình, có chút không vui, lôi kéo anh vào nhà. Vừa đến tầng hai, chợt nghe Cố Thừa Hiên nhỏ giọng hỏi: “Cô ta thường xuyên vào ra nhà của em?”

“Anh là có ý gì?” Ninh Mông sắc mặt không thể nào đẹp mắt, không nhìn mặt anh, mặt trầm xuống hỏi.

“Cô ta làm sao biết ba em bị điều tra?” Cố Thừa Hiên biết vì sao cô không vui, bắt đắc dĩ mà cười cười, đi về phía trước, một lần nữa dắt tay cô, nghi hoặc hỏi: “Lúc ba em bị bắt đi, cô ta không có mặt. Như vậy chỉ có một khả năng....”

“Là cô ta?” Ninh Mông suýt nữa hét lên, bị Cố Thừa Hiên ngăn lại, lại có chút khó có thể tin nói: “Không phải vậy sao, cô ta rõ ràng là hận đến mức muốn em chết, thì chắc cũng sẽ hận ba em như vậy.”

“Anh cũng chỉ là suy đoán thôi, chưa xác định được”. Cố Thừa Hiên kéo cô lên lầu, đứng ngoài cửa vẫn không quên dặn dò: “Lát nữa đi vào phải giữ bí mật, cụ thể chờ anh nghĩ ra cách đối phó”.

“Dạ”. Ninh Mông gật đầu, móc chìa khóa trong túi ra, mở cửa sau đó thay dép, kêu một tiếng, mới nhìn đến bà nội run rẩy từ trong phòng đi ra. Cô thấy vậy, chạy nhanh tiến đến đỡ bà, ôn nhu hỏi: “Bà nội, những người khác đi đâu rồi?”

“Mẹ người chạy đi lo việc ba người, a di biết hai đứa hôm nay về đang đi mua thêm đồ ăn, ông nội đang ngủ”.

“Ông nội không có việc gì chứ?”

“Ai....Con nói cái này là gọi là chuyện gì chứ?” Ninh bà nội vỗ vỗ mu bàn tay cháu gái thở dài: “Ba con rõ ràng là bị vu oan, ai lại làm việc thiếu đạo đức như vậy a? Nín chặt chuyện này đi tố cáo....Tiểu Cửu a, con không biết ngày đó làm ta sợ muốn chết, vài người gõ cửa tiến vào, đã nói cho ba con đi theo họ, ông nội con thiếu chút nữa là tắt thở”.

“Bà nội yên tâm đi, ba con sẽ không làm những việc như vậy, việc này không che giấu được, trắng không thể biến thành đen được. Bà cùng ông nội không cần lo lắng, lần này có Thừa Hiên về cùng, anh ta sẽ giúp chúng ta một tay”. Ninh Mông không ngừng trấn an bà nội, kỳ thực trong lòng cô cũng vô cùng bất an.

“Thừa Hiên....Trong khoảng thời gian này thật là làm phiền con”. Ninh bà nội hướng Cố Thừa Hiên nói.

“Hắn là....” Cố Thừa Hiên vuốt cằm, “Bà nội, con đi trước, con muốn gọi điện thoại cho ba con”.

Đợi Cố Thừa Hiên vào trong phòng của Ninh Mông, bà nội mới kéo Ninh Mông nói: “Tiểu Cửu, nghe ông nội con nói, nhà của Thừa Hiên rất có quyền thế, con có thể nói nó giúp gia đình mình một chút không?”

Ninh Mông gật đầu, đỡ bà nội trở về phòng, sau đó cắn cắn môi, dường như hạ quyết tâm trở về phòng của mình. Lúc cô đi vào, Cố Thừa Hiên vừa nói chuyện điện thoại xong, cô chậm rãi tới gần anh, không có gì phòng bị, anh bị cô ôm cổ.

“Tiểu Cửu, buông ra”. Cố Thừa Hiên cảm giác được thân cô run run, trầm giọng nhắm mắt nói.

“Em không....” Ninh Mông như là cố ý đối nghịch, càng dùng sức ôm anh, “ Cố Thừa Hiên, anh giúp ba em được không? Em van cầu anh, giúp ba, anh muốn cái gì em đều có thể cho anh....”

Cố Thừa Hiên nghe cô nói vậy, trong nháy mắt tâm trạng liền lạnh xuống, dùng sức kéo cô ra, nắm chặt vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô lạnh lùng nói: “ Anh là chồng của em!”

Anh là chồng của em, cho nên người nhà của em cũng là người nhà của anh, anh sẽ giúp ba chúng ta, không cần em dùng đến cái gì để mà đền đáp, bởi vì việc này không phải là giao dịch, việc này là vì bởi anh yêu em.

Ninh Mông lại hiểu lầm ý tứ trong câu nói của anh, đầu tiên là sững sốt, sau đó đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Em biết”. Sau đó bắt đầu cởi quần áo của mình.

Cố Thừa Hiên đề tay cô lại, trong mắt tràn đầy lửa giận, cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Ồ trong lòng em, anh chính là loại người này sao? Ninh Tiểu Cửu, em nghe cho rõ, anh sẽ giúp ba em, vì em là vợ của anh, nên ba của em cũng chính là ba của anh. Em đã hiểu rõ hay chưa?”

Ninh Mông động tác dừng lại, môi dưới bị răng cắn trở nên trắng, khoảnh khắc, mới vô lực mà buông tay xuống nói: “Em vừa rồi nghe thấy anh nói chuyện điện thoại, anh nói anh sẽ không bao che”.

“Nếu ba em thật sự phạm tội, cho dù anh cố ý bao che, cuối cùng mọi việc cũng sẽ bị bại lộ”. Cố Thừa Hiên kéo cô đến mép giường ngồi xuống, “Tiểu Cửu, em tin tưởng anh, anh sẽ cố hết sức, chỉ cần ba em trong sạch, em cũng hiểu lập trường của anh, anh là một quân nhân....”

Ninh Mông thở dài, liềm mạng nhịn xuống giọt nước mắt: “Xin lỗi, là em quá ngây thơ”.

Cố Thừa Hiên vươn cánh tay, đem nữ nhân bé bỏng ôm vào trong lòng, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, chậm rãi mà cạo: “Tiểu Cửu, nếu ba em thật sự có chuyện.....Anh cũng sẽ là chồng của em, sẽ lo lắng, chăm sóc cho em cả đời, việc này anh tận tâm làm được”.

Ánh mắt Ninh Mông ướt sũng, run run rời đến môi của anh, đem môi của mình đặt lên, khóc nức nở nói: “Cố Thừa Hiên, không cho anh không cần em.....Cũng không cho phép mặc kệ người nhà của em!”

“Anh sẽ không”. Anh nhận lời, “Em nếu không rời bỏ anh, thì anh cũng không bao giờ bỏ em”

33. Chương 33: Hi Vọng

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Cố Thừa Hiên liên lạc với bạn cũ của Cố Trường Tân tại thành phố N, chuyện này vì cố giảm bớt sự can thiệp, bên thành phố N cũng không có biện pháp. Lúc giữa trưa, mẹ Ninh về đến nhà, vội vàng ăn cơm trưa, dặn dò Ninh Mông trông nhà cho tốt, đang chuẩn bị ra ngoài, nhưng Cố Thừa Hiên lại ngăn cản.

“Mẹ....Trong lúc quan trọng nhất mẹ ra ngoài tìm người giúp, có lẽ không ai vội giúp, nói không chừng còn bị người ta bắt chẹt. Mẹ và Tiểu Cửu ở nhà chờ tin tức, con đi hỏi thăm ba con xem, xem có biện pháp nào không, có một số việc trong điện thoại không thể nào nói rõ được.”

Ninh lão gia cũng đồng ý với cách làm của Cố Thừa Hiên, để mọi người yên lặng ở nhà theo dõi. Ninh Mông kéo Cố Thừa Hiên về phòng, quỳ gối trên sàn tìm rất lâu, từ dưới gầm giường lấy ra một hộp sắt, tìm một cái khăn lau sơ lớp bụi bám trên mặt, từ bên trong lấy ra một chiếc thẻ, đưa cho Cố Thừa Hiên: “Chiếc thẻ này bắt đầu làm từ lúc em viết tiểu thuyết, bên trong là tiền nhuận bút và để dành tiền tiêu vặt của những năm gần đây, vốn định để sau này mua nhà chuyển ra ở riêng.....Anh cầm theo đi, đến mời những người ở tỉnh bộ ăn cơm dù sao cũng phải dùng đến tiền.”

Trong giây phút đó Cố Thừa Hiên dường như phát hiện ra, cô gái trước mắt đã đã thay đổi, cái đó gọi là trưởng thành cuối cùng là phá kén mà thoát ra, biến hóa thành bướm rồi.

“Tiểu Cửu, tiền bạc thì em cứ giữ lấy, anh đi tìm ba thì làm sao lại tốn tiền? Huống chi, tiền lương của anh cũng chưa dùng đến, cũng có gửi ngân hàng nữa..... Em suy nghĩ dành dụm để mua nhà, vậy thì cứ tiếp tục dành dụm.” Cố Thừa Hiên xoa xoa tóc cô, nở nụ cười an ủi, “Thật sự anh muốn đợi đến lúc ba trở về, ông ấy sẽ rất vui mừng khi thấy em bây giờ.”

Nhìn cô một lúc, Cố Thừa Hiên lái xe đi đến tỉnh bộ, sau đó trực tiếp đi đến văn phòng. Ở đại sảnh không có ai biết anh, nhưng thấy toàn thân anh là bộ quân phục màu xanh, cũng không dám ngăn cản. Thư ký của Cố Trường Tân đương nhiên là biết anh, lúc nhìn thấy anh xuất hiện tại văn phòng, có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, đứng lên chào, kính cẩn nói: “Bí thư Cố đang họp.... Anh ngồi đợi một lát?”

Cố Thừa Hiên gật đầu, vào nơi tiếp đón, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Ninh Mông.

“Anh đã đến.”

“Vâng, anh cẩn thận một chút, chờ tin của anh.”

“Ừ.”

Chỉ ba câu đối thoại đơn giản, không có bất kì ngôn ngữ hoa mỹ nào, nhưng Cố Thừa Hiên có thể tưởng tượng ra đầu bên kia điện thoại, bộ dạng cô đang nhú mày căn môi. Trong lòng không khỏi có chút rung động, ngày ấy đưa bó hoa trên tay lại cho cô, đúng là rất may mắn, vậy mà sau này hai người trở thành vợ chồng, sau này hô hấp tương cận, nhịp tim tương liên.

“Trước tiên đi vào văn phòng nói chuyện.” Cố Trường Tân vừa nhìn thấy Cố Thừa Hiên, vẻ mặt không khác gì so với vẻ mặt thư kí ban nãy.

Cố Thừa Hiên nhìn thoáng phía sau ông, thấy một người đi giày tây tò mò nhìn mình, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng cũng không nói gì thêm, gật đầu đi theo. Cố Trường Tân dặn thư ký mang nước trà vào, không xử lý chuyện của mình trước, ngược lại lại hỏi anh trước.

“Làm sao trở về mà cũng không nói trước một tiếng?” Cố Trường Tân mở văn kiện trên bàn, giống như vô tình nói, “Tôi có về nhà ăn cơm không? Để ba bảo mẹ tan làm sớm về nhà chuẩn bị.”

“Lát nữa chúng con còn phải trở về thành phố N, Tiểu Cửu đang chờ.” Anh đồng ý với cô, sớm mang tin tức trở về.

“Thật là có vợ liền quên cha mẹ rồi.” Cố Trường Tân lắc đầu cười, nhìn về hướng mấy người đang ngồi trên ghế sofa bĩu mọi tức giận, lại nhìn về phía Cố Thừa Hiên giới thiệu, “Đây là một vài đồng nghiệp của ta ở văn phòng, cũng coi như là chú bác thôi.”

Cố Thừa Hiên vốn là không giỏi giao thiệp với người khác, lúc này Cố Trường Tân giới thiệu người trên quan trường cho anh, dĩ nhiên là không vui rồi, nhưng ngại vì vấn đề lễ phép, anh chỉ thoáng gật đầu, xem như là chào hỏi.

“Vị này là con trai của Bí thư Cố sao?” Có người cười nói, “Đúng là rất tuấn tú lịch sự (Tướng mạo tuấn tú + phong cách lịch sự), là sĩ quan sao?”

“Vâng.” Cố Thừa Hiên gật đầu, lát sau quay đầu lại hỏi, “Con noi1c huyện với một mình ba được không?”

“Con muốn nói đến chuyện của ba Tiểu Cửu phải không?” Cố Trường Tân không hề cố kị mà nói ra, “Thừa Hiên, ông ấy là thông gia của ta, theo lý thuyết mà nói thì gặp chuyện khó khăn ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn, chỉ là chuyện này rất nhạy cảm, cho nên..... Ta hi vọng con không nên trách ta.....”

“Ba có lập trường của ba, con không ép buộc, nếu chuyện này ba không giúp được, con sẽ tự mình nghĩ cách. Tiểu Cửu còn đang đợi tin của con, con về trước, ba nói với mẹ một tiếng, đợi mọi việc xong xuôi, con sẽ đưa Tiểu Cửu đến gặp mẹ.” Cố Thừa Hiên không rõ tại sao mà thái độ của cha mình bây giờ lại khó có thể dàn xếp, nhưng việc đã đi đến nước này, anh cũng chỉ có thể tìm cách khác.

Cố Trường Tân không có ý giữ lại, ngược lại người đàn ông đang ngồi đăm chiêu kia lại mở miệng: “Bí thư Cố, là về chuyện của Thị trưởng Ninh sao?”

Bước chân Cố Thừa Hiên chợt dừng lại, đứng một chỗ không hề động, Cố Trường Tân ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái, khóe miệng hiện lên nụ cười hài lòng, cúi đầu thu lại cảm xúc, lại ngẩng đầu, lại là bộ dạng bình tĩnh: “Trưởng phòng Lâm cũng biết việc này sao?”

Lăn lộn trong chốn quan trường đều là những người tinh anh, làm sao có thể không thể nhìn thấy được ý tứ trong lời nói của Cố Trường Tân, đối phương hiểu rõ nên cười cười, trên mặt tràn đầy vẻ mặt nịnh nọt, mở miệng trả lời nhưng lại muốn khoe khoang: “Anh vợ nhà tôi cũng làm bên phòng chống tham nhũng, tôi qua cũng có nghe anh ấy nói qua. Chỉ là.... Hiện tại không có chứng cứ gì, Thị trưởng Ninh cũng không thừa nhận, mà còn những chứng cứ điều tra dường như đều có lợi cho Thị trưởng Ninh.”

Đối phương nói đến đó rồi dừng lại, Cố Thừa Hiên nghe thấy thế cũng yên lòng, anh và Cố Trường Tân cùng nhau trao đổi ánh mắt vài lần, hơi gật đầu. Lúc sau ông lập tức cười cười mời: “Không biết tối nay Trường phong Lâm có rảnh hay không, hai ta tụ họp một chút?”

“Bí thư Cố quá khách khí rồi,” người nọ đan hai tay vào nhau, không ngừng xoa xoa, trên mặt nở nụ cười, “Sao có thể để cho Bí thư Cố tốn kém được chứ? Tối nay vẫn là mời Bí thư Cố và Cố thiếu đến làm khách.....”

“Tình huống bây giờ chỉ sợ.....” Cố Trường Tân lộ ra vẻ mặt khó xử.

“Sợ cái gì? Bữa ăn gia đình bình thường mà thôi!” Người nọ nhấn mạnh hai chữ “gia đình”, Cố Trường Tân không cần phải nói giọng trịnh trọng như ngày thường, cho dù quanh năm ở trong doanh trại nhưng Cố Thừa Hiên cũng hiểu rõ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bữa ăn “gia đình” đêm nay sẽ xuất hiện một người “thông gia” xử lý việc của Ninh Trí Văn.

Cố Thừa Hiên sau khi nói lời cảm ơn, quay về nhà, sau khi tắm xong, nằm trên giường gọi điện thoại cho Ninh Mông. “Tút tut.....” âm thanh này chỉ vang lên vài giây, đối phương đã bắt máy, có lẽ là vẫn cầm điện thoại bên người. Trong lòng hiểu rõ sự việc, giọng điệu Cố Thừa Hiên cũng có chút dịu đi: “Này....Tiểu Cửu, em không cần lo lắng, bên này đã liên hệ được với người phụ trách việc này, có lẽ đêm nay sẽ gặp mặt, đến lúc đó anh sẽ nói chuyện của ba em.”

Ninh Mông vừa nghe xong thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận hỏi vài câu, lại nói đến nghi của mình khi hôm nay gặp Tần Mặc ở trong khu nhà: “Chao ôi, hôm nay trong khu nhà em gặp Tần Mặc, giống như đang cãi nhau với Tần Vũ Linh, cách xa quá, em nghe cũng không rõ lắm, chỉ mơ hồ nghe được anh ta nói cái gì, chuyện này sẽ liên lụy đến chú Tần gì gì đó, nhưng lại nghe thấy Tần Vũ Linh nói cái gì mà chú Tần ngầm đồng ý. Anh nói xem có phải bên trong còn có ẩn tình gì không?”

“Bí thư Tần là ngầm đồng ý?” Khóe mắt Cố Thừa Hiên khẽ giật giật, từ trên giường ngồi dậy, rờ khóe mắt, hỏi: “Ba em và Bí thư Tần có xích mích gì trong công việc sao?”

“Em cũng không rõ lắm, em luôn không để ý đến công việc của ông.” Ninh Mông trầm tư một chút, khẽ hô lên một tiếng, “Chẳng lẽ ý của anh là Bí thư Tần muốn mượn chuyện này chèn ép ba em?”

“Bây giờ thì không thể nói chính xác được,” Cố Thừa Hiên suy nghĩ một chút, hỏi, “Em có thể giúp anh một tay để hiểu rõ chuyện này không? Nếu thật sự là như vậy, anh ở bên này làm việc cũng dễ dàng hơn.”

“Được.....Em sẽ nghĩ cách.”

“Ừ.”

“Vậy.....Cố Thừa Hiên, anh ở bên đó cũng cẩn thận một chút nha, cũng đừng vì việc này mà không nghỉ ngơi, phải tự mình chăm sóc bản thân cho tốt.” Ninh Mông cắn đầu ngón tay, trong lòng có chút không tự nhiên mà dấn dờ anh.

Cố Thừa Hiên nghe xong cười vui vẻ, trả lời “Được” mà mang theo chút hương vị sùng nịnh, bên tai vẫn là lời dặn dò và lo lắng của cô giống như một nàng dâu nhỏ, một chút ấm áp từ lòng bàn chân tỏa ra, đi đến trái tim, sau đó đi qua mạch máu, dung nhập vào trong máu, chảy đến tứ chi, toàn thân đều là cảm giác ấm áp.

Sau khi để điện thoại xuống, Ninh Mông chạy vào phòng ông nội, có lẽ công việc của ba thì mẹ và ông nội hiểu rõ nhất. Dù sao việc này cũng không thể để lộ ra, chỉ có thể nói trong nhà. Hàn huyền gần một giờ, Ninh Mông mới trở về phòng gọi điện thoại báo tình hình cho Cố Thừa Hiên. Điện thoại rất nhanh được nhận, nghe âm thanh có lẽ là đang ăn cơm tối.

“Bây giờ anh đang ăn cơm có tiện để nói chuyện không?”

“Ừ, không có việc gì, em nói đi.” Cố Thừa Hiên ra hiệu, đi đến ban công, ngăn cách với phòng ăn ồn ào, “Ăn cơm chưa?”

“Còn chưa ăn....” Ninh Mông lâu bầu lấm bầm nói, cảm thấy bên kia điện thoại cười nhẹ, ho khan hai tiếng bất tri bất giác làm nũng, nghiêm mặt nói, “Em đi hỏi chuyện kia, nghe mẹ nói vào năm đó, ba và chú Tần từng có tranh chấp rất lớn, vì thế ba thường nói với mẹ làm sao có thể có người không đem việc này làm

chuyện nghiêm chỉnh, vừa rồi ông nội ở bên cạnh cũng nói đã từng nghe ba đề cập đến chuyện này, nói có khả năng xảy ra chuyện lớn.”

“Đại lộ Tân Giang?” Cố Thừa Hiên nhíu mày, nếu anh nhớ không nhầm, từ hơn một năm trước, đoạn đường phía Bắc đại lộ Tân Giang có một đoạn ban công bị sụp xuống, may mà lúc ấy cũng không có nhiều nhân viên thương vong, về sau chuyện này cũng không làm rõ, trong mắt mọi người có lẽ nhìn ra được chuyện này được chính phủ tạo áp lực dẹp yên.

“Đúng rồi.” Ninh Mông đối với chuyện chính trị ngoắc ngoằn nghèo không hiểu rõ, chỉ đơn thuần là đem những chuyện mình nghe được kể lại cho Cố Thừa Hiên, “Còn nữa nha, mẹ em có nói có một khoảng thời gian ba em rất vội vàng, mỗi đêm về nhà chỉ ngủ có hai giờ, mẹ hỏi ông, ông giống như không bình tĩnh mà nói ‘còn không phải là do Bí thư Tần sao’, nhưng mà, cụ thể vì sao, mẹ cũng không biết.”

“Em có nhớ rõ chuyện này xảy ra vào lúc nào không?”

“Cái này em nhớ rõ, bởi vì khoảng thời gian đó ông có rất ít thời gian quán lý em, em chạy đến nhà chị họ, là tháng mười một năm ngoái.”

Cố Thừa Hiên nhanh chóng nhớ lại xem tháng mười một năm ngoái có xảy ra chuyện gì hay không, ai ngờ âm thanh của Cố Trường Tân truyền đến, anh chỉ vội vàng nói hai câu liền cúp điện thoại.

34. Chương 34: Phản Kích

Khi Cố Thừa Hiên trở lại phòng ăn, vị Trưởng phòng Lâm kia đang hăng hái mời rượu Cố Trường Tân, Cố Thừa Hiên đi đến, chỉ tùy ý nói: “Bây giờ uống rượu không sợ về nhà mẹ con chém ba sao?”

Trưởng phòng Lâm liền dừng tay, chỉ thấy Cố Trường Tân cười bất đắc dĩ mà trả lời: “Làm sao mà không sợ chứ? Cũng bị chém nhiều lần quá rồi....Chỉ là lần này đích thân Trưởng phòng Lâm rót rượu nên muốn uống, chỉ là, có phải lát nữa con phải quay về thành phố N không? Uống ít thôi, gần đây kiểm tra nồng độ cồn rất nghiêm, cha nghĩ, cả người con toàn mùi rượu mà quay về, nhất định là Tiểu Cửu sẽ không vui.”

“Cũng được.....” Cố Thừa Hiên nhàn nhạt cười, khiến ọi người ngồi ở đây đều nổi da gà khi nhìn thấy vẻ mặt vui sướng và thỏa mãn của anh, “Tiểu Cửu so với mẹ con, dịu dàng ơn rất nhiều....”

Về mặt Cố Trường Tân là đồng ý, cười lên ha hả. Trưởng phòng Lâm ngồi một bên tận dụng mọi chuyện muốn có đề tài để gia nhập, giữa bọn họ ngoài chuyện công việc nhà nước ra thì cũng chỉ còn chuyện của Ninh Trí Văn, mà trong miệng bọn họ thì Tiểu Cửu là đề tài tự nhiên để dẫn vào.

“Nói đến con dâu Bí thư Cố, tôi cũng từng gặp mặt một lần.” Trưởng phòng Lâm kêu anh vợ của mình rót rượu, quay đầu nói với Cố Trường Tân chuyện này.

“Hà?”

“Khi đó chúng tôi đến thành phố N điều tra nghiên cứu, sau khi cùng nhau ăn cơm, trong bữa ăn có một cô gái xông vào lôi kéo Thị trưởng Ninh muốn lấy chìa khóa xe và tiền thuê xe, không nghĩ đến bây giờ lại chính là con dâu của Bí thư Cố.”

Cố Trường Tân cong ngón trở chọc chọc vào cái bàn, nhớ tới lúc gặp Ninh Mông trong hôn lễ của Cố Trạch Vũ, bộ dáng cô lạnh chanh lấu tấu mà đi vào trong lòng con trai mình, rất xúc động nói: “Lần đầu tiên tôi gặp nha đầu kia cũng không nghĩ đến cô bé đó sẽ gả cho Thừa Hiên....Chỉ là.....Một cô gái tốt như vậy, không hiểu nổi sau khi biết được chuyện của cha mình thì đã bị đả kích thành như thế nào nữa?”

Cố Thừa Hiên đang chuẩn bị tiếp lời, có một vị ở cực chống tham nhũng này giờ không nói chuyện tiếp lời: “Thực ra cũng không nghiêm trọng như thế, trường hợp của Thị trưởng Ninh cơ bản là có thể thấy là bị vu oan rồi.”

“Vu oan?” Cố Thừa Hiên quay đầu, trong mắt cũng không kinh ngạc, cực kì bình tĩnh hỏi, “Vậy xin hỏi khi nào thì có thể kết thúc? Mỗi ngày Tiểu Cửu đều ở trước mặt tôi nhắc đến.....”

Người nọ có vẻ mặt giống như ‘tôi hiểu cảm giác này’, cười nhạt, nói: “Chuyện này có lẽ là đến ngày kia.....Còn một chút công việc sau đó, vấn đề trước mắt là tìm không ra người vu oan mà thôi.”

“Nếu thật sự tìm ra người vu oan, có hậu quả gì không?”

“Căn cứ ‘Hình pháp’ điều 43 quy định, tội phạm vu cáo hãm hại, tù có thời hạn ba năm trở xuống, hoặc là quản chế; nếu gây ra hậu quả nghiêm trọng, tù có thời hạn từ ba đến mười năm. Nhân viên công tác nhà nước phạm tội, xử phạt nặng.”

Cố Thừa Hiên gật đầu, sau một hồi cân nhắc, nói ra một câu bóng gió: “Chuyện đại lộ Tân Giang xảy ra vào tháng mười một năm ngoái cũng không hề đơn giản....”

“Đại lộ Tân Giang?” Trưởng phòng Lâm nghi ngờ nói tiếp, “Là sự kiện sụp xuống lần đó sao? Kết quả điều tra cuối cùng không phải là do mấy ngày mưa to liên tiếp sao?”

“Làm gì có mưa to nào, mà tất cả ban công liền sụp xuống chứ?” Trên mặt Cố Trường Tân là nụ cười trong sạch, nói ra nhưng chữ chính giữa mới là quan trọng, “Tháng mười một năm ngoái? Tôi nhớ rõ thời điểm trên quốc lộ cao tốc tại thành phố N, có xuất hiện một đoạn đường bị lún?”

Tất cả mọi người ở đây đều là người nhanh trí, chỉ một chút liền hiểu ra, Cố Trường Tân uống xong một ly rượu, thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói: “Xem ra, đây là lúc tham gia vào chuyện của thành phố N rồi. Đến lúc đó, hi vọng mọi người chống tham nhũng cùng hợp tác với chúng tôi.”

“Đó là đương nhiên.....”

Một vài câu ít ỏi trong câu chuyện đã có kết quả, nếu ngồi bên cạnh bàn rượu, làm sao lại không uống rượu? Với lại, người ta lại giúp mình công việc, về tình về lý, đều cần phải uống phải chén. Sau khi Cố Thừa Hiên rót vài chén, bị Cố Trường Tân lái xe đuổi về thành phố N.

Về đến nhà đã là rạng sáng, Cố Thừa Hiên liêu xiêu đi lên lầu, lúc đó Ninh Mông đang dựa vào đầu giường ngủ, nghe thấy tiếng đập cửa, cũng không đứng dậy, ngược lại thím giúp việc bước đến gõ cửa phòng, hoảng hốt kêu Ninh Mông nói là Cố Thừa Hiên say khướt không chịu vào nhà.

Không muốn đánh thức những người khác trong nhà, Ninh Mông vội vã mặc thêm áo khoác đi ra ngoài đỡ anh. Cố Thừa Hiên đứng trước cửa nhà, thấy cô mặc áo ngủ và áo khoác mỏng manh, cau mày la lên: “Lạnh như vậy mà ăn mặc ra ngoài ko sợ bị cảm à?”

Ninh Mông thấy thím giúp việc ở một bên mỉm cười, cú chút mắc cỡ, đưa anh vào trong phòng, vừa đi bên cạnh vừa mắng: “Anh uống rượu thật sao? Không phải em dặn anh là phải chú ý một chút, cẩn thận một chút sao? Vừa ra khỏi cửa là quên ngay đúng không?”

Thím giúp việc thấy Ninh Mông có chút tức giận, còn Cố Thừa Hiên thì ghé vào vai cô khó chịu rên hừ hừ, vội vàng tiến lên khuyên: “Cháu cũng đừng mắng lão Cố, lúc này nó cũng khó chịu lắm, để tôi đi pha chút mật ong giải rượu, không cần làm ảnh hưởng đến ông nội.”

“Vâng.” Ninh Mông kéo người này lên giường, đầu đầy mồ hôi, muốn đi lau mồ hôi cho anh, anh lại không buông cô ra, lôi kéo tay cô, ngồi trên giường, sau đó ôm cô vào lòng, ghé vào bên tai cô mà kêu: “Tiểu Cửu, Tiểu Cửu, Tiểu Cửu.....”

Ninh Mông bị anh làm cho phiền, quay đầu lại đánh lên tay anh, hung tợn cảnh cáo: “Buông ra! Mượn rượu làm càn hả? Không sợ em cắn chết anh? Kêu anh đi làm việc chính, anh liền biến thành một con ma men trở về!”

Cố Thừa Hiên vẫn ‘ha ha’ cười ngây ngô, một bàn tay dần đưa lên mặt cô, tất cả hô hấp đều là khí nóng, anh cắn tai cô cười nói: “Mọi chuyện đều đã được giải quyết, em yên tâm, có lẽ lần này Tân gia cũng chạy không thoát rồi....”

“Anh nói lung tung gì thế?” Ninh Mông nhận lấy nước mật ong của thím giúp việc, chăm sóc đưa đến bên miệng anh, giống như dỗ một đứa bé, “Trước tiên uống đi đã, sau đó sẽ rất thoải mái.”

Cố Thừa Hiên tuy uống rượu, nhưng tính cảnh giác vẫn khác người thường, nhìn thoáng qua thím giúp việc đứng ở bên giường, không nói được một lời liền cầu nhậu muốn uống nước, thím giúp việc thấy thế, hiểu chuyện liền lui ra ngoài.

Ninh Mông thấy anh uống hết ly nước mật ong, cũng yên tâm, bắt đầu thúc giục anh đi vào phòng tắm để tắm đi mùi rượu. Cố Thừa Hiên nhìn cô chăm chăm, cô cố ý xem nhẹ ánh mắt nóng rực của anh, bình tĩnh cầm ly đi vào phòng bếp, rửa sạch ly rồi mới trở vào phòng, xốc chăn chuẩn bị đi ngủ tiếp.

Nhưng khi cô vừa mới ngồi lên giường, bên cạnh liền có một cánh tay duỗi ra ôm lấy thắt lưng cô. Thân thể bỗng nâng lên, Ninh Mông hoảng sợ la lên, ôm lấy cổ của người bày trò, tư thế thân mật ái muội này khiến cho người khác đỏ mặt. Cô nện vai anh, cắn cổ anh mắng: “Anh nổi điên gì thế?”

“Không điên, anh đang vui!” Dường như Cố Thừa Hiên đang cực kì hưởng thụ bạo lực giống như gãi ngứa của cô, từ từ nhắm hai mắt rung đùi đắc ý, vô cùng vui vẻ, “Vợ, có lẽ đến ngày kia là cha có thể được thả ra rồi.”

“Anh nói cái gì?” Ninh Mông sau khi nghe xong cảm thấy có chút khó mà tin được, chỉ là một lần đi đến tỉnh bộ, liền giải quyết được việc này sao?

“Chưa nói gì hết....” Cố Thừa Hiên mượn rượu nhiệt tình đùa giỡn cô, “Em hôn anh một cái, anh sẽ nói cho em biết.”

Ninh Mông nổi đóa, lại là một cái tát chào đón: “Có nói hay không, không nói thì để em xuống, lăn đi tắm!”

“Anh không!” Cố Thừa Hiên cúi đầu men theo má phải của cô cắn một cái, cắn xong còn lẩm bẩm nói: “Không hôn anh, anh sẽ hôn em....Đi, cùng đi tắm đi, anh sẽ nói cho em biết.”

“Cố Thừa Hiên, trong đầu anh có những thứ gì vậy hả?” Ninh Mông đâm vào ngực anh, “Em mới vừa tắm, anh đi đi.”

“Anh không! Cùng nhau!” Cố Thừa Hiên không để ý đến phản kháng của cô, trực tiếp ôm cô vào phòng tắm. Ninh Mông vừa xấu hổ vừa khấn咒, chờ sau khi anh đặt cô xuống, ra sức đẩy anh một cái chạy ra ngoài. Thế những thủ đoạn đó đâu phải là đối thủ của Cố Thừa Hiên xuất thân từ bộ đội đặc chủng? Một chân vừa bước ra khỏi phòng tắm, đã bị anh chặn lại kéo trở về, ngã vào trong lồng ngực rộng lớn mà nóng bỏng.

“Tiểu Cửu....” Cố Thừa Hiên mở vò sen, quần áo trên người còn chưa cởi ra, nên lúc này bị nước bắn lên tung tóe ẩm ướt, dính lớp nhờn trên da thịt, vô cùng khó chịu.

Ninh Mông không phải đũa ngọc, biết anh muốn làm cái gì, không biết thế nào, nhưng lý trí còn sót lại nói cho cô biết rằng cô nên rời khỏi đây, nhưng cô liền cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, trong đầu cũng nghĩ không muốn đẩy anh ra. Vì vậy đành ồm ồm, vấy ngử của cô đã bị anh cởi ra, một tay ôm dưới vò sen.

Quần áo hai người đều đã được cởi sạch trơn, Ninh Mông cóc hút xấu hổ, ôm eo anh, vùi đầu xuống, càng nhìn xuống lại càng thấy một vật thể đang chảy nước dãi mà cúi đầu chào cô. Có chút xấu hổ, cô lại dời ánh mắt đi chỗ khác, Cố Thừa Hiên thấy cô đỏ mặt tía tai, giật mình, cúi đầu hôn lên vành tai cô. Cô vẫn trốn trong ngực anh không chịu nghe theo, vẫn la hét: “Anh nói sẽ nói cho em biết, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thế?”

Cố Thừa Hiên đuổi theo con mồi trong mắt mình, nhưng không có kết quả, không kiên nhẫn mới nói cho cô: “Tà Vũ Linh vu oan hãm hại là phạm pháp, ba em rất trong sạch, trái lại xem như lần này Tần gia rơi vào nước đục rồi, coi như thoát ra thì toàn thân cũng đã đen rồi....”

“Anh bắt được nhược điểm rồi hả?” Ninh Mông nghe anh nói Bí thư Tần không trong sạch, có chút giật mình.

“Anh cũng không phải tổ điều tra.....Ba anh bảo ngày mai sẽ lập tổ chuyên môn điều tra về việc xuất hiện gần đây tại thành phố N.....Tần gia tiêu đời rồi....” Cố Thừa Hiên nói xong, ôm lấy vòng eo căng thẳng của cô, ôm trọn cô vào trong lòng, tìm lấy môi cô mà hung hăng hôn xuống.

Ninh Mông chưa bao giờ thấy Cố Thừa Hiên kịch liệt như vậy, trong lúc này bị anh hôn cho đầu óc choáng váng. Dưới bụng là một nam căn thô cứng nóng bỏng chống lên, cô mở mắt ra, thấy vẻ mặt say mê của anh gần trong gang tấc, lúc này suy nghĩ trong lòng là một tiếng thở dài. Một cánh tay vòng lên ôm lấy cổ anh, men theo khung xương cổ hoàn mỹ, chen vào. Bàn tay để sau ót anh chậm rãi đè xuống.

Cố Thừa Hiên cảm thấy được phản ứng của cô, nắm chặt thắt lưng cô mà hôn càng thêm kịch liệt, chiếc lưỡi linh hoạt trong miệng cô quấn lấy lưỡi cô mà ra sức mút vào. Sóng trước chưa dừng, sóng sau lại đến....Cố Thừa Hiên còn chưa hoàn hồn vì được nhiệt tình của cô, một bàn tay mềm mại liền cầm đến cái vật to lớn phía dưới của anh.

Phương pháp không thuần thực, thậm chí là có chút không quen, Cố Thừa Hiên cũng đã tự mình giải quyết, nhưng chưa bao giờ thử qua tay phụ nữ cầm vào nơi đó. Không biết là do nước tắm hay là do vấn đề thời tiết, lòng bàn tay cô có chút lạnh, khi nắm lấy nó, có chút kích thích, dần dần, nhiệt độ trong lòng bàn tay cô cũng tăng lên, nơi đó bị cô cầm càng vùng lên mạnh mẽ.

“Tiểu Cửu.....Cho anh có được không?” Anh từ từ nhắm mắt hưởng thụ, trong lòng sắp sụp đổ vì nghĩ muốn cô.

“Ừ.” Cô ngậm chặt môi anh nhẹ nhàng lên tiếng.

Được cô cho phép, anh kích động ôm lấy cô, đè cô lên tường, động thân một cái, tiến vào cơ thể cô, đem lửa nóng của cô đặt trên tường gạch lạnh lẽo. Tạm dừng mấy giây, anh bắt đầu mạnh mẽ ra vào, tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn, thần trí cô trôi dạt nhưng vẫn nhớ rõ đây là ở nhà, ôm lấy đầu anh, ghé vào lỗ tai anh ái muội thở dốc: “Anh chậm một chút, nhẹ một chút chút, nếu như mọi người nghe được thì sao?”

Anh cười tà ác, càng thêm ra sức ra vào: “Hoặc là chịu đựng, hoặc là kêu lên.....Nghe thấy cũng không sợ, chúng ta là vợ chồng, việc này mà họ cũng quản sao?”

Ninh Mông thấy anh thỉnh thoảng ăn nói cầu thả cũng vô lực, đành phải cắn răng chịu đựng rên rỉ, lăn qua lăn lại theo anh.

Hơi nước bốc lên trong phòng tắm, hai người trần trụi quấn lấy nhau, hai trái tim găt gao tựa vào nhau, buổi tối tốt đẹp quanh co khúc khỷ.....

35. Chương 35: Thổ Lộ

Say rượu Cố Thừa Hiên biến thành sói, từ phòng tắm đến trên giường, đem Ninh Tiểu Cửu hung hăng hành hạ suốt cả một đêm. Sáng hôm sau thức dậy, Ninh Mông cảm thấy toàn thân giống như bị xe tải cán qua cán lại. Đưa tay lấy điện thoại để xem thời gian, cánh tay vừa mới vươn ra, Ninh Mông liền hét lên một tiếng rụt trở về.

Đang trong phòng tắm rửa mặt, Cố Thừa Hiên nghe vội vàng chạy đến, trong miệng vẫn còn đầy bọt kem đánh răng, hàm hồ hỏi: “Sao vậy?”

Ninh Mông thấy anh tinh thần sáng khoái, cảm thấy nổi giận, bĩu môi đem cánh tay đầy vết hôn màu xanh xanh tím tím đến trước mặt anh, ả oán nói: “Anh xem anh xem, làm sao anh cũng không biết tiết chế một chút nha?”

Cố Thừa Hiên nghe có chút đỏ mặt, nhưng ngoài miệng cũng không thừa nhận: “Này không uống say rồi hả? Mau dậy đi....Anh sẽ hỏi ba tình huống cụ thể.”

Ninh Mông ném cái gối vào đầu Cố Thừa Hiên: “Phiền chết rồi!”

Cố Thừa Hiên sắc mặt không tốt lắm, nhặt gối lên để ở cuối giường, đi tới kéo cái người trần truồng núp ở trong chăn ra, làm bộ hôn tới: “Anh làm phiền? Có tin hay không anh sẽ bôi kem đánh răng lên mặt em”.

Ninh Mông nghe “khanh khách” cười, kéo chăn che đầu lại, hai người đùa giỡn một lát mới ngừng lại, cả hai ngây ngô nhìn nhau. Sau đó Cố Thừa Hiên đứng dậy vào phòng tắm tiếp tục rửa mặt, mà Ninh Mông sau khi mặc quần áo tử tế cũng không vội vã đi, mà ngồi trên giường ngẫm nghĩ.

Cô nghĩ tới, Cố Thừa Hiên ở trong bộ đội luôn luôn nghiêm túc, hiện tại hai người đã kết hôn, lại thân mật đến vậy, về sau chắc sẽ bắt chước anh tỏ ra nghiêm túc. Chỉ là, nói thật, cô bây giờ vẫn chưa quen với sự

phát triển của hai người, cứ cảm giác có chút không chân thật. Chuyện tình yêu không thể nào có việc vừa gặp đã yêu, như vậy cô và Cố Thừa Hiên đây là vì cái gì mà thích nhau? Hơn nửa năm rồi, không phải là quá dài trong cuộc sống, tình cảm giữa hai người cuối cùng là loại tình cảm gì?

Cố Thừa Hiên vừa ra khỏi phòng tắm đã nhìn thấy Ninh Mông ngẩn ngơ ngồi ở bên mép giường. Đi tới, có chút bối rối nhìn vào nét mặt cô, nhíu nhíu mày, anh há miệng, cuối cùng vẫn không nói gì, đem chân cô vừa xếp, xếp lại thành “đậu hủ khối”.

Ninh Mông nhìn động tác của anh thuần thục tự nhiên, có chút nhụt chí. Cố Thừa Hiên đưa tay nhẹ nhàng vỗ đầu cô: “Lại ngẩn người làm gì? Rảnh rồi như vậy?”

“Ừ”, Ninh Mông ngẩng đầu nhìn anh, giống như có điều gì muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ khẽ nhếch miệng cười, Cố Thừa Hiên chờ cả ngày, nhưng không thấy có đoạn sau, chỉ nghe cô nhàn nhạt mở miệng: “Anh đi ăn sang đi, em đi tắm trước”.

Cố Thừa Hiên ánh mắt thủy chung theo bóng cô bước đi về phòng tắm, thái độ kinh ngạc hiếm thấy. Anh biết rõ, vẻ mặt của cô vừa rồi rất rõ ràng, tự nói với bản thân, cô là đang rất ưu sầu, cũng rất đau thương. Anh không biết rõ tâm tư của phụ nữ, chỉ cho là cô vẫn lo lắng việc của phụ thân, liền không đi ăn sang, mà lại ngồi ở bên giường đợi cô.

“Sao anh còn chưa đi?” Ninh Mông lau tóc đi ra thì thấy anh như chính mình mới vừa rồi ngồi yên lặng ở trên giường, có chút giật mình.

“Ta đi thôi”. Cố Thừa Hiên chỉ trầm thấp nói câu này, Ninh Mông còn chưa có phản ứng, đã bị anh kéo ngồi xuống ở mép giường, trên tay là khăn long từ từ lau mái tóc ẩm ướt của cô.

Ninh Mông tâm tình không tốt lắm, lúc này cũng vậy mím môi không nói lời nào. Cố Thừa Hiên sau khi lau hết nước trên tóc cô, mới thật bình tĩnh nhìn cô giải thích: “Tối hôm qua vì chạy lo chuyện này, có uống một chút rượu, em đừng mất hứng.”

“Ừ”. Ninh Mông mí mắt cũng không hạ xuống, vẫn còn chưa muốn nói chuyện.

“Chuyện của ba em hầu như đều đã giải quyết xong, chờ ba trở về, em cũng không cần phải vội cùng anh trở về bộ đội, em cứ ở nhà với ba mấy ngày”

“Ừ”

“Tiểu Cửu?”

“Hả?”

“Em nói em không phải cảm thấy bị thua thiệt.”

“Ừ”

“Em cũng nói là sẽ không đổi ý”.

“Ừ”

Cố Thừa Hiên bị thái độ của Ninh Mông làm cho buồn bực, anh nghĩ muốn mượn chuyện của Ninh Trí Văn để làm cho cô vui mừng trở lại, bởi vì nhìn cô cau mày làm cho anh cảm thấy thương tâm. Anh nhớ lại Dịch đại đội trưởng lên lút truyền cho anh kinh nghiệm: “Người ta là một người con gái tốt gả cho người-một bộ đội đặc chủng là một việc không dễ dàng, người là nam nhân của cô ta, như vậy việc gì có thể làm, có thể giúp thì phải hết lòng giúp. Nữ nhân trước giờ đều thích nghe lời ngon tiếng ngọt, vậy nên lúc nữ nhân không vui, thì nam nhân không nên keo kiệt mà không nói”.

Cố Thừa Hiên không biết nói lời ngon tiếng ngọt, lúc này chỉ ngáy ngốc lặp lại những lời cô từng nói, “Tiểu Cửu, anh đối với chuyện tình cảm luôn luôn không thể nào thông suốt, nhưng là, anh cảm thấy được em đối với anh mà nói đúng là bất đồng. Anh cuối cùng cũng biết em và những người con gái khác không giống nhau. Anh đối với những nữ nhân khác đều không bao giờ có rung động, chỉ có em.....”

“Anh rốt cuộc là muốn nói cái gì?” Ninh Mông ngẩng đầu nhìn anh, trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

“Anh cũng không biết giải thích với em cái cảm giác này ra sao”, Cố Thừa Hiên vò đầu bứt tóc nói: “Chỉ là khi nhìn hình chụp của em đã cảm thấy vui vẻ, không tự chủ liền cười, cái cảm giác rất hạnh phúc....Sau đó lại muốn gặp lại em. Hình như làanh yêu em”.

Nghe anh tỏ tình, Ninh Mông ngược lại bình tĩnh lại, chỉ nhẹ nhàng đáp một tiếng “Nha”, liền cúi đầu không nói gì nữa.

“Tiểu Cửu.....” Cố Thừa Hiên giương mắt nhìn cô, mặt ửng hồng, “Em.....”

“Ngu ngốc!” Ninh Mông cười mắng một câu.

“Cái gì?”

“Anh qua đây ngồi xuống”. Ninh Mông vỗ vỗ bên cạnh, Cố Thừa Hiên ngoan ngoãn làm theo. Cô quay lại nhẹ nhàng hôn môi của anh, mềm giọng nói, “ Em đã là lão bà của anh, việc không nên làm chúng ta cũng đã làm, anh đối với em tốt như vậy, lại che chở em như vậy.....Em làm sao có thể không thương, không yêu anh?”

Cố Thừa Hiên đầu tiên là sững sờ, sau đó ôm cô cười, âm thanh vui sướng mà kêu: “Tiểu Cửu, Tiểu Cửu, Tiểu Cửu, Tiểu Cửu.....”

Một cái hôn, không biết do người nào bắt đầu trước, chiến hỏa ở giữa hai người bắt đầu lan ra.Ninh Mông nghĩ đến lúc này mình thật mất mặt, mới nghe anh nói mấy câu dụ dỗ, đã liền thổ lộ tình cảm, vào lúc này nhất định không chịu hợp tác, chỉ lười biếng, để thân thể mềm nhũn theo tiết tấu của anh. Cố Thừa Hiên dĩ nhiên là không chịu, tiếp tục câu đầu lưỡi của cô, một đôi bàn tay ở trên lưng của cô dao động, đưa đến cô tự động rút, đùa giỡn với lưỡi của anh....

Tình huống dần dần mất khống chế, hai người ngã xuống giường. Khi môi Cố Thừa Hiên bắt đầu hôn Ninh Mông mà hôn tới hơn lui lưu luyến thì tiếng gõ cửa dồn dập vang lên. Hai người ở trên giường chấn động, sau đó duy trì tư thế không dám động. Âm thanh của bà cô bên ngoài lo lắng truyền đến: “ Tiểu Cửu, Tiểu Cửu, vẫn chưa thức sao? Ba con đã về...”

Ninh Mông nghe bà nói, không quan tâm đến việc gì nữa, từ trên giường nhảy xuống muốn mở cửa chạy ra ngoài, Cố Thừa Hiên sắc mặt trầm xuống, lập tức kéo người trở lại. Ninh Mông bị anh giam ở trong khuỷu tay, càng không ngừng la hét: “Ba em trở về rồi, em muốn đi gặp ba!”

“Em cứ như vậy mà đi ra ngoài gặp ba?” Sắc mặt của Cố Thừa Hiên càng đen hơn, mắt nhìn chằm chằm vào thân thể không một mảnh vải của cô, “Mặc quần áo vào!”

Ninh Mông mặc cỡ đến đầu ngón chân cũng đỏ, cuống quýt đẩy anh ra, tiện tay với lấy bộ quần áo ngủ ở cuối giường mặc vào, cấp dép chạy ra ngoài. Cố Thừa Hiên lắc đầu bất đắc dĩ, trong mắt tràn đầy cưng chiều, đuổi theo.

Ninh Trí Văn mặc một chiếc áo sơ mi trắng đầy nếp nhăn ngồi ở sofa phòng khách, tóc tai cũng hơi rối, đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Ninh Mông vừa thấy hình dáng của Ninh Trí Văn liền hét một tiếng, hai bước cầu thang nhảy xuống, trực tiếp nhào vào trong ngực Ninh Trí Văn, lau nước mắt.

Ninh Trí Văn vỗ vỗ phía sau lưng cô, mặt mỉm cười, cười cười: “Thật đúng là càng lớn càng trẻ con!”

“Ba cuối cùng người cũng quay về, ba làm con sợ muốn chết!” Ninh Mông dụi dụi đầu trong ngực Ninh Trí Văn nói.

Ninh Trí Văn chưa bao giờ cùng con gái thân mật như vậy, vừa mới bắt đầu còn trở mặt, từ từ cũng là hồng hồng vành mắt, ánh mắt trở nên dịu dàng. Cố Thừa Hiên nhìn, khóe miệng có chút run rẩy, nhưng cũng không thể ngăn cản. Trên thế giới này việc đau lòng nhất chính là nhìn người phụ nữ mình yêu lại làm nũng trong lòng một người đàn ông khác, mà bản thân mình lại không cách nào ngăn cản, không thể tỏ thái độ; bởi vì người đàn ông đó chính là Ba Vợ!!!!

“Thừa Hiên.....” Ninh Trí Văn nhìn Cố Thừa Hiên gật đầu, trầm tư một hồi nói: “Con theo ta vào thư phòng”.

Cố Thừa Hiên đã lường trước việc Ninh Trí Văn biết hết mọi việc, gật đầu đồng ý.

Ninh Mông nhìn hai người một trước một sau vào thư phòng, trên vẻ mặt cũng có chút nặng nề, có chút bận tâm, nhảy xuống sofa muốn đuổi theo, lại bị Ninh Trí Văn ném tới một ánh mắt cảnh cáo, thân thể sợ hãi co rút chạy về lại sofa, ôm gối dựa cắn môi, cách mấy giây lại nhìn về thư phòng, giống như sợ Ninh Trí Văn đem Cổ Thừa Hiên nuốt vào bụng.

Trong thư phòng, Cổ Thừa Hiên dùng tư thế đứng tiêu chuẩn của một quân nhân đứng trước bàn đọc sách, Ninh Trí Văn cũng không ngồi xuống, lại đứng dựa vào bàn đọc sách, đốt một điếu thuốc.

“Thừa Hiên, việc của ba lần này là do con giúp?”

“Dạ”

“Tần gia.....”

“Nếu hần đã từng làm việc đó, thì muốn không có việc gì mà thoát khỏi thì là việc không thể nào xảy ra”

“Nguyên nhân có phải là vì Tiểu Cửu?”

“Không phải”.

“Vậy thì tốt, trở về nói cho cha con biết, ta sẽ phối hợp!”

36. Chương 36: Té Ngựa

Ninh Trí Văn đến phòng ăn ăn cơm, cũng lôi kéo Cổ Thừa Hiên hàn huyên một lúc lâu mới thả người. Ninh Mông thấy Cổ Thừa Hiên từ trong phòng đi ra, sững sốt cắn móng tay, mắt nhìn chăm chăm vào anh hơn mười phút. Cổ Thừa Hiên đi tới bên sofa, thấy thân thể cô co rút vùi ở trên ghế sofa, con mắt lóe sáng nhìn chăm chăm mình, cổ họng có chút căng lên.

Một cái tát nhẹ như đang vuốt ve tay của cô, Cổ Thừa Hiên thông dong ngồi xuống, khiển trách: “Đã lớn như vậy còn cắn móng tay!!”

Ninh Mông cũng không phản bác, cười hì hì nhìn anh, thậm chí có chút mùi vị muốn lấy lòng, một đôi mắt to chớp chớp, giống như ngôi sao trên bầu trời ban đêm: “Cổ Thừa Hiên, ba em nói gì với anh vậy?”

“KHông có gì”. Những chuyện kia, đương nhiên anh không muốn nói cho cô biết.

Ninh Mông tròn tròn cặp mắt, phòng má thở phì phò ném ra một câu: “Đáng ghét”, liền xoay người chạy trở về phòng ngủ.

Cổ Thừa Hiên nghĩ đến mọi chuyện bên này cũng đã được giải quyết, liền chuẩn bị buổi chiều sẽ trở về bộ đội. Tần gia xảy ra chuyện, nhưng có Ninh Trí Văn ở đây, anh cũng yên tâm. Chỉ là, trong ba ngày qua ở chung với Tiểu Cửu, anh rất thích việc ăn tủy trong xương đó, tối hôm qua hai người mới kinh nghiệm làm một trận mây mưa, nghĩ đến chiều nay phải tách ra, không bỏ được cũng là điều rất tự nhiên.

Trừ trừ thật lâu, Cổ Thừa Hiên trở lại phòng ngủ, có chút buồn buồn không vui tựa vào cửa sổ nhìn ra phía ngoài. Ninh Mông đang thu dọn đồ đạc, một đồng hồ mua ở siêu thị đang bày ở trên giường, cô dọn dẹp, thỉnh thoảng lầm bầm: “Làm thế nào mà mua nhiều vậy đây?”

Cổ Thừa Hiên thấy cô không để ý đến mình, có chút cảm thấy phiền não, xệ mặt xuống đi tới, ở bên người cô, giận dữ đặt mông ngồi xuống, giường nhất thời sụp xuống hơn phân nửa. Ninh Mông giương mắt nhìn anh một cái, thấy sắc mặt của anh không tốt lắm, hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Không có gì”.

Ninh Mông cho rằng anh mới bị ba của cô mắng, hơi xúc động, vỗ vỗ vai anh an ủi: “Ai.....không có chuyện gì a, em đều quen rồi, ba chính là tính khí kia.....Em cũng luôn bị ba la mắng, thật ra ba cũng không có ác ý”.

Cổ Thừa Hiên biết rằng cô hiểu lầm, lại rất ảo não, liền nhìn qua mặt của cô hỏi: “Em thật sự không biết tại sao anh khó chịu?”

“Gi?” Ninh Mông không biết cơn giận của anh từ đâu mà đến, có chút kinh ngạc nhìn anh.

“Anh phải trở về bộ đội rồi, lập tức.....”

Ninh Mông cũng sững sờ, sau đó mi mắt thông xuống, có chút buồn bã nói: “Nhưng em muốn ở cùng ông và ba”.

“Anh biết....”Cố Thừa Hiên bất đắc dĩ than thở, thân thể ngửa ra sau, ngã xuống giường, “Anh cũng vậy không muốn để cho em lập tức cùng anh trở về, chỉ là.....Thôi, em cứ ở lại đi, chờ khi nào trở lại bộ đội cũng được”.

Ninh Mông cuối cùng cũng biết trong lòng anh đang nghĩ gì. Người đưa ra ý theo quân là cô, nhưng giờ lại không thể ở bên cạnh chăm sóc cho anh, cô cũng rất đau lòng. Vào lúc này thấy anh vẫn sẵn sàng cô như vậy, trong lòng cảm động, nhào tới trên người anh, dựa theo má trái gò má hôn lên: “Thật xin lỗi á.....Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, đợi gia gia thân thể khỏe một chút, em liền trở về cùng anh, không nên tức giận, có được hay không?”

Cố Thừa Hiên thuận thế khóa chặt hông của cô, nghiêng đầu chính xác hôn xuống ở đôi môi mềm mại của cô một cái: “Anh hiểu, chẳng qua là cảm thấy có chút không bỏ được”.

“Anh khi nào thì đi?” Ninh Mông chống tay trên lồng ngực của anh, nâng lên nửa người, một tay thì đùa giỡn tóc của anh, “Em tiễn anh đi”

“Buổi trưa ăn cơm xong sẽ đi, em ngoan ngoãn ở nhà, không được để anh lo lắng, biết không?”

“Ừ” Ninh Mông không ngừng gật đầu, nghiêng đầu suy nghĩ một lát, lại rất mong đợi hỏi anh: “Anh có thể hay không có mấy ngày nghỉ dài?”

“Có thể phải qua năm sau, gần đây nghỉ phép quá thường xuyên. Có chuyện gì sao?”

“A, năm sau cũng được, chính là muốn đi Vân Nam chơi, trước kia khi đi ra ngoài du lịch đều là đi chung với cha mẹ, lần này muốn đi riêng với anh”.

Cố Thừa Hiên nghe được dĩ nhiên vui mừng, liền đồng ý. Hai người ở trên giường lăn qua lăn lại náo loạn một phen, cuối cùng giống như hai cái muống trùng khít nằm ôm nhau, thỏa mãn như hai con mèo nằm phơi nắng.

Sau khi ăn cơm xong, Cố Thừa Hiên trở về bộ đội. Ninh Mông buổi sáng thức dậy muộn, cũng không có ngủ trưa, mang cái ghế nhỏ ra ban công ngồi đọc sách. Đọc đến bốn giờ chiều, mắt ê ẩm sưng khó nhìn, cô liền đứng lên hoạt động một lần, thuận tiện ắt nghỉ ngơi.

Đến năm giờ rưỡi, nghe phòng khách truyền đến tiếng khóc rống. Cô tuy là chán ghét, nhưng vẫn chạy đi xem xảy ra chuyện gì. Giật mình, người ngồi trên ghế sofa đang lôi kéo mẫu thân, khóc đến không thể đứng vững là mẹ của Tần Vũ Linh và Tần Mặc không phải sao?

Cô bây giờ cùng hai chị em Tần gia quan hệ có chút lúng túng, vào lúc này cũng không muốn dính vào việc của Tần gia, vì vậy xoay người chuẩn bị trốn vào phòng. Không ngờ đối phương đã phát hiện ra cô, lớn tiếng kêu: “Tiểu Cửu!!Con có thể giúp bác một chút không?”

Ninh Mông không còn cách nào, đành phải cúi gằm đầu đi xuống, nghĩ đến một hồi sẽ tìm cơ rồi đi.

“Tiểu Cửu, con cùng Vũ Linh và Tần Mặc chơi từ nhỏ đến lớn. Lần này, con nhất định phải giúp một chút Tần gia a.....” Nói còn chưa dứt lời, đã khóc rống lên.

Ninh Mông cảm thấy phiền não, vốn không muốn để ý, tính toán qua loa vài câu cho qua chuyện, lại đột nhiên nhớ đến tối hôm qua Cố Thừa Hiên đã nói——Tần gia là xong đời. Lại liên tưởng đến việc buổi chiều ngoài ban công thấy mấy người mặc quân phục đến Tần gia, Ninh Mông không khỏi cảm thấy kinh sợ, chẳng lẽ là Cố Thừa Hiên lại làm chuyện gì?

“Đã xảy ra chuyện gì sao? Bác từ từ nói.....”Ninh Mông biết trước khi đi Cố Thừa Hiên không có nói, lúc này chỉ hy vọng moi ra một chút manh mối từ mẹ của Tần Mặc.

“Tiểu Cửu, bác đời này chưa từng cầu xin ai. Lần này cầu xin con, con nhất định phải giúp nhà bác!” Tần phu nhân lau nước mắt bị thương một lúc lâu, mới từ từ nói ra: “Ta đều không biết chuyện gì xảy ra. Buổi trưa, lão Tần chưa trở về ăn cơm, cũng không gọi điện thoại báo, ta tưởng ông ta bận việc mà quên báo,

cũng không hỏi nhiều. Kết quả lúc xế chiều, thế nhưng có mấy người từ bên ngoài vọt vào, lấy ra lệnh niêm phong....”

Ninh Mông trong bụng hiểu, Tần gia là bị tịch biên gia sản rồi, phải là Tần thư ký té ngựa rồi.

“Bên này nhà vừa bị niêm phong, nước mắt của ta còn chưa kịp khô, liền lại có hai người đi đến, nói Vũ Linh là kẻ khả nghi đã vu khống hãm hại nhân viên Quốc gia, liền đem Vũ Linh giải đi.....Chúng ta Tần gia là suy tàn rồi!!!” Nói xong, nước mắt lại rơi xuống.

Ninh Mông nghe được Tần phu nhân nói như thế, trong lòng căn bản đã khẳng định có thể chuyện này là việc Cố Thừa Hiên tối qua không muốn nói cho cô biết. Như vậy, Tần Vũ Linh thật sự chính là người đã tố cáo hãm hại cha mình? Nghĩ đến đây, trong lòng cô cười lạnh, sớm biết hôm nay sao lúc trước còn làm, Tần Vũ Linh cũng không phải là không có đầu óc, nếu làm chuyện như vậy, người trong nhà làm sao có thể không biết? Nói không chừng đây chính là nước mắt cá sấu.

“Bác à, con không phải chánh án, những chuyện này người tìm con xem như cũng vô dụng a.....” Ninh Mông cũng không ngu, tự nhiên đã hiểu nguyên nhân khiến cho người đàn bà này đến đây, chỉ là cô làm sao sẽ ngu đến mức để cho chồng của mình đi giúp người đã hại gia đình mình. Không đợi đối phương nói ra, cô đã liền cự tuyệt.

Đối phương hiển nhiên không ngờ cô sẽ cự tuyệt, trong lòng không khỏi tức giận, nhưng hôm nay là đi cầu xin người khác, không thể không nhịn nói: “Tiểu Cửu, ta nghe nói thế lực nhà chồng con rất lớn, con xem có thể hay không.....”

“Bác” Ninh Mông con mắt lạnh lùng nói, “Quan lớn thì vẫn còn quan lớn hơn, không thể nào một tay che trời được!! Nếu như nhà bác không có phạm tội thì tự nhiên sẽ bình an vượt qua, người xem ba của con không phải là như vậy sao?”

Lời đều nói hết mức đến như vậy, Tần phu nhân chính là da mặt dày cũng phải giữ chút thể diện. Chỉ là Ninh phu nhân cuối cùng có chút không đành lòng, lôi kéo Tần phu nhân nhỏ giọng hỏi: “ Tần Mặc đâu? Lúc này hãy để cho nó đi tìm người giúp”.

Đối phương khổ sở cười một tiếng: “Nhà chúng tôi không giống như nhà các người có quan hệ lớn, tất cả người thân đều nghèo không ai giúp được. Lúc này Tần Mặc chắc là đang chạy đi tìm bạn học nhờ giúp đỡ”

Người sau khi đi, Ninh phu nhân sắc mặt không tốt nhìn Ninh Mông. Nhưng Ninh Mông không để ý, ở cùng gia gia tâm sự, cùng Cố Thừa Hiên nói chuyện điện thoại, đợi đến khi Ninh Trí Văn về nhà, cùng nhau ăn cơm.

Trong lúc ăn cơm, Ninh phu nhân không biết vô tình hay cố ý nhắc đến việc của Tần gia, hi vọng Ninh Trí Văn có thể giúp một tay. Trước giờ trước mặt cha mẹ luôn tuân theo quy củ, nhưng lần này Ninh Mông bực tức bộc phát, ném chiếc đũa trên tay lên bàn: “pằng” một tiếng. sau đó liền oán trách: “Mẹ, người xem con là cái gì trong nhà này? Con không bằng người ngoài sao?”

“Người là có ý gì?” Ninh phu nhân vừa nghe cũng nổi giận, lúc này quở trách nói: “Người cũng nhớ lại đi. Buổi chiều đáng vẻ không giống ai. Tần phu nhân đến đây không phải là cầu xin người giúp đỡ hay sao? Người là loại người chỉ biết bo bo lo lắng lấy bản thân mà không biết lo cho ai hết”

“Dạ, con chính là loại người như vậy đấy! Trong mắt mẹ chỉ có Tần Vũ Linh là thanh thoát thoát tục không dính bụi trần gian thôi!”

“Lẽ phép của người đi đâu hết rồi?”

“Hừ, vậy hóa ra Tần Vũ Linh là biết kiềm chế? Lại cứ nói Cố Thừa Hiên thích mình, gặp con lần thứ nhất liền chê cười, luôn lấy chuyện con nín lấy Tần Mặc nói con hư hỏng. Con không hiểu rõ, có người thiếu nữ nào chưa từng thương thầm một người chứ? Thích qua thì thế nào? Con thích cũng biết rõ là mình đơn phương, không giống như cô ta. Thừa Hiên đã mấy lần nói rõ rang đối với cô ta không có ý, không có tình cảm gì, nhưng cô ta vẫn cố tình đeo bám!”

Ninh Mông càng nói càng uất ức, cuối cùng lại nức nở đem toàn bộ nói ra hết.

“Còn có Tần Mặc cũng không phải là người tốt! thích chị họ, nhưng vẫn lợi dụng con, lừa gạt con. Thua ở tay người đó cũng chỉ có thể trách con ngu ngốc!”

Người trong nhà không biết ân oán giữa cô và hai chị em Tần gia, Trữ bà đau lòng lau nước mắt của cô, Trữ ông nhìn thấy cháu gái bảo bối của mình bị ức hiếp như vậy thì tức giận đến râu bạc cũng run lên; Ninh phu nhân há miệng, lại nhìn Ninh Trí Văn một cái, ngậm miệng lại, không nói gì.

“Mẹ, đừng nói việc khác, chỉ nghĩ đến việc Tần Vũ Linh lần này vu cáo hãm hại cha, con sẽ không bao giờ giúp cô ta, bọn họ Tần gia hôm nay đến tình trạng này còn trách được ai? Những tội danh này cũng không phải tự nhiên mà có!”

“Con nói là.....Làm sao có thể?” Ninh phu nhân sợ hãi kêu lên.

Ninh Trí Văn này giờ vẫn không nói gì, giờ hạ giọng, rất bình tĩnh nhìn mọi người nói: “Chuyện này về sau không được nhắc lại. Chỉ biết từ nay Tần gia và Ninh gia không có bất cứ quan hệ nào”

“Trí Văn, việc của Tần gia con cũng biết?” Trữ ông như có điều suy nghĩ hỏi.

“Dạ” Ninh Trí Văn nhàn nhạt thở dài một cái nói tiếp: “Hôm nay có người điều tra đến ta nói chuyện, ta cũng đành hoàng đem mọi chuyện mà ta biết kể cho họ nghe”

“Như vậy việc của Tần gia là thật hay bị vu oan?”

“Trong quá trình lục soát.....đã tìm thấy một sổ sổ sách được giấu ở dưới ghế salon, tất cả đều do vợ của Tần thư ký ghi chép”. Ninh Trí Văn day day chân mày nói: “Hơn nữa phía Công an cũng đã điều tra ra, người vu cáo ta chính là Tần Vũ Linh....Tần gia đi đến nước này là tự làm tự chịu, chúng ta sẽ không làm gì hết!”

37. Chương 37: Tất Cả Đầu Kết Thúc

Trữ ông biết trong lòng Ninh Mông không dễ chịu, sau bữa cơm tối, liền gọi Ninh Mông vào phòng, nói là hai ông cháu tâm sự. Ninh phu nhân lúc đầu không biết giữa Ninh Mông, Cố Thừa Hiền cùng với người của Tần gia có ân oán với nhau, không phân biệt tốt xấu đã la mắng Ninh Mông, lúc này trong lòng có chút băn khoăn, chỉ là không thể xuống nước, chần chờ do dự thật lâu, vẫn không mở miệng nói câu xin lỗi được, buồn buồn không vui quay trở về phòng ngủ.

Trữ ông vẫy vẫy tay với Ninh Mông. “Gia gia.....” Ninh Mông có chút buồn ngủ, cố gắng nâng mắt, “Ông có việc gì thì nói mau đi, cháu mệt chết rồi.....”

“Tiểu Cữu.....” Ông cụ khẽ than thở, “Cháu và Thừa Hiền như thế nào?”

“Cái gì như thế nào?” Ninh Mông sợ hết hồn, sợ ông cụ đây là dò ý tứ, “Không có việc gì hết.....Tốt vô cùng!”

“Tiểu Cữu là gia gia không tốt, không biết quan hệ giữa các con có nhiều phức tạp. Ông lúc đầu cũng chỉ nghĩ đơn giản là tìm người có thể hảo hảo mà chăm sóc con lúc ông rời khỏi. Gia gia nhìn ra được, Cố Thừa Hiền là một người có trách nhiệm, là một nam nhân, cho nên ông liền tác hợp cho hai đứa. Nhưng ông thấy Cố Thừa Hiền cũng không từ chối việc thành hôn cùng cháu. Nhưng là, ông đã bỏ qua suy nghĩ và cảm nhận của cháu.....” Trữ ông cụ vừa nói vừa nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, ánh mắt mơ hồ, trong ánh mắt có mấy phần khổ sở, thê lương .

“Trong chuyện này ông không có làm gì sai!” Ninh Mông thấy thế, khuôn mặt cứng ngắc ráng nở nụ cười, cười hi hi cọt vào Trữ ông, khoác tay của Trữ ông nói: “Con cùng Thừa Hiền còn phải cảm ơn ông, không phải ông tác hợp cho hai đứa chúng cháu, chúng cháu làm sao có thể thân mật giống như bây giờ nha.....”

“Tiểu Cữu, bất kể gia gia làm cái gì cũng chỉ đều hi vọng cháu vui vẻ và hạnh phúc, cháu có biết không?” Trữ ông triu mến sờ đầu Ninh Mông.

“Gia gia không cần nói như vậy, con hiểu mà. Tất cả việc gia gia làm đều vì nghĩ cho con” Ninh Mông có chút lo sợ. Trữ ông nói những điều này với cô, khiến cô có chút luống cuống. Cô sợ lời tiếp theo của ông sẽ làm cho cô cảm nhận được việc cô sắp phải xa ông mãi mãi.....

“Nếu như....có một ngày, con và Thừa Hiên ở bên nhau không còn cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc nữa. Hứa với gia gia: Không cần để ý đến cảm nghĩ của người khác, chỉ đi theo tiếng gọi của trái tim mình, chỉ cần con vui vẻ là được....”

“Gia gia con biết. Con cùng Cố Thừa Hiên sẽ sống thật tốt”.

Trữ ông thấy cô đứng bên cạnh, khóe mắt sáng long lanh sắp rớt nước mắt, suy nghĩ đắn đo, quyết định nói ra: “Tiểu Cửu, có thể....gia gia không sống được bao lâu nữa....”

Ninh Mông kinh ngạc ngẩng đầu, bí mật này cô đã biết từ lâu, chỉ là không nghĩ đến gia gia cuối cùng cũng nói ỉn biết. Thoáng chốc hình như toàn thân mất hết sức lực, giống như vừa mới chạy Marathon về, mệt chết đi....

“Gia gia, người đừng nói như vậy. Con.....con sẽ sợ lắm. Hiện tại Cố Thừa Hiên không ở bên cạnh con, sẽ không có ai an ủi con, con thật sợ lắm, người không cần.....đừng nói tiếp nữa.....”

Trữ ông lau hết nước mắt trên mặt cô, thở dài lo âu nói: “Nhìn dáng vẻ của con bây giờ làm cho ông rất không yên lòng....Tiểu Cửu, sinh lão bệnh tử là chuyện bình thường, mỗi người đều phải trải qua. Chuyện này cũng không phải là một chuyện xấu, ít nhất chuyện này sẽ làm con trưởng thành hơn”.

“Gia gia, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời, con sẽ cố gắng khiến mình trưởng thành, ông đừng nói như vậy nữa, có được hay không? Tiểu Cửu nhất định sẽ ngoan ngoãn....”Sau khi nghe Trữ ông nói xong, Tiểu Cửu khóc càng ngày càng nhiều.

“Tốt lắm, đừng khóc nữa, mới nói là sẽ trưởng thành, như thế nào mà lại khóc nhè rồi?” Trữ ông vội vàng dỗ dành: “Ngày mai con theo quân đi, muốn ta yên tâm thì con và Thừa Hiên hãy sống thật tốt.”

Hiện tại Ninh Mông không dám làm trái ý của Trữ ông, vội vàng lau nước mắt, gạt đầu liên tục.

Ninh Mông trở về phòng ngủ, mới vừa ngồi xuống không bao lâu, Ninh phu nhân liền gõ cửa tiến vào. Hai mẹ con trải qua bữa ăn tối không vui vẻ, lúc này lẳng lặng ngồi đối diện nhau, có chút xấu hổ.

“Khụ khụ....” Ninh phu nhân giả vờ ho khan hai tiếng, thu hút chú ý của Ninh Mông, “Tiểu Cửu.....Tối nay là mẹ không đúng, con không cần để ý....”

“Mọi người không cần lần lượt nói xin lỗi với con. Con không cần!” Ninh Mông sờ sờ mình cảm thấy có chút lạnh lẽo, nói tiếp: “Mẹ, con chỉ là rất thất vọng thôi....Tại sao việc gì mọi người cũng dẫu con, giống như con là người ngoài, là người dư thừa trong căn nhà này”.

“Con đã biết chuyện gì?” Ninh phu nhân chưa từng thấy con gái mình đau lòng như vậy, có chút hoảng sợ.

“Mẹ, con sẽ không mềm yếu mà chạy trốn, tránh né. Con chỉ cảm thấy là một thành viên trong gia đình, con muốn cùng mọi người chia sẻ tất cả, chứ không muốn chỉ cùng mọi người hưởng sự vui vẻ. Hành động của mọi người khiến cho con cảm thấy con là người dư thừa của gia đình này, điều này làm con rất khổ sở....”

Ninh phu nhân không biết mọi người dẫu Ninh Mông chuyện này sẽ làm cho cô thương tổn đến vậy. Ở trong mắt của Ninh phu nhân, Ninh Mông vẫn là một đứa con nít, lại không biết rằng Ninh Mông đã sớm không còn là một đứa con nít nữa, suy nghĩ có lẽ mình đã quá coi thường Ninh Mông. Liên nghĩ đến những việc xảy ra lúc ăn cơm tối, càng làm cho Ninh phu nhân hối hận.

“Tiểu Cửu, con trưởng thành nhanh quá khiến ẹ không biết phải làm thế nào cho đúng nữa”, Ninh phu nhân vuốt vuốt mái tóc dài của Ninh Mông, cười khổ mà nói: “Mẹ vẫn luôn nghĩ con giống như ngày xưa, là một cô bé ham chơi; chưa từng nghĩ đến Tiểu Cửu của mẹ đã là người lập gia đình”.

“Mẹ....” Bình tĩnh lại, Ninh Mông biết mình nói chuyện hơi quá, trong lòng mềm xuống, “Xin lỗi mẹ, con lại lên cơn”

“Không có việc gì, con là con gái của mẹ, con không phải vì giận mẹ mà muốn trở về với Thừa Hiên sao?” Ninh phu nhân ôm chầm vai của Ninh Mông, thở dài nói: “Con bây giờ là quân tấu, thật không dễ dàng, mẹ nhìn có chút đau lòng, có chuyện gì xảy ra chồng của con cũng không có bên cạnh, không biết về sau....”

Nếu là lúc trước thì Ninh Mông chắc chắn sẽ không có suy nghĩ gì. Nhưng bây giờ Ninh Mông không muốn nghe ai nói xấu Cố Thừa Hiên hết, nhất là người trong gia đình của mình: “Mẹ, theo quân là do ý muốn

của con. Hai ngày nữa khi theo quân, không phải là chồng của con sẽ ở bên cạnh con hay sao? Mẹ hãy yên tâm đi, Thừa Hiên đối với con rất tốt”.

“Tuy nói các con quen biết không bao lâu đã kết hôn, nhưng mẹ nhìn ra được Thừa Hiên đối với con rất tốt. Đúng rồi, Thừa Hiên là cái gì bộ đội? Điều kiện sinh hoạt ở trại lính có tốt không?”

Cố Thừa Hiên liên tục dằn dò Ninh Mông không đem chuyện anh là bộ đội đặc chủng tiết lộ ra ngoài, lúc này đành phải tùy tiện lừa gạt nói: “Cũng là bộ đội bình thường thôi, điều kiện ở quân khu cũng rất tốt”

Ninh Mông gạt được mẹ của mình, nhưng trong lòng lại ưu sầu. Hai người đã kết hôn, cô lại theo quân, hai người bọn họ không thể nào vẫn ăn cơm ở căn tin mãi được! Trước không phải do mình không biết nấu, chẳng qua là không có sách nấu ăn thôi, vậy thì cô sẽ cố gắng. Bọn họ ở chỗ kia mỗi lần vào thành phố mất hai giờ đi bộ, hai giờ đi xe; cũng không thể mỗi lần đều bắt Cố Thừa Hiên công được! Còn nữa, cũng không biết ở quân khu có thể lên mạng được không, cô là một tác giả sáng tác tự do, trừ việc lên mạng viết bài thì cũng không có việc gì để tiêu khiển thời gian.

Bây giờ nhìn lại có lẽ khó khăn không ít. Đành đi một bước tính một bước vậy.

Ninh Mông ngồi suy nghĩ một lát, quyết định gọi điện thoại cho Cố Thừa Hiên, nói là cuối tuần này sẽ đi bộ đội, từ đó sẽ theo quân không đi đâu nữa. Cố Thừa Hiên nghe xong có chút giật mình, nhưng cũng vui vẻ, liên tục dằn dò cô, sau đó mới lưu luyến cúp điện thoại.

Việc của Tần gia mới hai ngày mà dư luận đã xôn xao, tân giang trên đường lớn sân phơi sụp xuống, đường cao tốc bị sụp, còn có công trình đầu voi đuôi chuột ở Thành Tây năm ngoái nữa. Trong khoảng thời gian ngắn, viên chức ở thành phố N ai cũng lo sợ, sợ mình bị Tần thư ký có dính líu. Sau không biết người nào đã tiết lộ việc Tần Vũ Linh vu oan, giá họa cho Ninh Trí Văn. Bây giờ trong mắt người dân Tần Vũ Linh trở thành một người đàn bà độc ác.

Chuyện này náo loạn hai ba ngày, kết quả cuối cùng cũng rơi xuống. Tần Vũ Linh bởi vì vu cáo hãm hại nhân viên nhà nước bị xử bốn năm tù. Còn Tần thư ký bởi vì tham ô, đưa đến nhiều hạng mục công trình xảy ra vấn đề, bị xử phạt mười hai năm tù.

Ngày xử oán hôm đó, Ninh Mông núp ở gian phòng trên cầu thang, nhìn Tần Mặc đỡ Tần phu nhân đi ra khỏi tòa, dù sao cũng hơi áy náy. Nếu như không phải cô và Cố Thừa Hiên, có lẽ, chuyện này có thể lừa gạt cả đời. Đáng vẻ Tần Mặc hôm nay không còn đứng thẳng như ngày xưa nữa, mà là hơi cong, trong lòng cô hiểu, hai người bây giờ là người xa lạ. Người mà cô từng thích mười năm giờ đã đi ra khỏi trái tim của cô rồi.

Chỉ là, đây tất cả đều quá trêu người rồi, nếu như không có Tần Vũ Linh, thì tất cả mọi việc sẽ không xảy ra. Cô nghĩ mọi chuyện xảy ra bắt đầu từ hôn nhân giữa cô và Cố Thừa Hiên.

Ông trời đúng là trêu chọc con người. Tần Vũ Linh, cô, Tần Mặc, Cố Thừa Hiên, đứng giữa bốn người là yêu cùng bị yêu, không thương và yêu say đắm, không thể nói rõ trong chuyện tình cảm này là ai đúng ai sai. Trong tình yêu, quanh đi quẩn lại, không phải hễ cứ yêu thì sẽ được đáp trả lại....

“Tiểu Cửu....Em khổ sở sao?” Cố Thừa Hiên đang nghe cô miêu tả lại việc đến tiếp sau thì có chút khản trương hỏi.

“Cái gì?” Ninh Mông có chút không kịp phản ứng

“Tần gia hiện tại thành ra như vậy, em khổ sở sao?” Cố Thừa Hiên lặp lại.

“À”, Ninh Mông chợt hiểu ra, người đàn ông này đang khản trương vì thái độ của cô đối với Tần Mặc, thì ra là anh ghen, “Hai chị em Tần gia là bạn chơi từ nhỏ đến lớn. Anh hiểu không? Tâm trạng của em đương nhiên có chút buồn”

“Ừ” Âm thanh của anh nghe có chút nản lòng, nản chí.

“Chỉ là....không biết nói như thế nào, em cũng không phải là Thánh Mẫu, chỉ hơi buồn một chút, nhưng em vẫn rất ghét hai chị em họ, nhất là Tần Vũ Linh!”

Điện thoại bên kia Cố Thừa Hiên “Xì_____” một tiếng bật cười, giả bộ tức giận mắng: “Thật đúng là con nít!”

Ninh Mông chỉ cười, không có trả lời, không gian yên tĩnh trở lại, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe. Một hồi lâu, Cố Thừa Hiên nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Cửu, em khi nào thì đến đây? Anh.....rất nhớ em.....”

Ninh Mông cảm thấy trong lòng ấm áp, quyết định thời gian trở về, ngọt ngào nắm điện thoại trong tay ngủ

38. Chương 38: Tìm Chồng

Tuy là Ninh Mông quyết định chủ nhật sẽ đi đến doanh trại, chỉ nghĩ đến việc Cố Thừa Hiên phải đến đón mình, liền cảm thấy đau lòng. Một mình anh đi thì cũng không có việc gì, chỉ là phải mang theo 90 cân (1 cân = 1/2kg) nên đi lại vẫn có chút mệt. Thật ra, Ninh Mông không biết mang theo 90 cân đi hai giờ đường núi đối với Trung đội trưởng Cố Thừa Hiên bộ đội đặc chủng mà nói đó là chuyện dễ dàng.

Nhưng mà, đương nhiên là Ninh Mông không biết nhiều như vậy. Về sau theo quân, cũng không tránh được việc ra vào thành phố mua đồ đạc, suy nghĩ như vậy, Ninh Mông cảm thấy tự mình nên tập thói quen đi đường núi. Vốn định là chủ nhật đi đến doanh trại, nếu đã quyết định một mình đi đường núi, nên Ninh Mông liền quyết định gạt Cố Thừa Hiên, thứ bảy tự mình đi đến.

Sáng sớm thử bảy, Ninh Mông sau khi chào hỏi người nhà rồi lên đường xuất phát. Lái xe đi đến ngọn núi, nhìn đường phía trước, Ninh Mông có phần chùn chân, cuối cùng thì cũng không than phiền gì, chỉ là kêu rên một tiếng rồi bước lên con đường đã được Cố Thừa Hiên công đi nhiều lần.

Giữ mùa hè, vừa bắt đầu đi được một đoạn ngắn trên đường, không có cây to, ven đường chỉ có một vài cây cỏ dại, phải đi hết đoạn đường này mới xuất hiện cánh rừng, đi xuyên qua cánh rừng đi thêm một đoạn nữa sẽ đến nơi đóng quân của đại đội đặc chủng rồi. Lúc này không có cây cối che, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Mông bị mặt trời chiếu xuống ửng hồng, nhẹn không được gãi mấy cái, vừa ngứa vừa đau.

Những thứ này còn tốt, chỉ là Ninh Mông còn kéo theo một rương hành lý, chỉ mặc một cái quần đùi, cẳng chân lộ ra ngoài cùng với cỏ dại. Chân bị muỗi rừng cắn vô cùng ngứa ngáy, mấy cái giống như một cái bọc to gồ ghề kéo thành một đường, nhìn quái dị vô cùng dọa người. Nhưng mà Ninh Mông cũng không để ý nhiều như vậy, ra sức kéo rương hành lý đi về phía trước.

Trước kia là được Cố Thừa Hiên công, tốc độ cũng đuổi kịp, lần này là tự mình đi, lập tức đem ra so sánh. Chính đoạn cỏ dại hay nhìn thấy bên đường kia. Ninh Mông nhìn về khu rừng trước mặt, cuối cùng cũng nở nụ cười, dù thế nào cũng thấy có chút hiệu quả rồi.

Vừa mới nghĩ ngơi được một lát, điện thoại liền vang lên, Ninh Mông nhìn thấy là Cố Thừa Hiên gọi đến quả quyết tắt điện thoại, đương nhiên vẫn cảm thấy vui mừng. Vừa mới cất kỹ điện thoại, cô lại không muốn để Cố Thừa Hiên lo lắng sẽ gọi điện về nhà, đành phải lời điện thoại ra soạn tin nhắn cho anh.....lúc này em đang có việc, xong việc sẽ gọi điện thoại cho anh.

Vừa uống hết mấy ngụm nước, Ninh Mông tiếp tục kéo rương hành lý đi vào trong rừng. Đoạn đường này đương nhiên không tốt bằng đoạn đường vừa rồi, mặt đất không bằng phẳng, có nơi bánh xe của rương rành rọt không đi được, cô chỉ còn cách thu lại tay cầm, xách lên đi qua. Nơi này không nóng bằng bên ngoài, nhưng cũng rất tốn sức, đi được 20 phút, Ninh Mông đã cạn kiệt sức lực rồi.

Có lúc, thực sự cảm thấy họa vô đơn chí. Ninh Mông nhìn về phía con trăn đang nằm giữa đường, trong tay kéo theo rương hành lý mà không biết phải làm gì. Cô không dám nhúc nhích, sợ kích động khiến con trăn bò tới. Đi mấy giờ đồng hồ, trên người đều không còn chút sức lực nào, trên đùi chỉ chít là vết muỗi cắn, còn có cỏ dại lọt vào trong giày thể thao, đâm vào mắt cá chân, có đau một chút, Ninh Mông từ nhỏ đã được mọi người trong nhà chăm chút rất tốt, đâu có thể chịu được những thứ khổ cực này.

Vừa đau vừa mệt lại vừa sợ hãi, Ninh Mông cũng chẳng quan tâm đến thể diện, khóc toáng lên.

Thật ra thì, bởi vì ở trong núi tín hiệu không tốt nên tin nhắn kia đã không gửi đi được, Cố Thừa Hiên cũng không nhận được. Anh bị Ninh Mông ngắt điện thoại, đi qua đi lại mà vẫn không nghĩ ra cách nào. Quen

biết Ninh Mông từ trước tới giờ, tình hình của cô vẫn không đổi, anh vô cùng lo lắng. Gọi điện thoại về nhà cô, lại nghe thấy thím giúp việc nói sáng sớm Ninh Mông đã mang theo hành lý nói là đến doanh trại rồi.

Thì thế, Cố Thừa Hiên sợ đến mức trong lòng rối loạn, cô vẫn yếu ớt, một đoạn đường đi đến đây có phải là muốn lấy mạng cô hay không?! Nghĩ đến những thứ này, Cố Thừa Hiên lại càng thấy bất an, cầm theo điện thoại di động đi ra khỏi phòng làm việc.

Ninh Mông vẫn đứng tại chỗ mà khóc, đi dọc đường đổ ra không ít mồ hôi, trộn lẫn với nước mắt, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn bị dơ dáy bẩn thỉu. Khóc đến mức cổ họng khàn khàn, một tay cô nắm rương hành lý, một tay thì kéo vạt áo sơ mi, không ngừng khóc nức nở. Khi Cố Thừa Hiên đi đến cánh rừng, loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc, trong lòng sợ hãi đi đến.

Hai mắt Ninh Mông nhắm lệ mờ mờ, hoàn toàn không nhìn rõ tình hình phía trước, chỉ là đột nhiên nghe thấy được âm thanh quen thuộc: “Tiểu Cửu!”

Chớp mắt mấy cái, Ninh Mông mới nhìn rõ là chồng mình, mím mím môi, vừa ảm ức vừa sợ hãi mà gọi anh: “Cố Thừa Hiên.....”

“Trước tiên em không nên cử động!” Cố Thừa Hiên lập tức nhìn thấy con trần trước mặt cô, kêu to để ngăn lại động tác của cô, “Để hành lý tại chỗ, không cần khom lưng, chậm rãi ngồi xổm xuống.”

“Vâng.” Ninh Mông tuy vẫn sợ hãi, nhưng lúc này còn có Cố Thừa Hiên bên cạnh nên đã tăng thêm vài phần dũng cảm.

“Bây giờ chậm rãi đi đến bên cạnh, không cần đi đến trước mặt, vòng qua bên mà đi!”

“Ừ.....”

Ninh Mông nghe theo, an toàn mà vòng qua con trần kia, chuẩn xác nhào vào trong lòng Cố Thừa Hiên mà khóc to: “Làm em sợ muốn chết, tại sao bây giờ anh mới đến?”

Cố Thừa Hiên vỗ vỗ lưng cô, hôn lên đỉnh đầu cô, có lẽ con trần thấy không còn gì thú vị, lắc lắc thân thể trườn đi.

“Không phải ngày mai mới đến sao? Tại sao hôm nay đã đến rồi? Cũng không nói với anh một tiếng!” Loại bỏ đi nguy hiểm, Cố Thừa Hiên mới nghiêm mặt kéo người trong lòng ra mà dạy bảo.

“Em bị hù chết, anh vẫn còn hung dữ với em!” Ninh Mông bĩu môi, làm bộ như muốn khóc, nhìn qua vô cùng ảm ức.

Cố Thừa Hiên thở dài, một lần nữa ôm cô vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Em mới là hù chết anh, tình huống vừa rồi, nếu anh không chạy đến thì phải làm sao?”

“Nhưng mà anh vẫn chạy đến đây!” Ninh Mông vui đầu vào trong lòng anh, rầu rĩ nói.

“Em nghĩ thế nào mà đi một mình đến vậy?”

“Chỉ là em nghĩ đến về sau theo quân cũng không thể mỗi lần ra ngoài đều bắt anh công đi, nên tự mình rèn luyện một chút, ai ngờ lại gặp được con trần lớn như vậy chứ, thật là khủng khiếp!” Cô theo thói quen mà làm nũng, giọng nói có chút khàn khàn, nhưng vẫn không giảm đi chút thẹn thùng nào.

“Em là vợ của anh, anh công em thì có sao? Ai dám cười em, anh chỉ cần một chiêu sẽ kết liễu hắn!” Cố Thừa Hiên không hiểu lời ngon tiếng ngọt, chỉ là có thể nói ra những lời thật lòng, lại đỡ Ninh Mông cười tít mắt.

“Anh xem nè, trên đùi em có nhiều vết muỗi chích quá, mấy con muỗi này độc quá!” Nghe anh nói coi trọng mình như vậy, Ninh Mông lại làm nũng thêm, nâng chân đã thay đổi hoàn toàn cho anh nhìn.

“Anh xem nào.....Em đúng là da mịn thịt mềm, tại sao lại bị cắn thành ra như vậy chứ?” Cố Thừa Hiên đau lòng ngồi xổm xuống. Nhìn nhìn một chút, dính tí nước bọt lên đầu ngón tay, bôi lên những nút đỏ.

Dính dính, lại có chút nóng hổi truyền đến, Ninh Mông nhú mày rụt chân: “Anh làm gì thế?!”

“Trừ độc! Chúng ta không giống như những cô bé được, bị muỗi cắn một cái chấm nhỏ liền bôi nước hoa, đối với những chấm to như thế này thì phải dùng nước bọt!” Cố Thừa Hiên chấm chấm vài chỗ, mới đứng lên hỏi, “Bây giờ muốn tiếp tục nghỉ ngơi một chút hay là bây giờ đi về doanh trại?”

“Về doanh trại đi, em còn chưa ăn cơm trưa nữa, chết đói mất!”

Cố Thừa Hiên gật gật đầu, quay lại đi lấy hành lý của cô, theo thói quen liền ngồi xổm xuống: “Leo lên!”

Bây giờ, Ninh Mông không nghe lời mà nằm úp sấp xuống, mà đi đến bên cạnh hay, nắm lấy tay anh: “Cùng đi thôi!”

Cố Thừa Hiên ngẩn người vài giây, rất nhanh nở nụ cười với cô: “Lát nữa mà mệt thì phải nói ra, biết chưa?”

“Ừ.” Ninh Mông kéo kéo cánh tay anh, hai người đi về phía trước.

Thật ra là mệt chết đi được, thật sự là mệt chết đi được, chỉ là nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Thừa Hiên, Ninh Mông liền vụng trộm đi nhanh hai bước rồi lại đi chậm. Đến khi đi đến doanh trại, có người đi đến trên ghẹo: “Làm sao mà hôm nay Đội trưởng Cố không công chị dâu vậy?”

“Mỗi lần đều công tôi, tôi nhìn thấy quá đau lòng.” Ninh Mông vốn là người ngoài, đến đây vài lần nên cũng đã quen với những người này, lúc này không giống với lần đầu thận trọng mặc cỡ, rộng rãi cười đáp lại.

“A.....” Một nhóm người quai dị, “Đội trưởng Cố nghe thấy những lời này nhất định là rất vui vẻ rồi sẽ đứng tại chỗ nhảy nhót vài lần quá?”

Cố Thừa Hiên nghĩ làm sao mà cô đi lâu như vậy, liền nói vài câu dọa mấy người đang đứng xem náo nhiệt đuổi đi, kéo cô về nhà của mình. Vào phòng, trước tiên để cho cô đi tắm rửa, còn mình thì đi vào phòng bếp lấy bánh trôi ăn liền từ trong tủ lạnh mà cô đem đến hôm bữa, bỏ vào trong nồi nước, bật bếp, cho hơn nửa gói vào nồi.

Ninh Mông đang thất lưng vấy ngủ đi ra thì thấy Cố Thừa Hiên bưng một chén bánh trôi nóng hổi từ phòng bếp đi ra: “Bây giờ còn nóng, em nghỉ ngơi một lát, khi nào nguội rồi ăn.”

Viên mắt Ninh Mông không tự chủ là nóng lên, cha của mình đối xử với mẹ rất tốt, nhưng mà cô chưa từng thấy cha nấu cái gì ẹ ă. Vào lúc này, trong ngày thường người đàn ông mặc quân phục màu xanh áo sơ mi và quần lính với khí huyết sôi trào, đeo tạp dề, bưng chén sứ có kiểu dáng theo ý thích của cô, cảm giác có một loại hạnh phúc an tâm.

“Để anh xem trên người em còn chỗ nào bị thương nữa không.” Cố Thừa Hiên cời vấy của cô, kéo cô ngồi xuống ghế sofa, nâng một chân của cô đặt lên trên đầu gối mình, tỉ mỉ kiểm tra, “Đây là vết thương do cõ dại sao?”

“Ừ.” Ninh Mông nghe anh hỏi, tính tình con nít lại nổi lên, đưa đôi mắt mờ mịt sương méo miệng nhìn anh, “Đau quá à.....”

Cố Thừa Hiên nghe thấy giọng điệu âm ỉ của cô, đau lòng muốn chết, cúi xuống trực tiếp hôn lên những vết cắt ngón ngang kia.

Ninh Mông hoảng sợ, có chút không được tự nhiên liền chui về trong phía sofa mà trốn, hơi thở cũng dần hỗn loạn: “Cố Thừa Hiên.....Không cần làm như vậy.....”

Vốn là Cố Thừa Hiên không có ý nghĩ kia, chỉ là ý nghĩa trong lời nói của cô quá sức mê người. Hai người một tuần không gặp, lại đúng lúc ngọt ngào thế này, liền đổi kiểu hôn, đôi môi theo bắp chân cô hướng về phía trước, làm nổi lên vẻ yêu kiều của cô. Thở gấp liên tục, không còn chỗ để lui về phía sau.

Tay anh đang nắm lấy một bên mềm mại của cô nhưng bị ngăn cách bởi lớp lụa mỏng manh của váy ngủ, nhưng không ngờ, lúc này bụng cô lại kêu lên, đúng là phá hư chuyện tốt. Mặt cô đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn anh. Anh cười cười, kéo làn váy của cô bị kéo lên đến eo, giọng nói khàn khàn nói bên tai cô: “Ăn cơm trước.....Em no rồi..... Đêm nay để cho anh ăn.....”

Ninh Mông đánh anh mấy cái rồi chạy đến ngồi xuống bàn, ăn ngon lành món bánh trôi do chính tay anh nấu.....

39. Chương 39: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

Sau khi ăn cơm xong, Ninh Mông bị Cố Thừa Hiên mang vào phòng ngủ nghỉ ngơi, sau khi anh dọn dẹp bát đĩa cũng trở về phòng ngủ, nhìn Ninh Mông trên giường ngủ say sưa, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bị phơi nắng cả ngày. Ninh Mông không thoải mái cau mày ‘ưm’ hai tiếng, trở mình tiếp tục ngủ.

Chắc là mệt muốn chết rồi, đường xa như vậy cứ như vậy mà đi. Cố Thừa Hiên suy nghĩ như thế, nhất thời cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều đau đớn, đau lòng không dứt, cơ thể nhanh nhẹn chui vào trong chăn, ôm thân thể nhỏ nhỏ của cô vào trong ngực nặng nề ngủ.

Thật sự là Ninh Mông mệt muốn chết rồi, toàn thân mệt mỏi đến mức không muốn động đậy cảm thấy tất cả sức lực đều bị rút hết đi. Cô ngủ mê man, khi tỉnh dậy, không biết bây giờ là buổi sáng hay buổi chiều nữa rồi. Bên cạnh không có ai, cô nằm đây dựa mãi, đầu óc mới từ từ tỉnh táo, sau đó mới biết được đây là nơi ở của Cố Thừa Hiên, cô ngồi dậy, mơ mơ màng màng kêu anh hai tiếng, nhưng không có ai trả lời, chắc là đi huấn luyện rồi.

Ninh Mông vươn tay lấy di động trên đầu giường nhìn một chút, cũng đã sáu giờ rồi. Sờ sờ bụng của mình, có chút đói bụng, tự động đi xuống bếp, trong tủ lạnh tìm thấy túi bánh trôi và một ít rau xanh. Giữa trưa ăn bánh trôi, lúc này có chút ngán, Ninh Mông tìm đi tìm lại trong ngăn tủ tìm được một ít đồ khô, nhìn lên ngăn đựng gia vị cũng có vẻ đầy đủ, Ninh Mông nghiêng đầu suy nghĩ một chút, vẫn quyết định đi nấu mì, tuy rằng tay nghề của mình không được tốt lắm, nhưng vẫn chấp nhận là ăn được.

Cố Thừa Hiên cả một ngày mệt mỏi, đi đến phía dưới lầu nhà mình mới nhớ đến lúc này Ninh Mông đang ở đó, ngẩng đầu nhìn một lát, đèn phòng mình sáng choang, một màu cam bó buộc trong bóng đêm vô cùng chói mắt, anh bỗng cảm thấy vô cùng uất ức. Thậm chí anh có chút khẩn cấp muốn được gặp cô, đi nhanh trên đất, mở cửa, chỉ thấy cô mặc tạp dề đứng trong phòng ăn ăn cực kỳ sung sướng.

“Đang ăn cơm?” Anh đi qua nhìn nhìn chiếc bát trước mặt cô, “Bây giờ cũng biết làm rồi à?”

“Ách.....” Vốn là Ninh Mông quên làm cho anh một phần, bây giờ anh đứng trước mặt, liền suy nghĩ, trong lòng có chút áy náy, trên mặt có chút không tự nhiên, “Thì cũng tùy ý làm, không làm thì sao có ăn.....Anh ăn chưa?”

“Cũng chưa ăn.....” Cố Thừa Hiên gỡ hai khay áo của quân phục, ngồi vào sofa, nhắm chặt mắt, vẻ mặt mệt mỏi, “Huấn luyện của một ngày, hơi mệt, cũng không đi đến căn tin cùng mọi người, định đi về ngủ một giấc, đêm nay còn phải huấn luyện tân binh.”

“Để em đi làm cho anh một bát mì nha, em nhìn thấy còn một ít.....” Thấy anh mệt mỏi như vậy, Ninh Mông cũng rất đau lòng, “Anh ngồi nghỉ một chút đi, lập tức sẽ xong.”

“Không vội, em ngồi xuống đây một lát, anh có chuyện muốn nói với em.” Cố Thừa Hiên vội vàng gọi cô lại.

“Ừ.” Ninh Mông ngồi xuống bên cạnh anh, tiện tay gỡ gỡ mấy vết xước cho cổ cắt vào, “Chuyện gì vậy?”

Cố Thừa Hiên cười cười, ôm lấy cô, đặt lên chân mình, thấy khuôn mặt cô dần dần ửng hồng, mới chậm rãi mở miệng: “Ở chỗ anh lúc này điều kiện không tốt bằng bên ngoài, em cũng không cần miễn cưỡng, nếu như thực sự cảm thấy khổ thì đi về nhà, về sau anh bớt chút thời gian vào trong thành phố gặp em là được.”

“Em không về!” Ninh Mông giận dữ đẩy anh một cái, cái miệng nhỏ bĩu bĩu môi. Trùng mắt với anh, “Có phải là anh ghét bỏ em rồi đúng không?”

“Nói hưu nói vượn gì đó?!” Cố Thừa Hiên tức giận đến mức muốn bật cười, “Em là người được xem trọng như vậy mà chạy theo anh tham gia quân ngũ chịu khổ, anh muốn ghét bỏ em, anh còn là người sao?”

Thấy cô vẫn không quá vui vẻ, anh quay mặt cô lại hôn một cái giải thích: “Chuyên hôm nay em gặp phải trận, anh càng nghĩ càng thấy sợ hãi, anh không giống như binh lính, tùy thời gian mà phải làm nhiệm vụ,

đến lúc đó anh không ở bên cạnh em, em gặp phải phiền phức thì anh biết làm sao? Nếu như em ở nhà, dù sao cũng có cha mẹ chăm sóc.”

“Ồ đây là bộ đội đặc chủng mà.....” Cảm nhận được sự yêu thương và quan tâm của anh, vươn tay ôm cổ anh, cả người nều nằm trong lòng anh, “Còn nó nơi nào an toàn hơn ở đây chứ? Anh yên tâm đi, trước kia em cũng rời khỏi nhà ở nội trú trong trường đó là gì, cũng quen rồi..... Anh có đói không? Em đi nấu mì cho anh.”

Cố Thừa Hiên thấy cô hiểu chuyện như vậy, trong lòng tựa như được bồi mật, xoay người đè cô dưới thân, hôn rồi lại hôn, đến khi cô sắp xù lông, không muốn nhưng cũng phải buông môi cô ra.

Một chén mì rất nhanh đã được bưng ra, Ninh Mông gọi Cố Thừa Hiên đến ăn. Tuy nhìn không được đẹp mắt, nhưng anh vẫn cầm đũa lên quấy hai lần, há miệng to bắt đầu ăn. Sợi mì đã có chút keo lại, nước canh có chút mặn, mà đúng như lời cô nói, không làm thì làm sao ăn. Nhưng mà Cố Thừa Hiên vẫn uống sạch sẽ nước canh, đặt chén xuống, thấy Ninh Mông đang ngồi một bên nâng má nhìn mình, anh nhìn cô cười tươi: “Tự tay vợ mình làm có khác, ăn ngon thật.”

Ninh Mông cười đến mức mắt mày cong cong, hờn dỗi liếc xéo anh: “Khó ăn như vậy mà anh vẫn khen em sao? Thích nịnh nọt em như vậy sao?”

“Không phải, là em làm, cho nên ăn rất ngon, không phải cố ý lấy lòng.” Cố Thừa Hiên thỏa mãn ôm chầm lấy Ninh Mông, vùi mặt vào bên cổ cô chậm rãi cọ cọ, “Hôm nay cảm thấy như thế nào? Cảm thấy quen không?”

“Tạm được.....” Ninh Mông dùng ngón tay vờ vờ sợi tóc anh nhẹ nhàng kéo ra, “Chỉ là, ở đây sao anh có rau xanh thế? Anh cũng đi vào thành phố mua thức ăn sao?”

“Anh làm gì có thời gian mà đi chứ, là lần trước chị dâu đến mượn chỗ của anh làm bữa cơm cho Dịch Lâm Hiên.”

“Dịch Lâm Hiên? Là ai thế? Chị dâu là ai thế?”

Cố Thừa Hiên thấy bộ dạng trờ trờ mắt biết là cô có chút ghen, nhéo nhéo mặt cô, kiên nhẫn giải thích nói: “Dịch Lâm Hiên là con trai của Đại đội trưởng, mà chị dâu.....Em nói xem còn có thể là ai?”

Ninh Mông le lưỡi, phản ứng của mình có chút hẹp hòi, có chút xấu hổ di chuyển thân thể, đầu gối Cố Thừa Hiên không thả người, ôm thắt lưng cô thật chặt, một lần nữa cô ngã vào trong lòng cô.

“Anh làm gì?” Ninh Mông đỏ mặt đẩy đẩy anh, “Để em đi dọn dẹp bát đũa một chút...”

“Được thôi.” Cố Thừa Hiên tuy trả lời như vậy, nhưng một chút cũng không thấy có ý muốn buông ra.

“Này!”

“Cùng nhau dọn dẹp.” Cố Thừa Hiên ôm cô đi về phía trước, hai người giống như hai đứa trẻ sinh đôi, dính vào nhau, cùng nhau rửa chén, cùng nhau lau dọn bàn, sau đó cùng nhau.....Vào phòng ngủ.

Khi Ninh Mông bị Cố Thừa Hiên đặt lên tường hôn sâu, cô mới phản ứng lại, khước mắt nhìn thấy tấm rèm ở ban công còn đang rộng mở, cô vội vả đẩy anh: “Tấm rèm.....”

Cố Thừa Hiên có chút bất mãn buông cô ra, đảo mắt nhìn tấm rèm một chút, đi qua, hung hăng kéo lại, động tác mạnh giống như muốn đem tấm rèm ấy kéo xuống rồi kiên tục xé nát. Khi trở lại giường, chỉ thấy Ninh Mông bọc chần ngồi giữa giường, tròn mắt xoay tròn.

Cố Thừa Hiên kéo kéo chần, cô lại cười hì hì nhanh chóng kéo chần che lại, thấy anh có chút không kiên nhẫn, cô vội vả trấn an nói: “Anh trả lời vấn đề của em, em sẽ lấy chần ra, sau đó tối nay.....khu khụ.....tùy anh xử lý!”

Vốn là Cố Thừa Hiên rất không vui, nhưng vừa nghe đến bốn chữ ‘tùy anh xử lý’ thì hai mắt sáng rực khuôn mặt rụt lại tựa như muốn đánh giá Ninh Mông: “Thành toàn, em hỏi đi!”

Ninh Mông gật gật đầu, trên mặt mặc dù có ý cười, nhưng giọng điệu vô cùng nghiêm túc: “Trong chuyện của Tần Vũ Linh, anh thấy em là người phụ nữ hẹp hòi sao?”

“Đồ ngốc, chuyện nhà bọn họ đâu phải do em chi phối, có quan hệ gì với em?”

“Tần gia đã thành như vậy rồi, anh có thể để ý đến Tần Mặc không?”

“Cậu ta?” Vừa nhắc đến người này, Cố Thừa Hiên liền cảm thấy lửa giận bốc thẳng lên não, giọng nói hết sức khinh thường, “Nhắc đến cậu ta làm gì?”

“Anh xem đi anh xem đi, mới đó mà anh đã bày ra bộ dạng keo kiệt rồi kìa!”

“Được, em muốn anh làm sao thì anh sẽ làm như thế đó.”

“Vậy sau này anh gặp cậu ấy cũng đừng có giơ ra cái vẻ mặt đó, cậu ấy thật sự xin lỗi em và gia đình em, nhưng bây giờ cũng không đến nỗi nào, con người thì cũng nên tha thứ chứ, anh không chấp nhặt với bọn họ, có được không?”

“Ừ.” Cố Thừa Hiên nhớ đến đáp ứng trước đó, thực sự đến lúc đó anh cũng không biết là sẽ bày ra vẻ mặt như thế nào nữa, “Hỏi xong rồi hả?”

“Cũng gần như thế.....” Ninh Mông suy nghĩ một lát, lại nơm nớp lo sợ nói, “Anh sẽ không.....làm gì em chứ?”

“Sẽ không.....” Cố Thừa Hiên cười cười kéo cái chăn trên người cô ra, đè xuống phía dưới cô, bên tai cô nhẹ nhàng nói bốn chữ.

Máu trong người Ninh Mông chạy thẳng lên đỉnh đầu, cả khuôn mặt đỏ như gan heo, giọng nói nhỏ bé yếu ớt như muỗi kêu, rõ ràng có chút khó xử: “Thật sự muốn sao? Nhưng em sẽ không đâu.”

“Không sao.....Từ Từ sẽ được....Làm đi làm đi rồi sẽ biết.....” Một bàn tay Cố Thừa Hiên chui vào trong quần áo cô, thở hổn hển nói.

“Làm sao mà anh lại như vậy.....Lưu manh à?” Ninh Mông kéo kéo bàn tay đang thêm dầu vào lửa của anh trên người cô.

“Không phải là anh học trong mấy cái ‘tài liệu’ của em sao.....Nhìn thật thoải mái.....Không phải lúc này em còn nói mặc cho anh xử lý sao? Làm sao mà bây giờ lại quyết nợ vậy chứ? Vợ nhỏ bé.....” Cố Thừa Hiên vừa nói vừa cắn cắn tai cô, khiến cho cơ thể cô càng ngày càng nóng.

“Ừ.” Ninh Mông không còn cách nào, đành phải đồng ý, thực ra khi tình cảm sâu nặng, cô cũng không bài xích chuyện dùng miệng phục vụ cho anh. Việc này không liên quan đến ham muốn, chỉ vì yêu.

Cố Thừa Hiên thấy cô đồng ý, nhanh chóng hăng hái tháo dây lưng và quần dài, đứng ở bên giường, ánh mắt thâm trầm nhìn cô. Ninh Mông cắn cắn môi, vừa nhắm mắt, hạ quyết tâm, leo đến mép giường ngồi xuống, ngửa đầu, hai mắt long lanh nhìn anh: “Đợi lát nữa nếu mà.....Làm đau anh, không cho phép anh tức giận với em.....”

“Ừ.” Cố Thừa Hiên liên tục gạt đầu, lại vội vàng thúc giục cô, “Nhanh lên, nửa đêm anh còn phải đi huấn luyện đám chó con nữa!”

Ninh Mông chậm rãi kéo quần lót của anh xuống, lộ ra vật vĩ đại đã sớm đứng thẳng lên, một cây gậy như vậy đột nhiên bắn ra, phơi bày trước mặt cô, đỏ rực, trần tụy, trần tụy. Cô do dự vài giây, vốn là định dùng bàn tay mềm mại của mình nắm lấy nó, lên xuống hai lần, nhưng sau khi nghe được giọng nói gợi cảm của anh, mới mở miệng ngậm lấy.

Cố Thừa Hiên chưa bao giờ có cảm giác sung sướng như vậy, đầu lưỡi trắng mịn của cô luôn đảo qua đỉnh, kích thích hồi cơ tê dại lên eo anh. Cô quỳ gối bên cạnh mép giường, mái tóc dài dể mỡ hôi xoa trên lưng trắng nõn, màu đen hòa lẫn với màu trắng kích thích khiến ánh mắt Cố Thừa Hiên đỏ rực, không thỏa mãn với tốc độ của cô, giữ chặt lấy đầu cô, tự mình đâm vào rút ra.....

Trong khoảnh khắc muốn bùng nổ, Cố Thừa Hiên cảm thấy trong đầu là một hồi choáng váng, chỉ kịp buông cô ra, ngay lúc đó cảm thấy có một luồng hơi nóng phun ra ngoài, tất cả đều rơi trên da thịt trắng nõn của cô....

Ninh Mông mệt mỏi chống bên giường ho khan, môi đỏ ảm ứot, máu trong người Cố Thừa Hiên bốc lên, khàn khàn kêu một tiếng ‘Tiểu Cửu’ tiện tay dè cô xuống giường, vội vàng tiến vào người cô.....

Sau khi kết thúc, Cố Thừa Hiên vui vẻ ôm lấy cô trở về chỗ cũ trên giường, trong lòng anh tràn ngập vui sướng, lại nghe thấy tiếng khóc nức nở của Ninh Mông. Trong lòng anh lo lắng, vội vàng lật cô lại, nhẹ nhàng xoay đầu cô, để khuôn mặt hai người đối diện nhau, anh sợ hãi nhận hỏi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, vừa rồi anh chỉ lo đến dễ chịu của bản thân mà không có để ý cảm nhận của em, lần sau anh sẽ không như vậy..... Em ngoan nào, đừng khóc nữa.....”

Ninh Mông nghe lời xin lỗi của anh, lại vẫn tiếp tục nhắm chặt đôi mắt, cuối cùng đẩy bả vai anh ra, cuồn cuộn trốn qua một bên. Căn bản là Cố Thừa Hiên không biết là cô đang tức giận chuyện gì, nhìn thấy bộ dạng của cô như là tránh anh không kịp, có chút giận, nhưng cũng không biết làm thế nào. Quý gối xoa xoa đôi bàn tay thô ráp, có vẻ như luống cuống.

“Cố Thừa Hiên.....” Ninh Mông khóc đến khi nấc cục mới chịu mở miệng nói chuyện.

“Anh ở đây, có chuyện gì vậy?” Thấy cô lên tiếng gọi anh, anh vội vàng ôm lấy cô dỗ dành.

“Em có chút sợ.....”

“Sợ cái gì? Không phải anh đang ở đây sao?”

“Anh là bộ đội đặc chủng mà....Nhỡ có một ngày anh đi làm nhiệm vụ, nhưng mà không có quay về thì phải làm sao bây giờ?”

Cố Thừa Hiên bị cô vặn hỏi, nhất thời không biết trả lời như thế nào, nhanh chóng ôm cô vào trong lòng, vùi đầu vào cổ cô, sau đó là một tiếng thở dài.....

40. Chương 40: Sợ Hãi

“Làm nhiệm vụ” đây là chủ đề mà Cố Thừa Hiên và Ninh Mông khó có thể mở miệng, ai cũng không dám tùy tiện nói đến, bởi vì cho dù là ai cũng không dám xác định việc trở về sau nhiệm vụ, trở về là cái gì, sinh mệnh mới, hoặc là.....

“Tiểu Cửu, đây là trách nhiệm của anh, từ khi anh mặc quân trang vào, mang theo huân chương bắt đầu tiến hành.....” Cố Thừa Hiên ôm cơ thể cô chuyển người, ôm cô vào trong ngực giống như ôm một con mèo nhỏ, “Anh không có quyền lựa chọn, cho đến bây giờ anh cũng không sợ hãi.....Anh chỉ cảm thấy rất tiếc nuối, tiếc nuối tại sao không được gặp em sớm một chút, như thế, thời gian chúng ta ở cùng nhau sẽ nhiều hơn một chút.”

“Chồng à.....” Ninh Mông chép miệng, cọ cọ bên gáy Cố Thừa Hiên, “Sau này chúng ta đừng cãi nhau giống những cặp vợ chồng khác có được hay không? Em rất sợ anh hung dữ với em, anh gào lên với em, lúc đó chắc chắn em sẽ chạy, đến lúc đó thời gian chúng ta ở chung sẽ giảm đi.....”

“Được.” Cố Thừa Hiên cam kết, kéo chăn che lấy bờ vai đang lộ ra ngoài của cô: “Ngủ đi, không cần suy nghĩ quá nhiều, phải tin tưởng anh, biết không?”

“Vâng.” Ninh Mông ôm lấy eo anh, giữa hai người không hề có một kẽ hở nào, cô thì thảo kêu tên anh rồi chìm vào giấc ngủ.

Cố Thừa Hiên biết những điều Ninh Mông nói là sự thật, nhưng mà cũng không có cách nào thay đổi được, bọn họ chỉ có thể chấp nhận, ai bảo anh là bộ đội đặc chủng chứ?

Ninh Mông mơ mơ màng màng ngủ đến nửa đêm, cảm giác thấy Cố Thừa Hiên rời giường, sột sột soạt soạt bắt đầu mặc quần áo. Cô có chút trẻ con túm lấy vạt áo anh bĩu môi làm nũng: “Anh đi đâu vậy? Không được đi.”

“Ngaoan, em tiếp tục ngủ đi, đến giờ huấn luyện rồi.....” Cố Thừa Hiên sờ sờ mặt cô để trấn an cô, “Hai ngày nữa anh sẽ trở về.”

“Hai ngày nữa?” Trong lòng Ninh Mông hoảng sợ, lập tức tỉnh táo, lăn lông lốc từ trên giường ngồi dậy, trừng mắt hỏi, “Anh muốn đi đâu? Mà đi vài ngày?”

“Không cần khẩn trương, chỉ là huấn luyện một lượng lớn tân binh mà thôi, sau đó giữa đám tân binh đó lựa chọn ra để đi vào đại đội đặc chủng.” Cố Thừa Hiên biết cô đang lo lắng chuyện gì, nhưng nhìn vẻ mặt khẩn trương và khổ sở của cô khiến anh có chút đau lòng, “Thật sự là không có việc gì, em làm gì thì cứ làm, có lẽ ba ngày sau anh sẽ trở về, nếu mấy ngày này em không ngoan, xem anh trừng phạt em như thế nào!”

“Anh gạt người!” Đến cùng thì trong người Ninh Mông vẫn là đứa bé cáu kỉnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút khổ sở, cái mũi nhỏ hít hít hai cái, nước mắt liền rơi xuống, giọng nói nghe qua không muốn khóc cũng phải khóc, “Anh huấn luyện gì mà phải đi mấy ngày vậy?”

Thấy cô càng ngày càng giống đứa bé, Cố Thừa Hiên vừa bực mình vừa buồn cười: “Anh lừa em làm gì? Ngoan nào, anh đi trước, chứ không sẽ không kịp, trước tiên em cứ ngủ một giấc thật ngon, mấy ngày này không cần tự nấu cơm, đến căn tin đi, anh sẽ báo cho lão Vương.”

Ninh Mông cũng không biết tính tình thế nào lại cứ bám dính, thấy Cố Thừa Hiên muốn đi, chân tay nhanh nhẹn đứng lên, giày cũng không thềm đi liền chạy đến chặn ngang anh: “Anh không được đi, một mình em rất sợ, anh không được đi!”

Cố Thừa Hiên thở dài một hơi, xoay người ôm chặt cô vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nhẹ giọng dỗ dành: “Thật sự là không có việc gì, em không cần quá đa tâm đâu.”

Trong phòng không mở đèn, thậm chí hai người còn không nhìn rõ mặt đối phương, lẳng lặng ôm nhau một lúc, Cố Thừa Hiên vẫn hạ quyết tâm tách ngón tay Ninh Mông ra. Người sau khóc nháo không cho, thậm chí vì muốn ngăn cản động tác của anh, giống như bạch tuộc quấn lên người anh, cắn lên vai anh một cái.

Cố Thừa Hiên thấy Ninh Mông đột nhiên xuất hiện phản ứng bất thường khiến anh cảm thấy hoang mang, cô giống như con thú nhỏ mất khống chế tản ra hơi thở sợ hãi. Ở lớp huấn luyện Cố Thừa Hiên cũng đã học môn tâm lý này, anh biết Ninh Mông không phải chỉ là làm ra hành động không muốn anh đi mà có phản ứng. Cố giống như cực kỳ sợ hãi.....Rốt cuộc là cô sợ hãi chuyện gì?

Báo hiệu ở sân huấn luyện đã vang lên, Ninh Mông lại càng ôm chặt, cho dù Cố Thừa Hiên khuyên nhủ như thế nào cũng không chịu buông tay. Có tiếng đập cửa vang lên, “Bang, bang.....” âm thanh vang lên lúc nửa đêm vô cùng đặc biệt.

“Ngoan, anh đi mở cửa, trước tiên em buông ra.....” Cố Thừa Hiên bất đắc dĩ thở dài.

“Không được đi, không được đi....” Ninh Mông vẫn gắt gao ôm lấy anh không chịu buông tay.

“Thật sự là anh sẽ không đi, chỉ đi mở cửa.” Cố Thừa Hiên nhú má. Càng ngày càng cảm thấy không bình thường, nhưng nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô không còn cách nào khác là phải ôm cô đi đến mở cửa.

“A!” Đại đội trưởng Dịch vừa vào cửa đã nhìn thấy cảnh một người phụ nữ tóc tai bù xù đang trốn trong lòng Cố Thừa Hiên, nhất thời không kịp phản ứng, hoảng sợ, lập tức reo chọc nói, “Hai vợ chồng nhà này làm gì vậy? Học theo vợ người à?”

Cố Thừa Hiên hung hăng trừng mắt, vỗ vỗ lên lưng người nằm trong lòng nhẹ nhàng nói: “Anh không đi, trước tiên em pha cho anh ly trà có được không?”

Ninh Mông nửa tin nửa ngờ liền gật đầu, tùy tiện lau mặt một cái, đi hai bước rồi lại quay đầu lại nhìn sau đó đi thẳng vào bếp nấu nước.

“Tại sao cậu không nói pha ly trà cho tôi?” Đại đội trưởng Dịch không hài lòng với sự tiếp đãi khách của anh.

“Vợ của tôi tại sao lại phải pha trà cho anh?” Cố Thừa Hiên trả lời xem đó là điều đương nhiên, không đợi đại đội trưởng Dịch nổi giận, lại hỏi, “Đội trưởng, có thể cho chị dâu đến doanh trại hai ngày được không?”

“Chuyện gì?” Đại đội trưởng Dịch nhìn thoáng qua phòng bếp, dường như có chút hiểu rõ, “Là do em dâu sao? Tôi chưa từng thấy cậu khiến cô bé nhà người ta khóc, không tệ nha đội trưởng Cố!”

Không để ý đến lời châm chọc của đối phương, Cố Thừa Hiên dè mi tâm, dựa vào ghế sofa hỏi: “Lần huấn luyện này tôi có thể xin nghỉ được không?”

“Lại xin?!” Đại đội trưởng Dịch vừa nghe thấy anh xin phép lập tức thấy cảm thấy đau đầu, “Cố Thừa Hiên, cậu đừng tưởng rằng cậu cho tôi làm Hoàng đế cố đại ‘từ nay quân vương chẳng lâm triều’ mà đùa giỡn liền cho rằng tôi không dám chém gọt cậu? Lão tử cảm thấy sai khi kết hôn cậu đã thay đổi, cậu nói xem cậu đã xin phép bao nhiêu lần rồi hả? Hả?! Nếu cậu không muốn làm ở đây, thì cậu rút đi ngay cho lão tử còn kịp!”

“Tôi.....” Cố Thừa Hiên muốn nói, bây giờ Ninh Mông như thế này, thật sự là anh không bỏ được, nhìn thấy đại đội trưởng Dịch nổi trận lôi đình, làm sao anh dám mở miệng. Anh ấy nói đúng là sự thật, “Hay là đưa chị dâu đến đi....Tiểu Cửu hôm nay khiến tôi không yên tâm, tôi sợ đi hai ngày sẽ xảy ra chuyện.”

“Vợ cậu làm sao vậy?” Đại đội trưởng Dịch nhớ lại đúng là vừa rồi Ninh Mông có chút khác thường, có chút lo lắng.

“Tôi cũng không biết, có chút không yên tâm.....” Cố Thừa Hiên thở dài một hơi, đứng dậy sửa sang lại trang phục huấn luyện bị Ninh Mông kéo cho lộn xộn, “Tôi đi nói một chút, rồi hai ta cùng đi xuống, anh chờ tôi một lát.”

Cố Thừa Hiên đi vào phòng bếp, Ninh Mông còn đang châm trà Diệp, anh đi đến dè tay cô, thấy cô từ từ xoay người lại mới nói: “Đại đội trưởng tìm đến nhà, như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy em không hiểu chuyện, sẽ cảm thấy em không tốt, anh chỉ ra ngoài hai ngày, mỗi ngày sáng trưa tối anh đều sẽ gọi điện thoại cho em có được không?”

Lúc này Ninh Mông đã bình tĩnh lại, nói thật, vẫn có chút xấu hổ, chỉ là nghĩ đến chuyện của mười sáu năm trước, cô liền không thể không chế việc bắt đầu nảy sinh khủng hoảng. Những chuyện đó vẫn kìm nén trong trí nhớ giống như là bọt nước trong nồi, đạt đến nhiệt độ thích hợp liền bùng lên, cho dù người nào cũng không thể không chế được.

“Em.....” Ninh Mông đang muốn giải thích, nhưng vẫn cảm thấy không thể nào mở miệng được, “Không có việc gì, vừa rồi là em không tốt, anh mau đi đi, đừng để người khác đợi lâu.”

“Tiểu Cửu.” Cố Thừa Hiên xoay người liếc qua phòng khách một cái, mới bước đến sát Ninh Mông, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Tiểu Cửu.....Anh sẽ nhớ rằng trong nhà vẫn còn có em chờ anh, anh sẽ cẩn thận, em cũng cần phải sống tốt, đừng khiến anh lo lắng.”

“Được, em biết rồi.” Ninh Mông sửa sang lại khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng, ánh mắt cũng không dám nhìn anh ở đối diện, chỉ nhìn vào lá trà trong chiếc cốc, “Bên ngoài còn có người nhìn đó.”

Cố Thừa Hiên vỗ vỗ mặt cô, nhẹ cười một tiếng, đi ra ngoài.

Mãi đến khi Cố Thừa Hiên đi xuống lầu, Ninh Mông mới quay về phòng ngủ, quần chân lại run lấy bầy, qua thật lâu, mãi đến lúc phía chân trời ngả sang màu trắng, mới thì thào nói ra ba chữ.....chú nhỏ (ừm, thực ra nó là ‘tiểu thúc thúc’ nên là 3 chữ

Lúc Cố Thừa Hiên đi xuống lầu vẫn có chút lo lắng, khiến đại đội trưởng Dịch phải đưa vợ đến chăm sóc Ninh Mông hai ngày. Đại đội trưởng Dịch mừng anh là đã thành công trở thành ‘Nô lệ của vợ’, một bên thì gọi điện thoại cho vợ mình.

Lúc vợ đại đội trưởng Dịch đến đã là giữa trưa ngày hôm sau, trong tay dẫn theo một đứa bé trai tám tuổi, hành lý cũng không kịp đặt xuống, trực tiếp chạy vào nhà Cố Thừa Hiên.

Cả một đêm không ngủ, lúc ban ngày, thật sự là Ninh Mông không thể ngăn cản được cơn buồn ngủ, mơ mơ màng màng mang theo vệt nước mắt đi ngủ. Mới vừa nằm xuống chưa được bao lâu liền nghe thấy tiếng gõ cửa, cô có chút chán nản, vốn không để ý, không ngờ điện thoại lại vang lên, một dãy số lạ, tắt đi, lập tức gọi lại.

“Đây, ai vậy?” Không thể làm gì, đành phải nhận, để cắt đứt tiếng chuông mãi cứ lặp lại.

“Mở cửa nhanh!” Âm thanh quen thuộc vang lên.

“Anh về sao?” Có chút giật mình

“Không phải.....Là chị dâu đến.....” Cố Thừa Hiên vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng thét chói tai của Ninh Mông, sau đó là tiếng kêu.....đến đây, đến đây.....

Từ đêm qua sau khi trên vai mang 30 kg và đi liền 18km đường núi thì không ai còn cười được nữa, và anh đã không cho các sĩ quan trẻ thấy được một bộ mặt dễ chịu của mình.

“Em dâu, em làm gì vậy? Chị đã gõ cửa hơn nửa ngày rồi.....” Thoạt nhìn vợ của đại đội trưởng Dịch vô cùng chất phác, nói chuyện cũng rất thẳng thắn, hẳn là tính cách rất cởi mở. Cô vừa nói như vậy, ngược lại Ninh Mông lại cảm thấy thẹn thùng.

“Chị dâu, thật xin lỗi, vừa rồi em ngủ quên, hai người vào trong nhà ngồi trước, em đi pha trà.” Ninh Mông kéo kéo vạt áo ngủ, nhưng cũng ngượng ngùng bỏ rơi khách để đi thay quần áo.

“Khách khí cái gì chứ, chị ngồi ở đây còn nhiều hơn so với em đó!”

Khóe miệng Ninh Mông co quắp, rồi lại không biết nói gì, đành phải xấu hổ đứng ở một bên. May mà đối phương cũng không phải là người quá chú trọng, rất nhanh liền phá vỡ sự ngượng ngùng của cô: “Cái thằng bé chết tiệt này, ngồi ở một bên cũng không biết chào hỏi!”

“Chào chị!” Đứa bé trai ngồi ở một bên bị mẹ mình ột cái tát, bĩu môi không có vẻ gì vui mừng.

Ninh Mông chưa kịp nói ‘Xin chào’, thì đứa bé trai kia lại bị vỗ một cái nữa lên vai: “Cái gì mà chị? Kêu là dì! Dì ấy là vợ của chú Cố, con kêu là chị thì thành vai vế gì rồi!”

Một lần nữa Ninh Mông bị ghen đến không nói nên lời, cười gượng nói: “Không có chuyện gì, chỉ là đứa bé thôi, chị dâu, chị ngồi đây, em nhớ tới là còn đang nói chuyện điện thoại, em đi trước cúp điện thoại.....”

Tùy tiện tìm một cái cớ, Ninh Mông liền trốn vào phòng, đồng thời thốt ra lời cảm thán: đại đội trưởng Dịch đã quá khó rồi, chị dâu này còn khủng bố hơn.....

41. Chương 41: Vết Sẹo

Ninh Mông vội vã thay đồ, vốn định gọi điện thoại cho Cố Thừa Hiên theo số mà lần trước anh gọi về. Nhưng anh lại tắt máy, bất đắc dĩ, cũng đành phải thôi.

“Em dâu, em và Cố Thừa Hiên lúc kết hôn, chị lại phải ở nhà chăm sóc tiểu tử này. Hôm nay vừa nhìn, đúng là Cố Thừa Hiên có phúc khí a, cưới được một người vợ xinh xắn như vậy”. Dịch tẩu tử thấy Ninh Mông dọn dẹp sạch sẽ từ trong ra ngoài liền kéo tay cô lại, vui vẻ khen ngợi nói.

Ninh Mông tự biết lượng sức mình, so với Tần Vũ Linh, cô nhiều nhất chỉ có thể xem là một bé gái dễ thương, hình dáng của Tần Vũ Linh kia mới là mỹ nhân. Cô có hơi ngượng ngùng nở nụ cười, khiêm tốn nói: “Chị dâu, người đừng nói như vậy.....”

“Ồ, thật đúng là cô dâu rồi, xấu hổ sao?” Dịch tẩu tử thấy cô xinh xắn vành tai cũng đỏ hết, nghĩ tới cô phải là một cô bé đơn thuần, chất phát, trong lòng càng thêm thích.

“Dì à!” Dịch Lâm ở một bên nhìn dáng vẻ xấu hổ của Ninh Mông, đôi mắt to như hạt nhãn xoay động, lời kéo vạt áo Ninh Mông, tròn tròn mắt rất thật thà nói: “Mẹ cháu khen dì xinh đẹp mục đích là muốn dì cũng theo lễ phép mà khen mẹ cháu xinh đẹp.....”

“À?” Ninh Mông liếc nhìn một cách tinh quái đứa bé.

“Hắc hắc....Dì biết, phụ nữ tới thời kỳ mãn kinh thì đều là như vậy. Mẹ cháu không xinh đẹp giống như dì, lại nhiều tuổi như vậy, khẳng định là lâu lắm chưa ai khen mẹ cháu xinh đẹp rồi.....Cho nên, vì thỏa mãn hư

danh của mẹ cháu, dì mau nói, chị dâu người thật xinh đẹp a!” Dịch Lâm Hiên nhấn mạnh câu cuối cùng, lại còn giả tiếng lạnh lạnh của phụ nữ, chọc cho Ninh Mông nhin không được, bật cười.

“Dịch Lâm Hiên, con dám chọc mẹ!” Dịch tẩu tử tức giận bốc hỏa, tiện tay với lấy cây chổi liền bắt đầu đuổi theo Dịch Lâm Hiên khắp phòng, la hét muốn đánh vào mông Dịch Lâm Hiên mấy cái.

Tâm tình buồn bã của Ninh Mông vào lúc này có một chút hóa giải, nhìn vào hình ảnh hai mẹ con Dịch tẩu tử cảm thấy rất ấm áp. Vài năm nữa, có thể hay không cũng sẽ có một đứa bé như vậy cùng mình tranh cãi đây? Nếu như mình cũng giống như vậy la mắng nó, nó sẽ đi tìm Cố Thừa Hiên cầu cứu hay sao? Nhưng là con trai thì quá bướng bỉnh, hay là chỉ sinh con gái thôi....

Đợi đến khi tiếng khóc kinh thiên động địa của Dịch Lâm Hiên kéo suy nghĩ của Ninh Mông trở về thì cô mới ý thức được mới vừa rồi mình đang suy nghĩ gì. Mặt trong nháy mắt đỏ bừng lên. Nếu kết hôn thì đương nhiên phải sinh con....Nghĩ như vậy, trong lòng cô vui vẻ hẳn lên, phải thương lượng với Cố Thừa Hiên khi anh quay lại mới được....

“Dì”, Dịch Lâm Hiên bị đánh, gào khan mấy tiếng, xoa mông đi tới trước mặt Ninh Mông, miệng nhỏ chu ra, bộ dạng uất ức đến Ninh Mông cũng cảm thấy đau lòng, “Dì thật dịu dàng a, giống như các đại tiểu thư trên phim truyền hình mà con xem ngày hôm qua....”

Ninh Mông bị nói xong có chút ngượng ngùng, đỏ mặt hé miệng mà cười cười, lời nói khiêm tốn cũng không nói ra được, chỉ thấy Dịch Lâm Hiên quay đầu lại hướng mẹ của mình mà kêu to: “Sao mẹ của cháu thì lại xấu xí, tính tình thì lại hung dữ a?”

“Dịch Lâm Hiên! Lão nương hôm nay không đánh chết ngươi liền thực xin lỗi người cha đối với ta đã ưu ái!”

Ninh Mông than thở, sau này vẫn là sinh con gái thì tốt hơn....

Làm ẩm ỉ gần hai giờ, đến giờ ăn cơm trưa, Ninh Mông mới dần dần cảm thấy bị làm khó. Tài nghệ của cô thật sự là có chút dọa người, nhưng trong nhà có khách, cũng không thể nào dắt khách đến căn tin để ăn được.

“Tiểu Cửu”, Dịch tẩu tử thân thiết kêu, “Hôm nay buổi trưa em muốn ăn gì? Chị dâu sẽ làm cho em ăn!”

“À? Như vậy xem sao được!” Ninh Mông vội vàng xắn tay áo lên đi vào bếp, thấy Dịch tẩu tử cố ý muốn vào, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói: “Để em làm cơm cho”.

Dịch tẩu tử có chút giật mình nhìn Ninh Mông, suy nghĩ trong chốc lát thì hiểu, vỗ vỗ cánh tay của cô, cười nói: “Khách khí với cả chị dâu sao? Cố Thừa Hiên cũng đã thông báo trước với chị. Vậy hay hôm nay chúng ta chỉ nấu cơm, không làm món ăn gì cả. Dịch Lâm Hiên, con mau đi nhanh tới căn tin tìm chú Vương đặt món ăn đi!”

Vừa nghe nói mẹ phải làm cơm thì Dịch Lâm Hiên đã sớm đói bụng. Ẩm ỉ từ sáng đến giờ bữa điểm tâm đã tiêu hóa hết từ lâu rồi.

“Tiểu Cửu....” Dịch tẩu tử vừa lấy gạo vừa hỏi: “Chị nghe lão Dịch nhà chị nói tối hôm qua em liều mạng lôi kéo Cố Thừa Hiên ở lại, không cho đi. Em đúng là có dũng khí.....Ai.....Chị có thể hiểu được tâm trạng của em, mỗi lần bọn họ làm nhiệm vụ thì là hoàn toàn mất liên lạc a”

“À?” Ninh Mông trên mặt có chút quẫn, tay rửa chiếc đĩa dừng lại, giống như đã làm sai chuyện gì, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Là em không tốt, là em không hiểu chuyện”.

“Ai, em cũng đừng nói như vậy, chị dâu không phải là có ý trách em!” Dịch tẩu tử thấy bộ dạng của cô thì biết trong lòng của cô có tâm sự, “Em cũng đừng trách chị dâu nói thẳng, chồng của chúng ta ở bên ngoài liều mạng làm nhiệm vụ, là vì cái gì? Còn không phải là vì muốn cho quốc gia được an bình. Mà quốc gia an bình thì chúng ta- những tiểu dân chúng mới có thể có được cuộc sống thanh bình. Đạo lý lớn thì chị không hiểu, chị chỉ là cảm thấy, là một người vợ, việc chồng của mình ở bên ngoài cực khổ, nếu cũng không phải là làm điều gì trái với đạo lý, với pháp luật, thì chúng ta tại sao không thể ủng hộ họ đây?”

“Chị dâu....” Ninh Mông bị Dịch tẩu tử nói như vậy, khổ sở nhanh hơn muốn khóc.

“Tiểu Cửu, chị dâu hôm nay gặp em, biết em cũng không phải là một người ngang ngạnh như vậy, em có phải có lý do đặc biệt nào mới làm chuyện lôi kéo chồng mình như vậy?”

“Chị dâu....” Nước mắt Ninh Mông rơi xuống, mắt đỏ nhưng vẫn không chịu mở miệng.

“Cũng đúng, chuyện này em nên tâm sự với Cố Thừa Hiền”, Dịch tẩu tử thấy tâm trạng của Ninh Mông có chút kích động, cũng không ép nữa. “Tiểu Cửu mau đi xem thế nào, sao mà Dịch Lâm Hiền đi đặt món ăn lâu vậy vẫn chưa về? Cơm cũng nấu xong mà còn chưa có món ăn nữa....”

“Dạ”. Ninh Mông cảm kích nhìn Dịch tẩu tử một cái, làm bộ dụi mắt đem nước mắt lau đi hết, đi ra ngoài.

Khi ăn trưa, ba người ăn thật vui vẻ, có lẽ là bởi vì mới vừa rồi bị mẹ mình đánh nên miệng của Dịch Lâm Hiền lúc này thật ngọt, hết khen Ninh Mông, sau lại khen mẹ mình, rồi cười ha ha.

Dịch Lâm Hiền có thói quen ngủ trưa, ăn cơm xong liền muốn về nhà. Dịch tẩu tử không cưỡng được chỉ đành lên tiếng chào hỏi rồi trở về phòng của Dịch đại đội trưởng. Chỉ còn một mình, Ninh Mông lại nhớ đến việc tối hôm qua, không khỏi cảm thấy phiền não.

Nhớ lại ngày đó vào mười sáu năm trước, hình như hôm đó là một ngày có nắng đẹp, vào lúc giữa trưa có một người đàn ông dịu dàng, nụ cười đáng yêu như ánh nắng cứ như vậy mà lẳng lặng nằm ở nơi đó, há miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không phát ra được một tiếng hoàn chỉnh. Bên cạnh là một người đàn ông mặc bộ quân phục màu xanh ô liu bị thương máu chảy thành vũng.

Lúc đó Ninh Mông gần sáu tuổi. Ninh Mông sợ đến mức khi đi đến bên cạnh hai người đó mà nước mắt thậm chí quên rơi xuống, chỉ biết đứng yên nhìn chằm chằm vào vết thương của người kia, mà từ miệng vết thương máu vẫn không ngừng chảy xuống.

“Tiểu Cửu, Tiểu Cửu, Tiểu Cửu, Tiểu Cửu.....” Hình như đã dùng hết sức lực, người đàn ông mặc quân trang kia té xuống đất, cố hết sức mà nắm lấy tay cô, nhưng cuối cùng cũng không còn sức để nắm, chỉ làm bầm nói nhỏ, người đàn ông đó không ngừng kêu tên của cô cho đến khi không còn thở nữa mới dừng lại.

“Tiểu thúc thúc! Tiểu thúc thúc!” Tiểu Ninh Mông lúc này mới có phản ứng, bắt đầu gào khóc.

Phục hồi lại tinh thần, Ninh Mông mới phát hiện mặt mũi đã đầy nước mắt, vội tới phòng tắm dùng nước lạnh để rửa mặt. Cường chế bản thân bình tĩnh lại, Ninh Mông mới trở về phòng ngủ gọi điện thoại về nhà.

“Gia gia.... Thanh minh năm nay con có thể đi xem tiểu thúc thúc được không....?” Ninh Mông biết, tiểu thúc thúc Ninh Trí Dũng luôn là một vết sẹo đối với gia gia, ai cũng không dám nhắc đến vết sẹo này. Nhưng hôm nay cô không có sức để nói vòng vo, chỉ đành hỏi thẳng.

“Tiểu Cửu!” Trữ ông thất thanh kêu lên, trong âm thanh hết sức đau đớn làm cho Ninh Mông ngay cả hô hấp cũng biến thành cẩn thận.

“Gia gia, con không muốn chạy trốn nữa....” Hồi lâu, Ninh Mông mới cách điện thoại truyền ra âm thanh đầy nước mắt.

Trữ ông nhất thời không biết phải nói gì, ông chưa từng thấy Ninh Mông đau lòng đến bật khóc như vậy lần nào, cái loại đau thương làm như truyền từ đáy lòng đến, giống như bị nén trong đau khổ đã lâu đã đạt đến trạng thái bão hòa, mở ra tất cả phòng tuyến, nỗi đau hồ đó bắt đầu tràn ra bên ngoài.

“Tốt! Đi Vân Nam xem xem tiểu thúc thúc của con đi, cũng đã mười sáu năm rồi....”

Cố Thừa Hiền kết thúc ba ngày huấn luyện trở về trại lính. Vừa vào cửa đã nhìn thấy tiểu thê tử của mình mặc tạp dề, tay cầm xéng đảo thức ăn. Một mỗi đúng ba ngày, mới vừa rồi tuyên bố kết thúc thì ý nghĩ đầu tiên sau ba ngày không chớp mắt là anh muốn trở về nhà nghỉ ngơi một chút. Nhưng khi nhìn thấy hình ảnh cô mặc tạp dề đứng trong bếp nấu ăn, thì hẳn là nửa điểm buồn ngủ cũng biến mất. Hình ảnh đó trong mắt anh là cực hạn hấp dẫn, không có việc gì quan trọng hơn việc được ôm cô vào lòng.

Ninh Mông bị một đôi tay từ phía sau đột ngột ôm eo thì giật mình, nhưng sau lưng là hơi thở của người đàn ông thân quen kích thích các giác quan của cô. Ninh Mông cười lấy cùi chỏ va nhẹ vào lồng ngực anh: “Đừng làm rộn! Anh nghỉ ngơi một chút đi, sẽ có cơm ăn liền thôi”.

“Anh đi ba ngày, em đã biết nấu cơm?” Cố Thừa Hiên cười ở trên vành tai cô khẽ cắn một cái, “Quay lại cho anh xem một chút, Tiểu Cửu của anh có phải vì không có anh đây mà ốm xuống?”

Ngày trước, anh đối với cô gọi thân mật nhất cũng là “Tiểu Cửu”, hiện tại trước mặt lại tăng thêm một tiền tố “Tiểu Cửu của anh”, Ninh Mông liền đỏ mặt. Đầu ngón chân ở trong dép lê không an phận rung rung, Ninh Mông khôn ngoan lộ vẻ ngượng ngùng đẩy anh đi ra ngoài: “Bớt ở chỗ này nói nhiều, em đang nấu cơm đây”.

Cố Thừa Hiên dĩ nhiên không thuận theo, trở tay bắt được tay nhỏ bé của cô, hướng bên phải phía trước lôi kéo, thân thể mình cũng muốn không ngờ như thế về phía sau xoay tròn, qua trong giây lát, Ninh Mông liền bị ôm vào trong lòng. Cố Thừa Hiên khoe miệng khẽ nhếch cười, không nói gì, nhìn cô chăm chăm trong chốc lát, chợt cuối đầu chiếm lấy môi cô.

Ninh Mông không ngờ rằng người luôn luôn chừng chặc tỉnh táo như Cố Thừa Hiên cũng có lúc động tình như vậy, giữa cổ họng bật ra một tiếng than thở, cô đưa cổ tay trắng mịn của mình ôm lấy cổ của anh, khẽ hờ môi, để cho anh linh hoạt đưa lưỡi vào....

42. Chương 42: Khốn Kiếp

Hai người tách ra thì đã không thở nổi, khi hôn mãnh liệt Cố Thừa Hiên có chút không thể khống chế được mà đưa tay vào trong quần áo Ninh Mông, lúc này vẫn còn tham lam vuốt ve hai khối mềm mềm trước ngực cô, thân thể khó nhịn mà liềm liềm cô, hô hấp cũng trở nên vẫn đục: “Tiểu Cửu, em, chúng ta.....Có được hay không?”

Ban ngày ban mặt, da mặt Ninh Mông lại mỏng, đời nào đồng ý để bị chi phối, đề lại bàn tay đang làm loạn của anh, giọng nói có chút run rẩy: “Không được, em còn phải làm cơm mà.”

Cố Thừa Hiên có chút không cam lòng mà đuổi theo đôi môi đang tránh né của cô, hung hăng cắn một cái mới buồn bực mà buông cô ra. Ninh Mông khẽ cười, có chút lấy lòng kéo cánh tay anh, cười làm nũng: “Được rồi, vừa mới về liền bày bộ mặt thối ra cho em xem.....Nhanh đi rửa tay đi, em mang canh ra trước, anh uống trước vài ngụm đi.”

Cố Thừa Hiên cũng cười, nghe lời đi rửa tay, giống như một tân binh ngồi ngay ngắn ở bàn đợi Ninh Mông mang nước canh lên.

Một chén miến dưa chua màu sắc cũng không tệ đặt trước mặt, Ninh Mông tràn đầy mong chờ nói với anh: “Lần đầu tiên em làm món này, nhưng mà dựa theo cách làm của chị dâu, nhưng em vẫn có tham khảo sách nấu ăn ở chỗ lão Vương, anh nếm thử đi.”

Cố Thừa Hiên nhìn thấy vẻ mặt tỏa sáng nhìn mình, hé miệng cười, múc lấy nửa bát, không nói hai lời uống một ngụm rất lớn. Vừa vào miệng, động tác liền dừng lại. Không nói trước là nước canh rất nóng đến dị thường, thậm chí nửa chén canh kia đều là dầu.

“Không uống được à?” Ninh Mông ủ rũ, ánh sáng trên mặt cũng biến mất một nửa, lại giống như vô cùng tức giận, lấy tạp dề ra, trực tiếp ngồi xuống, tức giận nói, “Em không làm nữa, từ mười giờ em đã bắt đầu làm cơm trưa, làm thế nào mà cái gì cũng không được vậy chứ?! Em sẽ không bao giờ làm cơm nữa!”

Cố Thừa Hiên khẽ chớp lông mi, cứng rắn ép buộc mình phải nuốt xuống nước canh nóng bỏng kia, vừa xuống bụng, liền có cảm giác trái tim cũng bị đau vì bỏng. Bên trong lục phủ ngũ tạng bắt đầu đau đến quặn người, nhưng trên mặt vẫn là dáng vẻ bình thản, thậm chí giọng nói còn mang chút tán thưởng: “Không tồi, so với lần trước thì tốt hơn nhiều.”

Ninh Mông hưng phấn mà hét to một tiếng ‘YES’, lại ngây ngất chạy vào phòng bếp. Cố Thừa Hiên ngồi bên cạnh bàn lúc bấy giờ mới dám mở miệng hít lấy không khí, xuy xuy hai tiếng, thở dài, dùng thìa vớt đi lớp dầu thật dày trong bát nước canh đi, sau đó ra vẻ như không có việc gì múc thêm một chén canh, vẻ mặt đau khổ mà nuốt xuống.

Khi Ninh Mông đem đồ ăn đặt lên bàn, nhìn thấy chén canh trống rỗng, nhìn mấy cọng miến còn lại trong bát rồi lại nhìn sang Cố Thừa Hiên, mở to hai mắt, khó tin nhìn anh: “Anh uống hết rồi sao?”

“A,” Cố Thừa Hiên sờ sờ vào cái bụng đã căng lên trả lời, “Cũng không tệ lắm, nên anh đã uống hết rồi.”

“Cũng không thừa cho em một chút.” Ninh Mông tùy ngoài miệng oán giận, nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ chỉ muốn đứng tại chỗ xoay ba vòng, còn gì vui bằng khi có người khen mình vì anh sau khi rửa tay lại còn uống hết nước canh – thành quả khiến mình thỏa mãn chứ?

“Nếu là em làm cho anh, tại sao anh lại phải để dành cho em?” Cố Thừa Hiên trêu cô.

“Keo kiệt!” Ninh Mông bĩu môi đặt đồ ăn trước mặt anh, bất mãn nói, “Ăn đi, nếu là làm cho anh, thì anh phải ăn hết đó!”

Cố Thừa Hiên cúi đầu im lặng một hồi, lại ngẩng đầu lên, trên mặt tươi cười: “Anh cũng đang có ý này.”

Nói xong, cũng không nhìn phản ứng của Ninh Mông, giống như gà mẹ bảo vệ thức ăn, đem tất cả chén đĩa đến trước mặt mình, một miệng ăn cơm, một miệng dùng thức ăn.

Ninh Mông nhìn bộ dạng của anh có chút buồn cười, nhưng vẫn không nói gì thêm, chỉ ngồi một bên chống má nhìn nhất cử nhất động của anh, trong lòng vô cùng hài lòng và cũng rất ngọt ngào. Người đàn ông không có chút lãng mạn nào, lại còn là người có chút thô, một vài hành động tùy tiện như vậy cũng khiến trong lòng cô cảm động, cảm xúc nhàn nhạt nhưng lại khiến cô vui sướng dị thường, đôi lúc lại có ý nghĩ muốn đem anh cột lại bên mình....

“Chao ôi, anh ăn hết thật rồi sao? Còn em thì sao đây? Em còn chưa ăn mà....” Ninh Mông nhìn trên bàn ăn hỗn loạn, nghi ngờ mấy ngày nay anh đã không được ăn cơm.

“Đến căn tin thôi.” Cố Thừa Hiên nhú nhú mày, đưa tay không để lại dấu vết dè lên dạ dày, “Vừa lúc anh có chút việc, trước tiên anh đưa em đến căn tin.”

“Chưa từng thấy loại người nào như anh, ở nhà làm đồ ăn cho ăn rồi một cước đá văng đi.” Ninh Mông bất mãn mà đấm anh hai cái, có chút tức giận trở về phòng ngủ thay quần áo, cũng không để ý đến Cố Thừa Hiên, lập tức ra khỏi cửa đi đến căn tin.

Cố Thừa Hiên cũng không để ý đến, giống như không nhìn thấy dáng vẻ thở phì phì của cô, chậm rãi đi sau lưng cô, đưa người đến căn tin, lại giúp cô lấy những món ăn mà cô thích, sau khi nói một tiếng, liền vội vàng đi ra ngoài. Nhưng không đi đến văn phòng, mà là đến phòng y tế.

“A!” Quân y trẻ tuổi tại phòng y tế vô cùng sợ hãi khi thấy có sĩ quan trẻ tuổi nghiêm túc xuất hiện tại cửa phòng, sau đó liền khẩn trương hỏi thăm, “Trung đội Cố, có chỗ nào không thoải mái sao? Lần này huấn luyện bị thương sao?”

Cố Thừa Hiên có chút mất tự nhiên quay mặt đi, nhàn nhạt nói: “Không có chuyện gì lớn, chỉ là dạ dày có chút đau, xem có thuốc gì giúp giảm đau hay không?”

“A?” Người quân y kia nâng kính mắt, trên mắt có chút xấu hổ, “Là do thời gian dài ăn uống không đều đặn sao? Có muốn đến bệnh viện soi dạ dày không?”

“Không cần, chắc là do ăn no quá.” Cố Thừa Hiên nở nụ cười bất đắc dĩ, nguyên nhân là do đau bao tử, cả khuôn mặt tuy là bình thường nhưng vẫn có chút tái nhợt.

“Vậy hay là kiểm tra một chút đi, tôi lo là bị viêm dạ dày....” Người quân y chưa nói xong, liền kinh ngạc nhìn phía sau lưng Cố Thừa Hiên.

Anh theo bản năng quay đầu nhìn, lại nhìn thấy Ninh Mông đang cắn môi nhìn mình. Anh thở dài, kéo cô qua: “Tại sao lại tìm được chỗ này? Ăn cơm xong rồi hả?”

Trong lòng Ninh Mông vô cùng hỗn loạn, rất khó chịu, vốn là cô đã chú ý đến cách đi của anh đã có chút không đúng, ngày thường thì sống lưng luôn thẳng tắp nhưng hôm nay lại hơi cong cong, bàn tay cũng thường chạm đến dạ dày, đôi khi lại dừng lại ấn một cái, rất nhanh lại dời đi. Cô thấy trên trên trán anh lấm tấm mồ hôi nên cũng không yên tâm, vội vàng ăn mấy miếng cơm, lại nghe thấy có người gọi cô, nói rằng thấy Cố Thừa Hiên đi đến phòng y tế, sợ rằng bị thương trong lúc huấn luyện, để cô nhanh chóng đi xem thử.

Kết quả là tại cửa phòng y tế cô lại nghe được đoạn đối thoại như vậy. Không phải là không có chút cảm động, nhưng mà, tức giận càng ngày càng tăng thêm. Cô nháy mắt hai lần, cố gắng không chảy nước mắt. Cố chấp đứng ở đó, Cố Thừa Hiên biết là cô đã nghe thấy lời vừa nói, cũng biết là cô tức giận, nhưng mà anh cũng không nỡ để cô thất vọng khi đã làm một bàn lớn thức ăn như vậy.

“Em đi về trước chờ anh, anh lập tức trở về.” Cố Thừa Hiên nhìn thoáng qua người quân y đang tò mò nhìn hai người, đột nhiên có chút đau đầu.

“Trở về?” Ninh Mông cảm thấy khó thở, vừa nghe thấy giọng nói bình thản như vậy càng khiến cô cảm thấy khổ sở, mới mở miệng ra nước mắt liền rơi xuống, “Cố Thừa Hiên! Anh thật là khốn kiếp! Ăn không ngon sao không nói ra? Có phải anh bị cảm hay không? Hay nói là anh không có đầu óc, không có vị giác hả? Tại sao anh có thể đáng ghét như vậy hả? Cố Thừa Hiên, em thực sự rất ghét anh! Anh khốn kiếp!”

Cố Thừa Hiên vẫn không nói gì, đợi cho cô phát tiết xong, tựa vào khung cửa khóc đến kịch liệt, anh mới đi qua kéo lấy cô: “Đừng khóc, về sau anh sẽ không như vậy nữa.”

Binh lính nghe thấy náo nhiệt liền chạy đến xem, lúc này ngoài phòng y tế nhỏ nhủ chứa đầy người, lời Cố Thừa Hiên vừa nói xong, một đám người vốn âm ỉ liền yên tĩnh. Tuy Cố Thừa Hiên không nói ra lời quá thân mật, chỉ là một câu khuyên giải an ủi thông thường nhưng cũng khiến cho bọn họ kinh sợ. Thiếu tá Cố luôn luôn không nói không cười lại nói lời dịu dàng với một phụ nữ!

“Cố Thừa Hiên, có phải anh nghĩ rằng mình chết đi để cho em làm quả phụ có phải không? Em nói cho anh biết, anh đừng có mơ!” Ninh Mông không thèm để ý đến người xung quanh bàn luận, lấy mu bàn tay chùi nước mắt nước mũi, tiếp tục mắng, “Anh là tên ngu dốt! Ngu ngốc! Đần độn! Miệng của anh chỉ dùng để ăn cơm thôi hả?!”

“Được rồi, Tiểu Cửu,” Cố Thừa Hiên nhịn đau ra sức kéo cô đi ra ngoài, “Trước tiên chúng ta đi về nhà....Đừng có khóc nữa được không?”

Ninh Mông lại đẩy anh ra, đi vào phòng y tế, nghẹn ngào hỏi người quân y đã sớm ngây ngốc: “Trước tiên có thể cho anh ấy một ít thuốc được không? Anh ấy đau như vậy cũng không phải cách hay.”

“A....,” Người quân y phục hồi lại tinh thần, khẩn trương đi tìm thuốc, “Chị dâu, uống hết thuốc thì không tốt, tốt hơn là đến bệnh viện lục quân xem thử, nếu thật sự là viêm dạ dày thì rất nghiêm trọng rồi.”

Ninh Mông hít hít cái mũi, gật gật đầu, lại hỏi Cố Thừa Hiên: “Anh còn triệu chứng gì nữa không? Cụ thể như thế nào, nói rõ ràng cho bác sĩ đi!”

“Thật sự là anh không có chuyện gì,” Cố Thừa Hiên bước đến, nhìn như thoải mái mà nói, “Chỉ là hai ngày trước bởi vì huấn luyện nên không ăn cái gì, vừa mới trở về nhất thời không khống chế được, ăn quá nhanh quá nhiều, dạ dày không chịu nổi, nên có chút đau.”

Ninh Mông vừa nghe, nước mắt lại mãnh liệt rơi xuống: “Đau chết anh đi! Trước đó anh chưa ăn gì, không biết đường nói với em à? Em cho anh ăn, anh liền ăn vậy hả? Những việc khác không thấy nhưng việc này sao anh lại nghe lời vậy hả?!”

Trong chốc lát Cố Thừa Hiên không biết nói gì, ngoan ngoãn đứng một bên mà nghe, nhìn Ninh Mông cầm lấy thuốc từ tay quân y, cẩn thận nghe dặn dò rồi mới rời đi.

Hai người chân trước vừa rời đi, bên trong phòng y tế liền nổ oanh một cái.

.....Bình thường đều thấy chị dâu dịu dàng vậy mà? Tại sao lúc này lại khùng bố như vậy chứ?

.....Lạ nhất không phải là chuyện này, vừa rồi cậu không thấy vẻ mặt của Trung đội Cố sao?

.....Còn lạ ở chỗ này nữa? Tôi chưa từng thấy anh ấy dịu dàng như vậy nha.

.....Đúng là, ngày thường Đại đội trưởng rống với anh ấy, anh ấy đều bình tĩnh, vừa rồi chị dâu vừa khóc vừa lớn tiếng mắng, anh ấy liền dùng lời ngon tiếng ngọt mà dụ dỗ.....Xem ra có vợ rồi thì không giống nhau nha!

Ninh Mông vừa vào đến cửa thì không thèm nói chuyện với anh, một mực yên lặng đi nấu nước, sau đó chia liều lượng thuốc, đưa đến trước mặt Cố Thừa Hiên.

“Tiểu Cửu,” Cố Thừa Hiên lôi kéo tay cô nhất định không thả, giống như hạng vô lại dùng lực khổng lồ không cho cô đi, “Em không nên tức giận, lần này chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.”

“Ngoài ý muốn?” Âm thanh của Ninh Mông tăng thêm vài phần, “Vậy anh nói cho em biết cái gì là không ngoài ý muốn? Anh lại không thương tiếc cho bản thân mình, làm sao mà em yên tâm được?”

“Em đừng khóc.....Đừng khóc, xấu lắm.....” Cố Thừa Hiên vừa thấy cô lại muốn rơi nước mắt, trong lòng liền khẩn trương, không ngừng nhận hết sai lầm về mình, “Là anh không tốt, anh sai rồi, anh giải thích được không? Em đừng để bản thân tức giận mà.....”

“Tại sao anh lại ngốc như vậy hả?” Ninh Mông cũng biết anh vì ăn những món ăn này, “Không thể ăn, thì anh nói với em, em cũng không phải là người không có lý lẽ.”

Cố Thừa Hiên thương tiếc mà vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn dơ dáy bẩn thỉu của cô sau khi khóc, như chính mình đối xử với bảo bối trân quý: “Đúng là anh không muốn em khó chịu, anh biết, việc anh đi huấn luyện, em rất khó chịu, tuy là anh không biết nguyên nhân tại sao, nhưng mà ngày đó đáng về em khóc đến thương tâm, anh cũng đã suy nghĩ, từ trong lòng cho đến đáy lòng đều đã đau đến mức không thể chịu nổi rồi.”

Ninh Mông nhất thời sững sốt, rất lâu sau, mới tìm đến bàn tay to thô ráp của anh nói: “Em sẽ kể cho anh nghe chuyện của chú nhỏ.”

43. Chương 43: Ký Ức Ở Vân Nam (một)

Cố Thừa Hiên nhớ tới hành động của Ninh Mông khác thường trong đêm trước khi đi huấn luyện, trong lòng vẫn căng thẳng. Vào lúc này nghe giọng nói của cô, trong lòng cũng hiểu, “Chú nhỏ” trong miệng cô cùng chuyện đêm đó có quan hệ với nhau. Anh không nói, đi tới, ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của cô, im lặng an ủi.

“Ông nội và bà nội của em có tổng cộng mười người con, trong hôn lễ của chúng ta ngoại trừ ba của em ra, vẫn còn có tám cô chú nữa, anh có nhớ không?” Ninh Mông biết Cố Thừa Hiên có trí nhớ hơn người, cũng chỉ tùy ý hỏi một câu, không đợi anh trả lời lại tiếp tục nói qua.

“Chú nhỏ Ninh Trí Dũng là chú út, là người được ông nội thương nhất, bởi vì chú út từ nhỏ đã khéo léo hiểu chuyện, nên người trong nhà cũng rất cưng chiều chú. Cho nên khi chú tốt nghiệp trung học sau đó thi trường cảnh sát, người trong nhà cũng không ai có ý kiến. Dù sao lúc đó ông nội vẫn đang tại vị nên cả nhà có ý định đợi khi chú tốt nghiệp sẽ để chú làm hành chính ở tổng cục cảnh sát, dù sao việc này cũng phải chuyện khó. Chỉ là không ai nghĩ đến sau khi tốt nghiệp, chú liền lựa chọn đi đến Vân Nam”.

“Khi đó, trong nhà giống như ong vỡ tổ, bác cả đến cô tám lần lượt khuyên chú, thế nhưng chú lại quyết tâm nhất định phải đi. Ngày nào bà nội cũng khóc, thiếu chút nữa là lấy cái chết để dọa chú, nhưng cuối cùng cũng không thay đổi được ý định của chú. Chú phản kháng bằng cách tuyệt thực, ép đến bà nội phải nản nỉ, cuối cùng ông nội vung tay lên nói Ninh gia có một đứa con có chí khí như vậy cũng là niềm hạnh diện. Cứ như vậy, chú đi đến Vân Nam trong sự tán thưởng của ông nội, cùng với nước mắt của bà nội. Năm đó, em được bốn tuổi, còn tiểu thúc thúc khi đó hai mươi mốt tuổi”.

“Chú út đi Vân Nam, mỗi năm khi giao thừa đều quay về để ăn tết cùng với gia đình. Có thể là vì quan hệ của ba em và Chú út rất tốt nên chú út rất cưng chiều em. Khi đó cô tám cũng nói giỡn rằng có thể là em đã đầu thai lận rồi, em đáng lẽ phải là con gái của chú út mới đúng. Mỗi khi đó, chú út sẽ ôm em và hôn em nói: “Con gái của anh ba đương nhiên cũng là con gái của em, Tiểu Cửu chính là con gái cưng của Ninh Trí Dũng này”

“Tiểu Cửu...” Cố Thừa Hiên thấy nước mắt Ninh Mông từng giọt, từng giọt lăn xuống, đau lòng lên tiếng ngăn cô lại: “Đã nói là đừng nhớ lại nữa.... Nếu nhớ lại mà khổ sở như vậy thì em đừng nhớ lại nữa”.

“Không...” Ninh Mông cố chấp xoa xoa nước mắt, kéo một cánh tay của Cố Thừa Hiên, tự động ngồi trên đùi của anh, lại kéo tay của Cố Thừa Hiên ôm chặt mình lại, lắc lắc thân thể nhỏ bé trong ngực anh tìm

tư thế thoải mái, thỏa mãn cười khê một tiếng, nói: “Em muốn cho anh biết, bởi vì anh là chồng của em, anh có quyền biết mọi chuyện về em. Cố Thừa Hiên, em không phải là khổ sở, em chỉ cảm thấy đã nhiều năm như vậy, nhưng chuyện tình giữa chú út và dì Hòa Ngọc thật đáng buồn, số mạng con người thật mỏng manh. Làm cho em lúc nào cũng cảm thấy tiếc nuối”

Cố Thừa Hiên thấy cô không có gì khác thường, mới khích lệ bằng cách hôn vào môi cô nói nhỏ: “Tiểu Cửu....Chúng ta sẽ không bao giờ xảy ra chuyện đáng tiếc đó”

“Em biết rõ” Ninh Mông nhìn khuôn mặt lo lắng của anh, chống thân thể lên hôn lên gò má của anh, lại trở về trong ngực của anh nói tiếp, “ Hai ngày nay em suy nghĩ rất nhiều, em hi vọng hai chúng ta thẳng thắn với nhau, em không cảm thấy chuyện chú út sẽ xuất hiện giữa hai chúng ta, chỉ là, em nghĩ muốn cho anh thấy một Tiểu Cửu không có bí mật mà thôi”.

“Tốt”

Ninh Mông gật đầu một cái, híp mắt tiếp tục nhớ lại.

Ninh Trí Dũng lúc vừa tới Vân Nam rất cô đơn, trong đội có một người thuộc dân tộc Thái tên là Thái Tộc Nhân đối với Ninh Trí Dũng rất nhiệt tình. Ăn cơm trưa, đi ra ngoài làm nhiệm vụ, tụ tập vào Chủ Nhật,...Thái Tộc Nhân đều tích cực kéo Ninh Trí Dũng tham gia. Trong thời gian đó, hai người rất thân với nhau, xem nhau như anh em.

Đều là những thanh niên hai mươi tuổi, lứa tuổi tràn đầy nhiệt huyết, có lần bắt những tội phạm buôn bán ma túy, Ninh Trí Dũng bị thương. Thái Tộc Nhân tận tâm tận lực chăm sóc Ninh Trí Dũng. Do có công tác cần phải xử lý nên Tộc Nhân kêu em gái là y tá bệnh viện tên là Ngọc Ân giúp chăm sóc cho Ninh Trí Dũng.

“Ngọc Ân” trong từ của dân tộc Thái có nghĩa là hoa sen, tên cũng giống như người. Ngọc Ân là một cô gái ý tứ, thanh thuần, khả ái; trong thời gian chăm sóc cho Ninh Trí Dũng cũng bắt đầu dần dần yêu sự nhiệt tình làm nhiệm vụ, yêu sự tin tưởng vào chính nghĩa và bắt đầu có tình cảm với người con trai này.

Lúc Ninh Trí Dũng xuất viện vừa vặn là giữa tháng tư của người Thái, là lễ tạt nước. Ninh Trí Dũng không cách nào từ chối được nhiệt tình của Thái Tộc Nhân nên đã cùng anh đi đến thôn của anh Tây Song Bản Nạp chơi. Chính tại chỗ này Ninh Trí Dũng đã gặp được người sau này gây ra tai họa sát thân ình- Ngọc Hân.

Ngọc Hân là em của Thái Tộc Nhân, chị của Ngọc Ân, dáng vẻ xinh đẹp, được xem là một đại mỹ nhân ở Tây Song Bản Nạp, người đến cầu hôn cô xếp thành một hàng dài đến hết thôn. Nhưng yêu cầu của Ngọc Hân rất cao, từ trước đến nay không ai có thể lọt vào mắt của cô. Ninh Trí Dũng dung mạo rất anh tuấn, dù chỉ mặc thường phục, vẫn không che được phong cách anh tuấn. Ngọc Hân thấy anh trai và em gái dẫn theo một người con trai xuất sắc như vậy về thôn thì liền chọn trúng Ninh Trí Dũng sẽ làm chồng sau này.

Trong lễ tạt nước của người Thái, tất cả nam nữ chưa kết hôn sẽ tham gia “ném bao”. Các cô gái sẽ mặc những trang phục đẹp nhất, cầm trong tay tín vật bày tỏ tình yêu hoa bao (hoa bao được may tỉ mỉ bằng vải bông), cùng các chàng trai chia thành hai nhóm. Hai nhóm đứng cách xa nhau ba bốn mươi thước, bắt đầu ném hoa bao cho người mà mình có tình cảm- giống như một hình thức tỏ tình.

Ngày hôm đó Ngọc Hân ăn mặc vô cùng diễm lệ, thu hút rất nhiều chàng trai người Thái. Nhưng cô tựa như một con phượng hoàng kiêu ngạo, ngẩng cao đầu, không dành cho ai một ánh mắt nào. Ánh mắt chỉ tập trung vào Ninh Trí Dũng- người chỉ đứng một bên mỉm cười nghe Ngọc Ân giảng giải tục lệ của người Thái mà không có chút chú ý nào đến cô.

Ngọc Hân nhìn thấy chỉ thấy cơn giận bốc cháy, hung dữ nhìn Ngọc Ân một cái. Sau đó nằm ngoài ý nghĩ của mọi người, đem vật cầm trong tay hoa bao ném về phía Ninh Trí Dũng. Nhưng Ninh Trí Dũng lại không rõ việc ném hoa bao có nghĩa là thay lời tỏ tình của cô đối với anh; lại tưởng rằng cô đang chào hỏi anh nên anh theo lễ phép gật đầu cười lại, nhặt hoa bao lên sau đó không có bất cứ hành động nào.

Ngọc Ân đứng bên cạnh thấy cảnh Ngọc Hân ném hoa bao về phía Ninh Trí Dũng thì sắc mặt trầm xuống. Từ nhỏ cô làm cách nào cũng không thể nào sánh bằng chị của mình, lần này, có lẽ cũng không tránh khỏi

thất bại.... Ninh Trí Dũng quay đầu thấy sắc mặt Ngọc Ân không tốt, cho rằng cô không khỏe, liền ân cần hỏi thăm cô chỗ nào không thoải mái. Ngọc Ân chỉ đỏ mắt nói không có việc gì rồi xoay người chạy.

Ninh Trí Dũng thấy nước mắt của Ngọc Ân chảy xuống trong lúc cô xoay người bỏ chạy, sắc mặt của anh cũng không tốt chút nào liền đuổi theo. Mà Ngọc Ân thấy cảnh đó, giận đến mức không sợ mọi người chế nhạo, nhấc chân đuổi theo Ninh Trí Dũng.

Ninh Trí Dũng lúc tìm được Ngọc Ân là cô đang đứng dưới tán cây Hồng Đậu bụm mặt khóc thút thít. Là người luôn lãnh tảo nhưng lúc này chân tay của Ninh Trí Dũng luống cuống hẳn lên, có chút cứng rần xoay thân thể cô lại, giọng nói lại hoàn toàn khác biệt, dịu dàng như nước chảy: “ Thế nào? Không phải là mới vừa vui vẻ cuống nhiệt sao? Sao lại đột nhiên khóc rồi?”

Mặc dù Ngọc Ân thích Ninh Trí Dũng nhưng tỷ tỷ đã tỏ tình nên cô đành đẩy anh ra. Ninh Trí Dũng không biết lý do, trong lòng có chút bức bối, nhưng lại đau lòng khi thấy Ngọc Ân khóc, kiên trì hỏi nguyên nhân. Lúc Ngọc Ân vừa khóc vừa giải thích thì lại làm cho Ninh Trí Dũng cười to.

“Cô nương ngốc, ta là một người Hán làm sao hiểu quy tắc ở thôn người Thái của em?” Ninh Trí Dũng đem cô gái đang khóc sụt sùi ôm vào trong lòng, chậm rãi nói: “Người Hán chúng ta chỉ biết Nhất Kiến Sinh Tình (giống như tình yêu sét đánh của người Việt), anh và em đã quen biết nhau lâu như vậy, chẳng lẽ em không cảm thấy tình cảm của anh đối với em?”

Nghe được lời thổ lộ, Ngọc Ân nhất thời ngây ngẩn cả người, si ngốc nở nụ cười. Sau lưng Ngọc Ân thấy cảnh hai người ôm nhau thì mười ngón tay thon dài bóp vấy nổi lên gân xanh.

Lúc trở lại nhà Ngọc Ân, Ngọc Ân ngay trước mặt mọi người trong gia đình bưng chén nước trà CHAN cho Ninh Trí Dũng; trà CHAN cũng là một cách thông báo người yêu của mình cho gia đình biết theo phong tục của người Thái. Ninh Trí Dũng sau khi nghe, không nói hai lời liền cầm lên uống. Lúc này mới ở trước mặt mọi người khẳng định tình cảm của hai người, Tộc Nhân thấy Ninh Trí Dũng cùng em gái của mình tâm đầu ý hợp thì rất vui mừng, người trong nhà cũng chân thành chúc phúc cho đôi trai gái, không ai chú ý đến gương mặt của Ngọc Ân đã trở nên lạnh lùng đến đáng sợ.

Qua một thời gian, lúc Ninh Mông sáu tuổi được cha mẹ dẫn đến Vân nam chơi. Ninh Trí Dũng thường xuyên dẫn theo Ninh Mông khi đi chơi cùng Ngọc Ân, nên Ninh Mông được tiếp xúc nhiều với Ngọc Ân. Trong trí nhớ của Ninh Mông thì Ngọc Ân là một cô gái rất dịu dàng, thiện lương, rất yêu trẻ em. Tiểu Ninh Mông rất thích người thím tương lai này.

Có một ngày Ngọc Ân cùng Ninh Trí Dũng lên tiếng chào hỏi ba mẹ của Ninh Mông rồi dẫn Tiểu Ninh Mông về nhà. Ngọc Ân hôm đó đang ở nhà pha trà cho Tộc Nhân uống..., xa xa đã nhìn thấy Ngọc Ân bế một bé gái trong ngực. Ngọc Ân tức giận ném cái liếc mắt đến, lại nghe thấy Ngọc Ân nói với bé gái kia: “Tiểu Cửu, chúng ta ở nơi này chơi, chờ chú út của con ngày mai nghỉ phép tới đón chúng ta có được hay không?”

“Quá tốt....” Tiểu Ninh Mông chuyển con người đen bóng nhìn chung quanh, vô tình nhìn thấy ánh mắt hung dữ của Ngọc Ân, nghiêng đầu nhìn một lúc lâu, mới ôm cổ Ngọc Ân nói nhỏ: “Chị kia nhìn thật xinh đẹp....Nhưng mà sao lại có vẻ rất hung dữ!”.

Ngọc Ân cười đến vui vẻ, Ngọc Ân thì tối mặt. Bình thường trẻ em nói chuyện tương đối lớn nên mặc dù Tiểu Ninh Mông đã cố tình nói rất nhỏ nhưng vẫn bị Ngọc Ân nghe thấy. Lúc nhỏ Ngọc Ân rất khinh thường Ngọc Ân bởi vì so về bất cứ mặt nào thì Ngọc Ân cũng không thể nào bằng được cô. Chỉ là từ sau việc tỏ tình bị Ninh Trí Dũng từ chối, cô rất ghét việc ai so sánh giữa cô và Ngọc Ân.

Bị Tiểu Ninh Mông trực tiếp nói mình hung dữ thì Ngọc Ân tức giận đến thở không nổi, xách theo một bình trà nhỏ duyên dáng bước thẳng đến chỗ Ngọc Ân. Ngọc Ân lúc này đang bế Tiểu Ninh Mông trên tay không kịp đề phòng đã bị Ngọc Ân chế nước trà nóng vào tay....

44. Chương 44: Ký Ức Ở Vân Nam (hai)

Ninh Mông tò mò quay đầu nhìn xung quanh, vừa quay đầu lại, sau khi thấy một màn này, sợ đến mức ôm lấy Ngọc Ân mà hét lên. Trong lòng Ngọc Ân cả kinh, phản xạ có điều kiện ôm lấy Ninh Mông vào trong

lòng bảo vệ quay đầu nhìn. Ngọc Hân thấy Ngọc Ân quay đầu, bắt đầu cảm thấy sợ hãi, muốn thu tay lại cũng không kịp rồi. Một bình nước nóng trực tiếp rơi xuống trên cánh tay Ngọc Ân.

Ngọc Ân chỉ cảm thấy toàn bộ cánh tay phải tê dại, đã không còn cảm giác đau đớn gì nữa rồi. Cô nhanh chóng nhìn lướt qua, Ngọc Hân cầm ấm trà đứng ở đó có chút xấu hổ, Ninh Mông nhìn thấy cánh tay vẫn đang bốc hơi của Ngọc Ân, khóc nức nở hỏi: “Dì Ngọc Ân, tay dì có đau không?”

Ngọc Ân rất muốn an ủi cô một chút, chẳng qua khi cô muốn đặt Ninh Mông trong lòng xuống thì vải dệt trên làn da cọ xát một cái, đau đớn liền truyền đi toàn thân. Rốt cuộc thì cô gái cũng không thể nhịn đau được nước mắt liền rơi xuống. Ninh Mông nhỏ bé bị dọa sợ, dường như chính mình làm sai điều gì, nhìn thấy nước mắt Ngọc Ân giống như sợi dây trần châu đứt dây, cũng ngồi xổm xuống bên cạnh cô mà khóc òa lên.

“Tiểu Cửu....” Ngọc Ân thấy cô khóc, vội vàng dỗ, một lớn một nhỏ cứ thế mà ôm nhau khóc.

Ngọc Hân nhìn thấy một màn này, cười nhạt một tiếng, đang chuẩn bị rời đi, lại thấy Ninh Trí Dũng như một ngọn gió tiến vào, một tay ôm lấy Ninh Mông, một tay kéo lấy Ngọc Ân, lo lắng hỏi: “Đây là thế nào? Khóc cái gì?”

“Em đau quá, trước tiên đến bệnh viện xem sao.” Ngọc Ân khóc đơn thuần chỉ vì đau, lúc này mới bình tĩnh một chút, mở miệng trả lời.

Nhìn sang Ninh Mông, đang ôm cổ chú nhỏ mà khóc thét lên, giống như sắp bị tra tấn vậy, Ninh Trí Dũng vừa nghe Ngọc Ân nói đau, cũng không chăm sóc được đứa bé, đau lòng hỏi: “Đau chỗ nào? Có phải bị thương hay không?”

Ngọc Ân còn chưa kịp nói, liền nghe thấy Ninh Mông nhỏ bé ‘Oa.....’ một tiếng lợi hại hơn. Ninh Trí Dũng lại khẩn trương dỗ dành cô, lúc này Ngọc Ân mới thu lại nước mắt, cắn môi nhìn Ngọc Hân một cái, yếu ớt nói: “Không cần thận bị phỏng, em rất đau, nhất thời không nhịn được nên khóc, Tiểu Cửu bị em dọa cho sợ, cũng khóc lên.”

“Em bị phỏng sao?” Ninh Trí Dũng luống cuống tay chân đặt Ninh Mông xuống, kéo cánh tay cô, lúc này mới chú ý đến cánh tay áo ướt đầm. Anh cẩn thận kéo tay áo lên xem, Ngọc Ân đau đến mức hít một hơi lạnh. Ninh Trí Dũng đành phải dừng động tác lại, ôm lấy Ninh Mông, kéo Ngọc Ân vội vàng vàng đi đến Bệnh viện.

Tất cả quá trình, Ngọc Hân chỉ bưng bình trà nhỏ đứng một bên, mà từ lúc Ninh Trí Dũng bước vào, ánh mắt chưa từng dừng lại trên người cô đến nửa giây.

Sau khi thầy thuốc kiểm tra, để y tá giúp Ngọc Ân bôi chút thuốc tiêu viêm giảm đau. Ninh Trí Dũng ôm Ninh Mông ngồi trên ghế dài ở hành lang. Ninh Mông đã ngừng khóc, ngoan ngoãn ngồi ở trong lòng chú nhỏ, sau khi nhìn anh vài lần, ngón tay nhỏ nhỏ mập mập mới do dự chọc chọc vào vai Ninh Trí Dũng.

“Hử?” Ninh Trí Dũng vốn là đang suy nghĩ sâu xa liền nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, “Làm sao thế?”

“Lúc này cháu thấy....Cái dì hư hỏng kia ở trong phòng muốn dùng nước hắt vào cháu,” Ninh Mông dùng lại một chút, làm như suy nghĩ không ra, tại sao cuối cùng Ngọc Ân lại bị phỏng, lại nhìn thấy sắc mặt của chú nhỏ càng ngày càng tối đi, suy nghĩ cả buổi, mới nói, “Giống như dì ấy không có ngấm chuẩn, cuối cùng lại rơi xuống trên tay dì Ngọc Ân.”

Ninh Trí Dũng nhớ đến Ngọc Hân đối với mình có bao nhiêu tình cảm, lại liên tưởng một chút đến Ngọc Ân và mình lúc đó, hành động dị thường của cô, trong mắt hiện lên một tia tức giận.

Sau khi Ngọc Ân đi ra, thấy sắc mặt Ninh Trí Dũng rất khó coi, cho là anh lo lắng ỉn. Thoải mái tươi cười, cô nửa đùa để giảm bớt không khí: “Tiểu Cửu, cháu xem tay của dì sưng lên giống móng heo không này?”

Đứa bé không để tâm nhiều như vậy, có người trêu chọc, rất nhanh quên mất rằng trước đó không thoải mái, cười khanh khách.

Trên đường trở về, Ninh Trí Dũng hỏi Ngọc Ân có phải chuyện này liên quan đến Ngọc Hân hay không, cô chỉ cần môi không nói lời nào. Trên mặt Ninh Trí Dũng tối sầm, Ngọc Ân nhìn thấy có chút rung mình, lấp bắp giải thích: “Có thể là bất cẩn.....sau đó.....khỏi rồi.....vừa may...”

“Ngọc Ân, đừng xem anh là đứa bé ba tuổi.” Ninh Trí Dũng liếc cô một cái, nhẹ nhàng bang quang phá tan lời nói dối của cô.

Ngọc Ân dùng kiếm lí do thoái thác, như ngác nhìn cánh tay bị phỏng, nhỏ giọng nói: “Nhưng đó là chị gái của em mà.”

Ninh Trí Dũng không nói gì thêm, ôm Ninh Mông bước nhanh hơn. Ngọc Ân cho rằng anh mất hứng, giẫm chân, vội vàng đuổi theo. Khi về đến nhà, Ngọc Hân khôi phục lại bộ dạng cao ngạo thường ngày, đang ngồi ở mép bàn đùa nghịch với gạo nếp vừa mua về.

“Ngọc Hân.....” Ninh Trí Dũng giao Ninh Mông cho Ngọc Ân, bước lên trực tiếp ngã bái, “Tâm tư của cô tôi hiểu rõ, chỉ là người tôi thích là Ngọc Ân, vẫn luôn là Ngọc Ân. Tôi hy vọng cô đừng khiến cô ấy khó xử, dù sao đó cũng là em gái cô.”

“Anh có ý gì?” Bàn tay Ngọc Hân run lên, ngẩng đầu nhìn người đàn ông anh tuấn trước mặt.

“Tôi có ý gì, tự cô hiểu rõ!”

Đến lúc này thì Ngọc Hân phát cáu, đẩy gạo nếp trước mặt ra, một túi gạo thoáng chốc đã rơi vãi trên mặt đất. Hốc mắt cô đỏ lên, nhưng từ đầu đến cuối vẫn ngẩng đầu không cho nước mắt rơi xuống: “Ninh Trí Dũng, anh cho rằng cô ta là ai? Cô ta mà cũng xứng sao?”

Ninh Trí Dũng còn đang muốn phản bác lại mấy câu, nhưng bị Ngọc Ân kéo lại. Ngọc Hân mạnh mẽ ngăn cản Ngọc Ân, từ giữa hai người đi ra ngoài. Ngọc Ân thở dài, ngồi xổm xuống gom gạo nếp bỏ lại vào trong bao: “Từ nhỏ chị ấy đã là người cao ngạo, anh cần gì phải nói chị ấy như vậy?”

Ngọc Hân sau khi chạy ra ngoài, càng nghĩ càng giận, càng ngày càng không muốn nhìn thấy đôi ‘Cẩu nam nữ’ kia, thở phì phì đi đến cửa thôn. Trong thôn có tên Nham Tiêm nổi tiếng lưu manh vô lại vừa lúc lại thấy cô, đang định bước đến đùa giỡn vài câu, chỉ thấy cô oán giận đập mình. Nham Tiêm đã nghe người trong thôn nói Ngọc Hân rất lợi hại, lúc này cũng bị dọa sợ, ngượng ngùng sờ sờ mũi đi về. Mới đi được vài bước đã nghe thấy Ngọc Hân gọi hắt hắt lại, hắt có chút nghi ngờ quay về phía cô.

“Ngọc Ân nhà tôi, anh có biết không?”

“Biết chứ?”

“Em gái tôi xinh đẹp không?”

“Xinh đẹp chứ.....” Nham Tiêm vừa nghĩ đến Ngọc Ân thanh thuần, cười bỉ ổi, “Cô hỏi cái này để làm gì?”

“Tôi có thể gả em gái cho anh, anh có đồng ý hay không?”

“Đùa kiểu gì thế? Không phải cô ấy đã có đàn ông hay sao?”

“Tôi có thể giúp anh!” Ngọc Hân sợ Nham Tiêm không đồng ý, lại bổ sung thêm, “Tôi là chị họ của nó mà, anh còn chưa tin tôi sao?”

Vốn là Nham Tiêm cảm thấy rất kỳ quái khi Ngọc Hân đồng ý giúp mình, đột nhiên nhớ tới khoảng thời gian trước có vài sự kiện ồn ào huyền ảo được truyền đi, lại hiểu ý mà cười nói: “Vậy thì việc này xin nhờ cô, việc này chuẩn bị thế nào đây? Nghe nói người đàn ông kia rất lợi hại, tôi lại không có.”

“Nghe này, Ngọc Ân và Ninh Trí Dũng mang cháu gái về nhà, tôi đem giấu đứa bé kia đi, Ninh Trí Dũng sốt ruột đi tìm sẽ không quan tâm đến Ngọc ân, anh đem Ngọc Ân trốn lại, cưỡng bức nó, đến lúc đó thì gạo đã nấu thành cơm, anh cho rằng Ninh Trí Dũng còn muốn nó hay không? Nó sẽ ngoan ngoãn mà gả cho anh.”

Nham Tiêm cũng không phải thứ gì tốt đẹp, vừa nghe xong liền cười ha hả, liên tục đồng ý. Hai người quyết định đêm này sẽ thực hiện kế hoạch, sau khi bàn bạc kĩ càng các bước, mới rời khỏi.

Ngọc Hân ở bên ngoài đi dạo rồi làm bộ như không có việc gì mới quay về nhà, Ngọc Ân và Ninh Trí Dũng đang chơi vui vẻ với Ninh Mông, cũng không chú ý đến cô. Cô bắt gặp Ninh Trí Dũng lôi kéo Ngọc Ân cười đến vui vẻ, trong lòng dấy lên một ngọn lửa, trở lại phòng, suy nghĩ một chút.

Sau khi vội vàng ăn cơm chiều, Ngọc Hân liền lấy cớ là không thoải mái muốn nghỉ ngơi sớm một chút, nghĩ đến chuyện xảy ra ban ngày, Ngọc ân nghĩ là cô ấy vậy, cũng không nói gì thêm, tay mình bị thương cũng

không thuận tiện, Ngọc Ân liền gọi Ninh Trí Dũng rửa chén phụ. Ninh Mông không muốn đứng ở phòng bếp, nên chạy về phía phòng khách chơi trò chơi.

Ngọc Hân thấy Ngọc Ân và Ninh Trí Dũng cũng không chú ý đến Ninh Mông ở bên này, tiện thể lấy luôn thuốc mê, vụng trộm đi vào phòng khách. Cô gái nhỏ đang ngồi trên giường chơi vui vẻ, từ đầu đến cuối cũng không chú ý đến người phía sau. Ngọc Hân dễ dàng chụp thuốc mê Ninh Mông, ôm cô gái nhỏ đi về phòng ngủ của mình.

Ninh Trí Dũng sau khi rửa sạch chén bát thì đi gọi Ninh Mông ra ngoài đi tản bộ, cả buổi cũng không thấy trả lời, đi vào phòng khách, thì không thấy người đâu. Anh tìm khắp phòng một lượt, vẫn không thấy ai, bắt đầu lo lắng. Trong lòng Ngọc Ân cũng gấp gáp, nhưng ngoài miệng vẫn an ủi anh, hai người hẹn Nham Nạp đi ra ngoài phân công nhau đi tìm/

Nham Tiêm đã ngồi xổm ngoài cửa nhà Ngọc Ân, lúc này thấy có người đi ra, không một âm thanh nào đứng lên đi theo. Ngọc Hân đứng ở phòng mình nhìn thấy một màn này khóe môi giật giật.

Nham Tiêm đi theo Ngọc Ân đến bên cạnh rừng thủy trúc không có một ai, đúng thời cơ, chụp thuốc mê cho cô, thừa dịp trời tối khiêng người quay về nhà mình.

Ngọc Hân thấy thời gian không vừa đủ, mở tủ quần áo đang giấu đứa bé ở trong ra, trả lại phòng khách.

Ninh Trí Dũng tìm một vòng tìm không thấy, quay về nhà Ngọc Ân, lại nhìn thấy Ninh Mông đang nằm trên giường, cảm thấy không được bình thường. Trên người Ninh Mông có mùi thuốc mê, vốn là một cảnh sát truy bắt độc dược làm sao anh có thể không nghe thấy được? Lại càng khiến anh lo lắng, là Ngọc Ân vẫn chưa quay về!

Đến nửa đêm, đứng ngồi không yên, Ninh Trí Dũng gọi Nham Nạp đi tìm Ngọc Ân, kết quả là đến khi trời sáng, hai người cũng không thu hoạch được gì. Ninh Mông cũng dần dần tỉnh lại, nhưng vẫn kêu đau đầu khó chịu, Ninh Trí Dũng một bên dỗ dành cô, một bên lo lắng cho Ngọc Ân.

Khi Ngọc Ân tỉnh lại, động đậy một chút cảm thấy ở phía dưới. Toàn thân đau đớn như bị xé rách. Ý thức từ từ tỉnh táo lại, cô hoảng sợ phát hiện thân thể trần truồng của mình nằm trên giường, mà người đàn ông ở bên cạnh vẻ mặt rất dâm. Cười cười nhìn cô. Sau khi cô kịp hiểu chuyện gì xảy ra, nhào lên vừa khóc vừa đánh Nham Tiêm, mà người đàn ông kia lại nảy ra ý tưởng, ôm cô muốn chui vào trong chiếc cốc. Đời nào cô chịu đồng ý, khóc lóc kêu cứu mạng.

Nham Tiêm sốt ruột, cầm lấy ống chích ở bên giường mà hấn hay dùng, chích một chút thuốc phiện vào trong người Ngọc Ân.....

Sau khi Ngọc Ân mất tích 48 giờ, Ninh Trí Dũng cảm thấy đứng ngồi không yên, một mặt để Nham Nạp đi báo cảnh sát, một mặt đi đến từng nhà tìm manh mối. Mấy người cảnh sát hình sự và Ninh Trí Dũng, Nham Nạp mỗi ngày đều hỏi người ở trong thôn, thường xuyên bắt đầu từ lúc trời vừa sáng, hơn nửa đêm mới trở về.

Thật sự là Ninh Mông vẫn không thích Ngọc Hân, bây giờ trong nhà cũng chỉ còn lại hai người, đương nhiên cô sẽ không vui, túm góc áo Ninh Trí Dũng không cho anh đi. Ninh Trí Dũng đành phải dỗ dành nói mình muốn đi huấn luyện cảnh sát với chú, sau này muốn bắt người xấu, lúc này cô bé mới méo miệng buông ra.

Về sau có một cụ già nói rằng thường xuyên nghe được tiếng phụ nữ khóc lóc và tiếng thét chói tai từ trong phòng của Nham Tiêm, mọi người lập tức đi đến chỗ ở của Nham Tiêm. Khi Ninh Trí Dũng xông vào, thấy toàn thân Ngọc Ân cả người trần trụi đầy vết xanh tím đang cầm trong tay một cây dao hướng về phía Nham Tiêm.

Ninh Trí Dũng cảm giác vào giây phút này tim mình ngừng đập, đôi mắt lập tức đỏ lên. Nham Tiêm phát hiện có người xông vào, khẩn trương trốn vào trong buồng trong. Ngọc Ân thấy hấn trốn đi, dường như nổi điên vung dao lên chém hấn. Hai cảnh sát hình sự đi qua tách Ngọc Ân ra, chế trụ Nham Tiêm. Ninh Trí Dũng phản ứng kịp thời, cởi áo khoác, khoác lên người Ngọc Ân, ôm lấy cô, nước mắt lập tức rơi xuống.

Lúc này, Ngọc Ân đã mất tích được trọn vẹn năm ngày....

Đúng lúc này, Ngọc Ân lên cơn thèm thuốc, thân thể run rẩy muốn đẩy Ninh Trí Dũng ra, miệng vẫn kêu: “Cho tôi, cho tôi....” Ninh Trí Dũng nhìn thấy phản ứng của cô, trong đầu lóe lên một ý nghĩ đáng sợ, khi ánh mắt chạm đến ông chích trên giường, lúc này mới xác định phán đoán đúng. Anh giống như dã thú hoàn toàn đánh mất lý trí, không thèm để ý đến sự ngăn cản của cảnh sát hình sự, chạy theo đánh chết Nham Tiêm.

Ngọc Ân vẫn không có thuốc để thỏa mãn, lại nhìn thấy Ninh Trí Dũng sắp đánh chết Nham Tiêm – người sẽ mang thuốc phiện cho cô, thần trí lúc này hỗn loạn xông lên đâm cho Ninh Trí Dũng không phòng bị chút nào bốn đao.

Việc này biến hóa quá nhanh, không ai ngờ rằng. Ninh Trí Dũng ngã trong vũng máu, nhìn thấy bàn tay Ngọc Ân đầy máu nhưng vẫn luôn miệng.....giết anh, hắn sẽ cho tôi thuốc, giết anh sẽ có thuốc.....

Ninh Trí Dũng che đi vết thương của mình, nhìn người bạn gái ngày xưa ngày thơ bây giờ đã biến thành bộ dạng như một âm hồn, gầm nhẹ một tiếng.....tê tâm liệt phế.....

45. Chương 45: Đề Nghị

“Cho nên đêm đó em nghe thấy anh muốn rời đi nên mới khác thường như vậy?” Kể xong chuyện cũ, vòng ôm của Cố Thừa Hiên trên lưng Ninh Mông chặt thêm vài phần, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“Ừ, anh nói anh muốn đi huấn luyện tân binh, em lập tức nghĩ đến chú nhỏ nói chú ấy muốn đi huấn luyện cảnh sát khác. Đúng là sau khi chú ấy đi thì không quay trở về nữa.” Ninh Mông tựa đầu vào bên gáy Cố Thừa Hiên, tiếp tục nói: “Còn có nữa.....Lúc ấy chú nhỏ vẫn kêu em, cho nên chú Nham Nạp liền chạy về ôm em đi qua đó. Lúc đó có một chú lính đi qua, thấy chú Nham Nạp người đầy máu mà ôm em, vẫn đi theo.....”

“Đến phòng Nham Tiêm, thấy cảnh tượng đó, lập tức bước đến che kín vết thương của chú nhỏ, khiến cho người ta khẩn trương sử dụng ván giường làm thành cái cáng giản dị đưa đi bệnh viện.”

Ninh Mông chuyển động thân thể, tìm tư thế thoải mái hơn, mới ôm cổ Cố Thừa Hiên nhẹ giọng nói: “Cho nên nha, em rất thích quân nhân...”

Cơ thể Cố Thừa Hiên cứng đờ, vô cùng khẩn trương mở miệng: “Vậy bây giờ em thích anh cũng vì như vậy sao....”

Ninh Mông khẽ cười, ngón tay ở trên lưng anh khẽ vẽ loạn mà an ủi anh: “Ngu ngốc.....Em đã nói rồi, em là yêu anh! Cho dù anh không mặc quân trang vào, em đều yêu anh.....”

Trong lòng Cố Thừa Hiên run sợ một hồi, dè dặt chiếc đầu đang không an phận, dựa theo môi hồng mềm mại mà hung hăng hôn xuống. Nụ hôn của anh rất bá đạo, đầu lưỡi ẩm ướt của cô lúc này đã che kín đi hô hấp. Ninh Mông đưa tay nắm anh, bị anh bắt được, mười ngón tay nắm chặt.....

“Anh có thể dịu dàng một chút không hả?” Sau khi tách ra, Ninh Mông vuốt ve môi mình mà oán giận nói.

“Cho đến bây giờ anh cũng không phải là người dịu dàng!” Giữa lòng mảy của Cố Thừa Hiên tràn ngập ý cười.

“Có phải anh cảm thấy được khi em vừa mới nói vậy, anh còn đắc chí nữa à?” Ninh Mông ném cho anh một cái liếc mắt, muốn vùng vẫy thoát khỏi ngực anh, “Sớm biết như vậy em đã không nói cho anh, nhìn anh như thế, so với trước kia lại càng chán ghét hơn!”

Đời nào Cố Thừa Hiên chịu cho cô rời khỏi, cánh tay vừa thu lại, cô lại ngã nhào vào trong cái ôm ấm áp của anh, anh ôm eo cô, âm thanh mềm mại dụ dỗ khác với bình thường: “Đem lời vừa nói nói lại một lần nữa.”

“Anh so với trước kia lại càng chán ghét hơn!” Đương nhiên Ninh Mông biết anh chỉ câu nói kia, có ý muốn trêu chọc anh.

“Tiểu Cửu, em có biết anh muốn nói cái gì không, hử?” Khóe mắt anh mang theo ý cười, giống như tình cờ gặp được nắng sớm lộ ra bộ dạng vui mừng.....Hạnh phúc đơn giản tràn ngập trong không khí.

“Chính là chán ghét hơn so với trước kia!”

“Hử?”

“Chán ghét hơn so với trước kia!”

“Hử?”

“Chán ghét! Chán ghét! Chán ghét!”

Mỗi tiếng ‘Hử’ của anh, bàn tay liền khấn trương căng cứng một chút, cô lại không nghe theo, dờn dỗi mà mắng ‘Chán ghét’. Đến cuối cùng, hai người đều không thể khống chế mà cười phá lên, Ninh Mông cười lạc giọng, càng không ngừng ho khan, nhưng vẫn đưa nắm tay nhỏ ra nắm anh. Cố Thừa Hiên vỗ vỗ lưng giúp cô thuận khí, đối với bạo lực của cô thì hoàn toàn buông thả, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Sau khi cười xong, Ninh Mông ngồi phịch trong lòng Cố Thừa Hiên, gầy gầy nút áo quân trang của anh, hỏi: “Anh có biết mỗi lần anh cứu em, trong lòng em nghĩ gì không?”

“Hả?”

“Mỗi lần em đều nhớ đến truyện cổ tích trước đây mẹ đã kể, anh chính là hoàng tử vượt mọi chông gai mà đến. Mỗi lúc như thế này, em liền cảm thấy vô cùng an tâm, mặc kệ em gặp phải nguy hiểm gì, cuối cùng đều nhìn thấy anh đứng ở nơi đó thì không còn sợ hãi gì. Đó là một sức mạnh rất kỳ quái, hai mươi mấy năm qua cũng chưa có ai có thể mang đến cho em, chỉ có anh, chỉ có anh mới có thể!”

Cố Thừa Hiên khẽ cười, mang theo hứng thú trêu đùa cô: “Nói như vậy, anh trong lòng em là một hoàng tử?”

“Đối với.....” Ninh Mông cố ý kéo dài âm cuối, sau đó nhanh chóng nói xong một câu, khấn trương đem đầu của mình vùi vào trong lòng anh, “Vẫn là không hiểu thế nào là lãng mạn, không hiểu được thế nào là kiên nhẫn, là hoàng tử không có một chút dịu dàng nào!”

Trong lúc hai người chán ghét mà quấn vào nhau, di động của Ninh Mông cực kỳ sát phong cảnh mà vang lên. Cố Thừa Hiên thở hổn hển mà buông cô ra, lúc sau lại thở hổn hển mà nghe điện thoại.

“Này.....” Một tiếng kêu vô cùng quyến rũ, bất kể là người nào nghe được âm thanh này cũng cảm thấy có hàm ẩn chân tình.

“Tiểu Cửu....” Một âm thanh dịu dàng có chút ngập ngừng vang lên, “Chị của anh muốn gặp em.”

Từ sau khi Tần gia xảy ra chuyện, Ninh Mông đã không còn tiếp xúc với người của Tần gia. Bây giờ đột nhiên Tần Mặc tìm đến cô, còn nói là Tần Vũ Linh muốn gặp cô, cô nhất thời không kịp phản ứng. Theo bản năng liếc nhìn Cố Thừa Hiên một cái, hàm hồ nói: “Bây giờ tôi không có ở trong thành phố N, để tôi suy nghĩ một chút....”

“Tiểu Cửu, anh biết em đang ở chỗ của Cố Thừa Hiên....” Nghe qua giọng nói của Tần Mặc có chút bất đắc dĩ, “Chị của anh đã từng đối xử với em như thế nào, em là người rõ nhất, bây giờ chuyện đã như thế này, em cũng không niệm chút tình cũ sao?”

“Tôi.....” Ninh Mông bị anh ta nói như vậy, cũng cảm thấy có chút mùi vị, “Tôi không phải có ý kia, tôi chỉ là có chút khó khăn.”

“Anh nghe được đây chỉ là cái cớ thôi nát.” (hừ, anh nghĩ mình là anh mà dám nói như thế *chém chém chém*)

Ninh Mông nhất thời nghẹn lời, nắm điện thoại di động một hồi lâu vẫn không lên tiếng. Tần Mặc cũng im lặng như vậy để làm khó cô. Mãi cho đến khi Cố Thừa Hiên lấy điện thoại di động từ trong tay cô nói với bên kia: “Tiểu Cửu không có nghĩa vụ phải nghe theo sắp xếp của các người!”

“Có thể đề nghị không?” Nghe qua giọng nói của Tần Mặc có thái độ xa cách vạm vỡ, không thấy có chút ý tứ đề nghị nào.

“Thật xin lỗi, chúng tôi không đồng ý!” Cố Thừa Hiên nói xong liền cúp máy, thuận tiện hung hăng uy hiếp Ninh Mông một chút, “Nếu em dám đi cùng anh ta, anh sẽ.....”

“Anh được cái đó?” Ninh Mông chưa bao giờ bị anh gào lên như vậy, tính tình lúc này cũng nổi lên, “Anh nói cứ như em và anh ta có cái gì! Thì ra là anh hy vọng em cùng anh ta đi gặp Tần Vũ Linh?”

“Nói hươu nói vượn cái gì đó?” Cố Thừa Hiên buồn bực chính bản thân mình vì không có biện pháp nào đối với cô, hung hăng kéo lấy cô, hôn sâu một cái, cuối cùng giằng co trên môi của cô nói, “Chúng ta tiếp tục đi.”

46. Chương 46: Nhiệm Vụ

Từ sau ngày hôm đó Tần Mặc không gọi điện đến lần nào nữa, trong lòng Ninh Mông cảm thấy không thoải mái. Trong lòng Ninh Mông có chút tội nghiệp cho Tần Vũ Linh, sau 1-2 tuần suy nghĩ, do dự, rồi rầm thì cuối cùng cô quyết định kể hết với Cố Thừa Hiên.

Suy nghĩ hết mấy ngày Ninh Mông mới nghĩ ra nên bắt đầu kể như thế nào. Thừa dịp Cố Thừa Hiên mệt mỏi trở về nhà sau huấn luyện, cô mới chậm rãi nói ý kiến của mình: “Em định đi thăm Tần Vũ Linh....Em có chút không yên lòng”.

Đang nhắm mắt chờ Ninh Mông dọn bữa tối Cố Thừa Hiên nghe ý kiến của Ninh Mông cũng không tỏ thái độ cực đoan như trước, chỉ là vuốt vuốt mi tâm, giọng nói bình thản nói lên quan điểm của bản thân: “Cô ấy chưa chắc đã muốn gặp em”.

“Tại sao?” Ninh Mông nhớ đến cuộc điện thoại của Tần Mặc, không chút suy nghĩ bật thốt lên: “Không phải Tần Mặc nói Tần Vũ Linh rất muốn gặp em sao?”

“Cô ấy muốn gặp em?” Cố Thừa Hiên hừ lạnh một tiếng, từ trong túi áo móc ra điện thoại di động ném lên ghế salon, hất cằm lên nói: “Em thử gọi điện thoại hỏi cha của em, xem xem Tần vũ Linh đã thay đổi như thế nào, đã thành bộ dạng như thế nào?”

“Ý của anh là gì?” Ninh Mông xem chừng Thừa Hiên đã bắt đầu tức giận rồi, cũng không dám hỏi nhiều, đành phải làm theo lời của anh nói, gọi điện thoại về nhà. Nhưng cha mẹ đều không có ở nhà, điện thoại là do bà nội nhận.

Bà nội vừa nghe Ninh Mông hỏi chuyện của Tần Vũ Linh liền than thở: “Ai....Cũng không biết Tần gia đã gây ra nghiệp chướng lớn thế nào mà giờ đây con gái họ phải lãnh hậu quả. Nghe nói là vừa vào tù đã phát bệnh điên, vừa cười vừa khóc. Mẹ của Tần Vũ Linh và Tần Mặc nghe được tin tức này thì giận đến mức chết mà hai mắt cũng không nhắm lại được. Chuyện này mọi người đều giấu Tần thúc thúc, sợ ông ta trong tù suy nghĩ không thông mà tự tử.”

“Vậy còn Tần Mặc?” Ninh Mông vừa nghe vừa cau mày, chuyện này quả thật vượt xa dự đoán của cô, cô từ đầu đến cuối đều chưa từng nghĩ Tần gia sẽ phải trả một giá đắt đến như vậy, cô chỉ cho rằng Tần Vũ Linh cần một hình phạt để thức tỉnh, đây là hình phạt cao nhất rồi nhưng lại không ngờ được chuyện lại xảy ra đến mức độ này.... Một người cao ngạo như vậy giờ lại....

“Cháu hỏi ai? Tần Mặc?” Bà nội đã già, thính lực không còn tốt như xưa, nói chuyện âm thanh cũng tương đối lớn. “Nói đến cái này thì thật là kỳ lạ. Sau khi lo đám tang ẹ xong thì ngay cả nhà Tần Mặc cũng không quay về. Không ai biết tin tức gì về nó cả.... Ai, Tiểu Cửu, cháu gặp Tần Mặc sao?”

“À, không có a....” Ninh Mông phủ nhận nói, lại tiếp tục hỏi: “ Bà nội, Tần phu nhân qua đời lúc nào vậy?”

“Cháu không biết sao? Hình như là vào ngày 13 của tháng trước. Bà cũng không rõ chỉ nghe loáng thoáng mọi người bàn tán với nhau là vào ngày đó....”

Ninh Mông lặng lẽ tính một chút, Tần Mặc gọi điện thoại tới hình như là vào ngày 14 tháng trước. Trong lòng rối như tơ vò, Ninh Mông không hiểu sao mọi chuyện lại phát triển thành như vậy, đầu bên kia điện thoại bà nội vẫn đang tiếp tục than thở, cuối cùng tiếc nuối nói một câu: “Tần mặc, đứa nhỏ này cũng thật đáng thương, cha và chị thì ở tù, mẹ thì mất....” rồi cúp điện thoại.

Ninh Mông suy nghĩ đến sững sờ cho đến khi Cố Thừa Hiên khẽ đẩy cô ngồi xuống mới phản ứng được.

“Anh nói chuyện này có phải chúng ta cũng có lỗi?” Ninh Mông mặt tràn đầy kinh hoàng, cắn móng tay hỏi Cố Thừa Hiên.

“Tần gia bị như vậy thì chỉ có thể nói ngắn gọn một câu: Gieo nhân nào, gặt quả ấy. Tần Vũ Linh bắt quá chỉ là một mối lửa khiến cho tất cả bộc phát mà thôi, kết quả là cô ấy cũng phải chịu một phần quả ác đấy”. Cố Thừa Hiên sau khi nói xong, thở phào nhẹ nhõm, ôm lấy bả vai Ninh Mông mà an ủi. “Không nên suy nghĩ đến việc này nữa, cho dù không có chúng ta, không có việc kia thì chắc chắn Tần gia cũng sẽ có kết cục này, cuộc đời này vốn dĩ rất công bằng mà. Thôi bưng thức ăn ra đi, huấn luyện một ngày anh mệt lắm rồi, ăn xong anh muốn ngủ sớm một chút”.

Tâm trạng của Ninh Mông vẫn còn nặng nề, vẫn còn đang cảm thán cho hoàn cảnh đáng thương của Tần Vũ Linh nên không chú ý đến ánh mắt nóng bỏng, hàm ẩn tâm tình của Cố Thừa Hiên....

“Ai, vậy anh nói sao Tần Mặc lại muốn gạt em? Nói Tần Vũ Linh muốn gặp em?”. Lúc ăn cơm, Ninh Mông cắn chiếc đũa suy nghĩ.

“Em vẫn còn nghĩ đến chuyện này sao?” Cố Thừa Hiên nhướn mày nói: “Chẳng qua anh nghĩ có 2 nguyên nhân”.

“2 nguyên nhân gì?”

“Thứ nhất, cũng là ba anh hôm nay nói cho anh biết những việc xảy ra ở Tần gia. Điều này khiến anh suy nghĩ động cơ của Tần Mặc không đơn giản, em thử suy nghĩ một chút, bởi vì chuyện của cha em mà chị của anh ta phát điên, ba anh ta thì tù tội, mẹ anh ta thì chết không nhắm mắt. Không người nào có thể nhìn được mối hận này”

“Không phải anh đã nói tất cả những chuyện đó không liên quan đến chúng ta hay sao?” Ninh Mông rụt cổ oán giận nói.

“Việc anh nói tất cả những việc đó không phải lỗi của chúng ta là suy nghĩ của anh. Nhưng chưa chắc Tần Mặc đã suy nghĩ được như vậy...” Chiếc đũa trong tay Cố Thừa Hiên vung mạnh mấy cái, lại thoải mái nói: “Nhưng cũng có thể là anh đã suy nghĩ quá phức tạp. Nguyên nhân thứ hai có thể là anh ta muốn em đi thấp nhang ẹ của anh ta và thăm chị của anh ta thôi....Chỉ là, mặc kệ là nguyên nhân nào, anh chỉ hi vọng em giữ vững tính cách với Tần Mặc....Tần Mặc người này không đơn giản như em nghĩ đâu...”

“Vâng”. Ninh Mông đầu óc không linh hoạt lắm, này giờ nghe Cố Thừa Hiên phân tích thì ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Sau khi ăn cơm tối xong, Ninh Mông vào bếp rửa chén. Cố Thừa Hiên ngồi ở phòng khách xem tivi, có chút ngồi không yên, liền chạy vào nhà bếp, ôm Ninh Mông vào lòng, khẽ cắn nhẹ trên lỗ tai Ninh Mông, nói: “Tiểu Cửu, anh ngày mai lại phải đi làm nhiệm vụ...”

Thân thể cứng ngắc, Ninh Mông rất muốn cười nhưng nước mắt vẫn muốn trào ra, hướng mắt nhìn chằm chằm trên trần nhà, liều mạng nhìn nước mắt chảy xuống, không dám quay đầu lại, thân thể run rẩy hỏi: “Anh đi chỗ nào?”

“Cái này anh không thể nói, anh chỉ có thể nói là không quá xa”. Cố Thừa Hiên nghe trong giọng nói của cô có chút nức nở thì cảm thấy đau lòng.

“Anh đang làm gì vậy? Đang suy nghĩ gì?” Đột nhiên Ninh Mông bộc phát, xoay người đẩy Cố Thừa Hiên ra, dấn vào ngực anh mấy cái, hét lớn: “Làm nhiệm vụ! Làm nhiệm vụ! Làm nhiệm vụ! Chúng ta đám cưới bao lâu, em đến đây ở với anh được bao lâu a, anh hai ba ngày thì ném em ở lại đây rồi chạy ra ngoài làm nhiệm vụ! Em thì không biết anh đi đâu, anh làm gì chỉ biết núp trong nhà lo lắng! Cố Thừa Hiên, đàn ông ai cũng khôn khéo như vậy à?”

Cố Thừa Hiên bị đánh, không biết làm sao để an ủi cô, chỉ có thể ôm cô vào trong ngực, hôn lên đỉnh đầu cô không ngừng nói: “Thật xin lỗi. Anh thật xin lỗi!”

“Quảng mẹ câu Thật xin lỗi của anh đi” Ninh Mông quỳnh lên, ngay cả nói tục cũng nói, vừa dòn sức đánh, sau đó mới ôm eo Cố Thừa Hiên nói: “Về sau mỗi khi đi làm nhiệm vụ anh có thể vì em mà cẩn thận? Mỗi

lần anh làm nhiệm vụ, em quả thật rất sợ, anh đi bao nhiêu ngày thì có bao nhiêu đêm em không dám ngủ, chỉ sợ một ngày kia bọn họ sẽ đến báo cho em một bức di thư, một tin thông báo hy sinh khi làm nhiệm vụ”.

“Không nên nói vậy!” Cố Thừa Hiên dè dặt đầu nhỏ của cô lại, chậm chạp mà kiên định nói: “ Anh đảm bảo sẽ an toàn trở về!”

Ninh Mông biết đây là trách nhiệm của anh, cho nên cũng không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể nắm lấy áo sơ mi của anh không ngừng khóc, Càng về sau, cũng không còn nước mắt, giọng nói cũng im lặng, chỉ còn lại tiếng nức nở. Cố Thừa Hiên thấy cô đã bình tĩnh lại, mới dùng giọng thương lượng nói: “Tiểu Cửu, nếu không chúng ta sinh con đi? Có con rồi thì em sẽ không vì việc anh đi làm nhiệm vụ mà cảm thấy cô đơn nữa. Mà đứa bé còn là kết tinh của tình yêu chúng ta, là đời sau của hai chúng ta, đứa bé mang trong mình dòng máu của anh và em....”

Ninh Mông không nói gì, trầm mặc mấy giây, chợt kéo cổ Cố Thừa Hiên xuống, hung hăng hôn lên. Không biết là người nào bắt đầu trước, nụ hôn giữa hai người quá mức nóng bỏng, quá mức triền miên, cũng quá mức say lòng người rồi. Cho tới nay mỗi lần thân mật đều do Cố Thừa Hiên chiếm chủ động, nhưng hôm nay lần đầu tiên Ninh Mông nhiệt tình chủ động. Tự động đưa lưỡi của mình trượt vào trong miệng của anh, treu dẫn lưỡi của anh mà từ từ mút vào.

Cùng lúc đó, cánh tay trắng nõn từ từ hướng xuống phía dưới, lục lọi dây thắt lưng của anh, vội vàng mở khóa quần, tay nhỏ bé chui vào, cảm vật đã có phản ứng. Cô trên dưới hai cái, lại cảm thấy có chút không hoạt động hết được, định kéo quần của Cố Thừa Hiên xuống, mặc ình mãnh liệt kích động.

Cố Thừa Hiên từ trong cổ họng bật ra tiếng than thở, bắt đầu phản công, cắn cắn đầu lưỡi của cô. Bàn tay cũng không an phận, xé rách quần của cô. Trời vào hè nên cô ăn mặc mỏng, đây là việc dễ dàng cho anh mới xé mấy cái đã khiến thân thể trắng nõn của cô lộ ra ngoài. Ôm ngang lên, đã không kịp đợi vào phòng ngủ, trực tiếp đặt cô trên kệ bếp mới được cô dọn dẹp sạch sẽ.

“Chỗ này không được, đối diện sẽ thấy!” Ninh Mông cảm nhận được ngón tay thô ráp của anh từ quần lót cô dò xét đi vào, chống đỡ nơi đó từ từ vuốt ve, thở hồng hộc cắn mu bàn tay kháng nghị

“Phòng đối diện phòng bếp không có ai ở” Cố Thừa Hiên cũng thở hổn hển, đuổi tay tắt đèn phòng bếp, thoáng chốc cả căn phòng tối đen như mực.

Ninh Mông nhìn con người đen nhánh của anh, giật mình, uốn éo người nghênh hợp ngón tay của anh, đồng thời, nhượng người lên, nằm ở trên vai của anh, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng hà hơi: “Chồng à, em muốn....”

Cố Thừa Hiên hít vào một ngụm khí lạnh, có chút thô bạo tháo vật cản cuối cùng trên người cô xuống, nắm vật khổng lồ của mình ở lối vào ướm át của cô mà ma sát mấy cái, sau đó chậm rãi tiến vào.

Thân thể cô run rẩy, ôm thật chặt cổ của anh, nhắm nghiền hai mắt hưởng thụ cảm giác anh tiến vào trong thân thể mình, phát ra tiếng thở dài thoải mái.

Cố Thừa Hiên toàn bộ tiến vào trong cô, dừng lại mười mấy giây, đợi thân thể cô thích ứng sau đó mới rút ra đâm vào.

Ban đêm ở đại đối đặc chủng vốn an tĩnh, vào lúc này, trong căn phòng tối, rên rỉ, thở dốc cùng với âm thanh mập mờ “bành bịch” cực kỳ rõ ràng, Ninh Mông nghe được thì liền đỏ mặt....Rất nhanh sẽ tới cảm giác, không tự chủ được hãy thu rút. Cố Thừa Hiên chỉ cảm thấy có cái gì mềm mại khít khao siết chặt lấy phía dưới, một hồi chặt một hồi lỏng, khiến anh cảm thấy ngay cả xương sống cũng tràn đầy niềm vui thích.

Cố Thừa Hiên nắm bóp ngực Ninh Mông, hàm hồ nói: “Như vậy không được....”

Ninh Mông đang chuẩn bị hỏi cái gì không được, liền bị Cố Thừa Hiên bế lên, phía dưới hai người vẫn liên kết chặt chẽ với nhau, cô xui lơ nằm trên vai anh, mặc anh ôm cô ra khỏi phòng bếp, sau đó đặt tại bàn ăn, một cái rồi lại một cái xâm nhập. Từ bàn cơm đến tường phòng khách, đến ghế salon, cuối cùng mới đến phòng ngủ, cô không biết anh đã làm mấy lần.

Cuối cùng, ở trên giường bề bộn, cô cầu xin anh, thế nhưng anh lại ác ý đâm vào sâu hơn, ở đó một chút xoay quanh, rất nhanh rút ra rồi lại hung hăng tiến vào!

Anh thật sự quá đáng ghét! Ninh Mông nghĩ như vậy, không chịu nổi một dạng co rút, rút cuộc kẹp chặt anh phóng thích ra ngoài....Hai người khắp người đầy mồ hôi, lại ôm nhau thật chặt cùng nhau hưởng thụ dư vị.

Điện thoại di động kêu lên, Ninh Mông bắt đầu đi kêu rên, Cố Thừa Hiên cười khê, đứng dậy lấy điện thoại, Ninh Mông không còn hơi sức để bắt máy, lại nghe được bên kia nói: “Tiểu Cửu, ta là nham nạp thúc thúc, con nhanh tới Vân Nam....”

47. Chương 47: Lo Lắng

“A?” Ninh Mông nhất thời không kịp phản ứng lại, lúng ta lúng túng hỏi, “Có chuyện gì sao?”

“Chú nghĩ muốn chuyển mộ của chú nhỏ trở về quê hương của chú ấy....” Nham Nạp thở dài một hơi, tiếp tục nói, “Về phần Ngọc Ân, sẽ để cô ấy ở lại Tây Song Bản Nạp đi.....”

*Tây Song Bản Nạp là quê hương của tộc người Thái ở phía tây nam tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

“Không được!” Ninh Mông một lời từ chối, “Lúc ấy chú nhỏ có nói qua, nhất định phải ở lại nơi đó cùng với dì Ngọc Ân!”

“Tiểu Cửu....” Dường như Nham Nạp đang hạ quyết tâm thật, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, “Phần mộ của Ngọc Ân và chú nhỏ đem qua mới bị người ta đào bới!”

“Chú nói sao?!” Ninh Mông cả kinh lập tức ngồi dậy từ trong lòng Cố Thừa Hiên, “Sao lại như vậy?”

“Hiện tại cũng không ai biết là người nào làm, chỉ trong một đêm, phần mộ của Ngọc Ân và chú nhỏ đã bị đào lên. Cả đời này của Ngọc Ân thật sự bị thảm, chúng ta cũng không hy vọng cô ấy sau khi chết vẫn còn gặp phải cảnh ngộ như vậy....Chú nhỏ của cháu cũng không đáng phải chịu đựng đối xử không công bằng như vậy, chú nghĩ tại thành phố N mà nói, nhà các cháu có đủ khả năng để bảo vệ chú ấy.”

“Có lẽ không có quan hệ gì với chú nhỏ.....” 16 năm, Ninh Mông nhớ mãi cái ngày mà chú nhỏ ngã vào giữa vũng máu đỏ sẫm mà kêu ‘Tiểu Cửu’, hơn nữa còn nói ra nguyện vọng của mình cho cô, “Có lẽ chỉ là người nào nhầm chôn nên tùy tiện làm thôi, chú nhỏ ở Vân Nam lại không có kẻ thù, làm sao có người cố ý nhắm vào....”

“Nhưng mà, tro cốt của chú nhỏ cháu bị người khác mang đi, còn tro cốt của Ngọc Ân bị vung vãi trên mặt đất....”

Ninh Mông nhất thời không nói gì, quẹt quẹt nước mắt, thật lâu sau, kìm nén đáp lại một câu, “Được, cháu sẽ nhanh chóng đi đến đó” rồi cúp điện thoại. Trong lòng vừa vội vừa giận, hoàn toàn không có chú ý đến người bên cạnh, lập tức khóc lớn lên. Từ khi cô bắt đầu nghe điện thoại Cố Thừa Hiên đã chú ý đến, lúc này thấy cô khóc, lập tức cũng nóng nảy, cũng không kịp mặc thêm quần áo, đứng thẳng lên kéo người vào trong lòng mà dỗ dành: “Làm sao vậy? Vừa rồi còn tốt mà, điện thoại của ai thế?”

Ninh Mông tìm được một chỗ dựa, lại càng cảm thấy vô lực, cầm lấy cánh tay Cố Thừa Hiên, đem hết nước mắt chùi lên da anh: “Em phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cố Thừa Hiên, anh nói em phải làm sao bây giờ?”

Hai người vừa mới ân ái xong, trong phòng vẫn còn mang theo hơi thở ẩm áp đầy ái muội, nhưng mà toàn thân cô lại lạnh lẽo, khóc lóc đến thương tâm, anh nhìn mà đau lòng sắp điên lên mất.

“Cuối cùng là em đang nói đến chuyện gì.....” Cố Thừa Hiên vỗ vỗ lưng cô, từng chút từng chút một an ủi, “Anh sẽ nghĩ biện pháp.”

Ninh Mông đem mọi chuyện kể sơ sơ, Cố Thừa Hiên sắp xếp lại ngôn ngữ lộn xộn của cô, phân tích đại khái một chút, đề ra một chủ ý: “Ngày mai em trở về thành phố đi, trước tiên thương lượng với mọi người trong nhà một chút.”

“Không được!” Lúc này Ninh Mông lắc đầu phản đối, “Lúc trước ông nội không đồng ý để cho chú nhỏ chôn cùng với dì Ngọc Ân, em cũng phải cầu xin rất lâu mới được cho phép. Bây giờ đã xảy ra chuyện, nhất định ông nội sẽ chuyển phần mộ về.”

“Tạm thời cứ như vậy đi, phải không.” Cố Thừa Hiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô nói, “Sau khi em về nhà kể lại mọi chuyện, nhiệm vụ quan trọng nhất của cả nhà là đi tìm tro cốt, chứ không phải nghĩ đến việc mang phần mộ trở về vô ích.”

Ninh Mông vừa mới thả lỏng được một lúc, lại nghĩ đến tro cốt của chú nhỏ cũng đã không thấy, lại bắt đầu khổ sở, ôm lấy Cố Thừa Hiên mà khóc. Người ở phía sau nương theo mái tóc dài của cô, trấn an cảm xúc, để ý thấy trên người rất nhiều mồ hôi do vừa rồi vận động kịch liệt, tiện thể ôm cô vội vàng đi tắm rửa, trở lại giường nằm ngủ vừa mới ngủ được hai tiếng đồng hồ bắt đầu dậy mặc quần áo vào.

Ninh Mông nửa đêm khốn khổ, híp mắt ngủ được một lúc, nhưng ngủ không quá sâu, lúc này lại nghe thấy âm thanh ‘sột soạt sột soạt’, khấn trương bò dậy: “Anh phải đi sao?”

Cố Thừa Hiên đang cài cúc áo liền ngừng lại, nở nụ cười: “Trước tiên hãy đưa em về thành phố.....Sau đó....”

Ninh Mông dụi dụi mắt, động tác nhanh nhẹn mặc quần áo, sau khi rửa mặt xong, chủ động làm điểm tâm. Cố Thừa Hiên nhìn trong đĩa bốn phía đều là trứng ốp lết đen thui bắt mắt dĩa giết giết khóe miệng, kéo ghế ra, ngồi xuống bắt đầu ăn say sưa. Ninh Mông sau khi rửa sạch sẽ dầu mỡ trên tay, ngồi ở mép bàn, cũng không ăn cơm, cứ như thế mà thỏa mãn nhìn tướng ăn không được đẹp mắt của Cố Thừa Hiên.

“Tại sao em không ăn?” Cố Thừa Hiên đưa tay rót cho cô ly sữa, “Bây giờ là bốn giờ năm mươi, năm giờ chúng ta bắt đầu xuất phát.”

“A.” Ninh Mông thỏa mãn cười cười, nhận lấy ly sữa, không nói lời nào uống hết.

Cố Thừa Hiên liếc mắt nhìn Ninh Mông một cái, ngồi ở một bên suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Về chuyện của chú nhỏ trừ người trong nhà và người ở Vân Nam còn có ai biết không?”

“Lúc ấy chuyện này cũng rất huyền ảo. Người biết đến cũng rất nhiều.”

“Tần gia cũng biết?”

“Em không rõ lắm,” Ninh Mông thành thật trả lời, “Sau khi trở về từ Vân Nam cùng ông nội, ông nội liền không cho phép mọi người bàn luận đến chuyện này nữa. Lúc đó chúng em còn nhỏ, Tần Vũ Linh và Tần Mặc chỉ nghĩ là em sinh bệnh, cứ hai ngày lại chạy qua nhà xem em mà thôi, đối với chuyện của chú nhỏ cũng chưa từng nhắc tới.”

“Ừ.” Tất cả cảm xúc của Cố Thừa Hiên liền biến mất, nhàn nhạt gật đầu, “Chỉ mong là do anh suy nghĩ quá nhiều.”

Khi hai người trở lại thành phố N, cũng gần đến tám giờ sáng. Khi đi giúp việc trong nhà mở cửa, nhìn thấy Ninh Mông thì giật nảy mình. Sững sờ vài giây mới hướng vào trong phòng kêu to: “Tiểu Cửu đã về.”

Ninh Trí Văn đi làm, bà nội Ninh lao tới đầu tiên, lôi kéo Ninh Mông nước mắt lưng tròng mà kêu ‘Cục cưng, bảo bối.’ Ninh Mông an ủi vài câu, liền nghe thấy tiếng kêu của ông cụ Ninh. Khi đang chuẩn bị đi vào nhà, lại bị Cố Thừa Hiên ở đằng sau kéo lại, cô quay đầu khó hiểu nhìn anh.

Cố Thừa Hiên đưa túi trong tay cho cô, nhỏ giọng nói: “Không còn sớm, anh phải quay về doanh trại, lát nữa phải đi làm nhiệm vụ rồi. Trước khi anh quay về không cần quay lại doanh trại, mọi việc đều khó hơn tưởng tượng, cần thương lượng với ba mẹ nhiều hơn....”

Lời của anh còn chưa dứt, nước mắt Ninh Mông đã chảy xuống, rơi xuống nền xi măng, tạo thành một bông hoa nhỏ. Cố Thừa Hiên có chút xấu hổ nhìn bà nội Ninh một cái, lại vừa nhỏ giọng dỗ dành đứa nhỏ hai mắt đỏ bừng đang khóc ở trước mặt: “Khóc cái gì? Vài ngày sau anh sẽ trở lại.”

“Nhưng em còn muốn đi Vân Nam nữa.....Anh không thể đi theo em rồi.....” Ninh Mông lau nước mắt, cắn cắn môi nhìn anh.

Cố Thừa Hiên nở nụ cười tươi nói: “Khi nhiệm vụ kết thúc anh sẽ đi Vân Nam tìm em.”

“Anh nói thật chứ?”

“Anh mà nói xạo thì sẽ là Bá Vương!” Cố Thừa Hiên cố ý đùa cô, thật ra, anh rất muốn nói cho cô biết, nhiệm vụ lần này của anh là ở Tây Song Bản Nạp, Vân Nam.....

*Bá Vương: kẻ cực kỳ thô bạo; kẻ ngang ngược (hiệu của Sở vương Hạng thời Tần - Hán)

Ninh Mông cảm thấy truyện cười này một chút cũng không buồn cười, chu môi, vẫn là bộ dạng ủy khuất. Lúc này ông cụ Ninh đã được người hộ lý đỡ đi đến cửa, thấy một màn này, giả vờ trách cứ Ninh Mông vài câu, để cho Cố Thừa Hiên yên tâm mà chấp hành nhiệm vụ không cần lo lắng trong nhà.

Cố Thừa Hiên chào hỏi hai vị lão nhân vài câu, chuẩn bị đi, Ninh Mông buông hành lý trong tay, vừa nghe thấy anh muốn đi, vội vàng chạy đến, chuẩn bị đi giày xông ra cửa, nói là muốn đưa tiễn anh. Cố Thừa Hiên nhìn cô gái đang ngồi xổm mang giày, trong không ngừng cảm động.

Gia nhập đại đội đặc chủng nhiều năm như vậy, không biết bao nhiêu lần anh và Tử thần lướt qua nhau, anh chưa bao giờ cau mày một cái, đó là vì trong lòng không lo lắng. Nhưng trước đó khác với bây giờ, một dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, lại giống như một đứa bé không lớn, là người thích khóc nhè, bên trong mắt đều chan chứa bóng hình của mình.....Cô sẽ vì mình mà chuẩn bị tốt bữa sáng, cô sẽ lo lắng cho an nguy của mình, cô sẽ vì mình mà cố gắng bắt đầu gách vác tránh nhiệm của một người vợ, cô cố gắng chống đỡ cái nhà này.....Đây là vợ của anh, là người phụ nữ của anh.....Làm sao mà anh không nhớ kỹ cho được?

“Ngăn người cái gì?” Ninh Mông nhìn thấy Cố Thừa Hiên dựa vào tường ngây ngô cười, nghi ngờ hỏi.

“Không có việc gì, đi thôi.” Cố Thừa Hiên kéo người đi xuống dưới lầu, khi đi tới cửa, nhìn bộ dạng cô muốn khóc, cái miệng nhỏ nhắn khép khép mở mở, thật sự là rất muốn hôn, nhìn một chút mấy người đang đi lại, ngón tay chặt hơn vài phần, nhưng chỉ kiềm chế sờ sờ bàn tay nhỏ nhắn của cô, dặn dò vài câu liền rời đi.

Ninh Mông cúi đầu quay đầu trở vào trong nhà, nhìn thấy ông bà nội, toàn bộ hộ lý trong nhà đều đang che miệng cười ái muội, trong lòng có chút chua xót. Giả bộ như bình tĩnh mà ngồi trên ghế sofa, lúc này mới nhớ tới chuyện quan trọng. Đêm chuyện Nham Nạp đã nói nói cho ông nội, sau một hồi trầm ngâm, mới thở một tiếng thật dài nói: “Tiểu Cửu, đi thôi, mang người trở về cũng là tốt.....cái nha đầu ở Vân Nam kia từ đầu đến cuối chính là hữu duyên vô phận với nó, nói cho cùng, lá rụng về cội mới là kết quả cuối cùng. Lúc trước nếu như không phải cháu xin ta, có lẽ cũng nên để nó sớm trở về.....”

Bà nội đã sớm đỏ tròng mắt, lau nước mắt mắng ông cụ Ninh: “Ông nói như vậy là sao? Tâm nguyện của con trai cũng không để ý đến sao? Ông thật là ý chí sắt đá! Trí Dũng cũng không phải là một mình tôi sinh ra, cũng có một nửa là của ông!”

Ông cụ Ninh thấy như vậy cũng không thỏa đáng, tại hướng về phía Ninh Mông nói: “Đem nha đầu kia ở Vân Nam mang về đây luôn đi, đưa hai người vào phần mộ tổ tiên, sống trên đời không được làm vợ chồng, thì làm quý vợ chồng cũng tốt.....Ít nhất cũng không phụ lòng chú nhỏ của cháu.....”

Ninh Mông không nói gì, liếc mắt nhìn ông nội một cái, mới hỏi: “Tro cốt thì làm sao bây giờ?”

“Ông để chú bảy cùng đi với cháu, nó quanh năm làm kinh doanh, ở bên đó cũng có chút giao thiệp, trước hết cần biết xem là ai làm chuyện này, để ông nghĩ biện pháp.”

Ninh Mông đồng ý, chăm sóc hai người một lúc, liền vào trong phòng nghỉ ngơi. Lúc này, cô không biết rằng, lần này ở Vân Nam, sẽ hoàn toàn phá hủy một người, đồng thời, cũng hoàn toàn cứu được một người.....

48. Chương 48: Âm Mưu

Cố Thừa Hiên trở lại bộ đội mới vừa nghỉ ngơi hai phút liền nhận được lệnh lập tức lên đường. Anh vội vàng thay bộ đồ huấn luyện rồi chạy tới thao trường, tới nơi thì thấy Dịch đại đội trưởng đã đứng tại đó rồi, liền đi đến đứng bên cạnh, cau mày nhìn Dịch đại đội trưởng liên tục hút thuốc. Dịch đại đội trưởng duy trì tư thế kia, cũng không ngại tê chân, dưới chân không biết có bao nhiêu tàn thuốc.

“Ta nói”, Dịch đại đội trưởng hút thuốc xong, tiện tay ném tàn thuốc, vỗ vỗ tay đứng lên, “chú nên có chừng mực...”

“Vâng, tôi hiểu...” Cố Thừa Hiên buông lỏng thần kinh căng thẳng, dừng lại mấy giây, lại nói: “Khi nào xong việc, tôi muốn xin phép nghỉ!”

“Ừ”, ngoài dự đoán không ngờ Dịch đại đội trưởng lại sảng khoái mà đồng ý, vỗ vỗ vai Cố Thừa Hiên khích lệ: “Vợ tôi nói, vợ của cậu muốn đi Vân Nam, nếu là....Anh cũng đi ngay luôn đi, tiết kiệm phiền toái. Khi nào cùng vợ trở về thì báo cáo”.

“Vâng” Cố Thừa Hiên lên tiếng, anh biết Dịch đại đội trưởng tại sao đồng ý nhưng anh lại không muốn như vậy thôi.

Dịch đại đội trưởng liếc nhìn vẻ mặt của Cố Thừa Hiên. Cố Thừa Hiên từ trước đến nay đều hết sức trầm tĩnh, bất kể là đối mặt với việc gì, vẫn có thể giữ tâm trạng bình tĩnh. Thậm chí Dịch đại đội trưởng không biết cái gì có thể làm cho anh có thể trở nên mất bình tĩnh.

Nhưng thật ra thì Cố Thừa Hiên không bình tĩnh như thế. Kể từ khi nhận nhiệm vụ này thì anh biết chỉ có hai khả năng: hoặc là thành công có thể cứu người làm nhiệm vụ nằm vùng kia ra; hoặc là cùng nhau nằm lại vùng đất đó....

Dịch đại đội trưởng có lòng tin rất lớn với Cố Thừa Hiên. So với toàn đội thì năng lực của anh là tốt nhất, theo lý thuyết thì Cố Thừa Hiên thật sự là một lựa chọn sáng suốt để nhận nhiệm vụ lần này. Nhưng....nếu có thể thì Dịch đại đội trưởng không hi vọng Cố Thừa Hiên được chọn. Tất cả mọi người đều hiểu, tỉ lệ thành công sống sót trở về là rất mong manh. Bởi vì người nằm vùng kia là một người có kinh nghiệm vô cùng phong phú, là một bộ đội đặc chủng có năng lực rất lớn. Người như vậy cũng bị bọn chúng phát hiện, bị hành hạ không biết sống chết ra sao, những người khác có thể đi cứu hay sao? Cố tình không để bứt dây động rừng, cấp trên chỉ cho phái một người có năng lực lớn, một người chấp nhận hi sinh liều chết để cứu người nằm vùng kia ra. Cho nên người ưu tú nhất cả đội- Thừa Hiên là lựa chọn lí tưởng nhất.

“Lão Dịch, tôi muốn anh hứa với tôi một chuyện”. Cố Thừa Hiên nghiêng đầu nhìn Dịch đại đội trưởng, “Nếu như tôi không thể trở về, lá thư này phiền anh giúp tôi trực tiếp giao lại cho Tiểu Cửu. Những điều cần nói tôi đều viết vào thư hết, bây giờ cũng không còn gì không yên lòng”.

Giọng nói của anh bình thản nói ra những lời chung thân đại sự mà dạn dỏ. Dịch đại đội trưởng cảm thấy người đàn ông trước mặt thật sự quyết định là vì nước quên thân, vì dân phục vụ. Dịch đại đội trưởng vốn cho rằng Cố Thừa Hiên sau khi lập gia đình, đương nhiên anh sẽ ưu tiên vợ con của mình lên hàng đầu, ít nhiều trong lòng cũng có chút nhớ thương, làm chuyện gì cũng không thể liều mạng như trước. Nhưng bây giờ nhìn lại Dịch đại đội trưởng biết mình sai lầm rồi...

Trong lòng Cố Thừa Hiên hai chữ “Trách nhiệm” đã khắc vào xương tủy, lẫn vào trong máu, vĩnh viễn không biến mất.

“Lá thư này trước tiên tôi sẽ giữ dùm cậu, nhưng tiểu tử cậu đừng hi vọng tôi không hi vọng sẽ đưa nó cho vợ cậu đâu. Cậu phải giữ tính mạng trở về, sau đó còn cùng vợ nhanh chóng sinh nhi dưỡng dục”. Dịch đại đội trưởng đè nén tâm trạng đau buồn trong lòng.

Cố Thừa Hiên vẫn không nhúc nhích, hé miệng nói: “Tiểu tử nhà anh rất lì lợm, con gái của tôi khẳng định là rất ngoan ngoãn, con trai xếp hàng theo đuổi chắc cũng phải kéo dài từ đây đến chân núi. Đến lúc thì tuyển con rể, chắc phải nhờ đến Tiểu Cửu chấm điểm!”

“Đúng là không có tiền đồ, suốt ngày chỉ biết nghe lời vợ”. Dịch đại đội trưởng khinh thường liếc nhìn, ánh mắt đột nhiên căng thẳng, há miệng, lại không thể nói gì.

Cố Thừa Hiên quay đầu nhìn theo ánh mắt của Dịch đại đội trưởng chỉ thấy một máy bay trực thăng đang hạ cánh xuống. Cố Thừa Hiên quay sang, gạt đầu một cái thay lời tạm biệt, chỉ để lại một câu nói: “Làm an hem có kiếp này không có kiếp sau! Chờ tôi trở lại, hai chúng ta sẽ cùng nhau uống rượu. Không say không về!”

Cố Thừa Hiên trước sau lạnh lùng, người duy nhất mà anh dùng ánh mắt ấm áp đầy tình cảm để nhìn chằm chỉ có mình Tiểu Cửu. Dịch đại đội trưởng nghe xong thì cười ha hả, gạt đầu, đưa mắt nhìn Cố Thừa Hiên

bước lên trực thăng, ngược nhìn hồi lâu, mới xoay bước đi về phòng làm việc, một cước đá gãy chiếc ghế.

Ninh Mông ở nhà đợi hai ba ngày, mới đợi đến Thất thúc tới N thị. Trước khi đi, cô cố tình gọi điện thoại báo với Cố Thừa Hiên, nhưng điện thoại anh tắt máy, có thể là đang đi thi hành nhiệm vụ. Nên cô quyết định nhắn tin, nhắn lại hành trình của mình cho Thừa Hiên biết rồi lên máy bay. Trên máy bay Thất thúc hỏi sao Cố Thừa Hiên không đi cùng cô, suy nghĩ đến mức độ đặc biệt của công việc anh, cô chỉ đành trả lời qua loa là bộ đội không phải muốn nghỉ lúc nào cũng được. Thất thúc nghe xong thì không ngừng lắc đầu, không ngừng trách móc Thừa Hiên, nói ít nhất cũng phải đến đưa tiễn

Thất thúc là một thương nhân, vô cùng thương yêu Ninh Mông. Ban đầu khi nghe tin Ninh Mông muốn gả cho bộ đội, liền phản đối. Quân tẩu không phải là dễ làm! Chưa kể việc không có chồng ở bên cạnh, tất cả mọi việc trong nhà đều do người phụ nữ đảm nhận. Hoàn cảnh đó làm sao mà Thất thúc muốn Ninh Mông bảo bối phải nếm trải. Nhưng không hiểu sao ông cụ đối với cuộc hôn nhân này thì lại tỏ vẻ vui mừng lắm, nên cho dù Thất thúc có muốn phản đối cũng không được.

Ninh Mông giải thích mấy lần, lại cảm thấy đối mặt với một người vừa thông minh vừa từng trải như Thất thúc quả thật quá khó khăn, liền không trả lời nữa chỉ im lặng lắng nghe.

Hai người đến Vân Nam thì Ninh Trí nói chi nhánh công ty có cử người đến đón. Ninh Mông nóng lòng không đợi được, liền trực tiếp nói hay là trước tiên đi Tây Song Bản Nạp xem một chút, Ninh Trí cũng không có ý kiến. Hai người lại lên xe đi Tây Song Bản Nạp. Xe vừa tới nhà của Nham Nạp, chỉ thấy một bé gái chừng mười bốn mười lăm tuổi ngồi trước cửa, mặc đồ dân tộc Thái. Vừa thấy có xe dừng trước cửa nhà mình, lại có rất nhiều người lạ bước xuống, hoảng sợ vội vàng quay vào nhà kêu lớn: “Mẹ, mẹ mau ra đây a!”

Ninh Mông nhìn bé gái có khuôn mặt rất giống với Nham Nạp thúc, thì đối với bé gái này có thiện cảm. Cô đi lên phía trước, đang chuẩn bị mở miệng hỏi, chỉ thấy trong nhà có một phụ nữ chạy ra, có chút ngạc nhiên rồi nhìn Ninh Mông với ánh mắt dè chừng.

“Các người tìm ai?”

“Tôi tới tìm Nham Nạp thúc thúc”. Ninh Mông nặn ra một nụ cười, cố gắng làm cho người phụ nữ này yên tâm.

“Mọi người đợi một lát, tôi đi gọi hân!” Dứt lời, liền nắm tay bé gái kéo vào nhà.

Một lát sau chỉ thấy một người đàn ông mặc cảnh phục bước ra. Người này nhìn mọi người đứng đó, trên mặt cũng đầy nghi ngờ, yên lặng một lát, cố gắng nhớ lại xem đã quen mọi người trong trường hợp nào, chỉ cảm thấy cô gái này có khuôn mặt rất quen nhưng không biết là ai.

“Tôi chính là Nham Nạp, mọi người là ai?”

“Nham Nạp thúc thúc, cháu là Ninh Mông”. Ninh Mông cười trả lời

“Tiểu Cửu?” Nham Nạp có chút giật mình nhìn người trước mặt, sau đó liền nở nụ cười, “Mười sáu năm mới gặp lại cháu, cháu trở thành người lớn rồi! Sao cháu lại tới đây?”

Ninh Mông cùng Ninh Trí liếc nhìn nhau, nghi ngờ, không phải là Nham Nạp thúc thúc kêu cô tới sao?

“Không phải thúc kêu cháu tới hay sao?” Ninh Mông hỏi, “Chú không phải nói mộ của chú nhỏ xảy ra chút vấn đề, muốn mọi người đến để dời mộ chú nhỏ về N thị hay sao?”

“Không có a, mộ phần của hai người đều tốt a, mỗi tuần khi nghỉ phép chú đều đi xem qua mà!” Nham Nạp lập tức phủ nhận nói, lại sợ đối phương không tin, cố ý muốn dẫn Ninh Mông cùng Ninh Trí đi xem qua một chút, “hay ta dẫn mọi người đi xem?”

Mấy người đi tới trước mộ, thấy mộ phần hợp táng của hai người quả thực vẫn bình thường. Ninh Mông nén khóc mà quỳ xuống tế bái, Ninh Trí gọi điện thoại về nhà cùng Ninh Trí Văn thương lượng về việc này, cuối cùng quyết định quay về N thị. Mặc kệ người gọi cuộc điện thoại kia có âm mưu gì nhưng chắc không phải xuất phát từ ý tốt. Vì sự an toàn của Ninh Mông, quay về sớm chừng nào thì an toàn chừng đó.

Nham Nạp kiên trì muốn Ninh Mông ở lại nhà ăn cơm rồi mới trở về, đoàn người từ chối không được, liền đồng ý, quay về nhà Nham Nạp.

Vợ Nham Nạp biết người quen cũ của chồng đến thăm thì liền vào bếp chuẩn bị thức ăn. Con gái của Nham Nạp tên là Diệp Hương, là một tiểu cô nương hoạt bát, cứ vây quanh Ninh Mông hỏi chuyện. Ninh Mông đều từ tốn trả lời, cô bé lúc bị mẹ gọi vào bếp phụ vẫn còn chưa thỏa mãn. Ninh Mông mệt mỏi ngồi xuống, tinh tế thưởng thức trà do Nham Nạp thúc thúc pha, thở dài nói: “Cháu nhớ khi đó, chú nhỏ rất thích uống trà do dì Ngọc Ân pha”.

“Đúng vậy a...” Nham Nạp đặt li trà xuống, thở dài, “Khi đó mọi người đều nói gia đình chúng ta có hai cô gái kiều diễm nhất thôn, nhưng ai biết sau lại....Ai....Ta đến bây giờ đều không hiểu rõ, Ngọc Hân đối với em ruột của mình mà vẫn có thể xuống tay độc ác đến như vậy....”

“Khi đó cũng còn trẻ tuổi, không chịu nổi sự lạnh lùng, làm như vậy cũng là bình thường. chỉ là cô ấy làm hơi quá mức thôi...” Ninh Mông lại uống một hớp trà mới nói, “ Phụ nữ sợ nhất không phải là dung nhan già yếu, mà là vì sự oán hận đau khổ trong lòng mà nhanh chóng già đi”.

Nham Nạp nghe lời này, tán đồng gật đầu một cái: “Ta hôm trước có vào phòng giam thăm Ngọc Hân, nó đối với chuyện năm đó vẫn nhớ mãi, bất kể là đối với Ngọc Ân hay Ninh Trí Dũng cũng mang tâm trạng ân hận, chỉ là chúng ta vẫn chưa dám nói cho nó biết chuyện Ngọc Ân tự sát. Trong nhà cũng chỉ còn lại mình nó, nó có làm nhiều chuyện không đúng hơn nữa, chúng ta cũng không mất đi người thân nào nữa”.

“Cháu hiểu” Ninh Mông cũng gật đầu tỏ vẻ thông cảm, “Đúng rồi Nham Nạp thúc thúc, cháu đã kết hôn, khi nào có thời gian, cháu sẽ cùng chồng đến thăm chú”.

Nham Nạp mặt tràn đầy nụ cười gật đầu, sau khi ăn cơm tối xong, Ninh Mông liền theo Ninh trí trở về Côn Minh.

Hai người vừa mới lên xe đi thì lại có một xe cảnh sát dừng ở trước nhà Nham Nạp. Từ trên xe bước xuống một người đàn ông trẻ tuổi mặc bộ đồ của bộ đội đặc chủng. Nham Nạp nhìn thấy cấp trên thì liền mời vào nhà.

“Nơi này, người xem một chút, đây là nơi trú ẩn của trùm buôn bán thuốc phiện sao?” Người thanh niên kia từ khi trên xe đến khi vào nhà vẫn im lặng, dáng vẻ anh tuấn cao lớn, nhưng vẻ mặt thì hết sức nặng nề. Vào phòng ngồi xuống ghế của mình, cũng không cần đợi ai giới thiệu, thì liền lấy ra một bản đồ hỏi Nham Nạp.

Nham Nạp đang theo dõi vụ án này, cẩn thận mà xem bản đồ, gật đầu.

“Ừ”. Người thanh niên trẻ tuổi kia cất bản đồ lại, trà cũng không muốn uống..., đứng lên, chuẩn bị rời khỏi.

Lúc Nham Nạp tiễn mọi người ra cửa, lại thấy người này nhìn chằm chằm cái kẹp tóc mà con gái đang nắm trong tay. Chiếc kẹp tóc này là Ninh Mông trước khi chia tay đã tặng cho Diệp Hương. Nham Nạp cảm thấy kì quái, tầm mắt quan sát người thanh niên, lại thấy người thanh niên này nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ bình thường, lên xe đi mất....

49. Chương 49: Nguy Cơ

Cố Thừa Hiên rời khỏi nhà của Nham Nạp, chỉ nghỉ ngơi 1-2 tiếng, liền cuộn bản đồ, mang theo khẩu súng, một dao Mi-crotechL. C. CDA hai lưỡi rồi một mình triển khai hành động. Còn Ninh Mông đi theo Ninh Trí Ngôn trở về lại khách sạn trong thành phố Côn Minh, chuẩn bị để ngày mai quay về thành phố N.

Đêm đó, Ninh Mông không buồn ngủ chút nào liền dựa đầu vào giường. Điện thoại di động vẫn luôn nắm trong tay, cô biết rõ Cố Thừa Hiên mới đi có ba ngày mà thôi, căn bản là không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ nhanh như vậy, nhưng vẫn ngây ngốc mà hy vọng giờ phút từ điện thoại có thể truyền đến giọng nói của anh, vỗ về những phiền não của cô.

“Tiểu Cửu,” Ninh Trí Ngôn ở bên ngoài gõ cửa, bộ dạng dường như rất gấp, “Cháu chưa ngủ sao? Chú Bảy có việc muốn hỏi cháu một chút.”

Ninh Mông kéo suy nghĩ về, vội vàng xoay người xuống giường mở cửa ra, Ninh Trí Ngôn tay gắt gao cầm điện thoại di động về mặt trầm xuống đi vào trong phòng. Nhìn vào ánh mắt nghi hoặc của cô, ông hỏi: “Cháu xem một chút có phải số điện thoại này gọi cho cháu không?”

Ninh Mông nhận lấy điện thoại di động, lại so sánh với số điện thoại trong di động của mình, gật gật đầu: “Người này cũng gọi điện cho chú sao?”

“Ừ, anh ta gọi cho chú kêu chú nhanh chóng đưa cháu trở về.” Ninh Trí Ngôn tính nói gì, môi mấp máy hai lần, nhưng vẫn không nói tiếp.

“Người này còn nói gì sao?” Ninh Mông nhìn ông như vậy biết là chuyện sẽ không đơn giản như vậy, hướng chỉ, gọi điện thoại không chắc là người tốt.

Ninh Trí Ngôn suy nghĩ một vài giây, vẫn quyết định nói cho cô biết: “Tiểu Cửu, có phải Cố Thừa Hiên ở Vân Nam không?”

“A?” Ninh Mông vô cùng ngạc nhiên, người đó có quan hệ với Cố Thừa Hiên sao? Hơn nữa, Cố Thừa Hiên chỉ nói với cô là đi làm nhiệm vụ, cũng không có nói là đi đến nơi nào để làm nhiệm vụ. Cho nên việc anh ở Vân Nam, cô cũng sẽ không biết.

“Người này nói nếu cháu không quay về, Cố Thừa Hiên sẽ chết ở Vân Nam.”

Trong lúc này đầu óc Ninh Mông hoàn toàn trống rỗng, cô vẫn sống giữa xã hội, cái chữ ‘Chết’ này đối với cô mà nói, nó là đỉnh cao của tất cả sự sợ hãi, cô cũng không dám tưởng tượng người bên cạnh mình chết đi, cô nên có phản ứng như thế nào. Cho nên, khi biết ông nội có lẽ sẽ.....Lúc đó sẽ chết đi, cô đã toàn lực thỏa mãn tâm nguyện của ông, bằng tốc độ nhanh nhất kết hôn với Cố Thừa Hiên.

Hiện tại, lại có một người khác cho cô biết, Cố Thừa Hiên.....chồng của cô, người đàn ông mà cô yêu nhất, có khả năng sẽ chết. Cô không thể nói lên cảm nhận trong lòng mình, chỉ cảm thấy dường như có cái gì lập tức nện vào nơi mềm nhất của trái tim, đau đến mức cô chỉ muốn cuộn mình lại để tránh làm tổn thương đến nơi đó.

“Không được.....Không được.....Cháu không thể quay về!” Ninh Mông giống như đang rơi bời, ở trong phòng đi tới đi lui, nhớ kỹ những lời này.

“Mặc kệ người này nói là thật hay giả, nhất định chúng ta phải quay về! Thật sự chuyện này không hề đơn giản, bất luận là cháu hay Cố Thừa Hiên thì đều cần đảm bảo an toàn.” Ninh Trí Ngôn vội vã nhấc chiếc điện thoại di động ở trên giường, gọi điện cho Ninh Trí Văn để thương lượng.

Ninh Mông càng suy nghĩ càng luống cuống, muốn gọi điện thoại cho Cố Thừa Hiên nhưng lại sợ làm chậm trễ nhiệm vụ của anh, gấp đến mức cắn mười đầu ngón tay nhẫn nại. Ninh Trí Ngôn trầm mặt trở về phòng. Ninh Mông ở trong phòng rửa mặt bằng nước lạnh, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là gọi điện thoại đến nhà của Đại đội trưởng Dịch.

“Này.”

“Đại đội trưởng Dịch, em là Tiểu Cửu, ngại quá, đã trễ thế này còn quấy rầy anh.” Ninh Mông có chút xấu hổ nói.

“A, là em dâu.....” Đại đội trưởng Dịch ha ha cười hai tiếng, hỏi, “Có chuyện gì sao?”

“Ách.....Anh có thể nói cho em biết có phải bây giờ Cố Thừa Hiên đang ở Vân Nam không?” Ninh Mông ấp a ấp úng hỏi, làm một người quân tấu mà nói, vấn đề này là kiêng kị, nhưng mà cô không có cách nào, cô không có cách nào nghe từ miệng người khác nói rằng chồng mình sẽ chết, cô không nghĩ đến việc sau này chỉ còn một người sống. Cô tin tưởng vào tình yêu, vẫn luôn tin tưởng.....Cho nên, cô rất sợ cô đơn, rất sợ.....

“Em dâu à, không phải anh không nói cho em, nhưng cái này liên quan đến kỷ luật, anh không có cách nào để nói được.” Giọng điệu của Đại đội trưởng Dịch bỗng dưng trở nên nghiêm túc.

“Thật xin lỗi.....” Ninh Mông vừa nghe anh trả lời, đôi mắt lại đỏ lên, “Vậy bây giờ anh có thể cho em biết, hiện tại, anh ấy có gặp nguy hiểm không.....”

Giờ phút này Đại đội trưởng dịch nên trấn an cảm xúc của cô, thật sự, thật sự là anh nói không nên lời. Trong lòng anh hiểu rõ nhất, Cố Thừa Hiên sắp gặp phải một khó khăn vô cùng to lớn. Tử vong, vẫn luôn đi theo phía sau Cố Thừa Hiên, chỉ cần anh có một chút sai sót, cũng sẽ bị nó nuốt chửng.

“Em hiểu rồi.....” Ninh Mông nghe thấy phía bên kia điện thoại im lặng, hốt hoảng nói, “Cảm ơn....Thật xin lỗi, đã quấy rầy.....”

“Em phải tin tưởng Cố Thừa Hiên!” Đại đội trưởng Dịch thấy cô sắp cúp điện thoại liền ngăn cản, “Thật sự là chúng tôi mang trên lưng suy nghĩ của một đám người. Chúng tôi không có lựa chọn nào khác, nếu như chúng tôi không đối mặt với những chuyện nguy hiểm, như vậy trả giá bằng tính mạng chính là mọi người.....Mọi người ở tiền phương bình an mà sinh sống, còn chúng tôi ở hậu phương đối lấy bằng sinh mạng, thân thể khỏe mạnh và thậm chí còn là tuổi trẻ. Khi chúng tôi khoác lên người bộ quân trang, bắt đầu mang trên người huân chương, trong lòng chúng tôi rất rõ ràng, cái gì mới là quan trọng nhất, là trách nhiệm, nhưng cho đến bây giờ chúng tôi sẽ không lùi bước, chúng tôi cũng sẽ không hối hận. Bởi vì chúng tôi là LÍNH, ĐẶC, CHÚNG!”

Ninh Mông cầm điện thoại di động mà rơi nước mắt, cắn chặt răng nghẹn ngào nói, “Em hiểu rồi! Em tự hào chồng em là một quân nhân Trung Quốc!”

“Hiểu được là tốt rồi.” Đại đội trưởng Dịch thấy làm công tác tư tưởng cũng thông suốt, hai người lại hỏi han vài câu, cuối cùng Đại đội trưởng dịch nói, “Anh hy vọng thứ mà Cố Thừa Hiên giao cho anh thì vĩnh viễn sẽ không có cơ hội nằm trên tay em.”

“Thứ gì vậy?”

“Di thư.”

Ninh Mông nở nụ cười, không biết là vẫn lăm bầm lâu bầu với người ở bên kia điện thoại: “Vĩnh viễn em sẽ không nhận. Bởi vì anh ấy không nở khiến em khổ sở, em biết, anh ấy sợ nhất là em khóc.”

Khi Ninh Mông cuộn chăn im lặng suy nghĩ về Cố Thừa Hiên, anh đã di chuyển trong rừng hai giờ rồi. Tây song Bản Nạp là khu vực thuộc khí hậu rừng mưa nhiệt đới, quanh năm nhiều mưa, bởi vậy rừng rất rậm rạp. Vừa mưa xong, nước mưa tích tụ trên cây, Cố Thừa Hiên dùng tay lau trán, lại gỡ bản đồ ra xem, sau khi đã xác định phương hướng, bắt đầu đi về hướng đông nam.

Tại một góc đông nam của rừng Mưa có một gác tre, có hai người ngồi trước màn hình quan sát nhất cử nhất động của Cố Thừa Hiên.

“Hắn ta vốn là bộ đội đặc chủng.....Không trách được.....” Người đàn ông trẻ tuổi nhìn Cố Thừa Hiên đã nguy trang mà nở nụ cười.

“Xem ra, chuyện lần này Nham Ôn Nột làm không sai. Đến giờ mà hắn ta còn không phát hiện ra nắp ám có máy theo dõi cỡ nhỏ.” Người đàn ông lớn tuổi có bộ dạng vô cùng dọa người, bên sườn mặt là một cái sẹo thật dài, lại có thêm vài phần thô kệch.

“Nham Ôn Nột có đáng tin không?” Người đàn ông trẻ tuổi hỏi, “Cố Thừa Hiên cũng không phải là nhân vật dễ đối phó đâu.”

“Có phát hiện ra cũng không sao cả.....” Người đàn ông có sẹo cười to, “Tôi chỉ muốn nhìn xem bộ đội đặc chủng ưu tú này hợp lại có nguy hại gì không. Chỉ là chơi đùa mà thôi, đương nhiên là tôi rất hứng thú.”

“Ông nên rõ ràng, chúng ta không phải chơi đùa.” Người đàn ông trẻ tuổi nghiêm mặt nói.

“Chỉ cần cuối cùng tôi thắng là được, chuyện đã hứa hẹn sẽ do cậu quyết định.” Người có sẹo đứng dậy, vỗ vai người đàn ông trẻ tuổi nói, “Người trẻ tuổi, muốn giữ về bình thần, quá nóng vội, sẽ hỏng việc!”

Bàn tay của người đàn ông trẻ tuổi nắm lại thành quyền, nổi gân xanh, mọi mông gắt gao mím lại thành một đường, thật lâu sau, mới thở dài một hơi, dùng tay tạo thành chiếc súng, hướng về phía Cố Thừa Hiên ở trong màn hình, mở ‘Súng’ ra, miệng nhẹ nhàng nói một tiếng ‘Đùng.....’

Ninh Mông sau khi rời giường, cũng không kiên trì ở lại Vân Nam, đi theo Ninh Trí Ngôn ra sân bay. Trong lúc chờ máy bay, Ninh Mông xem tạp chí đến phát chán, lên tiếng chào hỏi liền đi vệ sinh. Sửa sang lại một

chút, khi đi ra ngoài, chỉ thấy một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện, nhàn nhạt cười với cô: “Tiểu Cửu, đã lâu không gặp.”

Ninh Mông nhớ tới lời của Cố Thừa Hiên, chỉ nhàn nhạt gật gật đầu, xem như là có chào hỏi, tiện muốn vòng qua người anh ta mà rời đi.

“Điện thoại là tôi gọi.” Đột nhiên Tần Mặc cười thành tiếng, vẫn là tiếng cười nông cạn.

“Không muốn nhìn xem hiện giờ Cố Thừa Hiên như thế nào sao?” Tần Mặc tiếp tục chậm rãi nói, sau đó, hài lòng xoay người lại nhìn Ninh Mông, trong mắt đầy sợ hãi.

“Anh biết cái gì?” Ninh Mông cảm giác thấy hai tay mình đang kịch liệt run rẩy, lại cưỡng chế bản thân phải bình tĩnh.

“Hô hô, tiểu nha đầu, làm sao lại khẩn trương như vậy?” Tần Mặc đi lên phía trước, dựa vào vai cô, cúi đầu dán vào tai cô mà nói, “Không phải trước kia khi gặp anh em đều rất vui mừng sao, khi nói chuyện cùng với anh cũng rất vui vẻ sao?”

“Tần Mặc, tôi đã lập gia đình, còn nữa, tôi cũng rất yêu chồng mình!” Ninh Mông lui ra phía sau hai bước, kéo khoảng cách ra xa anh ta.

“Phải không?” Tần Mặc giận quá hóa cười, “Tôi đây cũng muốn làm chuyện tốt, cho em nhìn xem thử chồng mình đang làm gì không.....” Nói xong, tiện thể đưa ra một cái máy DVD, mở video clip bên trong cho Ninh Mông xem.

Trong đoạn video clip là hình ảnh Cố Thừa Hiên đang dựa vào bản đồ tìm đến nơi trú ẩn của phạm nhân.

“Em có biết vì sao anh lại có video clip này không?” Tần Mặc khép máy DVD lại, nhìn vào ánh mắt đỏ của Ninh Mông nói, “Đây là Ba Tụng cho anh, Ba Tụng là một trùm buôn thuốc phiện Thái Lan đang ẩn nấp tại Vân Nam. Mà chồng của em đang chuẩn bị cứu một bộ đội đặc chủng từ trong tay lão ta.....”

Ninh Mông giương mắt nhìn Tần Mặc, cũng không nói gì, chỉ là trừng mắt nhìn anh ta. Trong lòng cô đang nhớ lại nhiều chuyện mà Cố Thừa Hiên nói, cô không muốn khiến anh mất mặt. Cho nên, cô thẳng lưng, bình tĩnh hỏi: “Anh muốn thế nào?”

“Đi theo anh, anh sẽ dẫn em đi xem trò hay.....”

“Về Cố Thừa Hiên?”

“Em cho là thế nào?” Tần Mặc giơ tay nhìn đồng hồ, khóe môi vẫn mang theo nụ cười, “Hiện tại, chồng của em cũng sắp tìm đến gác trúc của tên Ba Tụng kia rồi, có muốn nhìn xem chồng em lợi hại hay là Ba Tụng lợi hại hơn?”

“Tôi có quyền lựa chọn không?” Ninh Mông cười lạnh, “Anh dùng điện thoại uy hiếp chú Bẩy đến sân bay chỉ vì chuyện này thôi sao?”

“Như vậy.....Phu nhân Cố, xin mời, xe của tôi ở ngay bên ngoài.....”

50. Chương 50: Vào Hang Sói

Ninh Mông đứng yên do dự một lát nói: “Muốn tôi đi thì phải cho tôi nói mấy câu với Thất thúc.”

Tần Mặc cau mày, nhìn thấy Ninh Trí Ngôn sắp đi đến bên này, mà gương mặt Ninh Mông tỏ vẻ kiên quyết, Tần Mặc hiểu rất rõ tính tình bướng bỉnh của Ninh Mông. Nếu muốn xong việc thì chỉ còn cách đồng ý theo yêu cầu của cô, cô tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với yêu cầu của hắn. Nghĩ vậy nên hắn đành thỏa hiệp, chuyện quan trọng bây giờ là Ninh Mông phải đi theo bọn hắn. Nơi này cách N thị khá xa, cho dù Ninh gia có muốn chạy đến cứu người thì chỉ sợ lúc đó bọn hắn đã đi khỏi nơi này rồi.

“Thất thúc...” Ninh Mông tiến lên nắm tay Ninh Trí Ngôn nói: “Cháu muốn cùng Tần Mặc đi một nơi, chắc phải một thời gian mới quay về, chú giúp cháu báo với cha một tiếng”.

Ninh Trí Ngôn cũng biết những việc ở Tần gia nên nhìn Tần Mặc bằng ánh mắt đề phòng. Tần Mặc cười nhạt một tiếng, quay đầu nhìn hướng khác.

“Không phải chúng ta đã thống nhất là sẽ về chung với nhau hay sao?” giọng của Ninh Trí Ngôn không vui. Ninh Mông cố nở một nụ cười, nhào vào trong ngực Ninh Trí Ngôn làm nũng.

“Thất thúc, chú nhất định phải nói cho cha cháu biết..... Nếu không khi cháu trở về nhất định sẽ rất thảm á!” Ninh Mông vừa cười vừa nói hết những lời này, sau đó ghé sát tai Ninh Trí Ngôn nói nhỏ: “Trở về nói cho cha cháu biết. Tần Mặc có quen biết với một người tên là Ba Tụng. Tên Ba Tụng này là trùm buôn bán ma túy. Bây giờ bọn chúng đang liên kết với nhau đối phó với Cố Thừa Hiên. Chú nói ba cháu nhất định phải nghĩ ra cách cứu Thừa Hiên”.

Ninh Trí Ngôn run sợ mất một lúc mới có phản ứng, kéo người Ninh Mông ra, lớn tiếng quát: “Ta không đồng ý! Cháu cùng chú trở về! Chú đã hứa với cha cháu là sẽ bảo vệ cháu. Bây giờ chú biết ăn nói thế nào với cha cháu!”

Ninh Mông biết Ninh Trí Ngôn lo lắng ỉn, cô liếc nhìn Tần Mặc, cười hì hì với Ninh Trí Ngôn nói: “Nhớ nói những gì cháu dặn nha.... Bọn cháu sắp trẻ rồi, chúng cháu đi trước nha....cùng lắm khi nào trở về, cháu sẽ mời chú thím ăn cơm, sau đó sẽ cùng chú thím bay sang Mỹ để thăm con trai hai người”. Ninh Mông nói xong, cũng không chờ Ninh Trí Ngôn nổi giận liền chạy ra khỏi sân bay.

Tần Mặc thoáng gật đầu với Ninh Trí Ngôn, coi như là chào hỏi sau đó liền đuổi theo Ninh Mông. Lòng bàn tay Ninh Trí Ngôn đầy mồ hôi, nhưng nhìn Tần Mặc vẫn bình tĩnh đi theo Ninh Mông thì không dám manh động. Giả vờ như không có việc gì xảy ra, xoay người sang hướng khác Ninh Trí Ngôn lấy điện thoại trong túi ra gọi điện thoại về nhà. Ninh Trí Ngôn ngồi ở sân bay đợi một lát mới rời khỏi để về lại khách sạn, chuẩn bị liên lạc với người quen ở nơi này cùng nhau tìm biện pháp cứu Ninh Mông.

Ninh Mông theo Tần Mặc lên xe mới phát hiện trên xe còn một người khác. Cô ngồi ở ghế kế bên tài xế, Tần Mặc cùng người đàn ông trung niên ngồi ở phía sau. Ninh Mông len lén nhìn người lạ kia qua gương chiếu hậu, phát hiện đối phương cũng đang âm thầm quan sát mình. Không biết vì sao cô cảm thấy ánh mắt của người này bao hàm nhiều ẩn ý, ánh mắt của người đó không đơn giản là quan sát. Mà ánh mắt kia làm cho cô hoài nghi cô và đối phương đã từng quen biết, người đó nhìn chằm chằm cô là đang đợi cô nhớ ra. Cô hoảng sợ mà dời tầm mắt, giả vờ như đang ngắm phong cảnh ngoài cửa xe, trong lòng rối loạn, từ từ phân tích tình cảnh hiện giờ.

Ninh Mông muốn Ninh Trí Ngôn báo cho Ninh Trí Văn biết việc này, thật ra là còn một nguyên nhân, đó chính là hi vọng người của Cố gia biết chuyện này. Với thế lực của Cố gia và Ninh gia thì giải quyết việc này sẽ dễ dàng hơn nhiều. Bây giờ cô đang lo lắng loay hoay nghĩ cách để lại đầu mối để khi mọi người từ N thị đến có thể đi theo những dấu vết cô để lại mà tìm thấy cô .

Trong xe Tần Mặc đột nhiên nói chuyện: “Tiểu Cửu, lại đang nghĩ đến việc chạy trốn sao?”

Ninh Mông kinh ngạc một chút, trên mặt vẫn duy trì sự bình thản, cô xoay tầm mắt, liếc nhìn người đàn ông ngồi kế bên Tần Mặc, tầm mắt lại vội vã chuyển hướng, dừng lại ở Tần Mặc, mỉm cười nói: “Không có”

“Ha ha, tốt nhất là không có”. Tần Mặc gật đầu một cái. “Phải biết chỗ này không phải là N thị, ta sẽ xem Ninh gia làm sao có thể tìm thấy được bọn ta!”

Ninh Mông không trả lời, quay đầu đi, nhỏ giọng nói một câu: “Thật ghê tởm!”

Không biết Tần Mặc có nghe thấy hay không, còn là cười hì hì, thấy cô quay đầu nhìn ngoài cửa sổ không để ý đến mình, chỉ đơn giản nhíu mày, lấy cùi chỏ huých vào người đàn ông ngồi cạnh mình: “Trần Nhất Thần, có thể cho Trữ tiểu thư nói một chút về sự tích anh dũng của Cố Thừa Hiên không?”

Ninh Mông nghe Tần Mặc nói như vậy lại chuyển hướng nhìn vào người đàn ông kỳ quái đó, người đang sau từ trong gương chiếu hậu nhìn cô một cái, lạnh nhạt nói: “Người ta chỉ là một tiểu cô nương, người đang khi dễ người ta sao?”

“Ha ha...” Tần Mặc sảng khoái cười. “Vậy thì chúng ta tiết lộ cho Cố phu nhân đây biết chồng của cô ấy tại sao vì ai mà đến nơi này để chịu chết được không?”

Hai câu đều chỉ nói về một người.....chồng của cô- Cố Thừa Hiên. Ninh Mông nghe lại càng cảm thấy Tần Mặc thật sự ghê tởm. Hắn bởi vì thù hận mà khuôn mặt vặn vẹo giống như khuôn mặt vặn vẹo màu xanh lá của quái vật Shrek, nhưng hắn lại không có sự chân thành giống quái vật Shrek. Tim của hắn giống như đã bị ăn mất, bốc lên mùi hôi thối khiến Ninh Mông cảm thấy muốn nôn.

Trần Nhất Thần biết, Tần Mặc dùng từ “Cố phu nhân” để thay cho từ “Trữ tiểu thư” là để châm chọc bản thân mới vừa rồi cùng Ninh Mông nói chuyện, đồng thời nhắc nhở bản thân về địa vị hiện tại của Ninh Mông. Ninh Mông là vợ của Cố Thừa Hiên....

“Diệp Thanh Dương, mười năm trước gia nhập bộ đội, thi hành rất nhiều nhiệm vụ, bị thương vô số, nghiêm trọng nhất là lần cách đây bốn năm, bởi vì giải cứu con tin liền trúng năm phát súng, phải tịnh dưỡng hết một năm. Cách đây ba năm trở thành nằm vùng kế bên Ba Tụng, tháng trước bởi vì đi bệnh viện thấy mình.....” Trần Nhất Thần đột nhiên mở mắt, đôi mắt hàm chứa cảm xúc mà bất kể ai nhìn qua đều không thể hiểu nổi, quá phức tạp, phức tạp đến mức không thể diễn tả thành lời, một cổ bi thương trong mắt hắn lưu chuyển, khiến cho Ninh Mông là người ngoài mà cũng cảm nhận được sự bi thương đó. “ khụ khụ.....Hắn tháng trước bởi vì đi bệnh viện thấy mình.....Người tình, thân phận mới bị bại lộ”.

Ninh Mông hình như nghĩ ra điều gì, nhìn thấy trong ánh mắt Trần Nhất Thần có chút thương hại. Trần Nhất Thần khoe miệng nhếch lên, dừng một lát mới nói tiếp: “Diệp Thanh Dương bất kể là năng lực chiến đấu hay năng lực chiến đấu thực tiễn so với Cố Thừa Hiên là hơn hẳn”.

Cánh tay Ninh Mông đang đỡ trên cửa sổ xe thoáng động, nhìn Tần Mặc, trề môi một cái, lại không tìm được lời đáp trả. Tần Mặc nhìn khuôn mặt đang tái dần của Ninh Mông thì cười cười, không hề nói gì. Thật ra trong lòng hắn nghĩ ra rất nhiều lời nói ác độc để khiến cho cô phải đau khổ, nhưng hắn đột nhiên phát hiện hưởng thụ việc cô đau khổ, bị giày vò đến mức phải vứt bỏ vẻ ngụy trang kiên cường kia là một loại hưng phấn hơn cả.

Ninh Mông không thể không thừa nhận, Cố Thừa Hiên trong lòng cô không có gì là không làm được. Cố Thừa Hiên đã cứu cô rất nhiều lần, cho nên trong lòng cô thì anh là một vị anh hùng bất khả chiến bại. Nhưng hôm nay từ trong miệng người khác cô biết được thì ra Cố Thừa Hiên cũng có thể thất bại thì cảm thấy đau lòng....

Cố Thừa Hiên nhìn la bàn, lại cúi đầu kiểm tra lại vũ khí, tầm mắt quét qua bình nước, ngẩng đầu nhìn bầu trời, lại nở một nụ cười.

Ba Tụng ngồi trước màn hình nhìn nụ cười thoáng qua của Cố Thừa Hiên, nhú nhú mày, đang chuẩn bị gọi điện thoại, lại thấy một cô gái từ ngoài cửa chạy vào, nhìn hắn chằm chằm. Ba Tụng quay đầu lại nhìn thấy Đạp Tuyết, tỏ vẻ kinh ngạc, giọng nói êm ái: “Sao không nằm ở bệnh viện? Chạy tới đây làm gì?”

“Diệp Thanh Giương đâu?” Đứa bé gái mặc một bộ váy màu đỏ càng làm nổi bật lên làn da tái nhợt. “Ta muốn thấy Diệp Thanh Dương!”

“Đạp Tuyết....” Ba Tụng bất đắc dĩ than thở, muốn vươn tay kéo đứa bé lại. Đứa bé thoáng nhìn qua màn hình, chỉ liếc mắt một cái rồi dời đi, xoay người đi ra ngoài, để Ba Tụng đứng đó với hai tay vẫn đang dang ra .

Cố Thừa Hiên ngồi dưới gốc cây, lấy súng lục trong túi ra kiểm tra, lại móc mấy viên đạn ra vuốt ve, sau đó đứng dậy tiếp tục đi đến phía trước. Càng đến gần phía trước, Cố Thừa Hiên nghe thấy mùi máu tanh ngày càng nồng. Anh biết khoảng cách giữa anh và mục tiêu ngày càng gần. Lúc này anh bước chậm lại, tay cầm chặt súng, liếc nhìn những dấu chân in trên mặt đất, tiếp tục đi tiếp.

Xe cuối cùng dừng lại ở một trú ẩn. Ninh Mông lúc xuống xe liếc nhìn đồng hồ trong xe, bây giờ là bốn giờ chiều. Cô bị Tần Mặc và Trần Nhất Thần kẹp ở giữa, ba người xếp hàng vào trú ẩn. Trong phòng có ba người; chỉ có hai người tay lăm lăm cầm súng nhìn ba người bọn họ bước vào; sau đó gật đầu chào hỏi với Trần Nhất Thần. Người đàn ông còn lại mặc một cái áo sơ mi màu xám quay đầu lại nhìn cô cười. Trên mặt hắn có một vết sẹo dài, làm cho Ninh Mông run rẩy, không tự chủ lùi về sau một bước.

“Người là Ninh Mông?” Người đàn ông đó trầm thấp hỏi.

“Ừ” Ninh Mông gật đầu.

“Người qua đây xem có phải chồng của người không?” Âm thanh của hắn trầm tĩnh giống như cục diện đáng buồn hiện giờ, không có bất kỳ gợn sóng.

Ninh Mông cảnh giác đi đến nhìn vào màn hình, mặc dù khuôn mặt chỉ thấy nghiêng nghiêng không rõ lắm nhưng.....cái cằm này, khuôn mặt này không phải là Cố Thừa Hiên thì là ai? Ninh Mông suýt bật khóc, nhưng cắn răng chịu đựng, giả vờ bình tĩnh hỏi Ba Tụng: “Các người cuối cùng là muốn làm gì?”

“Chồng của cô rất có ý tứ...” Ba Tụng không trả lời thẳng thắn

Ninh Mông còn muốn hỏi thêm, chỉ thấy bé gái mặc áo màu đỏ lúc trước xông vào, đứng bên cạnh mình, nhìn Ba Tụng nói: “Ta muốn làm bạn với cô ta”

Ninh Mông giật mình nhìn bé gái đó. Ngay cả Tần Mặc với sự xuất hiện của bé gái đó cũng giật mình luống cuống. Trần Nhất Thuần mím chặt môi, nhìn đứa bé kia, giống như muốn đem đứa bé đó khắc vào trong người. Ba Tụng cau mày, nhưng cũng không thể làm gì: “Đạp Tuyết, cô ta là người rất quan trọng, không thể...”

“Vậy đem Diệp Thanh Dương trả cho ta!” Giọng của đứa bé nghe nghe rất cứng động.

Ba Tụng vuốt mi tâm, mắt nhìn Ninh Mông nói: “ Nếu Đạp Tuyết thích cô ta thì đem cô ta về phòng chơi đi”

51. Chương 51: Hợp Tác

Ninh Mông không biết Đạp Tuyết tại sao lại yêu cầu Ba Tụng để cô làm bạn, nhưng Ninh Mông nhớ lại câu nói của Đạp Tuyết khi nhắc đến Diệp Thanh Dương, cô mơ hồ cảm nhận được tình cảm mà Đạp Tuyết đối với Diệp Thanh Dương; như vậy ở bên cạnh Đạp Tuyết cũng không phải là chuyện xấu. Trần Đạp Tuyết dẫn cô ra khỏi trúc lâu, đi về phía bên phải khoảng 10 phút, lại xuất hiện thêm vài tòa trúc lâu nữa so với cái đầu tiên thì rộng rãi hơn nhiều.

Trần Đạp Tuyết dẫn Ninh Mông vào phòng của mình, đóng cửa lại sau đó áp tai lên cửa để nghe tiếng động ngoài cửa, khi biết chắc không bị theo dõi, mới hỏi: “Có phải cô đến cứu Diệp Thanh Dương?”

“Không phải”- Ninh Mông thấy Đạp Tuyết chỉ là một bé gái thì quyết định không lừa gạt , nhưng đột nhiên thấy ánh mắt Đạp Tuyết trở nên hung ác thì lập tức thêm vào: “Người tới cứu Diệp Thanh Dương là chồng của tôi”.

Trần Đạp Tuyết nở nụ cười: “Chính là người mặc quân trang trên màn hình theo dõi sao?”

Ninh Mông gật đầu, Trần Đạp Tuyết âm thầm đánh giá cô, nói: “Những người tham gia quân ngũ đều thích những cô gái giống cô sao? Thân hình nhỏ nhắn, xinh xắn; giọng nói thì ngọt ngào?”

Ninh Mông nghe xong thì phì cười đứng lên, cô bé này hẳn là đã ở chung với đám trùm thuốc phiện này lâu rồi, nên suy nghĩ cũng đơn giản: “Không phải”.

“Vậy tại sao hắn lại thích Diệp Oanh Khê mà không phải ta?”- Trần Đạp Tuyết thở dài, nhìn chằm chằm Ninh Mông hỏi.

“Bởi vì hắn không phải là người đàn ông của cô. Hắn là người đàn ông của Diệp Oanh Khê”- Trong lòng Ninh Mông hiểu rõ “Hắn” ở trong câu hỏi của Đạp Tuyết là ám chỉ ai, không hiểu sao lại chợt nghĩ đến Tần Mặc, cô vừa cười vừa nói: “Tại sao lại xin Ba Tụng cho tôi đi theo cô?”

“Là chờ chồng của cô đến cứu Diệp Thanh Dương nha”. Trần Đạp Tuyết mở tủ lấy ra một cái váy màu xanh dương, đứng trước gương ướm thử. “Tôi sẽ giúp các người cứu Diệp Thanh Dương ra. Tôi biết Ba Tụng rất ghét Diệp Thanh Dương, nhất định Ba Tụng sẽ giết hắn”.

“Là bởi vì cô?” Ninh Mông nhớ đến ánh mắt ám áp, triu mến của Ba Tụng khi nhìn Đạp Tuyết; cùng với giọng nói ngọt ngào khi nói chuyện với Đạp Tuyết. Hình dáng đầy tình cảm đó xuất hiện trên khuôn mặt

có vết sẹo đáng sợ của hắc quả thật có chút dọa người. Ninh Mông biết chỉ có thể là vì yêu mới khiến ột người đàn ông lạnh lùng, tàn ác như Ba Tụng mới có những hành động và lời nói ôn nhu như vậy khi đối với Đạp Tuyết.

“Chắc là như vậy” Trần Đạp Tuyết ném cái váy lên giường, lại với tay lấy một cái đầm đỏ trong ngăn tủ ra. “Nhưng ta không thích hắc! Người ta thích là Diệp Thanh Dương!”

Ninh Mông nhìn khuôn mặt như đang tuyên thệ của Đạp Tuyết thì biết đó là tâm sự trong lòng của Đạp Tuyết, không khỏi nở nụ cười, đúng là một đứa trẻ, chỉ tiếc là đã ở sai chỗ.... Thấy Đạp Tuyết không để ý đến mình chỉ lo chọn quần áo thì Ninh Mông cảm thấy có chút mất mặt, dứt khoát ngồi xuống giường suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào.

“Ai, tên ta là Trần Đạp Tuyết, cô tên gì?”

“Ninh Mông”

“Nga, Ninh Mông, cô xem ta mặc váy đỏ hay váy xanh đẹp hơn?”

Ninh Mông giương hai mắt nhìn, lắc đầu: “ Người đẹp như cô thì mặc gì mà không đẹp”

“Nhưng Diệp Thanh Dương thích các cô gái mặc váy đỏ” Trần Đạp Tuyết nhún mày: “Diệp Oanh Khê cũng rất hay mặc váy đỏ”.

“Tại sao lại vì ý thích của hắc mà bắt buộc chính bản thân mình?” Ninh Mông dường như thấy được hình ảnh của chính bản thân mấy năm trước, một cô gái vì tình mà có thể làm tất cả.

Nghe Ninh Mông nói như vậy Trần Đạp Tuyết cúi đầu, cắn môi. Nhưng chỉ một lát lại cười tươi: “Chỉ cần đó là điều Diệp Thanh Dương thích thì tôi cũng thích!”

Ninh Mông nhìn bộ dạng vui vẻ của Đạp Tuyết, rất muốn hỏi: “Người mà Diệp Thanh Dương thích chính là Diệp Oanh Khê, vì Diệp Oanh Khê hay mặc váy đỏ nên Diệp Thanh Dương mới thích màu đỏ. Chẳng lẽ người cho rằng người mặc cái váy đỏ này thì hắc- Diệp Thanh Dương có thể yêu thích người?”- Nhưng Ninh Mông hiểu lời này sẽ làm tổn thương Đạp Tuyết đến như thế nào nên cô chỉ cố chịu đựng trong lòng mà không nói ra.

“Cô có cách nào liên lạc với chồng cô không?” Trần Đạp Tuyết nghiêm trang hỏi Ninh Mông. “Tôi biết chỗ nhốt Diệp Thanh Dương”

Trong lòng Ninh Mông căng thẳng, cô biết nếu biết rõ vị trí mà Diệp Thanh Dương bị nhốt thì tỉ lệ cứu người thành công của Cố Thừa Hiên sẽ tăng lên rất nhiều. Cô cũng biết được điểm yếu của Ba Tụng chính là cô gái trước mặt cô đây- Trần Đạp Tuyết. Cô biết nếu không có sự giúp đỡ của Trần Đạp Tuyết thì Cố Thừa Hiên chắc chắn thất bại, ngay cả cơ hội sống sót cũng không có.

Trong lòng Ninh Mông hiểu được những nguy cơ hiện tại, nhưng chỉ cần có tia hi vọng giúp Thừa Hiên sống sót, cô nhất định sẽ dốc hết sức.

“Để tôi suy nghĩ đã”- Ninh Mông biết chắc chắn Cố Thừa Hiên đã tắt điện thoại, nhưng trong rừng rộng lớn như vậy làm sao để liên lạc được?

Trần Đạp Tuyết vừa uống nước vừa nhún vai, tỏ vẻ không sao cả, chợt nghe có tiếng gõ cửa. Mở cửa, đúng là Tần Mặc đang đứng trước cửa. Đạp Tuyết thấy Tần Mặc thì tỏ vẻ như không thấy, chỉ hơi nhích người lùi về sau một chút, thông thả ngồi xuống. Tần Mặc cũng không cảm thấy xấu hổ, vẫn nở nụ cười, thông thả đi đến trước mặt Ninh Mông cười nói: “Đi thôi, ta dẫn người đi xem Cố Thừa Hiên”.

Ninh Mông “Hô— một tiếng đứng lên, hơi nhếch môi, tay nắm chặt áo mà nhìn chằm chằm Tần Mặc. Trần Đạp Tuyết nghe Tần Mặc nói xong thì quay qua xem phản ứng của Ninh Mông, giương giọng hỏi Tần Mặc: “Ai, Cố Thừa Hiên là ai? Là chồng của cô ta sao?”

Tần Mặc không đáp chỉ đứng đó xem phản ứng của Ninh Mông. Trần Đạp Tuyết đối với thái độ ngạo mạn của Tần Mặc vốn là khinh thường, cô không hỏi nữa, dứt khoát kéo Ninh Mông đi ra bên ngoài. Ninh Mông không hiểu, vội kéo tay Đạp Tuyết lại. Trần Đạp Tuyết dừng lại, quay đầu không kiên nhẫn mà giục: “Đi mau nha!”

“Đi đâu?”

“Đi đến chỗ Ba Tụng, hấn không phải muốn cho cô gặp chồng của cô sao?” Trần Đạp Tuyết ỷ mình cao hơn Ninh Mông thì dùng sức lôi kéo Ninh Mông về phía trước, quay đầu thấy phía sau Tần Mặc vẫn duy trì khoảng cách với hai cô, mới cúi đầu, lặng lẽ nói: “Đợi lát nữa tôi sẽ tìm cơ hội nói chỗ Diệp Thanh Dương bị nhốt cho chồng cô nghe, sau đó tôi sẽ kiếm cách làm phiền Ba Tụng, cô phải giúp tôi!”

Ninh Mông sững sốt vài giây, tiêu hóa hết những lời Đạp Tuyết nói, quay đầu nhìn thoáng qua Tần Mặc thấy ánh mắt của hấn luôn nhìn chăm chăm vào mình, cô không dám gật đầu, chỉ nói nhỏ một tiếng “Được” xem như đáp ứng.

Ba Tụng thấy Đạp Tuyết đến thì tâm tình rất tốt, cười lớn nghênh đón. Trần Đạp Tuyết đánh vào tay hấn một cái, lạnh lùng hỏi: “Kêu cô ta đến đây là muốn cho cô ta xem cái gì?”

“Không phải ta, là Tần mặc muốn cho cô ta xem...” Ba Tụng thấy Đạp Tuyết nổi giận thì không dám cao hứng, cũng không ngăn cản Đạp Tuyết tới gần bàn điều khiển, hấn đem tầm mắt chuyển sang Ninh Mông, “Ninh tiểu thư.... Thật sự không nghĩ đến, chồng của cô lại lợi hại đến vậy!”

Ninh Mông môi khẽ mấp máy, trái tim đập mạnh đến mức muốn văng ra khỏi lồng ngực, nhất thời khản trương không nói thành lời. Tần Mặc đi lên theo, hai tay nhẹ nhàng ấn vai cô ngồi xuống ghế, bắt cô nhìn lên màn hình quan sát. Hình dáng Cố Thừa Hiên lập tức xuất hiện ở trước mắt. Thấy được hình dáng của người ngày nhớ đêm mong, hốc mắt Ninh Mông ngày càng nóng, sau một lát không nhin được nữa, hai hàng nước mắt chảy xuống.

“Người xem... Cố Thừa Hiên cách nơi này càng ngày càng gần, người nói nếu hấn biết mỗi hành động của hấn chúng ta đều thấy thì hấn sẽ có phản ứng như thế nào?” Tần Mặc ghé sát tai Ninh Mông, nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Ngày hấn phải chết mỗi ngày lại gần hơn... Hấn cho rằng Ba Tụng là người dễ đối phó sao?”

Tần mặc như một tên đao phủ, mỗi lời hấn nói như một nhát dao chém vào ngực Ninh Mông, ăn mòn mỗi tấc da thịt, uống từng giọt máu của Ninh Mông.

“Tần Mặc...”- Ninh Mông oán giận kêu tên của hấn, mắng nói: “Người nhất định sẽ chết không tử tế!”

“Ta chết không tử tế?” Tần Mặc nghe xong cười thật lớn, không để ý hình tượng mà nhạo bang: “Ninh Mông, người Tần gia chúng tôi với cô và Cố Thừa Hiên có mối thâm cừu đại hận sao? Tại sao ngày đó các người nhất định đuổi cùng giết tận gia đình chúng tôi? Sai lầm lớn nhất chính là chị của tôi thích Cố Thừa Hiên! Bây giờ chị tôi ra nông nổi như vậy không phải cô và Cố Thừa Hiên cũng phải trả giá sao? Mẹ tôi chết không nhắm mắt, cô và Cố Thừa Hiên không phải là nên nhận báo ứng sao?”

“Người đúng là hết thuốc chữa!” Ninh Mông ngừng khóc, bình tĩnh nhìn hành động điên cuồng của Tần Mặc nói: “Vậy sao người không nghĩ lại Tần gia rốt cuộc đã làm những gì mới có báo ứng như ngày hôm nay? Tần Vũ Linh thích Cố Thừa Hiên là tự do của cô ta, chúng ta không ai can thiệp được, chẳng lẽ vì Tần Vũ Linh thích Thừa Hiên mà chuyện ta và Thừa Hiên kết hôn trở thành sai sao? Tần Vũ Linh cứ đổ hết tội lên đầu ta, cuối cùng vu oan cho ba ta, là bởi vì ba của người tham ô nhận hối lộ, bởi vì hành động vu oan giá họa của chị người bị phát hiện, sao lại đem tất cả đổ hết lên đầu của ta và Cố Thừa Hiên. Như vậy là công bằng sao?”

Tần Mặc không dự đoán Ninh Mông có thể đáp trả, đang chuẩn bị đáp trả lại thì nghe thấy bên cạnh có tiếng hít vào, hai người theo bản năng nhìn lên màn hình quan sát, nhưng tất cả chỉ có một màu đen, cái gì cũng không thấy.

Ba Tụng ở bên cạnh thấy tình hình hiện tại thì tức giận đến muốn giết người, liền đi ra ngoài. Ninh Mông lập tức phản ứng lại, bước nhanh xông lên, gắt gao đứng ở cửa hét to một tiếng: “Trần Đạp Tuyết!”

Trần Đạp Tuyết ở bên ngoài nghe được tiếng hét của cô thì liền hiểu, tiến lên gắt gao nắm chặt tay của Ba Tụng, không cho hấn rời đi.

Giờ khắc này, hai phụ nữ yếu đuối lựa chọn dùng thân thể của bản thân, thậm chí dùng cả mạng sống của chính mình chống lại cường bạo. Các cô hiểu, kéo dài thêm một giây thì cơ hội Cố Thừa Hiên an toàn cứu Diệp Thanh Dương ra sẽ nhiều thêm một phần.

Tần Mặc muốn tiến lên động thủ với Ninh Mông, lại bị Trần Đạp Tuyết kéo Ba Tụng ngăn cản. Trần Đạp Tuyết tuyệt đối chỉ là một tiểu hồ li, biết nếu muốn ngăn mọi người lại thì chỉ còn cách ngăn cản Ba Tụng, uy hiếp Ba Tụng....Mà yếu điểm của Ba Tụng lại chính là mình....Cho nên, cô dùng hết sức lôi kéo Ba Tụng lại, dùng ánh mắt quật cường để giữ Ba Tụng lại.

“Đạp Tuyết....Người làm cái gì vậy?” Trần Nhất Thần vẫn duy trì tư thế vào cửa, hít một ngụm khí lạnh, nhàn nhạt hỏi.

“Để cho Diệp Thanh Dương đi theo họ đi”

“Không được!” Trần Nhất Thần còn chưa trả lời, Ba Tụng liền phủ quyết, “ Người hẳn hiểu rõ, Ba Tụng ta tuyệt đối không buông tha hẳn!”

“Hoặc là, người thả hẳn đi; hoặc là ta sẽ chết cùng hẳn!” Trần Đạp Tuyết vẫn nắm chặt tay Ba Tụng

Ba Tụng nghe xong thì tức giận cùng với không cam lòng nhưng đành phải đứng lại, Ninh Mông đứng bên cạnh cũng cảm giác được sự tức giận của hắn. Ninh Mông liếc nhìn Ba Tụng, vừa sợ, vừa kinh ngạc nhìn về phía Đạp Tuyết, bởi vì cô dám dùng chính sinh mạng của mình đi đặt cược, chỉ vì tình yêu đối với một người đàn ông!

“Thả bọn họ đi đi!” – Ba Tụng cuối cùng cũng thỏa hiệp, mặt âm trầm ra lệnh.

52. Chương 52: Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Cố Thừa Hiên bắt đầu tiếp cận gác trúc, bắt đầu làm như vô ý dùng bàn tay che đi cái nắp ấm nước. Thật sự là khi tộc trưởng Nham Ôn Nột đưa cho anh bình nước, anh đã bắt đầu có chút nghi ngờ. Nếu phía trên để cho hắn ta phối hợp với mình để giải cứu nằm vùng, đối với thân phận của anh thì không có khả năng hắn không biết rõ, cũng xem như là hắn đã từng nhận được huấn luyện chính thức, làm sao có thể không biết trong quá trình làm nhiệm vụ, sẽ không được mang theo ấm nước như vậy?

Đêm đó quay về nơi ở, anh làm bộ tập trung suy nghĩ, thật sự là đang cẩn thận quan sát ấm nước kia, cuối cùng nghĩ đến một khả năng, thừa dịp nguy trang nhìn một chút, quả nhiên đúng như anh nghĩ. Mục đích của đối phương cũng quá rõ ràng, anh nhất định phải tương kế tựu kế, nhìn xem cuối cùng là đối phương đang đùa trò gì, để tùy cơ ứng biến.

Dọc đường đi anh cũng không hề phát hiện có người theo dõi, cho dù anh cố ý tiết lộ hành tung một chút, cũng không thấy phản ứng của tên Ba Tụng kia, như vậy, Cố Thừa Hiên càng khẳng định suy đoán của mình. Cho nên, khi thấp thoáng nhìn thấy gác trúc, Cố Thừa Hiên lập tức dùng lực mở nắp ấm nước, gắt gao nắm trong lòng bàn tay.

Cố Thừa Hiên nhìn thấy có người đứng xung quanh gác trúc liền di chuyển, rất nhanh liền loại trừ khả năng Diệp Thanh Dương bị nhốt ở trong này. Trên mặt những người này không có chút cảnh giác nào, ngược lại lại có chút thoải mái, chắc chắn nơi đó là hang ổ của trùm buôn thuốc phiện rồi. Nhiệm vụ của anh là giải cứu nằm vùng, những việc khác, tự nhiên sẽ có người tới giải quyết. Bởi vậy, anh cũng không để ý nhiều, vòng qua bên kia gác trúc tiếp tục tìm kiếm.

Mò mẫm đi về phía trước một đoạn, phát hiện có vết máu ở phía trước gác trúc, cẩn thận tránh đi hai người đứng ngoài cửa, nhảy lên gác trúc rồi bò vào. Mùi máu tươi ập tới dày đặc, anh nhíu nhíu mày, một tay chống vào cửa sổ bên cạnh, dưới chân khẽ đạp một cái, dễ dàng lăn vài vòng vào căn phòng.

Căn phòng được bố trí rất đơn giản, chỉ có một cái giường và một sofa giản dị. Người nằm trên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi, trên sofa cũng có người dựa lưng về phía anh ta tựa vào sofa ngủ gật. Khi anh đứng trên mặt đất phát ra âm thanh rất nhỏ, lại đánh thức tỉnh cảnh giác rất cao của hai người kia. Người nằm trên người cố gắng chống đỡ thân thể, khi nhìn thấy toàn thân là quần áo huấn luyện của Cố Thừa Hiên, liền nở nụ cười, lại liên tiếp học ra máu. Cố Thừa Hiên đã xem qua tài liệu, anh ta đúng là Diệp Thanh Dương.

Phản ứng đầu tiên của người nọ ngồi trên sofa là giơ súng trong tay lên. Vốn xuất thân là bộ đội đặc chủng nên Cố Thừa Hiên phản ứng rất nhanh, đối phương còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, đã bị anh bắn chết,

ngay giữa ngực. Người ngoài cửa nghe thấy tiếng súng vang lên, lập tức vọt vào. Cố Thừa Hiên chạy đến bên giường, kéo cả cơ thể đã dính máu của Diệp Thanh Dương lên, thuận thế nhét một cây súng khác từ trong lòng vào tay anh ta.

Diệp Thanh Dương và Cố Thừa Hiên cánh tay gắt gao dựa vào mà bắt đầu, ghì súng, hòng súng đen ngòm hướng về phía người đang xông vào cửa.

Cố Thừa Hiên sau một lúc lâu trầm mặc, nhìn thấy người ở ngoài cửa càng ngày càng nhiều, chỉ trong chốc lát những người đàn ông cầm súng từ trên cầu thang và bên ngoài gác trúc đã đứng đầy, lúc này mới lớn tiếng kêu lên: “Diệp Thanh Dương!”

Diệp Thanh Dương không hề nghiêng đầu nhìn hấn ta, đầu chỉ hơi hơi ngửa về phía sau, gần sát anh. Cố Thừa Hiên biết anh ta đã hiểu rõ ý của mình, lạnh lùng nhìn một vòng chung quanh: “Tôi sẽ từ giữa trực tiếp chặt đứt, còn anh từ phía sau nhảy ra ngoài cửa sổ.”

Lúc này Diệp Thanh Dương mới giật mình quay đầu nhìn anh, biện pháp thoát thân như vậy chỉ có hai kết quả.....Diệp Thanh Dương sống sót hoặc là cả người cùng chết trong này. Cho dù là có khả năng nào, thì kết quả đối với Cố Thừa Hiên chỉ có một. Diệp Thanh Dương biết rằng bản thân mình sẽ không khuyển được anh, trong lòng bọn họ đều hiểu lời thề của quân nhân: Trên chiến trường, chỉ cần bọn họ mặc trên mình bộ quân trang, như vậy họ chỉ có thể chết vì đối phương! Đây là đồng đội, đây là con người quân nhân rắn rỏi!

Diệp Thanh Dương cúi đầu nở nụ cười, nói: “Nhiệm vụ của cậu là nghĩ cách cứu tôi ra ngoài, mà nhiệm vụ của tôi là không vứt bỏ đồng đội! Đừng dùng những đạo lý kia mà dọa tôi, tôi nói đây đều là nhiệm vụ đầu tiên khi tiến vào bộ đội!”

Cố Thừa Hiên đã hiểu liền cười một tiếng, hai người đàn ông mắt sáng lấp lánh nhìn một đám người, bên môi là nụ cười nhàn nhạt. Trong căn phòng nhỏ bé, tràn ngập mùi máu tươi, lời không nói ra nhưng ai cũng nghĩ ra khí khái anh hùng.

Hai nhóm người chia ra thành hai phe giằng co, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Cố Thừa Hiên khẽ nâng súng trong tay mình lên, nói nhỏ với Diệp Thanh Dương: “Vợ của tôi đã biết, có lẽ cũng đã khóc rất lâu, nếu về sau.....Cậu nghĩ cách mang cái gì đó trên người tôi về đưa cô ấy, cô ấy rất nhất gan.”

Diệp Thanh Dương cười chua xót, nói: “Bạn gái của tôi là do một tay tôi nuôi lớn, hồi bé còn sợ bóng tối, khóc nháo muốn tôi ôm ngủ, vừa lên đến tiểu học đã bị tôi đưa đến ký túc, bây giờ lá gan rất lớn, nếu tôi cũng không trở về được, phỏng đoán tiểu nha đầu không lương tâm kia khóc hai lần liền bình thường trở lại.”

Cố Thừa Hiên nghe anh kể về chuyện bạn gái, lại nghĩ đến bộ dạng của cô vào đêm đi làm nhiệm vụ mà cô ôm lấy mình ra sức khóc lóc, trong lòng chua xót, nếu.....Nếu còn có thể ra ngoài, anh thật sự muốn ở bên cô một thời gian. Hai người đã bắt đầu nâng súng lên, liền thấy một người đàn ông vọt vào, đi đến bên cạnh, xoay người lại phân phó với thủ hạ: “Thả bọn họ đi!”

Mọi người do dự gật gật đầu, đều chần chừ nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Trần Nhất Thần. Sau cái nhìn sắc bén, một đám người sợ tới mức khản trương không dám lên tiếng, vội vàng tránh ra tạo thành một lối đi. Cố Thừa Hiên cảnh giác nhìn người đàn ông trung niên kia, lại quay đầu nhìn Diệp Thanh Dương.

Diệp Thanh Dương hơi nhếch môi, nhìn chằm chằm Trần Nhất Thần một hồi. Mà Trần Nhất Thần chỉ gảy thuốc lá trên ngón tay, rút xuống một ít tàn thuốc, lạnh nhạt nhìn xung quanh. Diệp Thanh Dương bỗng nở nụ cười, bước lên phía trước một bước nói: “Trần Nhất Thần, đời này là tôi đã nợ Trần Đạp Tuyết rồi!”

“Không phải, là tôi nợ anh!” Giờ phút này ánh mắt Trần Nhất Thần sáng quắc, dường như muốn thiêu đốt hình ảnh nhỏ bé của Diệp Thanh Dương trong mắt.

Tất cả mọi người đều biết, hai năm trước, khi Trần Nhất Thần cướp đoạt hàng hóa, thiếu chút nữa là bị hỏa hoạn thiêu rụi, là Diệp Thanh Dương công hấn đi trong rừng năm ngày năm đêm, là Diệp Thanh Dương thay hấn trúng hai phát. Nhưng mà, chỉ có Diệp Thanh Dương mới biết, ý Trần Nhất Thần không phải như vậy. Nhưng anh không thể nói cái gì, chỉ có thể gật gật đầu, hướng về phía hấn mà nói: “Mặc kệ đã xảy ra

chuyện gì, tôi đều đã sống sót, kết hôn sinh con, cả đời này sẽ sống tốt.....Này.....Cũng coi như là không làm tôi thất vọng bởi vì thiếu chút nữa là anh đã chết rồi.”

Trần Nhất Thần nghe xong, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì, vài giây sau, mới nặng nề gật đầu.

Cố Thừa Hiên nhìn thấy Diệp Thanh Dương quay đầu ra hiệu, vững vàng nâng súng lên đi bên cạnh anh ta. Hai người nhìn ra ngoài cửa, cơ bản đám người đó đã thu súng, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm vào bọn họ. Chỉ cần bọn họ nổ một súng, thì đám người đó cũng không chút do dự mà rút súng ra.

“Sau khi ra ngoài nhanh chóng liên hệ với bà xã của anh!”

Khi Cố Thừa Hiên lướt qua Trần Nhất Thần, anh lại nghe được anh ta nhỏ giọng dặn dò. Trong lòng anh nổi lên nghi hoặc, nhưng trong nháy mắt cũng hiểu rõ là chuyện gì. Xem ra mình suy đoán là sự thật, nghĩ đến Ninh Mông đang gặp nguy hiểm, anh bắt đầu nóng lòng, cũng không để ý đến Diệp Thanh Dương, vượt lên anh ta, vội vàng đi về phía trước.

Ninh Mông vẫn duy trì tư thế đứng chặn trước cửa, oán hận trừng mắt nhìn vẻ mặt nôn nóng của Tần Mặc. Mãi đến khi Trần Nhất Thần trở về báo cáo, nói là người đã đi mất, toàn thân cô giống như bị rút đi toàn bộ sức lực, dựa vào khung cửa dần trượt xuống. Trần Đạp Tuyết chán ghét ném bỏ cánh tay Ba Tụng, bước nhanh đến bên cạnh Ninh Mông, kéo cô lên.

“Đạp Tuyết....” Ba Tụng nhìn thoáng qua Tần Mặc mới tiếp tục nói, “Người, tôi đã thả, cô ta, cũng nên giao cho Tần tiên sinh.”

“Hừ!” Trần Đạp Tuyết ‘Hừ’ một tiếng nói, “Hắn ta cũng không phải thứ gì tốt! Tôi muốn Ninh Mông ở bên cạnh tôi!”

Trần Nhất Thần liếc mắt nhìn Trần Đạp Tuyết, lập tức đi đến bên cạnh Ba Tụng nói: “Không cần chuyện gì cũng cứng chiều nó, lần này, Diệp Thanh Dương mang cái gì đó đi, có khả năng khiến cho chúng ta xong đời. Việc quan trọng nhất bây giờ là chạy trốn, xem ra trước mắt, cần phải loại bỏ các cửa đi vẫn hơn.”

Tần Mặc ở một bên nghe xong lời này, vội vàng đứng ra nói: “Ba Tụng, ông và tôi trước đó đã có giao ước, phải lấy được vật cần tìm mới thôi. Có lẽ Cố Thừa Hiên đã mang theo Diệp Thanh Dương đi, mà tôi cũng có biện pháp để cho hắn ta ngoan ngoãn mà đưa người trở về. Nhưng Ninh Mông phải đi cạnh tôi, cô ta là tiền đặt cược quan trọng trong kế hoạch của chúng ta, Chỉ cần cô ta còn trong tay chúng ta, mọi chuyện đều dễ dàng.

Ninh Mông nghe Tần Mặc nói những lời này, một bàn tay gắt gao nắm lấy khung cửa, lạnh lùng nhìn qua. Cô nhìn thấy bộ mặt ôn hòa của anh ta, đột nhiên muốn cười, một người đàn ông như vậy cuối cùng là có điểm nào để mình tiêu tốn mười năm theo đuổi chứ? Tần Mặc cũng cảm giác được ánh mắt của cô, hung hăng trừng lại, nhìn thấy miệng cô nở nụ cười liền sững sốt, dường như trong lòng có gì đó đâm vào, anh ta không tự nhiên mà quay mặt đi.

“Tần Mặc, anh đúng là không phải là đàn ông, lấy một người phụ nữ ra mà nói chuyện!” Trần Đạp Tuyết dùng cơ thể của mình ngăn cản Ninh Mông, không ngừng mắng Tần Mặc, “Anh có bản lĩnh thì đi tìm Cố Thừa Hiên, che che giấu giấu cái gì, tính toán cái gì hả? Tôi muốn là Cố Thừa Hiên, còn tôi vô cùng khinh thường anh, chồng người ta một thân một mình đến đây cứu người, còn anh thì mang theo vợ của người ta làm lá chắn! Người đàn ông nào cũng như anh, còn không bằng tự mình làm thái giám đi!”

Trần Đạp Tuyết nói trắng ra, mắng Tần Mặc mặt lúc đỏ lúc trắng. Mọi người chung quanh nghe xong nhin không được liên bật cười, ngay cả Ba Tụng cũng ho khan hai tiếng mới miễn cưỡng mà ngưng cười.

Trần Nhất Thần ở một bên thương lượng với Ba Tụng một lúc lâu, mới có kết quả. Ninh Mông giao cho Tần Mặc xử lý theo kế hoạch. Trần Đạp Tuyết ở lại Vân Nam, còn đoàn người của Ba Tụng thì rời khỏi Vân Nam, dù sao đã vượt qua lãnh thổ của một nước, cảnh sát và quân đội bắt người sẽ khó khăn.

Trần Đạp Tuyết giật mình mà liếc nhìn Ba Tụng, dù sao cô cũng không nghĩ hắn ta sẽ thả mình về nhà. Còn Ninh Mông khi nghe quyết định này, trên mặt không có bất kỳ thay đổi nào, nhàn nhạt, giống như không quan tâm đến. Trần Nhất Thần đưa Ninh Mông và Tần Mặc đi ra ngoài, nơi này không thể ở được nữa, bọn họ đành phải tìm nơi khác mà dừng chân. Tần Mặc phụ trách lái xe, còn Ninh Mông bị trói hai tay ngồi ở phía sau.

Khi Trần Nhất Thần đẩy Ninh Mông lên xe, vụng trộm đặt một con dao nhỏ và một chiếc đồng hồ đeo tay đặt vào trong túi áo cô, đồng thời nhỏ giọng nói: “Cố Thừa Hiên sẽ đến cứu cô, ngăn chặn cậu ta, bảo vệ tốt cho bản thân mình là được,”

Ninh Mông mở to hai mắt, khó có thể tin nhìn người trước mặt mình. Tần Mặc đi đến, cô nhanh chóng dời tầm mắt đi, ngoan ngoãn ngồi ở phía sau. Trần Nhất Thần đóng cửa xe, Tần Mặc chỉ đơn giản gật gật đầu với anh, nhảy lên chỗ lái, chở Ninh Mông đi khỏi nơi này.

53. Chương 53: Tìm Cách Cứu Người

Cố Thừa Hiên cùng Diệp Thanh Dương đi ra sau, cũng không có vẻ đại đội vì hai người đều đã xác định Nham Ôn Nột là nội gián

Hai người bọn họ không có xe, đành phải đi dọc theo quốc lộ. Các nông dân đang làm ruộng ven đường thấy trên mình Diệp Thanh Dương dính đầy máu thì kinh ngạc, hoảng sợ vội đầu xuống không dám ngẩng lên, sợ bị hai người bọn họ phát hiện. Nhưng hai người không thêm để ý, một trước một sau tiếp tục đi tiếp.

Không liên lạc được với Ninh Mông nên trong lòng Cố Thừa Hiên vô cùng rối loạn. Cố Thừa Hiên lo lắng Ninh Mông xảy ra chuyện như nước triều vỡ đê. Nhớ tới lời nhắc nhở của Trần Nhất Thần, anh bước chậm lại, chờ Diệp Thanh Dương đi đến gần hỏi: “Trần Nhất Thần là loại người như thế nào?”

Diệp Thanh Dương giương mắt nhìn Cố Thừa Hiên một cái, lấy tay dè vết thương bên hông lại. Cố Thừa Hiên thấy Diệp Thanh Dương không nói lời nào, trong lòng cũng hiểu được vài phần, hiểu bình thường gặt gặt đầu.

Đầu tiên hai người tìm một khách sạn nhỏ ít người để ý để mượn phòng. Cố Thừa Hiên đi ra ngoài tìm mua thêm một cái điện thoại mới và một cái sim khác. Đến buổi chiều, hai người nghỉ ngơi xong thì liền gọi điện thoại về báo tin. Diệp Thanh Dương gọi trước, hẩn bấm một chuỗi số, lại chần chừ không ấn phím call, cuối cùng lắc đầu xóa hết dãy số. Sau đó đưa lại điện thoại cho Cố Thừa Hiên.

Cố Thừa Hiên nhận lấy điện thoại, đầu tiên gọi điện thoại cho Dịch đại đội trưởng, nói vắn tắt tình hình ở đây cho Dịch đại đội trưởng biết. Trước khi tắt điện thoại nghe Dịch đại đội trưởng cười chọc: “Vợ cậu mấy ngày trước có gọi điện thoại cho tôi...Không sai thôi, giáo dục rất tốt, rất có hiểu biết”.

“Cô ấy nói gì với anh?”- Cố Thừa Hiên nghe Dịch đại đội trưởng nhắc đến Ninh Mông thì vội vàng hỏi.

“Cũng không có việc gì, chỉ hỏi có phải cậu đang làm nhiệm vụ ở Vân Nam không? Tôi nói địa điểm mà bộ đội đặc chủng làm nhiệm vụ phải giữ bí mật, cô ấy nói là cô ấy hiểu, sau đó thì cảm ơn rồi cúp máy”. Dịch đại đội trưởng nghe thấy giọng Cố Thừa Hiên khẩn trương, tò mò hỏi: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện sao?”

“Cô ấy...” Cố Thừa Hiên tức giận vuốt mặt, có chút thất bại nói: “Cô ấy bị trùu thuốc phiện bắt làm con tin”.

Dịch đại đội trưởng kinh ngạc, hai người ở hai bên đều im lặng, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy. Cố Thừa Hiên biết tiếp tục như vậy cũng chỉ làm tốn thời gian mà cũng không giải quyết được việc gì, đành phải kiên trì xin phép: “Tôi chắc phải xin phép nghỉ mấy ngày, anh hiểu mà phải không? Cô ấy hiện giờ lâm vào hoàn cảnh này, tôi không thể nào trở về”.

Dịch đại đội trưởng rất nhanh liền tỏ thái độ: “Tất nhiên, làm việc gì cũng phải cẩn thận. Nếu không được thì phải gọi điện thoại cho tôi, chúng ta là an hem đã nhiều năm. Cho dù có bị cấp trên kỷ luật tôi nhất định cũng sẽ giúp cậu cứu vợ ra!”

Cố Thừa Hiên gác điện thoại vẫn cảm thấy nên nghe theo lời khuyên Trần Nhất Thần, trước gọi điện thoại cho Ninh gia. Vốn là chuyện này anh không muốn kinh động Cố gia, dù sao nhiều người biết đối với việc này không có lợi gì. Nhưng vì cái điện thoại mới mua này không có lưu số điện thoại nhà Ninh gia, mà Cố Thừa Hiên ngoài số điện thoại của Ninh Mông và số điện thoại của Cố gia thì không nhớ được số điện thoại

nào hết. Bất đắc dĩ đành phải gọi điện về Cổ gia. Người nhận điện thoại là chị họ của Ninh Mông- Hàn Lăng Sa. Cuối cùng là làm cho ông nội của Cổ Thừa Hiên ở phòng khách lên cơn khó thở. Mẹ của anh- Bạch Lăng thì vội vàng chạy đến văn phòng chính phủ tìm Cổ Trường Tân tìm cách.

Cổ Trường Tân nghe xong, vỗ vai Bạch Lăng trấn an, đem lợi hại phân tích rõ ràng cho Bạch Lăng nghe. Sau đó hai người chia nhau ra để làm việc. Bạch Lăng thì chạy về nhà lo lắng và trấn an cho ông cụ Cổ, Cổ Trường Tân thì cố gắng tìm cách liên hệ với Ninh Trí Văn, tìm cách liên lạc giữa Cổ Thừa Hiên và Ninh gia.

Mọi chuyện ở N thị cũng trở nên hỗn loạn. Mới đầu, mọi người đều đem tin này giấu đi, không ai dám nói cho Ninh lão gia nghe. Nhưng không ngờ người giúp việc trong nhà vô tình lẹ miệng mà nói ra cho Ninh lão gia nghe. Sau khi nghe xong thì Ninh lão gia lập tức bị lên huyết áp phải nhập viện. Ai cũng biết Ninh lão gia thương cháu gái Ninh Mông đến chừng nào, trước khi lên xe cấp cứu còn gọi: “Tiểu Cửu....Tiểu Cửu....Tiểu Cửu...”, Ninh gia bà nội ở một bên khóc không ngừng.

Ninh Trí Văn vừa vội lại vừa mệt, khi nhận được điện thoại của Cổ Trường Tân đã vội vàng xin nghỉ phép hai ngày. Biết Cổ Thừa Hiên đang cố gắng tìm cách liên lạc với mình, thì Ninh Trí Văn vội vàng chạy đến nhà Cổ gia để đợi điện thoại của Cổ Thừa Hiên gọi lại.

“Alo?” Cổ Thừa Hiên vừa bắt máy còn chưa mở miệng, Ninh Trí Văn nóng vội nói: “Thừa Hiên là ba vợ đây...”

“Ba...”- Cổ Thừa Hiên chưa bao giờ nhìn thấy ba vợ của mình nóng vội đến vậy, anh liếc mắt qua nhìn Diệp Thanh Dương đang nằm nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường, liền cầm điện thoại vào nhà vệ sinh, đề thấp âm thanh nói: “ Ba, người đừng nóng vội. Con đối với những chuyện xảy ra ở đây cũng chưa điều tra kỹ càng. Ba có biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Ninh Trí Văn cũng ý thức được mình hơi nóng vội, ngưng ngưng đằng hắng một tiếng, rất nhanh trấn tĩnh, đem mọi chuyện mà Ninh Trí Ngôn đã báo với mình mà kể lại cho Cổ Thừa Hiên nghe.

Cổ Thừa Hiên không quen ai ở Vân Nam, nghe xong mọi việc biết việc này Tần Mặc và Ba Tụng gây ra, còn lại không có bất kỳ manh mối nào. Nhưng là, anh hiểu được, lúc này không được nóng nảy, vội vàng. Tuy Tần Mặc và Ba Tụng có quan hệ việc này, nhưng quan hệ giữa hai người thân thiết đến cỡ nào thì anh không biết rõ. Ba Tụng tự nhiên thả hai người bọn họ, không cho phép ai tổn thương bọn họ; nhưng Tần Mặc lại đi theo bọn người buôn ma túy đó. Cuối cùng không biết mối quan hệ giữa Tần Mặc và bọn buôn bán ma túy đó là quan hệ gì.

Hoàn cảnh trước mắt, Cổ Thừa Hiên không lo lắng Tần Mặc dẫn Ninh Mông đi, nhưng lại lo lắng Ba Tụng lợi dụng Ninh Mông uy hiếp mình giao Diệp Thanh Dương ra. Nếu thực sự có việc này....Cổ Thừa Hiên nhắm mắt lại không dám tưởng tượng tiếp.

“Ba, chú bây giờ vẫn còn đang ở Tây Song Bản Nạp phải không?”

“Đúng vậy”- Ninh Trí Văn đọc địa chỉ của Ninh Trí Ngôn cho Cổ Thừa Hiên, hai người lại phân tích việc này một hồi, mới cúp điện thoại.

Cổ Thừa Hiên dùng nước lạnh rửa mặt mới đi ra, gặp Diệp Thanh Dương đã đứng dậy thay quần áo, cô đơn đứng tựa vào cửa sổ hút thuốc không biết đang suy nghĩ gì. Cổ Thừa Hiên đi đến vài bước, Diệp Thanh Dương lập tức phát hiện, xoay người lại hỏi: “Tiếp theo cậu định có kế hoạch gì?”

“Tôi đã gọi điện thoại báo tin rồi, anh trực tiếp trở về báo với mọi người. Tôi tiếp tục ở lại nơi này để tìm vợ của tôi”

Diệp Thanh Dương hung hăng dụi đầu thuốc trong tay vào tàn thuốc nói: “Tôi đi cùng với cậu”.

Cổ Thừa Hiên không chịu, vẫy tay cự tuyệt nói: “Không cần, đây là việc riêng của tôi”.

“Cậu muốn cứu vợ ra phải đấu với Ba Tụng, cậu nghĩ cậu biết rõ Ba Tụng, biết rõ mọi việc ở đây bằng tôi sao?” Diệp Thanh Dương lạnh lùng nói: “Cậu vì cứu tôi, mà vợ của mình bị nguy hiểm. Nếu tôi không giúp cậu thì tôi đâu còn là người!”

Cổ Thừa Hiên nghe Diệp Thanh Dương nói vậy thì nhướng mày, không tỏ vẻ vui mừng chỉ hơi nhếch môi không nói lời nào. Ngoài miệng thì không nói, không có nghĩa ở trong lòng không rõ, đối với mọi việc ở đây

Diệp Thanh Dương rõ ràng là biết rõ hơn mình. Hơn nữa, có một bộ đội đặc chủng ưu tú như vậy giúp đỡ tất nhiên sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

“Anh có ý kiến gì?”- Cố Thừa Hiên nói lời này coi như đồng ý việc ở lại của Diệp Thanh Dương.

“Là Trần Nhất Thần nói cho cậu biết?” Diệp Thanh Dương tự rót một ly nước, uống một ngụm mới tiếp tục nói: “Nếu thật sự là Trần Nhất Thần nói cho cậu biết, thì tôi có thể cam đoan vợ cậu ở chỗ Ba Tụng rất an toàn”.

“Vì sao anh có thể khẳng định như vậy?”- Cố Thừa Hiên có chút mệt mỏi dựa vào sofa, nâng tay lên day day mi mắt.

“Trần Đạp Tuyết....” Diệp Thanh Dương cười trở nên có chút chua xót, “Chỉ cần Đạp Tuyết còn ở đó, Ba Tụng nhất định sẽ không làm phật ý cô ấy, đồng thời cũng cho phép Trần Nhất Thần nói cho cậu biết việc này, cũng có ý ngầm báo cậu biết cậu có thể cứu vợ cậu ra một cách an toàn”

Cố Thừa Hiên vẫn nhíu mày không nói lời nào, lẳng lặng lắng nghe.

“hơn nữa, cậu trở về tìm Ba Tụng cũng không có ích gì. Ba Tụng biết chúng ta biết mọi bí mật của hắn, nhưng lần này Trần Đạp Tuyết lại buộc hắn phải thả chúng ta đi. Như vậy trước tiên hắn sẽ rút lui khỏi nơi này, đến một nơi an toàn. Người như Tần Mặc nếu dẫn theo sẽ là một gánh nặng, cậu cho rằng Ba Tụng sẽ dẫn Tần Mặc theo sao? Nếu hắn nhất định thả vợ của cậu đi thì Ba Tụng nhất định không dẫn theo hắn, Tần Mặc kia đã không còn giá trị lợi dụng.... Còn nếu Tần Mặc nhất định phải dẫn theo vợ của cậu, nhưng hoàn cảnh Ba Tụng hiện giờ không có khả năng dẫn theo vợ của cậu, bởi vì Trần Đạp Tuyết là tuyệt đối sẽ không đồng ý”.

Cố Thừa Hiên nghe Diệp Thanh Dương phân tích, mở choàng mắt. Diệp Thanh Dương chắc là lúc này đã nghe thấy nội dung cuộc điện thoại của mình nên đã biết được một số việc.

“Cậu không cần dùng ánh mắt đó nhìn tôi...”Diệp Thanh Dương vỗ vỗ vai anh nói, “Ba Tụng từng đưa cho tôi một cái đồng hồ, bên trong cái đồng hồ đó có một thiết bị bắt tín hiệu vệ tinh....Nếu tôi không đoán lầm thì....hiện tại trên người Ninh Mông cũng có một cái giống vậy”.

Diệp Thanh Dương vừa nói xong thì Cố Thừa Hiên từ từ đứng lên, nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ đeo trên tay của Diệp Thanh Dương. Diệp Thanh Dương không nói gì, chỉ quay lưng bắt đầu thu dọn đồ đạc, thật ra khi trốn đến đây họ cũng không mang theo gì bây giờ chủ yếu là chuẩn bị thuốc men, súng ống và đạn dược chuẩn bị cho cuộc cứu người.

Sau khi thu dọn xong, Diệp Thanh Dương kêu người phục vụ mang một tấm bản đồ đến phòng để nghiên cứu địa hình, Cố Thừa Hiên thì ngồi trên giường gọi điện thoại cho Ninh Trí Ngôn. Hai người trả phòng đi vào nội thành tìm đến khách sạn mà Ninh Trí Ngôn đang ở. Đến khách sạn thì đã thấy Ninh Trí Ngôn đứng đợi sẵn, sau khi đưa hai người vào phòng thì mới tỉ mỉ kể lại toàn bộ câu chuyện cho hai người biết.

Cố Thừa Hiên lập tức quyết định, trước tiên là đến nhà Nham Nạp, Ninh Trí Ngôn sẽ ở đó đợi tin tức. Bởi vì Ninh Mông nếu có thể thừa cơ lên trốn được thì cô không quen biết ai ngoài Nham Nạp. Mà Diệp Thanh Dương sẽ dựa vào các mối quan hệ của hắn ở Vân Nam để tìm ra tung tích của Tần Mặc. Dù sao đối với Tần Mặc- một người lạ từ nơi khác đến sẽ không thể nào trốn được tai mắt của Diệp Thanh Dương.

Ba người lập tức chia nhau ra làm. Mà phía bên kia, Tần Mặc quả thật không biết chỗ Ninh Mông đi chỗ nào bây giờ. Ninh Mông nằm ở bang ghế sau ngược nhìn Tần Mặc một tay chống tay lái, một tay kẹp điều thuốc, có chút buồn phiền mà vô vô đầu, hai tay len lén mà sờ tiền trong túi, đem con dao mà Trần Nhất Thần đưa cho cô nắm chặt trong lòng bàn tay

54. Chương 54: Bước Ngoặt

Đối với nơi này Tần Mặc không quá quen thuộc, vừa đi vừa dừng lại ở nơi có đồng hương để hỏi đường. Những lúc này, chính là thời cơ tốt nhất của Ninh Mông. Hai tay bị trói cùng một chỗ, không hành động được, cô đành phải dùng tay trái ra sức kéo dây thừng, để tìm ra một ít không gian để hành động.

Trần Nhất Thần sợ cô làm bị thương đến bản thân, nên đưa cho cô con dao nhỏ là dao trái cây, cô đành phải dùng một tay mở con dao ra. Một bàn tay hoạt động vốn là không linh hoạt, bây giờ bị lại bị dây thừng trói chặt, động tác lại càng thêm vụng về. Tần Mặc sau khi hỏi đường từ một người đồng hương, khi lên xe vẫn liếc nhìn Ninh Mông, thấy cô vẫn ngoan ngoãn cuộn mình nằm đó, không nói gì thêm, tiếp tục lái xe đi.

Cố Thừa Hiên và Diệp Thanh Dương đưa Ninh Trí Ngôn đến nhà Nham Nạp, xe vừa mới dừng ở cửa, chỉ thấy cô bé lần trước vội vã chạy ra đón, thấy Ninh Trí Ngôn, miệng ngọt ngào kêu: “Chú Trữ, chị Tiểu Cửu đâu? Tại sao chị ấy không đến cùng với chú vậy?”

Ninh Trí Ngôn miễn cưỡng cười rồi sờ sờ đầu Diệp Hương, nắm tay cô bé đi vào trong nhà. Cô bé quay đầu nhìn Cố Thừa Hiên, cảm thấy nhìn có chút quen mắt, nghiêng đầu suy nghĩ, bưng tỉnh hiểu ra liền ồ một tiếng: “Anh trai, lần trước anh đã đến nhà em!”

Cố Thừa Hiên không ngờ lại trùng hợp như vậy, ánh mắt nhìn đến chiếc kẹp tóc trên đầu của cô bé kia, cảm thấy mình cũng thật là sơ ý. Anh cũng nên sớm nghĩ tới, làm gì có chuyện gì mà trùng hợp như vậy? Kẹp tóc này chính là vào lúc anh và Ninh Mông chuẩn bị kết hôn, Bạch Lăng đưa Ninh Mông đi dạo phố rồi mua, lúc ấy Ninh Mông gọi điện thoại cho anh than phiền, nói là kẹp tóc này rất đắt, nhưng khi mẹ anh ở trước mặt ngại ngùng nói ra sự thích thú của cô, đành phải nhịn đau mà mua. Sau khi hai người kết hôn, cũng rất nhiều lần cô lấy ra cho anh xem.

Anh nên sớm nghĩ đến, lần trước khi đến nhà Nham Nạp nhìn thấy kẹp tóc trong tay Diệp Hương thì nên nghĩ đến. Ninh Mông cũng đã nói cô sẽ đến Tây Song Bản Nạp một chuyến, vậy mà anh lại sơ suất cho rằng đó là trùng hợp! Nếu lúc ấy anh hỏi cho rõ, sắp xếp cho Ninh Mông, làm sao có thể xuất hiện những chuyện sau này?

Giờ phút này Cố Thừa Hiên đang chìm đắm trong sự hối hận, khó có thể mà thoát ra, buồn bực trong lòng, nuốt không nổi, phun không ra, khó chịu mà tự mình chết ghen mà thôi. Nếu thật sự là Tiểu Cửu xảy ra chuyện gì, như vậy anh không thể tha thứ ỉn.....Không, thể, tha thứ, tha thứ!

Nham Nạp nhìn thấy Cố Thừa Hiên và Ninh Trí Ngôn đến cùng nhau thì vô cùng ngạc nhiên, sau khi hiểu rõ tình huống, Nham Nạp để Ninh Trí Ngôn ở nhà mình, còn anh ta đi theo đám người Cố Thừa Hiên đi tìm Ninh Mông, ngay từ nhỏ anh ta đã lớn lên ở đây, cũng đã hơn bốn mươi năm, đối với nơi này, so với Diệp Thanh Dương thì anh ta còn quen thuộc hơn. Cố Thừa Hiên suy nghĩ một chút, nhớ lại anh ta và Nham Ôn Nột có quan hệ, vẫn cảm thấy ở nơi này mang theo anh ta đi thì vẫn an toàn hơn.

Cố Thừa Hiên nghĩ cách để nói cho Diệp Thanh Dương biết, anh ta cũng đồng ý, hơn nữa để tránh bị dây động rừng, anh ta lại đề nghị Cố Thừa Hiên tung tin Nham Ôn Nột là nội gián trước để gạt Nham Nạp. Tần Mặc ít quen biết ai ở Tây Song Bản Nạp, chỉ có mấy cái quan hệ dựng lên thông qua Ba Tụng. Bây giờ Ba Tụng ở bên kia đã bỏ chạy, ở đây ngoài hắn ta, còn có Nham Ôn Nột, đường cùng có thể xảy ra tình huống xấu, rất có khả năng Tần Mặc mang theo Ninh Mông đi tìm Nham Ôn Nột để nhờ hỗ trợ. Giả vờ để Ninh Trí Ngôn ở nhà Nham Nạp nghỉ ngơi, nhằm âm thầm quan sát Nham Ôn Nột, nói không chừng sẽ để lại dấu vết gì.

Cố Thừa Hiên sau khi nghe xong, liên tục gật đầu. Ba người hợp lại đem chuyện đội trưởng độc hại Nham Ôn Nột cấu kết với trùm buôn thuốc phiện Ba Tụng giấu Nham Nạp. Diệp Thanh Dương muốn dùng chiếc đồng hồ để xem phía bên kia Trần Nhất Thần ra sao, nhưng không có nhận được bất cứ tín hiệu nào.

“Xem ra bây giờ, chiếc đồng hồ bên chỗ Ninh Mông xảy ra vấn đề rồi.” Diệp Thanh Dương đem chiếc đồng hồ bỏ vào túi rồi quay sang nói với Cố Thừa Hiên.

“Có lẽ là không cần nghỉ ngơi, đi thôi.” Cố Thừa Hiên gật đầu uống một ngụm trà vội vàng đứng dậy.

Mọi người vội vàng thu dọn đồ đạc một lát sau liền xuất phát, Cố Thừa Hiên suy nghĩ hay là trở về rừng mưa xem một chút, Diệp Thanh Dương cũng suy nghĩ như anh, nói không chừng Trần Nhất Thần sẽ để lại dấu vết gì đó.

Nham Nạp lái xe theo chỉ dẫn của Diệp Thanh Dương, đến chỗ lối vào rừng mưa. Bởi vì tuổi của Nham Nạp cũng lớn, đồng thời sợ anh ta biết được chuyện của Nham Ôn Nột rồi sẽ làm hỏng kế hoạch, Cố Thừa Hiên không cho anh ta đi theo, chỉ đi cùng với Diệp Thanh Dương vào trong rừng.

Hai người đều là đặc chủng tinh anh, tố chất cơ thể rất tốt, đi trong rừng cũng không tốn nhiều thời gian. Hai người cũng không ngờ tới, Ba Tụng đã sớm mang người bỏ chạy, bỏ lại những gác trúc kia, không để lại dấu vết gì. Hai người đi vào gác trúc trước kia Ba Tụng ở lại nhìn một chút, bên trong vô cùng bừa bãi, sắp xếp lại một chút, cũng không phát hiện thứ gì, hai người đành phải rút lui. Đi về phía trước vài bước, lại nghe tiếng phụ nữ khóc.

Hai người liếc nhau một cái, đi về phía phát ra âm thanh, Cố Thừa Hiên biết rõ đó không phải âm thanh của Ninh Mông, nếu là có một cô gái xuất hiện ở nơi này, đó không phải là chuyện kỳ quái sao? Càng đến gần âm thanh, Cố Thừa Hiên phát hiện bước chân của Diệp Thanh Dương càng bước nhanh hơn, cuối cùng không thể không chế mà bắt đầu chạy nhanh.

Vòng qua gác trúc lúc trước giam giữ Diệp Thanh Dương, đi đến căn phòng phía sau, Cố Thừa Hiên nhìn thấy Diệp Thanh Dương ôm một cô gái vấy đỏ vào trong lòng, dịu dàng vỗ vỗ lưng cô rồi nhỏ giọng dỗ dành: “Được rồi, Oanh Khê, đừng khóc, đừng khóc nữa....”

Cố Thừa Hiên dăm chiêu nhìn một lúc, nhớ tới ngày đó hai người bị vây quanh trong căn phòng, Diệp Thanh Dương bắt đắc dĩ và cứng chiêu mà nhắc đến bạn gái, trong lòng cũng hiểu đại khái về thân phận của cô gái này, hai người bên cạnh cũng không kiêng dè gì mà ôm ấp nhau, anh có chút xấu hổ quay mặt đi chỗ khác.

Diệp Thanh Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bần thỉu của Diệp Oanh Khê, khi đang chuẩn bị hỏi, chỉ thấy Diệp Oanh Khê dùng mu bàn tay chùi nước mắt, ở một bên kêu Cố Thừa Hiên: “Này, anh là Cố Thừa Hiên chồng của Ninh Mông phải không?”

Cố Thừa Hiên quay đầu lại, gật đầu giống như máy móc, lúc này lo lắng trong mắt đã lui đi, thay vào đó là một chút chờ mong.

“Trần Đạp Tuyết chạy đến tìm tôi, nói, vợ của anh bị một người nào đó tên Mặc mang đi, sau đó bọn hắn lợi dụng vợ của anh để uy hiếp anh giao Diệp Thanh Dương ra.”

“Ừ, là cô ấy lừa gạt cô.” Cố Thừa Hiên cúi xuống, buông mí mắt, cũng không ai nhìn thấy một màu đen ở bên trong.

Diệp Oanh Khê hiểu rõ cảm xúc của Cố Thừa Hiên không tốt, cô hơi há miệng, muốn nói chút lời an ủi, lại không biết mở miệng như thế nào. Diệp Thanh Dương ở một bên nhẹ giọng thở dài, bước lên ôm người vào trong ngực, cầm đặt lên đỉnh đầu cô, hỏi: “Làm thế nào mà em tìm được tới đây?”

“Trần Đạp Tuyết nói cho em biết, để em thay anh.....Nhặt xác....” Nghĩ đến lời nói của Trần Đạp Tuyết, hốc mắt Diệp Oanh Khê lại đỏ lên, “Anh làm em sợ đến chết! Nếu mà anh đã chết, em làm sao mà trở về bây giờ?”

Diệp Thanh Dương thấy thế, khẩn trương dỗ dành, Cố Thừa Hiên nhìn thấy cảnh tượng ngọt ngào này lại càng thêm khó chịu. Tiểu Cửu của anh hốc mắt cũng đỏ ửng như vậy rồi như một con thỏ nhỏ uất ức chui vào trong lòng anh làm nũng, những lúc này, anh liền cảm thấy trao cả thế giới cho cô đều không đủ, nhưng vào lúc này, sự an toàn của cô anh đã không đảm bảo được. Cảm giác vô lực như vậy giống như một búa, giáng vào nơi quan trọng nhất trong lòng anh, anh cảm thấy dường như máu tươi đang tràn ngập thế giới của anh.

“Nếu không thì, trước tiên cậu đưa bạn gái về nghỉ ngơi trước đi, tôi đi tìm Tiểu Cửu là được.” Cố Thừa Hiên nhìn thấy Diệp Oanh Khê đang khóc, chỉ có thể để Diệp Thanh Dương đưa cô về nghỉ ngơi.

“Vợ của anh tên là Tiểu Cửu sao?” Diệp Oanh Khê nghe xong, trực tiếp bỏ cánh tay Diệp Thanh Dương ra, bước lên lôi kéo Cố Thừa Hiên hỏi, “Không phải tên là Ninh Mông sao?”

“Tiểu Cửu là nữ danh, mọi người trong nhà đều gọi như vậy.”

“A!” Diệp Oanh Khê sau khi nghe xong hét lên một tiếng, ánh mắt tròn tròn, miệng khê nhếch.

“Tại sao lại kinh sợ như vậy?” Diệp Thanh Dương nhíu mày, tiến lên ôm vai cô hỏi, “Em có nghe qua tên Tiểu Cửu này sao?”

“Vừa rồi ở trên đường, có đường hỏi đường em, sau đó liền nghe thấy người ở trên xe có đồ đạc gì dụng vào cửa xe, em chỉ tò mò nhìn vào trong cửa xe. Người kia liền hung dữ trợn mắt nhìn em, sau đó nhìn vào cô

gái trong xe nói ‘Tiểu Cửu, cô đừng có bướng bỉnh’, em còn tưởng rằng cô gái kia là em gái hay là gì đó của hần chứ.”

“Cô nhìn thấy chiếc xe đó ở đâu?” Cố Thừa Hiên nghe xong có chút kích động, trong đôi mắt lóe lên chút ánh sáng.

“Từ con đường lớn đi về hướng kia.” Diệp Oanh Khê dựa vào vào Diệp Thanh Dương, cẩn thận suy nghĩ rồi lại bổ sung thêm, “Người kia lái trên một chiếc Buick màu sâm banh, biển số thì em không nhớ được.”

“Cảm ơn.” Cố Thừa Hiên nghe xong, cảm ơn một tiếng đơn giản, liền chạy đi về phía trước.

55. Chương 55: Chạy

“Ninh Mông, cô không nên ép tôi!”- Tần Mặc gần như thét lên, ánh mắt trở nên dữ tợn nhìn Ninh Mông. Ninh Mông cup mắt xuống, hai tay run rẩy. Cô cười khẽ, cô biết, thái độ của hần bây giờ không phải là tức giận mà là sợ hãi....Tần Mặc chưa bao giờ tức giận đến mức phát run như vậy.

“Tôi không có ép anh!” Ninh Mông cũng rống lên. “Tôi biết anh trước kia đã có suy nghĩ này, khi đó anh có Ba Tụng làm chỗ dựa, cho nên anh không kiêng nể ai, anh đem tôi nhốt ở đây, cho rằng như vậy là có thể chống đối Cố Thừa Hiên. Hiện tại, anh đã bị Ba Tụng bỏ lại, anh bắt đầu hoảng đung vậy không? Anh muốn bỏ tôi lại, để một mình chạy trốn, nhưng lại sợ sau khi Cố Thừa Hiên tìm được tôi sẽ không bỏ qua cho anh. Cho nên anh đành phải mang theo tôi, ít nhất tôi có thể làm con tin cho anh khi Cố Thừa Hiên tìm được chúng ta. Nhưng.....hiện giờ anh cũng không biết nên mang tôi đến nơi nào. Tôi nói đúng hay không?”

Tần Mặc thất bại cúi đầu, không phản bác, bởi vì tất cả Ninh Mông đều nói đúng. Tâm trạng của hần bây giờ đúng là đang hoảng sợ, hần yếu đuối, hần vô lực, hần hận chết tâm trạng của mình bây giờ. Không phải mọi người đều nói con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người, nhưng tại sao chính bản thân mình bị ép đến tình trạng này vẫn không quyết tâm được. Đã mấy đêm rồi hần nằm trên giường lăn lộn qua lại không ngủ được, bởi vì hần biết, hần đã không còn đường lui.

“Anh có biết anh cùng Cố Thừa Hiên có điểm gì khác nhau không?”- Ninh Mông cẩn thận duỗi tay chân, dần dần dựa vào cửa xe. “Nếu như Cố gia xảy ra Tần gia thì Cố Thừa Hiên sẽ tuyệt đối không trốn tránh giống anh, cũng tuyệt đối không nghĩ đến cách trả thù giống anh. Cố Thừa Hiên sẽ hiện ngang ưỡn ngực, dùng hành động thực tế để nói ọi người biết anh – Cố Thừa Hiên không còn gia đình làm chỗ dựa vẫn có thể đường đường chính chính tiến lên!”

“Cô nói tôi nên làm sao đây bây giờ? Chị của tôi vẫn còn đang ở bệnh viện tâm thần, suốt ngày kêu gào, than khóc. Mẹ của tôi thì chết không nhắm mắt, trước khi chết còn nắm chặt tay tôi nói tôi nhất định phải trả thù. Ba tôi ở trong tù thì suốt ngày nói hiện giờ ông sống không bằng chết. Tôi năm nay đã gần ba mươi tuổi, cô nói tôi phải làm sao bây giờ?” Tần Mặc giận như điên đứng dậy, tay cầm dao vung loạn xạ.

“Anh nghĩ sau khi anh trả thù chúng tôi thì anh có thể sống tốt hơn? Tần Mặc anh nghĩ hại chúng tôi thì những đau khổ của anh có thể biến mất sao?”- Ninh Mông tiếp tục dựa vào cửa xe. “Anh cho rằng tất cả những khổ sở của anh đều do chúng tôi gây ra, nhưng anh có từng suy nghĩ tất cả những chuyện này tại sao xảy ra hay không? Ba của anh vì sao bị ngồi tù? Nếu bác ấy không có tham ô , không nhận hối lộ thì làm sao mà bị điều tra, làm sao mà bị bắt ngồi tù? Còn chị của anh Tần Vũ Linh, chị ấy tại sao mà nổi điên? Nếu không phải chị ấy vì ghen tức che mờ mắt, đi vu oan cho ba của tôi, thì làm sao bị bắt? Tần Mặc- anh có từng nghĩ gia đình các người xảy ra chuyện này là do ông trời trả báo, là các người gieo gió phải gặt bão?”

Ninh Mông vừa dứt lời, liền mở cửa xe, thừa dịp Tần Mặc còn chưa phản ứng kịp đã nhảy xuống xe, liều mạng chạy hướng ngược lại.

Cố Thừa Hiên chạy ra khỏi rừng, không kịp nói tỉ mỉ, vươn tay kéo Nham Nạp ra khỏi xe.

Diệp Thanh Dương nắm tay Diệp Oanh Khê đuối theo rất nhanh, Diệp Thanh Dương dè tay lái lại, nói: “Đi về trước!”

“Không được!” Cố Thừa Hiên nhìn cùng không thềm nhìn, chuẩn bị lái xe rời đi, “Tôi không chờ được nữa”.

“Anh biết hai người bọn họ đi đâu sao?” Diệp Thanh Dương hỏi lại. “Đi về trước, sau đó tìm bằng ghi hình giao thông xem, Oanh Khê đã thấy chiếc xe kia, nói không chừng sẽ nhận ra”.

Cố Thừa Hiên trầm mặc, anh thừa nhận, anh đã quá nóng nảy, vội vàng mở cửa để Nham Nạp và Diệp Oanh Khê lên xe. Mọi người trở lại nhà Nham Nạp, Ninh Trí Ngôn nghe xong ý tưởng của Diệp Thanh Dương, không nói hai lời cầm lấy điện thoại gọi cho Ninh Trí Văn. Ninh Trí Ngôn là thương nhân, chuyện trên thương trường thì ông biết rành; nhưng đây là những chuyện xảy ra trên quan trường không thể nào biết rõ bằng Ninh Trí Văn được.

Cố Thừa Hiên thấy Ninh Trí Ngôn gọi điện thoại, cũng lấy điện thoại ra gọi cho Cố Trường Tân, kể lại mọi chuyện cho Cố Trường Tân nghe nhờ Cố Trường Tân liên hệ với người bên này.

Diệp Hương- con gái của Nham Nạp đi đến trước mặt Cố Thừa Hiên đưa ra một cái túi: “Ninh thúc thúc nói cái này là của chị Tiểu Cửu”

Cố Thừa Hiên cầm lấy cái túi, đem đồ trong túi đổ ra, trong túi là một đồng hóa đơn, anh im lặng mà mỉm cười. Anh nhớ thói quen của Ninh Mông mỗi lần khi đi siêu thị mua đồ mỗi lần nhận hóa đơn liền tùy tiện nhét vào túi, chờ đến khi nào trong túi đầy hóa đơn mới bắt đầu xếp xếp từng hóa đơn, nói là bắt đầu tính toán xem anh đã nợ cô bao nhiêu tiền.

Diệp Oanh Khê thấy Cố Thừa Hiên trầm mặc cúi đầu, chuyên chú xếp lại từng tờ hóa đơn. Ninh Trí Ngôn có chút phiền lòng, muốn nói gì lại thôi. Diệp Oanh Khê liền đem di động đưa đến trước mặt Ninh Trí Ngôn: “Ninh thúc thúc, chú mở hình Tiểu Cửu cho cháu xem đi. Chắc là dễ thương lắm”

Diệp Thanh Dương biết Diệp Oanh Khê muốn làm dịu đi tình hình hiện tại, cũng không có ý định ngăn cản, lấy khuỷu tay huých huých Cố Thừa Hiên, ý bảo Cố Thừa Hiên đi ra ngoài ní chuyện. Cố Thừa Hiên đem hóa đơn trên bàn dọn dẹp lại mới đứng dậy đi theo Diệp Thanh Dương ra ngoài.

“Oanh Khê chính là muốn dịu đi không khí khẩn trương, cậu không nên trách”. Diệp Thanh Dương lấy bao thuốc lá trong túi ra, lấy một điếu, lại đem hộp thuốc cùng bật lửa đưa qua Cố Thừa Hiên.

Cố Thừa Hiên rất ít khi hút thuốc, nhưng trong lòng thật sự phiền não, muốn tìm cách phát tiết một chút. Đàn ông muốn phát tiết để bình ổn tâm trạng thì có ba dạng: thứ nhất là thuốc lá, hai là rượu, ba là đàn bà. Cố Thừa Hiên cầm bao thuốc lá, rút ra một điếu châm lửa.

“Tôi biết”

“Lần này thực xin lỗi”.

“Chuyện này không liên quan đến anh, không có anh thì Tần mặc cũng sẽ kiếm cách để trả thù chúng tôi. Chuyện của anh chỉ là trùng hợp thôi”

“Cậu có nghĩ đến nếu không tìm ra thì sao không?”

“Không có”, Cố Thừa Hiên vừa nhả khói vừa nhíu mày, cách vài giây lại vô lực mà nở nụ cười. “Mỗi khi cô ấy khóc tôi rất đau lòng, nên lần nào cô ấy khóc tôi cũng kiên trì mà dỗ dành. Có lúc cảm thấy cô ấy quá trẻ con, không hiểu chuyện. Nhưng giờ khi cô ấy lâm vào cảnh sinh tử thì tôi lại cảm thấy rất lo lắng, tâm trạng của tôi giờ rất là rối loạn!”

Diệp Thanh Dương ở bên cạnh không bình luận. Cố Thừa Hiên tiếp tục nhả khói nói: “Nếu cô ấy không trở về thì tôi....tôi nghĩ sẽ ở lại đây để chăm sóc cô ấy. Yêu một người quả thật rất mệt mỏi,tôi không cần gì cả, tôi chỉ cần một mình cô ấy thôi”

Diệp Thanh Dương vỗ vỗ vai Cố Thừa Hiên nói: “Mặc kệ nói như thế nào, tôi nhất định sẽ giúp anh đem vợ trở về. Anh đã cứu tôi một mạng, bằng bất cứ giá nào tôi cũng sẽ giúp anh!”

Tuy biết rằng Cố Thừa Hiên vì nhận nhiệm vụ mới đến đây để cứu mình, nhưng trong lòng mình Diệp Thanh Dương vẫn xem Cố Thừa Hiên như ân nhân cứu mạng. Lúc hai người trong căn nhà gỗ đối mặt với bọn buôn bán ma túy, anh luôn tự nói với chính bản thân, anh thiếu Cố Thừa Hiên một mạng.

“Không quan trọng”. Cố Thừa Hiên đáp. “Anh không cần nghĩ nghiêm trọng như vậy.... Bạn gái của anh nhìn rất giống Tiểu Cửu”.

Diệp Thanh Dương đầu tiên là cười, sau đó lại lắc lắc đầu: “Phiền toái”.

“Ha ha, anh hiện tại lên nói xấu cô ấy...” Cố Thừa Hiên đánh vai Diệp Thanh Dương một cái, cười cười nói: “Chờ đến khi tôi đem được Tiểu Cửu về sẽ giới thiệu với anh”.

Tần Mặc nhìn Ninh Mông trốn xuống xe, sững sốt vài giây mới phản ứng lại. Tựa đầu thăm dò ngoài cửa sổ, nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn chạy như điên. Hắn thấp giọng mắng một câu, kéo cửa xe, đuổi theo. Ninh Mông quay đầu nhìn lại thấy Tần Mặc đang đuổi theo trong lòng cô rất hoảng sợ, càng ra sức chạy.

Trên chân đang mang một đôi giày cao gót, để dễ dàng chạy cô đã quyết định cởi giày quăng lại, liền mạng chạy chân trần trên đất, hy vọng có thể gặp người qua đường cầu cứu.

Tần Mặc tức giận, ở phía sau vừa đuổi theo vừa kêu lớn tên cô. Bởi vì đang ở giữa trưa nên trên đường không có một bóng người; Ninh Mông càng chạy càng nản, lại càng sợ bị Tần Mặc bắt lại càng ra sức chạy nhanh hơn. Chạy một đoạn đường dài, mới thấy một đám con nít đang chơi, một đứa trẻ thấy hai tay cô đang bị dây thừng trói còn đang chảy máu thì ánh mắt sợ hãi.

Cô cũng không kịp suy nghĩ nhiều, nhìn đám con nít ấy kêu lớn: “Nhanh đi báo công an! Nhanh lên! Cứu mạng!!!!”

Đứa bé đứng ngơ ngác không có phản ứng gì. Tần Mặc càng đuổi càng tiến đến gần, Ninh Mông không dám ngừng lại, chịu đựng vết thương trên tay đau nhức, tiếp tục chạy. Trên đường có nhiều đá làm lòng bàn chân cô đau nhức, nước mắt cô chảy ra, nhưng vẫn cố hết sức chạy. Lúc này trong đầu Ninh Mông chỉ có một chữ—Chạy. Cô hiểu được, nếu bị Tần Mặc bắt lại thì sẽ có hậu quả gì, trước mắt không có biện pháp gì, nếu chạy thoát sẽ có một cơ hội sống...

56. Chương 56: Được Cứu Sống

Một cô gái cho dù chạy trốn như thế nào, về phương diện thể lực thì chung quy đều không thể bằng một người đàn ông.

Ninh Mông quay đầu lại liếc nhìn Tần Mặc, khoảng cách giữa hai người càng được kéo gần. Ninh Mông gấp đến mức muốn chảy nước mắt, lại quay đầu nhìn một lần nữa, từng cánh rừng từng cánh rừng, không có một ngôi nhà nào, nhưng cô vừa để ý thấy vừa rồi có một đám trẻ con chạy vào trong rừng, cô nghĩ có lẽ bên kia cánh rừng nhất định là có người. Vì thế, không chút do dự, chui vào rừng cây.

Tần Mặc đuổi theo phía sau, nhìn thấy dáng vẻ lảo đảo của Ninh Mông sau bụi cây, biết rằng thể lực của cô đã bắt đầu tiêu hao.

“Ninh Mông, cô nên để dành sức lực đi, theo tôi quay về, đừng để tôi bắt được cô, đến lúc đó thì khó mà nói trước được.” Hắn ta nhìn chung quanh không thấy có người qua đường nào, tiện gào to lên.

“Nói thật là dễ nghe.....” Ninh Mông không dám quay đầu lại, vừa chạy vừa thở phì phò nói, “Rốt cuộc là anh muốn bắt tôi quay về để làm gì? Diễn Đan Lê Quý Đôn Rốt cuộc là anh muốn cái gì? Anh liệu chết bắt lấy tôi, rốt cuộc là anh được cái gì?”

Tuy cô chỉ thuận miệng nói thế, nhưng Tần Mặc lại ngẩn ngơ đứng đó. Đúng vậy, rốt cuộc là mình muốn cái gì? Báo thù? Bắt cô ta quay trở về để trả thù? Bức cô ta đến điên, giống như chị sao? Hay là giết cô ta, giống như mẹ mình đã vĩnh viễn được an táng dưới mặt đất, để cuối cùng hóa thành đất vàng sao? Nhưng sau đó thì sao? Bản thân mình phải làm sao?

Đột nhiên lúc này Tần Mặc lại không thể giải quyết vấn đề, bộ dạng như thế này của mình đã bao lâu? Diễn Đan Lê Quý Đôn Giống như một cái xác không hồn trên thế giới này, đã từng có những ước muốn

trào dâng, lại bị hấn ta bóp chết giữa sự cừu hận. Thế giới của hắn, đã không còn tình cảm mãnh liệt, mỗi ngày sống đều trôi qua như đồng hồ ‘Tích tắc’ trôi qua từng giây, mặt trời hạ xuống, nhắm mắt lại, đang trong giấc ngủ lại bị những ý nghĩa thù hận hành hạ, sau đó mở mắt ra, lại bắt đầu lắng nghe những lời cần nhằn của ông già ở nhà.

Ninh Mông nhìn thấy rõ ràng cơ thể Tần Mặc bắt đầu chậm dần, trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng cũng không dám lười biếng, vẫn như cũ cầm đầu cầm cổ mà chạy.

Cố Thừa Hiên ngồi ở nhà Nham Nạp chờ Cố Trường Tân liên lạc với người của mình, từng đợt khói cứ nổi tiếp nhau. Diệp Oanh Khê vốn không phải là một người trầm tính, nhưng lại bị không khí áp lực như vậy khiến cho đứng ngồi không yên, sau khi được Ninh Trí Ngôn cho phép, bắt đầu ngồi chơi trò chơi giết thời gian, chơi đùa chán rồi lại xem hình và video clip của Ninh Mông trong điện thoại.

Vào buổi chiều, Diệp Hường bị ba mẹ bắt ở trong nhà, không thể ra ngoài chơi cùng các bạn, lúc này lại có chút rầu rĩ không vui. Thấy trong nhà cũng có chuyện không vui, liền kêu gọi các bạn đến nhà mình chơi. Bởi vì xung quanh đều là những đứa trẻ, Nham Nạp cảm thấy có chút phiền lòng, nhưng cũng không biết nói gì hơn.

Mấy đứa trẻ ở bên cạnh ngồi cãi nhau ầm ĩ, không biết như thế nào, liền nhìn thấy di động trong tay Diệp Oanh Khê, tò mò liếc nhìn, kinh ngạc mà kêu lên: “Cái chị này giống như cái chị mà chúng mình đã thấy buổi chiều đó!”

Cố Thừa Hiên nghe xong, không để ý điều thuốc lá vừa mới đốt trong tay, trực tiếp dụi điều thuốc vào trong gạt tàn. Diệp Oanh Khê không kịp phản ứng, “Em gặp khi nào hả? Em có biết tên chị ấy là gì không hả? Chị biết chị ấy.....A!”

Diệp Thanh Dương bất đắc dĩ nhú nhú mày, đi tới ôm lấy cô gái vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô một cái, mang theo giọng điệu sủng nịnh nói: “Kêu to cái gì chứ? Đã hơn hai mươi tuổi rồi mà em cho rằng em còn nhỏ lắm sao?”

Cố Thừa Hiên kéo đứa bé kia qua, sau khi hỏi tỉ mỉ, cũng không chờ người của cục thông tin đến, trước tiên để cho hai đứa bé đi theo anh đến nơi đã nhìn thấy Ninh Mông.

Diệp Thanh Dương sau khi nhỏ giọng dặn dò Diệp Oanh Khê vài câu, cũng đi theo.

Một đứa bé đi đường vốn rất chậm, Cố Thừa Hiên cũng có chút lo lắng, cuối cùng bế đứa bé lên, ôm vào trong ngực, đi theo chỉ dẫn của đứa bé.

Tần Mặc nhìn về phía bóng lưng Ninh Mông mà cười khổ, cho dù hoang mang thì còn có thể như thế nào chứ? Thân xác này của mình đã bị nọc độc thù hận ghim vào rất sâu, đã sớm ăn mất đi sự thành thật. Diễn Đan Lê Quý Đôn Đã trở thành người xấu, khi gặp ánh sáng cũng không dám mở mắt nhìn, bởi vì, sống trong bóng tối đã lâu, sợ rằng khi mở mắt ra sẽ bị ánh sáng làm tổn thương.

Ninh Mông quay đầu lại nhìn thấy Tần Mặc bắt đầu bước nhanh hơn, mà bản thân mình cũng không thể chạy nổi nữa rồi, càng thêm sợ hãi, liền không chú ý té nhào vào trong bụi cỏ. Ninh Mông vùng vẫy muốn đứng lên, sức lực là tiêu hao gần hết, cô bị té ngã hai lần, nhưng không còn chút sức lực nào.

Tần Mặc khẽ nhếch môi muốn chạy lại tóm lấy cô, trong lòng cô hoảng loạn, một tay chống bên người, càng không ngừng lùi về sau, hai chân cũng không ngừng chà trên mặt đất, hy vọng cơ thể mình có thể tránh xa hắn ta một chút, cho dù chỉ là 1cm.

Tần Mặc nhìn cô gái đang hoảng hốt lo sợ trước mặt mình, không biết như thế nào lại nhớ tới chuyện mười năm về trước. Lúc đó, cô chỉ mới hơn mười tuổi bởi vì bị điểm kém trong bài kiểm tra, không dám đem phiếu điểm về nhà, một mình núp phía sau bồn hoa lớn mà ký tên của mình lên trên. Hắn làm bài tập đứng ở phía cửa sổ hẻo lánh, phát hiện cô đang ký tên lên phiếu điểm của mình.

Hắn xem dáng vẻ cô như một tên trộm, muốn trêu đùa cô một chút, liền hét lên một tiếng ‘Tiểu Cừu’. Cô sợ đến mức quay đầu nhìn xung quanh, hắn đứng ở bên cửa sổ chống nạnh cười to. Lúc đó, trong mắt cô là sự hoảng sợ giống như lúc này.

Ninh Mông càng không ngừng lui về sau, bỗng nhiên, cô nhìn thấy một đồ vật hình tròn phía sau Tần Mặc. Diển Đan Lê Quý Đôn Cô hít sâu một hơi sâu, ánh mắt không để lại chút dấu vết nào, nhìn thấy Tần Mặc càng tiến lại gần: “Anh đừng nhúc nhích! Tôi sẽ trở về với anh, nhưng trước tiên anh phải đáp ứng một điều kiện!”

“Nói đi.” Rõ ràng Tần Mặc không ngờ rằng cô sẽ nói như thế, thật sự ngoan ngoãn mà đứng yên đó.

“Quần áo phía sau của tôi bị rách, tôi đi về phía trước một bước, anh lui về phía sau một bước, đợi đến khi tôi tháo ra vài thứ, anh đưa áo khoác của anh cho tôi.”

“Được.”

Vì vậy, Ninh Mông ngồi ở dưới đất, hướng về phía Tần Mặc kêu ‘Đi’, Tần Mặc cũng nghe theo giao ước lùi về phía sau một bước. Mãi đến khi đến bước thứ ba, Tần Mặc lui về phía sau, hình như là đã giẫm lên thứ gì đó, theo quán tính muốn đứng vững đồng thời quay đầu lại nhìn, nhưng lại có cảm giác ở cẳng chân có vật gì bén nhọn rất đau đớn.

Ninh Mông nhìn thấy thế, nhanh chóng bò từ trên mặt đất đứng lên, thất tha thất thiếu xoay người bỏ chạy. Tần Mặc liếc nhìn cái đầu rắn nhỏ hình tam giác, răng nọc đang khảm vào trong da hắc. Hắc học y, đương nhiên biết ý nghĩa của việc này, không dám lộn xộn, cũng không biết làm cách nào để rút răng nọc ra khỏi đùi của hắc.

Cố Thừa Hiên nghe đứa bé nói Ninh Mông chạy vào bên trong khu rừng kia, liền đưa người cho Diệp Thanh Dương, nhanh chóng chạy vào. Sau khi chạy vào bên trong khu rừng, tìm kiếm mọi nơi, khi đang sốt ruột vò đầu bứt tóc, đột nhiên nhìn thấy trên mặt đất có vết máu, vô cùng ngạc nhiên, mà hình dạng cũng không đầy đủ, cho dù như vậy, nhưng anh cũng nhận ra đó là một dấu chân.

Trong lòng Cố Thừa Hiên chưa bao giờ phức tạp giống như bây giờ, có chút vui sướng, rốt cuộc cũng tìm thấy chút manh mối về cô, nhưng lại vô cùng lo lắng, tại sao lại có vết máu? Cô bị thương sao? Diển Đan Lê Quý Đôn Không kịp suy nghĩ, anh lần theo vết máu, liền nhìn thấy ở xa xa Tần Mặc đang ngồi trên mặt đất.

Tầm mắt anh lướt qua, trực tiếp dừng lại trên bóng lưng vừa té ngã ở phía trước. Trong một giây, anh mừng rỡ như điên, lại một giây tiếp theo, lại có cảm giác mất là lại được trào dâng trong lồng ngực.

“Tiểu Cửu!” Một tiếng này, Cố Thừa Hiên thật khó khăn để thốt lên, giống như mọi chuyện đều không chân thật.

Thân thể Ninh Mông đột nhiên cứng đờ, nước mắt cứ như vậy mà chảy xuống, nhưng lại một mực không dám quay đầu, sợ đó chỉ là ảo giác, sợ rằng khi quay đầu lại thì tất cả sẽ biến mất.

“Tiểu Cửu, trước tiên em đứng yên đó đừng cử động.” Anh nhìn thấy một con rắn đang quấn trên đùi Tần Mặc, mặt khác lại cẩn thận vòng qua. Cô vẫn đứng ở đó với cơ thể cứng đờ, cảm giác được phía sau có người áp sát, đột nhiên, hơi thở quen thuộc vây quanh, một đôi tay ấm áp vòng quanh eo cô, thật lâu sau, anh mới thở dài một tiếng, “Em làm anh sợ muốn chết, em có biết hay không, có biết hay không?”

Vào giờ phút này tất cả những uất ức đều trào ra, cô đưa thân thể mềm mại của mình dựa vào trong vòng ngực của anh, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu lên, mang theo tiếng khóc nức nở mà nói: “Cố Thừa Hiên, em cũng sắp bị hù đến chết rồi!”

“Bây giờ không có việc gì, có anh ở đây, không có việc gì rồi...” Anh chuyển thân thể của cô về trước, vào giây phút nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô, anh mới thở phào nhẹ nhõm, được rồi, bây giờ cô cũng đã ở trước mặt mình rồi.

“Đau quá nha!” Diển Đan Lê Quý Đôn Hai bàn tay Ninh Mông ôm lấy thắt lưng anh mà bắt đầu khóc lóc kể lể, “Chân của em cũng đã sớm hỏng mất rồi, chảy rất nhiều máu.”

Trong lòng Cố Thừa Hiên đau đớn vô cùng, càng không ngừng dỗ dành cô, ôm chặt lấy cô, quay trở về đường lớn. Có thể vì quá phấn khích, hoặc giả là quá mức yêu thương cô, anh đã hoàn toàn bỏ quên một người. Lúc đi ngang qua Tần Mặc, anh mới nhớ tới hắc ta, trong phút chốc, sự giận dữ choán hết của đôi mắt anh.

Anh cẩn thận đặt cô ở một bên, đi qua từ trên cào nhìn xuống Tần Mặc đang ngã ngổ trên mặt đất. Tần Mặc dừng lại ở con rắn đang quấn trên chân hắn, sau đó, thò tay, nắm lấy con rắn dài bảy tấc, hơi dùng sức, con rắn kia vặn vẹo dữ dội vài cái, cuối cùng cơ thể rũ xuống. Đường như anh vẫn chưa yên lòng, lấy một thanh đao từ bên hông ra, đem con rắn bảy tấc đóng lên trên thân cây.

Tần Mặc có chút kinh ngạc nhìn động tác liên tiếp của anh, khi anh đã xử lý con rắn xong liền quay đầu nhìn chăm chăm vào hắn, hắn mới giật mình rõ ràng là chuyện gì, cơ thể nhỏ bé co rúm lại, nhưng không hề tránh ra,

Đôi mắt Cố Thừa Hiên trầm xuống, cởi áo khoác ném qua một bên, thả lỏng chân tay, quả dám trực tiếp hạ xuống. Anh vốn xuất thân từ bộ đội đặc chủng, lúc này lại rat ay vô cùng ngoan độc, túm lấy áo Tần Mặc, đánh vào đầu của hắn mấy quyền. Khi hắn bị đánh ất nổ đom đóm, anh lại đứng lên, dùng chân mạnh mẽ đá vào phần eo của hắn ta.

Tần Mặc đau đến nghiêng người muốn tránh thoát ửng quân nhân của anh, anh lại đá vào trong ngực. Ninh Mông đứng ở một bên nhìn, trong lòng vô cùng sáng khoái, nghĩ đến việc có chồng là một bộ đội đặc chủng thật tốt biết bao.

Tần Mặc đau khổ lăn qua lăn lại trên mặt đất, Cố Thừa Hiên lại tung thêm một cước, đá vào xương bả vai của hắn: “Mày dám bắt cóc cô ấy! Diễn Đàn Lê Quý Đôn Tội bắt cóc này cũng khiến mày chịu đủ, càng không phải nói đến chuyện liên quan đến đám Ba Tụng kia!”

Nói xong, liền nhặt áo khoác choàng lên người Ninh Mông, ôm người lên. Ninh Mông ngoan ngoãn vùi đầu vào vai anh, để mặc cho anh ôm mình rời khỏi nơi này.

“Rất đau sao?”

“Ừ, đau muốn chết luôn!”

“Trước tiên nhịn một chút, chờ một lúc trở về anh sẽ bôi thuốc”

“Ừm.”

Khi hai người đi ngang qua Tần Mặc, không biết từ đâu mà hắn vẫn còn chút sức lực, gắt gao nắm lấy ống quần Cố Thừa Hiên, từ hàm răng nói ra hai chữ: “Cứu tôi!”

57. Chương 57: Quan Tâm Đến Em

Cố Thừa Hiên ôm Ninh Mông, không nói lời nào đi về phía trước. Tần Mặc chỉ cảm thấy vết thương trên đùi rất đau, ý thức dần dần trở nên mơ hồ, phía bên hông thì đau đớn truyền đến, giống như mỗi một đốt xương trên thân thể đều bị bẻ gãy hết.

Diệp Thanh Dương trong tay bế đứa bé đuổi theo thấy cảnh này, nhìn Cố Thừa Hiên hỏi: “Hai người muốn xử lý hắn ra sao cũng được, tôi sẽ xem như không thấy gì hết.”

“Nên làm cái gì thì bây giờ nên làm thế ấy thôi.”- Cố Thừa Hiên gật đầu đáp lại nói.

Ninh Mông nằm trong lòng Cố Thừa Hiên liếc nhìn về phía Tần Mặc, thấy Tần Mặc nằm cuộn mình trên mặt đất, môi đã trở nên tím tái, thống khổ rên rỉ, phát ra những tiếng đứt quãng: “Cứu tôi....Cầu xin hai người....Tôi.... Thực xin lỗi..... Tôi.....không muốn chết.....”

Diệp Thanh Dương lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại báo tin cho Diệp Oanh Khê biết, Ninh Mông lại lên tiếng cản lại. Đôi tay mềm yếu của Ninh Mông nhẹ nhàng kéo cổ áo Cố Thừa Hiên, nhỏ giọng mà nói: “Em nghĩ ta nên cứu hắn đi. Tội của hắn thì để cho pháp luật định đoạt. Hiện tại Tần gia cũng chỉ còn lại một mình hắn, nếu hắn chết thì Tần Vũ Linh sẽ làm thế nào? Còn ba của hắn ở trong tù nữa?”

Trong lòng Cố Thừa Hiên hận không thể lóc từng miếng thịt của Tần Mặc xuống, nhưng thân là quân nhân, Cố Thừa Hiên hiểu nên đặt lý trí lên trên tình cảm, tội của Tần Mặc không đáng chết. Nhưng khi nghe

Ninh Mông cầu xin tha mạng cho Tần Mặc thì trong lòng cảm thấy không thoải mái mà thôi: “Em xác định muốn tha cho hắn?”

“Dạ”- Ninh Mông gật gật đầu, nhú mày nhìn về phía Tần Mặc. “Dù sao cũng chơi với nhau từ nhỏ đến lớn....”

Cố Thừa Hiên nhìn Diệp Thanh Dương gật gật đầu, Diệp Thanh Dương liền hiểu được ý tứ của Cố Thừa Hiên.

Diệp Thanh Dương đem đứa bé đặt xuống, dặn dò không được chạy loạn khắp nơi. Chính mình lấy ra một cây dao nhỏ, đem ống quần Tần Mặc xé làm đôi, tiếp theo lấy trong túi ra bật lửa, hơ hơ cây dao trên ngọn lửa một lát, rồi nhìn Tần Mặc nói: “Sẽ đau một chút, nếu muốn sống thì phải cố chịu đựng”.

Nói xong liền dùng dao rạch xuống một đường ở vết thương rần rần, áp môi hút máu độc phun ra ngoài. Đứa bé đứng ở kế bên, hai mắt ngạc nhiên mở to. Diệp Thanh Dương sau khi hút hết máu độc từ Tần Mặc thì quay sang vỗ vỗ đầu đứa bé, không thèm nhìn Tần Mặc một cái đã bế đứa bé đi về nhà Nham Nạp.

Ở nhà Nham Nạp, Ninh Trí Ngôn sốt ruột đi qua đi lại, khi vừa thấy Cố Thừa Hiên bế Ninh Mông về liền chạy đến, thấy vết thương trên chân Ninh Mông thì cảm thấy rất đau lòng và tức giận....Các loại cảm xúc đều xuất hiện, Ninh Trí Ngôn muốn giúp một tay lại phát hiện ra tâm trạng của mình hiện giờ căn bản không thể giúp gì, chỉ có thể bắt an xoa xoa hai tay đi theo Cố Thừa Hiên và Ninh Mông vào phòng.

Cố Thừa Hiên ẵm Ninh Mông vào phòng, nhẹ nhàng đặt ở trên giường. Diệp Oanh Khê tiến đến muốn nhìn rõ Ninh Mông.

Ninh Mông nhìn thấy Diệp Oanh Khê hai mắt chớp chớp, đầy vẻ tò mò nhìn mình; cô liền mở miệng cười với Diệp Oanh Khê một cái. Nhưng Diệp Oanh Khê giống như bị uống thuốc kích thích, ngậy ngậy cười nhảy lên nhảy xuống, còn không ngừng vỗ vai Cố Thừa Hiên nói: “Cố Thừa Hiên, vợ của anh- Tiểu Cửu trông thật xinh đẹp, nhìn rất dịu dàng a!”

Diệp Thanh Dương đi vào sau nhìn thấy những hành động trẻ con bạn gái mình thì thấy có chút đau đầu, kéo Diệp Oanh Khê ra khỏi phòng: “Tiểu Cửu hiện giờ cần phải nghỉ ngơi, em lại ở đây ồn ào cái gì chứ? Những điều anh dạy em hình như em không nhớ cái gì hết?”

Diệp Oanh Khê sợ nhất là nghe Diệp Thanh Dương thuyết giáo, vừa nghe Diệp Thanh Dương chuẩn bị răn dạy, liền lập tức tỏ vẻ hối lỗi, tay vò vò tóc, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi em quên mất”. Rồi quay sang nhìn Ninh Mông nói: “Vậy cô nghỉ ngơi cho khỏe, tôi đi ra ngoài đây”.

Diệp Thanh Dương bắt đắc dĩ gõ gõ đầu Diệp Oanh Khê, nắm tay cô đi ra khỏi phòng.

“Ngoài vết thương trên chân thì em còn bị thương ở đâu nữa không?”- Cố Thừa Hiên vừa đắp chăn cho Ninh Mông vừa thấp giọng hỏi.

“Còn có trên tay”- Ninh Mông bĩu môi, hai mắt rưng rưng giơ hai tay lên cho Cố Thừa Hiên xem, rồi quay sang Ninh Trí Ngôn làm nũng: “Chú, cháu đói quá, đã lâu rồi không được ăn no. Chú đi mua cho cháu đồ ăn nha!!!”

Ninh Trí Ngôn lắc đầu thở dài nói: “Tiểu bảo bối! Cháu ngoan ngoãn nằm ở đây nghỉ ngơi một lát, bây giờ chú ra ngoài tìm mua thức ăn ngon cho cháu ăn”.

Nham Nạp thấy vậy liền nói là sẽ đi tìm thảo dược để đắp lên vết thương cho Ninh Mông để đi ra ngoài, trả lại không gian riêng tư cho hai vợ chồng trẻ.

“Cố Thừa Hiên....” Ninh Mông nhắm mắt đợi một hồi lâu, cũng không thấy Cố Thừa Hiên có động tác gì, đành phải lên tiếng gọi anh trước.

“Làm sao vậy?” Cố Thừa Hiên đi lại, đem Ninh Mông và chăn ôm vào trong lòng, đưa ly nước tới bên miệng Ninh Mông: “Em uống nước trước đi”.

Ninh Mông uống mấy ngụm nước, sau đó thì động đậy thân thể. Cố Thừa Hiên vươn tay đem ly nước đặt trên bàn, vỗ má Ninh Mông hỏi: “Vẫn cảm thấy không thoải mái sao?”

Đúng là một khúc gỗ không hiểu phong tình.

“Em không quần chăn nữa! Nóng!”

“Chỗ nào nóng? Không được, nghe lời, đắp lên”.

“Em không muốn!”- Ninh Mông hơi hơi nghiêng đầu, nhìn Cố Thừa Hiên mím môi cau mày, lại xinh đẹp cười nói: “Vậy anh ôm em đi, như vậy sẽ không cảm thấy nóng cũng không cảm thấy lạnh”.

Cố Thừa Hiên thở dài, xốc chăn lên, đem thân hình bé bỏng của Ninh Mông kéo vào lòng, thân mật hôn lên tóc Ninh Mông: “Nói cho anh biết lúc đó em có sợ lắm không?”

“Sợ!”- Ninh Mông nhắm mắt tựa vào lòng Cố Thừa Hiên, lấy ngón tay vẽ vòng tròn lên ngực anh. “Em sợ sẽ chết! Nhưng em lại không dám nói là mình sợ chết, lúc nào cũng phải giả bộ thật lạnh nhạt, không để ý đến sống chết”.

“Thực xin lỗi...”- Cố Thừa Hiên vừa nghĩ đến cô mảnh mai như vậy lại bị một đám buôn bán thuốc phiện bắt làm con tin liền cảm thấy đau lòng.

“Sao lại xin lỗi em?” Cô vuốt ve bàn tay của anh. “Em không có trách anh. Em hiểu mà việc này không liên quan đến anh”.

“Là anh không bảo vệ tốt cho em. Lúc trước khi chúng ta đám cưới, anh đã từng hứa với ông nội em là sẽ bảo vệ và chăm sóc em thật tốt....”

“Anh ở đây nói hươu nói vượn gì vậy?”- Ninh Mông nóng nảy, không để ý lòng bàn tay đau đớn, chống tay đứng dậy. “Anh ở chỗ nào không lo lắng tốt cho em? Em cảm thấy anh đối xử với em rất tốt. Mỗi ngày ở với anh, em đều cảm thấy rất vui vẻ rất hạnh phúc. Nếu trong nhà có ai dám nói anh không đối xử tốt với em, em sẽ giận không thèm nói chuyện với người đó”.

Cố Thừa Hiên thấy bộ dạng trẻ con của cô cảm thấy có chút buồn cười, trong lòng cảm thấy rất ấm áp nói: “Em kích động cái gì chứ? Nằm xuống nghỉ đi!”

“Em không thích người khác nói xấu anh!”- Ninh Mông lúc này mới ý thức được mình đang bị thương, lòng bàn tay có chút đau, liền ngoan ngoãn mà nằm vào trong lòng Cố Thừa Hiên. Cố Thừa Hiên sớm đã thành thói quen, lúc này không hỏi cô, chỉ đem bàn tay to của mình vuốt ve bụng của Ninh Mông.

“Đúng rồi, ngày đó Dịch đại đội trưởng nói cho em biết, anh có viết cái gì đó. Anh viết cái gì vậy?”- Ninh Mông đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên nhớ đến việc này, liền mở mắt ra hỏi Cố Thừa Hiên.

“Bọn anh mỗi khi có nhiệm vụ đều phải viết”

“vậy anh viết cái gì vậy?”

“Anh viết mật mã sổ tiết kiệm, còn có mật mã chi phiếu”.

“A?”- Ninh Mông đầu tiên cảm thấy không thể hiểu nổi, về sau “Xì—”, nở nụ cười: “Cố Thừa Hiên, anh lúc nào cũng thực tế vậy sao?”

Nham Nạp cầm chảo được tiến vào, đem thau nước đặt trên bàn. Cố Thừa Hiên lau sạch vết thương trên lòng bàn chân và lòng bàn tay của Ninh Mông, vừa lau vừa thổi để Ninh Mông bớt đau. Đúng lúc Ninh Trí Ngôn mua đồ ăn vặt trở về, Ninh Mông rất nhanh dời đi chú ý, hết sức chuyên chú ăn đồ ăn”

Diệp Thanh Dương cũng vào phòng bàn chuyện Ba Tụng, Tần Mặc với Cố Thừa Hiên. Diệp Oanh Khê theo bên cạnh, thấy trong lòng Ninh Mông là một túi đồ ăn vặt, liền tiến đến gần. Ninh Mông thấy Diệp Oanh Khê liền vui vẻ mời cô ăn chung, Diệp oanh Khê cũng không khách khí lập tức ngồi xuống với tay lấy túi khoai tây mở ra ăn.

“Mọi người đều gọi cô là Tiểu Cửu. Vậy tôi cũng gọi cô là Tiểu Cửu nha?”- Diệp Oanh Khê miệng đầy khoai tây, lúng búng nói.

“Được”

“Hắc hắc, tên tôi là Diệp Oanh Khê, cô cứ gọi tôi là dòng suối nhỏ đi”

“Được”- Ninh Mông ăn một miếng mứt táo, cẩn thận đánh giá Diệp Oanh Khê nói: “Cô nhìn rất giống một người!”

“Trần Đạp Tuyết?”

“Cô làm sao mà biết?”

“Nhiều người cũng nói tôi nhìn rất giống cô ta. Nói đôi mắt, cái mũi đặc biệt rất giống.... Nhưng mà tôi không cảm thấy như vậy, tôi cảm thấy tôi đẹp hơn cô ta rất nhiều!”

“Ha ha....Dòng suối nhỏ, cô rất đáng yêu!”- Ninh Mông dùng cánh tay bị bang bó giống như cái bánh ú mà huych huych tay Diệp Oanh Khê.

“Cô cũng đáng yêu”- Diệp Oanh Khê cũng không chịu thua nhéo lại Ninh Mông một cái.

Bên kia Diệp Thanh Dương và Cố Thừa Hiên thấy cảnh này liền nhíu mày, sau đó đều nhất trí đứng dậy kéo người mình yêu vào lòng. Diệp Thanh Dương lấy túi khoai tây trong tay Diệp Oanh Khê, ngăn không cho Diệp Oanh Khê giãy dụa, nhìn Ninh Mông hỏi: “Cố phu nhân, lúc cô bị Tần Mặc bắt, có người nào đưa cho cô cái gì không?”

“Có người đưa cho tôi một cây dao nhỏ và một cái đồng hồ”.

“Vậy những vật đó đâu rồi?”

Ninh Mông chỉ tay có ý nói Cố Thừa Hiên từ trong túi của cô lấy ra những vật đó. Diệp Thanh Dương cầm lấy, lật qua lật lại nhìn, càng xem càng nhíu mày.

“Có vấn đề gì sao?”- Cố Thừa Hiên hỏi

“Trần Nhất Thần chắc là đã bị bại lộ...”- Diệp Thanh Dương đứng dậy, kéo Diệp Oanh Khê đến trước mặt Cố Thừa Hiên, “Oanh Khê sẽ cùng mọi người trở về, tôi sẽ ở lại đây giải quyết chuyện của Trần Nhất Thần”.

“Anh không quay về phục mệnh sao?”

“Chúng tôi là đồng đội”.

Chỉ một câu nói, Cố Thừa Hiên liền hiểu ý của Diệp Thanh Dương. Đã là đồng đội, là chiến hữu với nhau sẽ không vì an toàn của mình mà bỏ mặc hay buông tay đồng đội của mình.

58. Chương 58: Ghen

Diệp Oanh Khê vừa nghe Diệp Thanh Dương nói muốn ở lại, đôi mắt phiếm hồng muốn kéo anh lại, Diệp Thanh Dương nắm tay cô đi ra ngoài. Ninh Mông nhìn hai người rời khỏi chỗ, có vẻ đăm chiêu nói: “Thật sự là Trần Nhất Thần và Trần Đạp Tuyết đã cứu em rồi.”

“Ừ.” Cố Thừa Hiên cẩn thận kiểm tra vết thương ở lòng bàn chân cô, rầu rĩ lên tiếng, “Đêm nay chúng ta quay lại thành phố N, bây giờ anh đi bàn bạc với chú Bảy một lát, em ngoan ngoan nghỉ ngơi trước, đừng ăn đồ ăn vặt nữa, đến lúc lại không ăn được bữa chính.”

Mấy ngày nay Ninh Mông đều trong trạng thái tập trung tinh thần cao độ, ngủ muộn nhưng cũng không yên giấc, thừa dịp này cũng muốn ngủ ngon một chút. Diễm đàn L «è Quý Đôn. Cô gật đầu đồng ý, ngoan ngoãn chui vào ổ chăn, an tâm nhắm mắt lại, Cố Thừa Hiên sau khi vén góc chăn cho cô, mới đi ra ngoài.

Ninh Trí Ngôn và Nham Nạp đang đứng ở cửa thảo luận cái gì, thấy Cố Thừa Hiên đi ra ngoài, Nham Nạp bảo là muốn đi chuẩn bị cơm chiều, lại bị Ninh Trí Ngôn ngăn cản.

“Chúng tôi vẫn nên về sớm một chút, cơm chiều sẽ không ăn đâu.” Ninh Trí Ngôn sau khi giải thích, lại quay đầu nói với Cố Thừa Hiên, “Chuyện này đối với ông cụ ở nhà có phần đã kích, có lẽ....Diễm đàn L «è Quý Đôn. Cũng sắp, cháu tìm cơ hội giải thích cho Tiểu Cửu hiểu, chỉ sợ đến lúc về đến nhà, con bé lại không chịu nổi.”

Đôi mắt Cố Thừa Hiên trầm lại, ánh mắt dừng lại trên cánh cửa căn phòng mà Ninh Mông đang ngủ, thâm trầm mà xa xôi: “Vâng, cháu hiểu rồi.”

Khi Diệp Oanh Khê trở về, cũng chỉ có một mình, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng, sau khi vào nhà cũng chỉ ngồi một chỗ, không nói lời nào. Cố Thừa Hiên nhìn cô một cái, muốn an ủi một chút, nhưng lại không biết nói như thế nào. Đang suy nghĩ, liền nghe thấy cô nói: “Diệp Thanh Dương bảo tôi chuyển lời cho anh, lúc này có điện thoại nên anh ấy đã đi đến bệnh viện có lẽ Tần Mặc cũng đã được xe cứu thương đưa tới.”

Cố Thừa Hiên gật gật đầu, đứng dậy muốn đi vào nhà, đi được vài bước đường như nghĩ ra điều gì, quay đầu, nói: “Đêm nay chúng ta trở về thành phố N, cô cùng đi đến thành phố N với chúng tôi hay là đi đến nơi khác?”

“Đi thành phố G, nhà tôi ở đó.”

“Vậy được, chúng tôi sẽ giúp cô đặt vé máy bay, đến lúc đó sẽ đưa cô đến sân bay.”

Sau khi vào phòng, Ninh Mông vẫn chưa tỉnh, ôm chăn, hai chân lộ ra ngoài, kẹp chăn ở giữa mà ngủ say. diendan Động tác Cố Thừa Hiên nhẹ nhàng, vén tóc mái của cô lên. Thật sự, anh cũng không biết phải mở miệng nói với cô chuyện của ông cụ như thế nào, sau đám cưới đó là đề tài cấm kỵ giữa hai người.

Mỗi khi hai người lỡ nói về chuyện này, tinh thần Ninh Mông sẽ cực kỳ sa sút, có vài lần, thậm chí bắt đầu nhào vào lòng anh mà gào khóc. Khi cô khóc, anh có thể hiểu rõ sức nặng của ông cụ trong lòng cô như thế nào, nặng hơn so với Ninh Trí Văn và Cố Thừa Hiên cộng lại.

Từ nhỏ đến lớn cô đều sống trong hạnh phúc, tham dự vào đó đều có ông cụ Ninh, thời gian hai mươi mấy năm, anh nghĩ cũng không muốn chống lại, cô yêu người nhà của mình, đó không phải là chuyện xấu. Đúng là, có một lần, khi cô dựa vào trong lòng anh, nước mắt chảy dài mà nói “Nếu không có ông nội em, em cũng sẽ không gả cho anh”, trong lòng Cố Thừa Hiên đau nhói. Anh hiểu rõ, cô không phải có ý đó, chỉ là nói ra càng khiến anh phiền lòng.

Một cuộc hôn nhân không bắt đầu bằng tình yêu, có thể duy trì đến cuối cùng được bao lâu? Đáp án từ đầu đến cuối chỉ có một chính là anh. Anh không phải thần tiên, anh không thể biết trước được tương lai, anh không có quyền lực để có thể trói tương lai của cô vào với mình, trừ khi cô cam tâm tình nguyện. Diễn đàn Lê Quý Đôn. Đúng vậy, cô chưa từng cho anh một lời hứa hẹn nào, anh cũng chưa từng hỏi cô, cho dù anh vẫn canh cánh vấn đề này trong lòng.

“Ừm.....” Có một con muỗi đậu trên mặt Ninh Mông, sau khi rên rỉ hai tiếng, cô gãi gãi rồi tỉnh lại. Thấy Cố Thừa Hiên đứng ở bên cạnh cửa sổ, một bàn tay đặt trên song cửa, một bàn tay buông thõng xuống bên chân, ngón trỏ và ngón giữa kẹp một điều thuốc

Cố Thừa Hiên nghe thấy âm thanh của cô, quay đầu lại, trong khoảng thời gian ngắn, nhíu chặt chân mày. Khuôn mặt cô khổ sở, má trái hồng hồng, một đôi móng vuốt nhỏ nhỏ vẫn ra sức mà gãi.

Anh thở dài tắt điều thuốc, đi qua kéo tay cô xuống: “Để anh xem.....Đừng gãi nữa, một lúc sau nó lại đỏ một mảng lớn.”

“Ngứa.....” Cô vẫn chưa tỉnh ngủ, vẫn mơ mơ màng màng dựa vào trong lòng anh.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve cái nút đỏ gồ ghề, dịu dàng dỗ: “Nhịn một chút, lập tức sẽ không ngứa nữa.”

Cô ở trong lòng bất mãn cọ xát, lại nghe mùi thuốc lá nồng nặc, giơ tay chọc chọc vào trong ngực anh, hỏi: “Anh hút thuốc hả? Anh làm sao thế?”

Anh vốn muốn nhân cơ hội này để hỏi rõ ràng, cuối cùng vẫn lắc đầu, cũng không nói gì: “Không có việc gì.....Còn muốn ngủ sao? Đêm nay chúng ta sẽ đi.”

“Vậy thì không ngủ nữa, chứ không ở trên máy bay lại không có việc gì làm, trước tiên, chúng ta đến một chỗ nhỏ xem thử, chỗ ấy còn chưa gặp anh nha.” Diễn đàn Lê Quý Đôn Ninh Mông chống vào trong ngực anh, để kéo khoảng cách giữa hai người, “Dòng suối nhỏ kia sẽ cùng đi với chúng ta sao? Còn Tần Mặc phải làm sao bây giờ?”

“Cô ấy sẽ trở về nhà của cô ấy ở thành phố G.....” Cố Thừa Hiên kiên nhẫn nói rõ tình huống của Diệp Oanh Khê cho cô nghe, nhưng vừa nghe cô nhắc đến Tần Mặc trong lòng liền không thoải mái, vô cùng phiền muộn, “Em nghĩ đến Tần Mặc làm cái gì?!”

Ninh Mông bị anh quát có chút sững sốt, có chút ầm ức mà chép miệng, sau vài giây, mới phản ứng lại, khuôn mặt nở nụ cười: “Anh ghen?”

“Khụ khụ....” Cố Thừa Hiên có chút xấu hổ mà giả bộ ho khan, bắt đầu nói lảng sang chuyện khác, “Dậy đi, anh đưa em ra ngoài ăn chút gì, chỉ ăn đồ ăn vặt sao mà no được?”

Ninh Mông si ngốc che miệng cười, gác chân lên, giọng nói mềm mại làm nũng nói: “Chân em như vậy làm sao mà đi được chứ?”

Cố Thừa Hiên vẫn cau mày như cũ, lấy tay kéo khuôn mặt cô ôm vào trong ngực. Cô thuận thế ôm chặt lấy cổ anh, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn dán chặt bên gáy anh, hơi ngẩng đầu, cắn một cái bên vành tai anh: “Em khẳng định là anh đang ghen.”

“Ghen cái gì chứ?” Cô thấy anh vẫn nhếch môi nhưng không nói lời nào, lại nhlich gần vào trong lòng anh, “Em gọi anh là chồng, nhưng không gọi anh ta là chồng. Em chỉ hỏi một chút thôi, thông cảm cảm cho kẻ yếu mà.”

“Ừm.” Vẫn là âm thanh rầu rĩ, không quá vui mừng.

“Không nên tức giận nha,” cánh tay quàng trên cô anh nắm thật chặt, kéo anh lại gần hơn, ngẩng đầu lên, gần như là dán vào môi anh mà nói, “Trước kia là em thích anh ta, đó là chuyện trước kia rồi. Nếu bây giờ em vẫn thích anh ta, nhất định là đầu óc em có bệnh, bị cửa kẹp, bị lừa dối. Hiện tại là em toàn tâm toàn ý đứng bên cạnh anh, anh mới là bầu trời của em....Chồng à, thật sự là em rất yêu anh.....”

Âm thanh cuối cùng sắp biến mất, môi của cô chạm vào môi anh, cô rất ít khi chủ động giống như bây giờ, tự động vươn lưỡi ra liếm lấy cánh môi anh, thậm chí còn chủ động cạy mở cánh môi của anh ra.

Cố Thừa Hiên nghe xong những lời của cô, nhất thời vui mừng quên cả phản ứng. Anh cũng không biết, ông trời lại chiếu cố anh như vậy, một giây trước anh còn đang phiền não, một giây sau, cô đã nói ra những lời để trấn an những lo lắng của mình. Hứa hẹn, quả nhiên là lời nói hữu hiệu nhất trong tình yêu.

Anh cảm thấy vô cùng vui sướng, liền linh ôm lấy eo cô, mạnh mẽ giống như hận không thể khảm cô vào trong thân thể mình, anh rời khỏi môi cô, mặc ùi hương thanh nhã của cô đang nằm trong miệng anh, anh mút mùi đinh hương thơm ngát của cô. Diễn Đàn - Lê - Quý Đôn Ở phương diện này anh luôn cường chế, nụ hôn này rất dài, cô cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, khi anh buông ra cô vẫn thở hổn hển.

“Tiểu Cửu.....”

“Hử?”

“Anh có việc muốn nói với em, trước tiên em ngồi cho nghiêm túc nào.” Cố Thừa Hiên sờ sờ đầu cô, nghiêm túc nói.

“Ừm, anh nói đi.” Tuy miệng cô đồng ý, nhưng cơ thể không có bất kỳ một động tác nào.

Anh bắt đầu kể, đành phải nâng vai cô dậy, để cô ngồi xong, chống lại ánh mắt thỏa mãn của cô, nhưng vẻ mặt của mình lại ngẩn ra. Anh biết chuyện tiếp theo anh nói ra sẽ khiến cô bất mãn, nhưng có những chuyện lại không thể không nói. Khi vừa mới gặp cô, anh luôn cảm thấy cô là một đứa bé được cả nhà cưng chiều lên tận trời, sau khi kết hôn, anh lại thấy được cô đã thay đổi, anh hiểu rõ cô muốn mình trưởng thành hơn. Chuyện này mà nói, có khả năng đó sẽ là một đả kích, nhưng đối với cô, đó là một lần có kinh nghiệm, khi lớn dần, cho dù quá trình rất thống khổ.

“Vừa rồi chú Bảy có nói, em đối diện với chuyện này sẽ là một chuyện đả kích rất lớn.....Ông nội.....Rất có khả năng không chống đỡ nổi nữa.....”

Trong nháy mắt thân thể Ninh Mông cứng đờ, chớp mũi hồng hồng, hốc mắt đỏ lên, cô cắn môi dưới, hé miệng, dường như rất nghẹn ngào, âm thanh ấp úng, giống như đang cố gắng kiềm chế điều gì: “A, chúng ta nên nắm chắc thời gian quay về đi, anh có thể giúp em tìm một đôi giày không? Giày của em rách ở trên đường rồi.”

“Chân của em bị thương đi giày sẽ không tốt đâu.” Tuy Cố Thừa Hiên rất kinh ngạc về sự bình tĩnh của cô, nhưng thật ra anh biết giờ phút này cô cũng không ổn hơn chút nào, bởi vì đôi tay đang đặt trên chân

cô đang run rẩy.

“Đi tìm cho em đôi giày....” Cô cố chấp mà lặp đi lặp lại những lời này.

Cố Thừa Hiên không lay chuyển được cô, cầm tay cô: “Em ngồi đây chờ anh, anh sẽ lập tức đi tìm.”

Ninh Mông máy móc gạt đầu, nhìn theo Cố Thừa Hiên rời khỏi phòng, sau đó ngồi yên trên giường cầu nguyện.

Cuối cùng thì ngày này vẫn đến sao? Từ ngày biết ông nội bị bệnh, cô hiểu rằng sớm muộn gì ngày đó cũng sẽ tới. Chỉ là quãng thời gian trước rất ngọt ngào, cho nên cô dần đã quên mất. Diễn đàn Lê Quý Đôn Cô chưa bao giờ cảm giận mối quan hệ giữa mình và Cố Thừa Hiên giống như bây giờ, bởi vì mình và anh ngày đêm chìm đắm trong hạnh phúc ngọt ngào, cô thân thiết với ông nội nhất nhưng vẫn để ông tiến về phía cửa tử.

“Chú Bảy, cháu đã nói với cô ấy, cô kiên trì muốn tự mình đi.” Cố Thừa Hiên mệt mỏi chết, khi nói những lời này, vẫn cố gắng suy nghĩ, giọng nói khan khan, “Chú yên tâm, cháu sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Ninh Trí Ngôn không phản bác được, Cố Thừa Hiên có chút nóng nảy rút tay khỏi Ninh Trí Ngôn, bước nhanh ra khỏi phòng khách.

59. Chương 59: Kiên Cường

Lúc Cố Thừa Hiên vào phòng, Ninh Mông đã nằm xuống. Trong lòng anh có chút hoảng hốt, đi tới, lắc lắc cô. Ninh Mông như là bị kinh ngạc một chút, mở mắt.

“Anh mua giày rồi ah?”- Cô vừa hỏi vừa nhắc mình khỏi chăn, xoay người muốn thử đôi giày mới. Cố Thừa Hiên dè dặt cô lại, ngồi xổm xuống giúp cô mang giày. Bởi vì sợ vết thương trên chân cô cọ vào sẽ nứt ra chảy máu lại nên anh đã lót thêm một lớp giấy vệ sinh để chân cô không bị đau.

Ninh Mông vâng lời ngồi im nhìn anh giúp mình mang giày. Dựa vào cánh tay của Cố Thừa Hiên chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng kéo kéo tay áo anh nói: “Anh với em đi thăm chú út đi”.

Cố Thừa Hiên gạt đầu, dìu Ninh Mông, từng bước một đều đi thật chậm. Ninh Mông nghiêng đầu nhìn anh một cái, phát hiện trên mặt anh không có một chút nào biểu cảm là phiền chán, nhẹ nhàng mà cười cười. Ninh Mông nói: “Cố Thừa Hiên, hai chúng ta càng ngày càng hợp với nhau phải không?”

Cố Thừa Hiên quay đầu lại nhìn cô, thấy cô đang cười, cảm giác bất an trong lòng lại trôi đi: “Rất hợp”.

“Đúng vậy, chúng ta càng ngày càng hợp với nhau”- Ninh Mông nói xong câu đó, lại “khanh khách” cười.

“Cố Thừa Hiên, có một câu thơ anh đã từng nghe chưa?”- Ninh Mông lại tiếp tục gọi tên anh.

“Câu thơ nào?”

“Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, tử dục đường mà thân không đợi”.

Cố Thừa Hiên không trả lời cô, bàn tay khẽ ôm lấy vai cô, một bàn tay lại nắm chặt tay cô.

“Anh làm đau em”- Ninh Mông chu miệng, ủy khuất nhìn anh nói

“Vậy ah?” Cố Thừa Hiên chỉ đơn giản lên tiếng, lực ở tay nhẹ một chút nhưng vẫn nắm chặt tay cô.

Ninh Mông cũng không nói nữa, chỉ trầm mặc đi đến. Thấp thoáng phía trước là hai phần mộ. Cố Thừa Hiên cảm nhận rõ ràng khoảng cách giữa họ và hai phần mộ càng gần thì hô hấp của Ninh Mông càng ngày càng hỗn loạn, cuối cùng lại há miệng thở dốc. Cố Thừa Hiên không để ý đến sự phản đối của cô mà tiếp tục tiếp bước cô lên.

Ninh Mông úp mặt vào khuỷu tay anh, kích động giống như điên mà đánh vào người anh, máng anh. Nhưng Cố Thừa Hiên không tỏ thái độ gì, vẫn từ từ đi đến. Ninh Mông cố nén nước mắt nhưng lúc này không thể

kèm chế được nữa, từng giọt từng giọt nước mắt chảy xuống. Cô đã từng đáp ứng lời của ông nội rằng sẽ cố gắng trưởng thành, cố gắng kiên cường hơn, cho dù là ở thời điểm khó khăn nhất cũng cố gắng can đảm không khóc mà vượt qua.

“Đừng khóc nữa!” Cố Thừa Hiên gần như thô lỗ thét lên. Ninh Mông nhìn anh qua hai mắt đầm lệ, nước nỏ nhưng không dám khóc tiếp, nhưng cũng không kèm chế được mà khóc nước nỏ.

“Đừng khóc mà...” Cố Thừa Hiên buông cô xuống, lấy mu bàn tay lau nước mắt trên mặt cô, giọng điệu đã nhẹ nhàng hơn một chút. “Em đã hai mươi hai tuổi rồi, không phải là một đứa bé mười hai tuổi hề gặp một chút chuyện là lại khóc như vậy. Em nói thử xem sự trưởng thành của em cuối cùng là em đã cất ở chỗ nào vậy?”

Bình thường Cố Thừa Hiên nói rất ít, nhưng bây giờ anh lại giống như một ông già phân tích phải trái với Ninh Mông; Ninh Mông nhất thời không tiếp thụ được. Cô cúi đầu, tất cả những điều anh nói cô đều hiểu nhưng ở trong tình huống hiện tại cô không có cách nào làm được như điều anh nói được.

“Em không phải là ông nội, em biết ông nội nghĩ gì sao?”

“Thế nào là em không phải là ông nội, anh nói vậy là có nghĩa gì?”- Ninh Mông hỏi. Cố Thừa Hiên có chút chán nản hỏi ngược lại: “Con người già đi thì chết đi là chuyện đương nhiên, cũng giống như mặt trời mọc vào buổi sáng và lặn vào buổi chiều tối vậy. Đây là quy luật tự nhiên không ai là tránh khỏi. Bây giờ em vì ông nội mà vừa cười vừa khóc, giống như một người điên vậy. Em làm vậy thì liệu ông nội em có an lòng mà nhắm mắt hay không? Hay là ông ra đi mà vẫn không có cách nào yên tâm cho cô cháu gái bảo bối của mình?”

“Cố Thừa Hiên, anh thật là lạnh lùng. Anh....là một người máu lạnh”- Ninh Mông nghe Cố Thừa Hiên nói như vậy, cơn tức vừa xuống lại trỗi dậy. “Ồ trong mắt anh, một người thân mất đi thì chẳng qua là căn nhà thiếu đi một người, bàn ăn thiếu đi một cái chén, một đôi đũa thôi phải không? Anh căn bản là thờ ơ với mọi việc!”

“Chính là thiếu một người, trên bàn ăn thiếu đi một đôi đũa, một chén cơm?” Cố Thừa Hiên tức giận mà lặp lại, đột nhiên ở trong túi lấy ra một cái túi nhỏ, một tờ một tờ đưa cho cô xem.

“Cái này là lúc anh mới vừa vào bộ đội đặc chủng, đồng đội đã gục ngay trước mặt anh”

“cái này là lúc thi hành nhiệm vụ trong lúc truy bắt đối tượng nguy hiểm, đồng đội của anh đã bị tên đó đập văng ra khỏi trục thăng, lúc đó anh ấy không có mang dù bảo hộ...”

“cái này... cái này nữa”

Còn rất nhiều rất nhiều tờ giấy vàng, mỗi một tờ giấy là một danh hiệu, một câu chuyện tàn nhẫn, cô khổ sở bịt chặt tay lại, không muốn nghe âm thanh trầm ấm kia nữa.

“Đừng nói nữa!”

“Em có biết có bao nhiêu người đã chết trước mặt anh không? Bọn họ, tất cả bọn họ đều là đồng đội giàu sinh ra tử với anh”. Cố Thừa Hiên cất lại những tờ giấy vàng đó vào túi, cảm thấy như có một phiến đá lớn đè ở ngực, không thể nào thở nổi nữa. “Nhưng anh vẫn phải cố gắng sống cho thật tốt. Bọn họ đến chết vẫn muốn hoàn thành tốt nhiệm vụ làm sao anh có thể buông lỏng bản thân mình?”

“Anh hối hận vì đã tham gia bộ đội đặc chủng? Ninh Mông mơ hồ ý thức được sinh mạng của anh cũng mong manh như những đồng đội đã ngã xuống của anh....Anh cũng sẽ giống như những đồng đội anh sẽ rất nhanh rời bỏ cô sao?”

“Anh chưa từng hối hận!” Cố Thừa Hiên không chút suy nghĩ, trả lời rất nhanh. “Tiểu Cửu, em có biết mỗi khi tưởng chừng như không thể vượt qua anh đã nghĩ gì không?”

“Anh đã nghĩ gì?”

“Anh sẽ tiếp tục nhiệm vụ mà bọn họ chưa hoàn thành, anh sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà bọn họ đã tin tưởng mà giao lại cho anh. Mỗi giờ mỗi phút, anh cảm thấy nếu mình còn sống thì phải càng dung cảm và kiên

cường hơn. Vì anh sẽ phải sống cùng những đồng đội kia nữa, tiếp tục giúp họ hoàn thành niềm tin thần thánh vào bộ đội”.

“Kế thừa?”- Ninh Mông cái hiểu cái không

“Ông nội yêu em, như vậy em nữ nào ích kỷ mà khóc lóc khiến cho ông nội em không yên lòng mà rời đi sao? Sao em không biến tình yêu đó thành động lực để sống cho thật tốt, cười nhiều hơn khiến cho ông nội em có thể yên tâm và thanh thản mà ra đi. Chúng ta sau này cũng sẽ có con, em cũng sẽ thương nó , tình cách của em cũng sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến nó. Nếu em vui vẻ thì con chúng ta cũng vui vẻ; nhưng nếu em suốt ngày chìm đắm trong đau khổ thì con chúng ta cũng sẽ trải qua những ngày tháng buồn khổ. Em có hiểu ý anh nói không?”

Ninh mông sững sờ, chậm rãi tiêu hóa những lời Cố Thừa Hiên nói. Cuối cùng ánh mắt mới một lần nữa sáng lên, ôm chặt eo Cố Thừa Hiên, giấu mặt vào lồng ngực rắn chắc của anh, nói: “Em nghĩ, em vẫn còn quá trẻ con. Em giống như một đứa trẻ ích kỷ chỉ nghĩ đến cảm giác của bản thân. Cha mẹ em vẫn còn cần em chăm sóc, em còn phải chăm sóc cho anh, thế giới của em không thể vì việc ông nội ra đi mà đóng lại. Còn rất nhiều người cần em chăm sóc. Em phải kiên cường hơn, cười nhiều hơn một chút, có lẽ đây mới là điều mà ông nội hi vọng nhất”.

Cố Thừa Hiên biết trong lòng cô rất kiên cường, khuôn mặt anh giãn ra, vỗ vỗ lưng cô, ý bảo cô đứng dậy. Cô ngẩng đầu lên, anh kéo cô ra một chút, dẫn cô đến mộ của Ninh Trí Dũng mà cúi bái.

Lúc hai người trở lại nhà Nham Nạp thì Ninh Trí Ngôn đang chuẩn bị gọi điện thoại cho hai người. Ninh Mông thấy Diệp Oanh Khê thủy chung cuối đầu ngồi ở một bên, liền ngồi xuống kế bên để Cố Thừa Hiên đi theo Ninh Trí Ngôn chuẩn bị mọi thứ trước khi rời khỏi.

Thời gian bay là buổi tối, mọi người tiễn Diệp Oanh Khê lên máy bay thì cũng lên chuyến bay của mình. Sau khi xuống máy bay Cố Thừa Hiên chỉ kịp đưa Ninh Mông đến Ninh gia thì lập tức phải trở về bộ đội

Dịch đại đội trưởng thấy anh trở về, cười tủm tỉm mà vỗ vai anh nói: “vất vả rồi”. Anh nhéo nhéo mi tâm, ngồi ở ghế tựa, có chút buồn bực nói: “Căn bản là cũng không tốn chút sức lực nào, chỉ đi lại trong rừng vài dặm mà thôi”.

“Thoải mái như vậy không tốt sao? Ta xem a, tiểu tử ngươi là thích bị đánh sao?”Cố Thừa Hiên tức giận dúi ánh mắt, “Chính là bị thương...lại nói tiếp, chuyện này vẫn là cảm ơn Diệp Thanh Dương”.

Dịch đại đội trưởng không nói tiếp, Cố Thừa Hiên ngồi một lát, vẫn không thể nhịn xuống hỏi: “Diệp Thanh Dương lại trở về cứu người nên chưa có báo cáo với cấp trên”

“Lúc người đi cứu Diệp Thanh Dương thì Trần Nhất Thần cũng đã báo với trung tâm tình báo biện pháp nên mới bị phát hiện thân phận. Chính là vẫn có chút tiếc nuối, cá lớn vẫn chưa bị bắt.”

Ninh Trí Văn vẫn bận rộn như trước, có khi về nhà thấy sự thay đổi của Ninh Mông thì trong lòng cũng trấn an không ít.

Cuộc sống ngày ngắn có nề nếp, thẳng cho đến hai tháng sau, Cố Thừa Hiên ở trong văn phòng nghe điện thoại của Ninh Mông báo Ninh lão gia đã qua đời

60. Chương 60: Thay Đổi

Cố Thừa Hiên vô cùng sửng sốt khi nghe xong tin này, không phải là do tin tức quá mức khủng khiếp, mà là do giọng điệu của Ninh Mông quá mức bình tĩnh.

“Cố Thừa Hiên, anh có thể trở về được không, sáng nay ông nội sẽ đi.”

Cô nói với anh như đang nói một chuyện rất bình thường, giống như vào một buổi sáng, cô hỏi ‘Buổi trưa ăn gì?’, giọng điệu không có một chút khác thường nào khiến anh không thể đoán được cảm xúc của cô vào lúc này.

“Bây giờ ở bên kia thế nào rồi?” Trong khoảng thời gian này trong đội cũng có vẻ nhiều việc, hằng năm vào khoảng thời gian này đều có quân diễn, năm nay phía trên quân ủy yêu cầu bộ đội đặc chủng cũng phải tham gia, cho nên cơ bản là thời gian mỗi ngày anh đều ở trên sân huấn luyện.

“Mọi người trong nhà đều đã ở đây, cái gì em cũng không động tay vào.....” Sau khi nói xong, cô dừng một chút rồi mới nói tiếp, “Nếu anh bận nhiều việc, anh cũng không cần xin phép để quay về đâu, dù sao ở đây cũng đủ người rồi.”

“Thật xin lỗi.” Cố Thừa Hiên nghe cô nói thế, có chút đau lòng, cũng có chút áy náy, “Anh sẽ cố gắng hết sức để xin phép quay về.”

“Không cần.” Âm thanh của Ninh Mông vẫn nhàn nhạt, “Anh thường xuyên xin phép như vậy, Đại đội trưởng Dịch cũng không dễ ăn nói, hay là thôi đi....” Cố Thừa Hiên cũng trong khoảng thời gian này, em sẽ trở lại. Mỗi ngày anh nhớ đến căn tin ăn cơm đúng giờ, không cần cố gắng quá mức, vẫn nên nghỉ ngơi một chút, buổi tối đi ngủ nhớ đắp chăn kín.....”

“Em làm sao vậy?” Cố Thừa Hiên kinh ngạc, chỉ mới hai tháng không gặp mà thôi, dường như Ninh Mông đã thay đổi thành một người khác. Nếu là cô trước kia, vào thời điểm như thế này nhất định cần có một người ở bên cạnh an ủi, càng ngày càng giống một cô vợ nhỏ rồi. Cô thay đổi quá nhanh, khiến anh cảm thấy hoang mang.

“Không có việc gì.....” Hình như ở phía bên kia điện thoại có người gọi cô, cô vội vàng nói một câu ‘Còn có việc’ rồi cúp điện thoại.

Sau cuộc điện thoại này, Cố Thừa Hiên không yên lòng chút nào. Trên đường đi, Đại đội trưởng Dịch trên đường đi đến sân huấn luyện, nhìn thấy Cố Thừa Hiên đang ngẩn người dựa vào tường, cau mày, đang chuẩn bị gào thét mấy câu, đã thấy anh mệt mỏi đứng dụi lau mặt, quay về chỗ cũ, bắt đầu huấn luyện.

Đại đội trưởng Dịch há hốc miệng, cuối cùng cũng không nói gì, buổi tối sau khi hoàn thành huấn luyện, gọi Cố Thừa Hiên vào nhà của mình. Chị dâu Dịch ở trong phòng bếp nấu chút đồ ăn cho hai người đàn ông, con trai Dịch Lâm Hiên ở phòng khách bày đồ chơi ở trên bàn trà, Đại đội trưởng Dịch lôi kéo Cố Thừa Hiên, muốn anh uống vài ly.

Quả thật là Cố Thừa Hiên rất phiền lòng, một ly lại thêm một ly, không hề từ chối. Chị dâu Dịch bưng đồ ăn lên, vừa thấy cảnh này, đoạt lại chai rượu trừ trong tay Đại đội trưởng Dịch, kiên quyết không cho hai người uống. Cố Thừa Hiên và Đại đội trưởng Dịch vô cùng bất mãn, thao thao bất tuyệt, mà lại không dám to tiếng. Cố Thừa Hiên ở một bên cười ha hả, Dịch Lâm Hiên chơi ở bên cạnh sau khi nghe thấy âm thanh dọa người liền nhảy dựng lên.

“Chú Cố, tại sao chú lại vui mừng như vậy?”

Cố Thừa Hiên vỗ vỗ đầu đứa bé, thu lại nụ cười: “Chú dạy cho dì Tiểu Cửu phải kiên cường, muốn sống vui vẻ, đương nhiên chú phải làm gương chứ, làm tấm gương tốt để cho dì ấy noi theo.”

“A.....” Dịch Lâm Hiên đi đến mép bàn, cũng không quay lại, bộp một củ lạc ném vào miệng, ăn ngon lành, “Dì Tiểu Cửu đâu ạ? Nhắc mới nhớ đến dì ấy.”

Cố Thừa Hiên không trả lời, dùng chiếc đũa chỉ chỉ hướng cửa chính, sau đó lại thu hồi hai tay lại. Chị dâu Dịch nhìn thấy bộ dạng này của anh thì biết ngay, anh uống nhiều rồi. Cô chạm vào cánh tay Đại đội trưởng Dịch, bấu bấu môi, lúc sau lại gật đầu, đem ghế kéo gần lại chỗ Cố Thừa Hiên, gấp cho anh một đũa thức ăn, bắt đầu an ủi khuyên giải.

“Sao mà hôm nay tiểu tử cậu ủ rũ thế hả?”

“Không.”

“Nhớ vợ rồi hả? Gọi điện thoại đón người về đi.”

“Cô ấy không đi được.” Cố Thừa Hiên cười khổ rồi nói, “Hôm nay ông nội cô ấy qua đời.”

“Chính là ông cụ cưng chiều cô ấy phải không? Ở cục cảnh sát trước kia phải không?” Đại đội trưởng Dịch giật mình hỏi.

“Ừm.” Cố Thừa Hiên gật đầu, đem số rượu trắng trong ly uống nốt, không biết là bị rượu thôi thúc, nên đem mọi chuyện phiền muộn trong lòng nói hết ra, bắt đầu nói ba hoa, “Trước kia tôi cảm thấy cô ấy chỉ là một cô gái, tôi đã nghĩ, làm cách nào để cho cô ấy trưởng thành, để cho cô ấy hiểu chuyện. Nhưng khi đến ngày này, tôi lại cảm thấy vô cùng đau lòng. Hôm nay khi cô ấy gọi điện thoại cho tôi, liên tục dặn tôi phải làm thế này phải làm thế kia, không có câu nào là cô ấy nhắc đến bản thân mình. die»nd anl«equ»yd«on Trước kia, lúc cô ấy thương tâm, nước mắt rơi không ngừng, luôn kêu la gào thét, còn bây giờ, ngay cả khi cô ấy khổ sở như thế nào tôi cũng không thể biết được, vào ngày này, trong lòng tôi giống như một cái hang không đáy, sâu vô cùng.”

Đại đội trưởng Dịch nói vợ của mình đem Dịch Lâm Hiên vào trong phòng, khi hai người đi vào trong phòng ngủ, anh lại lần nữa cầm lấy chai rượu, rót cho Cố Thừa Hiên một ly đầy, cười nói: “Cô ấy hiểu chuyện không phải là đúng lúc sao? Tôi thấy, có lẽ cậu cũng chỉ đoán mò mà thôi.”

Cố Thừa Hiên đã bắt đầu nói chuyện không lưu loát, vẫn cầm lấy ly rượu, thẳng thắn nói, lại hung hăng ném ly rượu lên trên bàn, một tiếng ‘Ầm...’ mạnh mẽ vang lên: “Loại cảm giác này, anh không hiểu đâu.”

“Hắc, tại sao tôi lại không hiểu chứ? Tôi và chị dâu cậu không phải cứ như vậy mà đến được với nhau đâu. Một cô gái được người nhà nâng niu trong lòng bàn tay yêu thương hai mươi mấy năm gả cho cậu, nấu cơm giặt quần áo cho cậu, có gì là không tốt? Cậu cảm thấy chưa đủ sao? Cậu mong người ta đừng làm cái gì sao, cả ngày ngồi yên ở nhà, cơm đến miệng quần áo đến tay, việc duy nhất cần thiết là đợi cậu đến ôm sao....Cậu cưới một người vợ, chứ không phải nuôi dưỡng sủng vật!”

“Thật sự là tôi nghĩ muốn nuôi cô ấy, cái lần ba cô ấy gặp chuyện không may, cô nói chỉ muốn để ba cô ấy nuôi dưỡng, tôi cảm thấy vô cùng khó chịu. Cô ấy muốn toàn bộ thế giới, tôi đều nghĩ cách lấy cho cô ấy, nhưng mà, tại sao cô ấy lại không cần, anh nói xem tôi phải làm sao?”

Đại đội trưởng Dịch nhìn bộ dạng đau buồn của anh, cũng không biết nói gì hơn, đành phải bày mưu tính kế cho anh: “Hai người không nghĩ đến đứa bé sao?”

“Cô ấy còn nhỏ, làm sao tôi có thể để cho cô ấy chịu khổ chứ!”

“Cô ấy còn nhỏ, còn cậu thì đã trưởng thành, tôi nói cho cậu biết, sau khi có đứa bé, người phụ nữ sẽ hoàn toàn biến thành một người khác, cậu nhìn chị dâu xem, ở nhà chăm lo cho con đi học, vẫn luôn phải chạy đi chạy lại. die»nd anl«equ»yd«on Có con, sẽ cảm thấy, rời đi không được.....”

Cố Thừa Hiên nghe anh nói như vậy, ánh mắt sáng lên, cười ngây ngô, lại rót ỉnh chút rượu, khi Đại đội trưởng Dịch giục anh đi về nhà. Đêm nay anh uống cũng không ít, đi đường thì bộ dạng xiêu xiêu vẹo vẹo, vừa vào đến cửa là gục trên ghế sofa, lăn qua lăn lại, ở bên tai toàn bộ đều là âm thanh của Ninh Mông, anh lại đứng dậy tìm kiếm điện thoại di động bắt đầu gọi cho Ninh Mông.

Thật ra, Ninh Mông không có bình tĩnh như ở trong điện thoại.

Sáng sớm mới hơn năm giờ, bà nội Ninh chạy đến gõ cửa phòng cô, nói là ông cụ sắp không qua khỏi, muốn gặp mặt cô. Cô mặc áo ngủ ngồi trên giường, nhớ lại ba chữ ‘Không thể được’ cuối cùng là có ý nghĩa gì. Cô không dám đi sâu vào tầng nghĩa, cô sợ rằng chính bản thân mình không chấp nhận được.

Giọng nói của Ninh Trí Văn truyền đến: “Ngồi ở chỗ đó làm gì?!”

Lúc này Ninh Mông mới tỉnh lại từ trong mộng, mặc áo ngủ, té từ trên giường xuống, lảo đảo bước vài bước mới đứng lên được. Khi đi đến phòng ông cụ Ninh, mọi người ở bên trong đang khóc lóc. Ông cụ nằm ở nơi đó, đã không còn hơi sức để chống tay, chỉ có thể nằm đó mà nhìn chằm chằm vào Ninh Mông.

Cô chạy đến, quỳ gối ở bên giường, liên tục gọi ‘Ông nội, ông nội, ông nội....’, âm thanh khàn khàn của ông cụ khiến ọi người không thể nghe được ông đang nói gì. die»nd anl«equ»yd«on Hô hấp dần dần khó khăn, mọi người đều nhìn thấy ông cụ liều mạng vùng vẫy, nhất định không chịu ngừng lại. Khẽ nhếch miệng, thân thể càng không ngừng run rẩy, khóe mắt rơi lệ, thống khổ như vậy khiến cho phụ nữ trong nhà đều đã khóc thét.

“Ông à, ông yên tâm mà đi thôi....” Bà nội Ninh ở bên cạnh cầm lấy tay người bạn già, ở bên cạnh gạt nước mắt nói, “Tiểu Cửu cũng đã ở đây, nó đã gả cho người ta, có gia đình của mình, có Thừa Hiên chăm sóc cho nó, ông còn lo lắng điều gì nữa?”

Ninh Trí Văn đi qua, bàn tay đặt trên vai Ninh Mông, hơi nghiêng người: “Ba, người yên tâm đi, chúng con sẽ chăm sóc Tiểu Cửu.”

Ninh Mông cười yếu ớt, tựa đầu vào bên mép giường, chớp chớp mắt nói: “Ông nội, cháu hứa với ông, cho dù có xảy ra chuyện gì, cháu sẽ không dễ dàng khóc, ông xem, bây giờ cháu cũng đã làm được, có phải là cháu rất ngoan, rất nghe lời đúng không? Ông nội, khi cháu còn nhỏ, cháu luôn đi theo mọi người, dù thế nào cũng không muốn buông tay, bây giờ thì cháu đã hiểu được rằng, cũng có con đường mà cháu phải tự mình đi, một mình cháu cũng có thể đi được, cháu không có yếu ớt như vậy đâu.”

Ông cụ Ninh chậm rãi chớp chớp đôi mắt, cuối cùng thì nhắm lại. Một giây này, dường như tất cả mọi người đứng chung quanh đều bước về phía bên cạnh giường, sống cả đời cũng chỉ chờ đến lúc sinh mệnh mình đi đến cuối con đường. Ninh Mông mệt mỏi nằm trên giường, nước mắt liên tiếp rơi xuống.

Lần này, cô khóc đến thương tâm, nhưng sau mọi chuyện thì phải ngấm ngấm chịu đựng. Trong toàn bộ quá trình, bọn họ không xuất hiện một tiếng khóc nào.

Sau đó, cô thực hiện đúng như lời hứa, lau khô nước mắt, bình tĩnh lo liệu hậu sự.

“Tiểu Cửu....” Khi Cố Thừa Hiên gọi điện thoại tới, Ninh Mông đang ngồi túc trực bên linh cữu trong nhà tang lễ, cửa rộng mở, có gió thổi vào, cô kéo chặt áo khoác trên người, có chút mệt mỏi trả lời: “Vâng?”

“Khi nào thì em trở về?”

“Anh uống rượu hả?” Ninh Mông nghe tiếng anh mơ hồ, trong lòng cũng hiểu một chút, “Anh uống rượu làm gì vậy?”

“Không uống nhiều đâu....” Cố Thừa Hiên ợ một hơi, tiếp tục nói, “Chỉ là có chút nhớ em.”

Ninh Mông trợn mắt lên, cơ bản là có thể hiểu được độ chân thật của câu ‘Không uống nhiều’ của anh, ngày thường Cố Thừa Hiên đâu có nói những câu buồn nôn như vậy đâu: “Được, em biết rồi, bây giờ anh đang ở đâu?”

“Trong nhà.”

“Nơi nào trong nhà?”

“Trên sofa..... Ngủ không hề thoải mái, chừng nào thì em về?” Đây là lần thứ hai anh hỏi cô.

Đúng là.....Ninh Mông không nói gì mà đi sang một bên, hạ thấp âm thanh nói: “Đứng lên đi vào phòng ngủ đi....”

die»nd anl«equ»yd«on Trong phòng bếp, ở ngăn tủ thứ ba có mật ong, anh pha với nước ấm uống đi, nếu không thì ngày mai sẽ rất đau đầu.”

“Ừm, chừng vào thì em về?” Đây là lần thứ ba rồi.

“Ở bên này bận chút việc, sau khi xong xuôi mọi việc, em sẽ quay về liền.” Ninh Mông nghe thấy Ninh Trí Văn gọi cô, vội vàng nói, “Ba gọi em, cúp nha.”

“Không cho phép cúp máy....Anh có chuyện muốn nói với em!”

Ninh Mông có chút sốt ruột quay đầu nhìn về phía Ninh Trí Văn: “Vậy anh nói anh đi! Ba đang tròng mắt với em!”

“Chúng ta sinh một đứa bé đi.”

“Cái gì?”

“Sinh một đứa bé, trai hay gái đều được, chỉ cần là con của chúng ta....” Cố Thừa Hiên nói xong, giống như Ninh Mông đang mang thai, kích động đứng dậy từ ghế sofa, nhếch miệng cười với không khí.

Ninh Mông hít một hơi, sau khi nói ‘Chờ em quay lại tính sổ với anh’ thì cúp điện thoại.

61. Chương 61: Cơm Tối

“Vừa rồi nói chuyện điện thoại với ai vậy? ba gọi con nửa ngày mà con vẫn không phản ứng”. Ninh Trí Văn thấy cô tay cầm điện thoại đi đến, trên mặt có chút không vui mà hỏi.

“A, là điện thoại của Cố Thừa Hiên, anh ấy uống say nên con mới cần nhằn vài câu”.

“Vậy à!”- Ninh Trí Văn đơn giản lên tiếng, “Ngày mai không cần các con đi theo, tối nay con ngủ sớm một chút đi!”

“Dạ”- Ninh Mông đứng tại chỗ một lát vẫn không thấy Ninh Trí Văn nói tiếp, liền chuẩn bị rời đi, vừa mới xoay người đã nghe tiếng Ninh Trí Văn gọi lại.

“Tiểu Cửu...”- Ninh Trí Văn suốt ngày ở văn phòng lo việc chính trị nên dần dần hình thành thói quen nghiêm túc, không cười không nói. Đến khi Ninh lão gia mất đi thì Ninh Trí Văn mới hoàn toàn cảm giác được, bản thân mình đối với Ninh Mông có bao nhiêu hà khắc, làm cho Ninh Mông hiện tại là cha mẹ nói gì thì nghe nấy, không có một chút chủ kiến, có nhiều lúc rất giống một đứa trẻ, chính vì điều này mới khiến cho Ninh lão gia trước khi nhắm mắt vẫn không yên tâm.

“Dạ?”

“Con người sống trên đời này đến một lúc nào đó ai cũng phải trải qua việc này, con không cần đau lòng quá”.

“Dạ con hiểu”- Ninh Mông chưa bao giờ cùng cha mình tâm sự. Bình thường khi hai cha con bọn họ ở chung một chỗ thì thường là cảnh Ninh Mông cúi gằm mặt nghe Ninh Trí Văn răn dạy. Vì vậy giọng điệu của Ninh Trí Văn lúc này làm cho Ninh Mông cảm thấy có chút kỳ quái.

“Về sau....con cố gắng mà sống cho thật tốt.....Bây giờ con đã lập gia đình, không thể giống như trước kia hề một chút là liền nổi giận.....Có việc gì cũng phải thương lượng với Thừa Hiên trước biết chưa?”

“Dạ”

“Cố gắng làm một người vợ tốt....Gia đình của con thì chỉ có con mới có thể bảo vệ được thôi, cha mẹ không thể nào lo lắng cho con mãi được”

“Dạ biết”

“Còn có...Về sau khi nào rảnh nhớ thường xuyên về thăm nhà”

“Dạ”- Giọng Ninh Mông ngày càng nhỏ, hốc mắt ngày càng nóng, nước mắt từ từ lăn xuống, cô không dám ngẩng mặt lên. Cô hiểu hết những tâm sự trong lòng của Ninh Trí Văn, hiện tại ông nội đã mất, mà cha cô năm nay cũng đã hơn bốn mươi tuổi, sẽ còn bao nhiêu cái bốn mươi năm nữa để cha cô có thể cùng con cháu hưởng thụ hạnh phúc gia đình.

“Ừ, không còn việc gì nữa con trở về ngủ sớm đi, cha ra kia xem cô của con đang làm gì”- Ninh Trí Văn cuối cùng vỗ vỗ vào vai Ninh Mông.

Ninh Mông đợi Ninh Trí Văn đi rồi mới dám khóc to thành tiếng.

Cố Thừa Hiên sau khi nói chuyện điện thoại với Ninh Mông thì lại ngồi xuống sofa than thở oán giận vài câu, rồi nặng nề đi ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Cố Thừa Hiên theo thói quen dậy vào lúc năm giờ sáng. Đầu thì đau, nửa người trên thì nhức mỏi, anh dè khé mắt, chống đỡ đứng dậy, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua. Chợt nhớ đến cuộc điện thoại hôm qua với Ninh Mông, anh nhủ mày, bắt đắ dĩ lại có chút đau đầu, xem ra chắc là lại chọc Ninh Mông giận rồi.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, anh đứng dậy đi vào phòng tắm vội vàng tắm rửa, lúc đi ra chợt nhớ đến lời dặn của Ninh Mông, chân không tự giác mà liền bước đến phòng bếp. Mở tủ lạnh ra, trong tủ còn

sữa mà Ninh Mông mua lúc trước, sau khi kiểm tra vẫn còn hạn sử dụng, anh liền rót ỉnh một li, lại bắt chước Ninh Mông đổ dầu vào trong chảo, đánh giá thời gian lúc trước Ninh Mông chờ dầu sôi, sau đó dựa vào trí nhớ bắt chước Ninh Mông, cầm lấy một cái trứng gà, ở thành chảo mà gõ nhẹ một cái, đem lòng đỏ trứng và lòng trắng đổ vào chảo.

Lúc Cố Thừa Hiên bưng đĩa trứng ốp lếp cùng với một ly sữa ngồi xuống bàn ăn, chính anh cảm thấy có chút không hiểu nổi. Cắn một ngụm trứng, ngoại trừ có chút mùi khét ở bên ngoài thì trứng anh chiên sao không có vị giống Ninh Mông, uống một ngụm sữa tươi, hơi lạnh, không có cảm giác thoải mái như khi Ninh Mông làm bữa sáng.

Tuy rằng trong lòng kinh ngạc vì sao cũng là những món đó nhưng khi anh làm thì lại không có hương vị giống Ninh Mông; nhưng anh vẫn ăn hết sạch sẽ, dù sao bây giờ anh cũng không còn là một thiếu gia được nuông chiều từ bé nữa rồi. Ăn xong, anh bưng mâm đi vào phòng bếp, đang chuẩn bị rửa chén, chợt nghe tiếng còi tập trung buổi sáng. Anh nhú mào, nhìn thoáng qua thời gian, chỉ đành đem mâm và cốc ngâm trong bồn rửa rồi đi xuống lầu.

Sau một ngày huấn luyện, đến hơn bảy giờ tối, Cố Thừa Hiên mới mệt mỏi trở về nhà. Anh đi đường có thói quen nhìn thẳng đằng trước, cho nên cũng không phát hiện ra phòng khách của nhà mình sáng đèn.

Lên lầu, tìm chìa khóa để mở cửa, lúc vào nhà thấy đôi giày trắng để trước cửa, Cố Thừa Hiên cảm thấy có một niềm vui sướng xông thẳng vào tim, thế nhưng vẫn sững sờ đứng tại chỗ.

Ninh Mông từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy anh đứng yên ở cửa ra vào, giày cũng chưa thay, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm vào đôi giày của cô, liền có chút nghi hoặc hỏi: “Sao không vào nhà?”

“À....anh vào liền” Cố Thừa Hiên mở miệng trả lời, trấn tĩnh lại thay đổi giày, đóng cửa lại, ngồi dựa vào sofa nhắm mắt dưỡng thần.

“Anh đã ăn cơm chưa?”- Ninh Mông thấy Cố Thừa Hiên mệt mỏi như vậy thì có chút đau lòng.

“Vẫn chưa ăn”- Cô hỏi đã lâu, anh mới trả lời

“Sao anh không nghe lời em dặn?” – Ninh Mông nghe anh trả lời xong thì tức giận, không phải hôm qua mới vừa dặn là phải ăn cơm đúng giờ hay sao chứ?

“Anh hiện giờ mệt muốn chết, em làm đồ ăn đi, anh nghỉ một chút”. Anh thực sự rất mệt, lúc trả lời mắt vẫn không mở ra.

Cơn giận của Ninh Mông bị sự mệt mỏi của anh làm tiêu đi một nửa, tiến lên đẩy anh, có chút tức giận nói: “Vậy anh lên giường ngủ một lát đi, khi nào cơm chín em sẽ gọi anh dậy”.

“Ừ”- Cố Thừa Hiên ngoài miệng đáp lời, nhưng vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

“Đúng là lười a!” Ninh Mông dùng sức nhéo mặt anh nói: “Hừ, đợi lát nữa em đem một bao muối đổ vào cơm, ẶN chết anh! Em xem xem anh có lười đến mức không đi rót nước uống không?”

Cố Thừa Hiên chỉ nhú mào, bắt lấy tay cô, cúi đầu quát lớn một tiếng “Đừng ồn nữa”, liền ngủ tiếp.

Thật ra Ninh Mông trở về bộ đội cũng mệt chết đi được, nhưng khi vào nhà thấy mâm và ly sữa anh chưa kịp rửa để trong bồn thì cố mà thu dọn cho sạch sẽ. Trong lòng cô có chút vui mừng, bởi vì cô biết, người đàn ông này ngoài mặt thì lạnh lùng trầm tĩnh, nhưng trong lòng anh thì lại nhớ từng câu từng câu cô dặn dò.

Ninh Mông rút tay ra khỏi tay anh, đi vào phòng ngủ lấy mền mỏng đắp trên người anh, sau lại xoay người vào phòng ngủ đem khăn trải giường, khăn phủ giường, bao gối ném vào máy giặt, lại ngồi ở một bên chơi di động đợi, chờ anh ngủ khoảng một tiếng mới đứng dậy đi vào bếp nấu bát mì mang đến.

Mì sợi vừa làm tốt, vẫn còn nóng, cô cũng không vội đánh thức anh, mà chờ mì nguội một chút, ăn sẽ không nóng quá mới đi kéo anh đứng lên.

Trải qua một giờ nghỉ ngơi, thể lực Cố Thừa Hiên khôi phục không ít, đi đến bàn ăn ngồi xuống, gấp vài gấp, anh mới đột nhiên nhớ đến một vấn đề: “Sao em lại trở về?”

“Ba em nói bên kia hôm nay không cần em phụ nữa, bốn ngày sau đi đưa hũ cốt của ông vào chùa, em lại trở về là được”. Ninh Mông nhìn anh ăn mì, cũng cảm thấy đói bụng liền hỏi: “Anh ăn đủ không?”

Cố Thừa Hiên nhìn cô một cái, đột nhiên nhớ tới một khả năng, có chút đau lòng: “Chắc là không hết”

“vậy à?” Cô gật đầu, đi vào bếp lấy một chén nhỏ đi ra, ngồi bên cạnh anh, gấp mì từ trong bát lớn của anh sang chén nhỏ của mình một ít. Mới ăn mấy gấp liền nghe Cố Thừa Hiên hỏi: “Em cũng chưa ăn tối sao?”

“dạ em chưa ăn” Cô chuyên chú ăn, đáp không chút suy nghĩ.

Cố Thừa Hiên trong lòng nhảy dựng, mặt nghiêm lại nói: “Sao không làm đồ ăn ăn? Nếu không muốn nấu thì tại sao không đến căn tin?”

“Tối hôm qua không ngủ đủ giấc, cảm thấy mệt mỏi. Hôm nay lại đi bộ lâu như vậy, không muốn làm gì hết”

Cố Thừa Hiên buông đũa, nhìn chăm chăm cô, trong lòng khó chịu giống như bị ai đánh. Cô mệt quá, mệt đến mức ngay cả mình đói bụng cũng không muốn đi ăn, lại vì anh mà xuống bếp nấu mì. Cô từ trước đến giờ yếu ớt, hiện tại lại vì anh mà bỏ đi tính tiểu thư, anh chưa bao giờ nghĩ cô vì anh mà sẽ làm được điều này.

“Anh làm sao vậy?”- Ninh Mông thấy anh không động đũa, chỉ nhìn chăm chăm mình, cảm thấy có chút kỳ lạ

“Không có việc gì”- Cố Thừa Hiên lên tiếng, ăn một ngụm, lại buông đũa xuống. “Anh no rồi, em ăn tiếp đi.”

“Được, em đói lắm rồi”- Ninh Mông nghe nh nói như vậy, giống như một con mèo gặp được bể cá vậy, hai mắt tỏa sáng, vội vàng đem chén mì của mình đổ lên bát lớn của Cố Thừa Hiên.

“Đói như vậy mà cùng không chịu ăn tối?”Cố Thừa Hiên giáo huấn, “Sao có thể lười đến mức độ này?”

“Ai nha, cái này là tám lạng nửa cân thôi” Ninh Mông xem thường nói: “Chén đĩa sáng ăn anh cũng ngâm trong bồn không rửa, em trở về thấy vậy liền thu dọn, nói anh về phòng ngủ, anh cũng đâu chịu đi, vậy rốt cuộc là ai lười hơn ai a?”

Cố Thừa Hiên lắc đầu, dùng chiếc đũa gõ vào chén của cô leng keng leng keng: “Ăn mau đi, hôm nay anh rửa chén”.

“Ha ha, còn rất nhân đạo nha, thưởng cho anh một cái”. Dứt lời, cô cúi cổ Cố Thừa Hiên, đưa miệng đầy mỡ hôn lên má anh một cái.

62. Chương 62: Tình Nồng

Ninh Mông đói bụng quá nên ăn hết sạch bát mì lớn, cũng cảm thấy khỏe lên nhiều. Cố Thừa Hiên thấy cô ăn đến mức bụng phình lên, liền lấy khăn giấy đưa cho cô: “Em lau miệng đi, anh sẽ thu dọn dùm em”.

“Vậy em đi ngủ trước nha, hôm nay mệt mỏi quá”- Ninh Mông lau miệng qua loa, đứng dậy lê dép chuẩn bị đi vào phòng ngủ.

“Đi dạo một chút đi, đừng ngủ sớm vậy, anh có chuyện muốn nói với em”- Cố Thừa Hiên vừa dọn bát đũa vừa nói với Ninh Mông.

“Dạ”

Cố Thừa Hiên lau dọn phòng bếp thật sạch sẽ, sau đó dùng một tốc độ nhanh nhất để tắm rửa rồi chạy vọt vào phòng ngủ. Lúc anh đi vào, Ninh Mông đang tựa người vào đầu giường xem tivi, dáng vẻ rất mệt mỏi. Anh cười cười, đi qua ôm cô vào lòng, nhẹ nhẹ nhéo nhéo khuôn mặt của Ninh Mông: “Em mệt lắm à?”

“À, có một chút....”- Ninh Mông giật mình nhưng thấy người kế bên là anh, thì yên tâm chon đằm vào hõm gáy anh.

“Khoan ngủ đã, nghe anh nói hết đã được không”- Cố Thừa Hiên lấy chân trên giường, trườn lên người hai người, anh một tay đỡ lấy vai cô, một tay lấy gối để dựa sau lưng, điều chỉnh tư thế sao cho hai người thoải mái nhất, rồi mới nói: “Trong khoảng thời gian này em đã có thay đổi rất nhiều”

“Ai rồi cũng phải lớn lên thôi”- Ninh Mông giống như con chó nhỏ dùng mũi cọ cọ vào gáy của anh. “Anh không thích em hiểu chuyện như bây giờ sao?”

“Tiểu Cửu”- Cố Thừa Hiên khẽ vuốt tóc Ninh Mông, môi chạm nhẹ lên đỉnh đầu cô, giọng nói vừa giống như thở dài lại có pha lẫn chút đau lòng nói: “Anh chỉ hi vọng em đối với việc ông nội ra đi mà kiên cường một chút; nhưng anh không muốn thấy em vì cái được gọi là “một người vợ tốt” mà ủy khuất miễn cưỡng chính mình, biết không?”

“Em không nghĩ đó là ủy khuất chính mình”, Ninh Mông từ trong lòng Cố Thừa Hiên ngồi thẳng dậy, nghiêm túc mà nói: “Có lúc em suy nghĩ, từ nhỏ đến lớn mục đích sống của em là gì? Rời giường, ăn cơm, đến giường, nghỉ ngơi, một ngày liền như vậy trôi qua, tốt nghiệp đại học, ngay cả một việc đúng đắn cũng chưa từng làm. Đã hơn hai mươi tuổi mà còn làm cho người nhà lo lắng ỉn, em cảm thấy mình vô dụng lắm. Em không bắt buộc mình giống người khác xuất sắc, em chỉ hi vọng em có thể không làm anh và người nhà lo lắng ỉn”.

Lúc hai người nói xong, anh cũng ngồi thẳng dậy, nhìn vào mắt cô, gần từng tiếng nói: “Ồ trong mắt anh, em không phải là người vô dụng, anh cũng không cần em có thể làm được việc gì to lớn. Em là vợ của anh, anh chỉ hi vọng mỗi ngày của em trôi qua thật vui vẻ, thật hạnh phúc. Em chỉ cần làm một việc giúp anh chính là hãy sống thật vui vẻ là được rồi”.

Ninh Mông nghe xong, nước mắt bỗng chốc lăn xuống. Cô quay sang Cố Thừa Hiên hỏi: “Chẳng lẽ anh sẽ không cảm thấy em giống như một đứa con nít? Không cảm thấy em phiền lắm sao? Tần Vũ Linh trước kia nói....”

“Người ta nói thế nào là chuyện của người ta, anh chỉ biết em là vợ của anh, anh cảm thấy như vậy là đủ rồi”. Cố Thừa Hiên nghiêng người ôm cô vào lòng, hôn khắp nơi lên mặt cô nói: “Anh chỉ muốn em thật vui vẻ”.

“Thật là ngốc, đừng khóc, không phải anh đã nói là anh muốn mỗi ngày của em thật vui vẻ sao?”- Cố Thừa Hiên hôn lên từng giọt nước mắt của anh, sau đó dùng mu bàn tay lau hết nước mắt trên mặt cô.

Ninh Mông đột nhiên nhào vào người Cố Thừa Hiên, đẩy anh ngã trên giường, cúi đầu, cắn lên má của anh. Cố Thừa Hiên có chút buồn cười quay đầu đi, nói: “Em cầm tinh con chó sao? Hay em cố tình cắn để lưu lại dấu răng trên má anh? Cố tình để ngày mai đám tiểu quỷ kia chê cười anh?”

“Bọn họ dám!”. Ninh Mông nhắm ngay môi của anh hôn xuống, sau đó ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lấp lánh nhìn anh: “Nếu bọn họ chọc anh, vậy anh đem bọn họ huấn luyện đến.....mức không chọc nổi nữa là được rồi”

“Bây giờ kêu anh huấn luyện bọn họ?”- Cố Thừa Hiên hơi hơi ngẩng đầu, hôn nhẹ lên môi cô nói: “Lúc trước ai nói anh là bạo quân?”

“A?”- Ninh Mông ghé vào trong ngực của anh, ngón tay nhỏ chơi trên cằm của anh, làm bộ như vô tội nói: “Sao em không nhớ vậy ta? Chồng à, lần sau nếu ai lại dám nói anh như vậy, anh nhất định phải ghi nhớ người đó là ai. Tuy anh đánh nhau rất lợi hại, nhưng võ miệng của em cũng tốt lắm, em sẽ giúp anh nói đến hân thương tích đây mình”.

Một tiếng “Chồng à” từ miệng cô nói ra lọt vào tai anh thì một bộ phận nào đó đột nhiên cứng rần. Hai người mấy tháng không gặp, lại vừa mới thổ lộ tình cảm xong, lửa tình nồng thắm, lúc này không khí vừa vặn, tư thế lại mờ ám, Cố Thừa Hiên có chút không nhịn được. Anh nắm lấy ót của cô, xoay người một cái, đem người đặt dưới thân, nói: “Tối hôm trước việc anh nói hai chúng ta sinh một đứa trẻ, em suy nghĩ như thế nào?”

“Đó bộ không phải là lời của người say sao?” Ninh Mông nghe anh nói như vậy, cơ hồ là lập tức liền hiểu được ý tứ của anh, mặt bỗng chốc như bị thiêu, có chút ngượng ngùng hỏi anh.

“Không phải”, Cố Thừa Hiên cắn một cái lên môi cô, nói: “Sau khi tỉnh dậy những gì anh đã nói, anh đã làm gì anh đều nhớ hết, cho nên....”

Ninh Mông cười, vươn hai tay trắng nõn ôm lấy cổ của anh: “Em chưa bao giờ nói là anh say rượu nói linh tinh.....Sinh ra được thì sinh, dù sao sớm hay muộn cũng phải sinh”.

Cô sảng khoái đáp ứng, anh lại ngây ngẩn cả người, cô thấy bộ dạng ngây ngốc của anh, không khỏi buồn cười, chủ động kéo tay anh để lên áo ngủ của mình. Cổ Thừa Hiên sực tỉnh, vội vàng kéo dây lưng, nâng lưng của cô nâng lên, đem áo ngủ cô cô rút ra ném lên giường.

Cô cười, kéo đầu của anh xuống, môi hôn lên môi của anh, nhắm mắt lại, mặt rất hưởng thụ. Một bộ phận nào đó trên người Cổ Thừa Hiên đột nhiên cứng rắn. Động tác trên tay cũng thô bạo hơn, đôi bàn tay như đốt lửa, một đường đi xuống, làm cho thân thể của cô càng ngày càng nóng.

Đầu lưỡi anh trực tiếp khiêu mở phòng tuyến của cô, dò xét đi vào, quần quýt lấy lưỡi của cô, như là nhắm nháp được mỹ vị giống nhau ra sức mà mút vào. Anh cười khê, dùng răng nanh cắn nhẹ lưỡi cô, Ninh Mông theo tiết tấu của anh, thân mình miễn cưỡng rung rung đứng lên.

“Ân...”. Lúc bàn tay to của anh tiến vào vấy ngủ bằng tơ lụa của cô, phủ trên ngực của cô, rên tí rít cuộc không không chế được, theo môi thoát ra ngoài.

Tiếng rên rỉ của cô giống như cổ vũ cho anh, phía dưới càng bành trướng. Rời khỏi môi của cô, chậm rãi một đường đi xuống, cần cổ trắng nõn của cô, xuống phía dưới, là bộ ngực tròn trịa của cô, sau đó, là cái rốn khêu gợi, lại xuống phía dưới....

Ninh Mông đã không còn khả năng suy xét, chỉ cảm thấy từ trong cơ thể của mình chảy ra thật nhiều chất lỏng ẩm ướt, thế giới của cô lúc này chỉ có anh, anh nhiệt tình thân thể, anh khẩn thiết hôn.

Cổ Thừa Hiên cơ hồ hôn lên toàn bộ cơ thể cô, thân thể Ninh Mông không ngừng run rẩy, cô cần cái ôm ấm áp của anh, cô cần anh để lấp đầy nỗi trống rỗng trong lòng mình. Nhưng anh lại cố tình không cho cô, anh bây giờ giống như một đứa bé đáng ghét, cầm kẹo dụ dỗ cô, lại giờ kẹo một ngày một cao, làm cho cô tha thiết nhìn anh.

Cuối cùng, cô sắp bị anh làm cho nổi điên. Cô ôm đầu của anh, khó nhịn lắc lắc thân mình gọi tên của anh, cái gì thô tục ngượng ngùng đều nói ra, anh mới trên lưng trầm xuống, đem chính mình vùi thật sâu vào cơ thể cô.

Thời khắc kết hợp hai tiếng than thở đồng thời vang lên. Anh nắm chặt em của cô, vùi đầu vào ngực cô, ngậm lấy ngực cô, đầu lưỡi vây quanh đảo quanh lấy lòng cô, dưới thân cũng cấp tốc mà kích thích đứng lên. Động tác của anh luôn luôn sung mãn, lại lâu như vậy không có làm, cô có chút không theo kịp tiết tấu của anh, theo thói quen kẹp chặt hai chân lại, lại đụng đến thất lưng cường tráng của anh.

“Nhẹ chút.... Đau....” Cô thở gấp cầu xin anh: “Anh nhẹ một chút nha!”

Cổ Thừa Hiên cũng thở dốc không ngừng, ấn cô, ở bên tai cô dụ dỗ: “Ngoan, tách hai chân ra, anh sẽ nhẹ nhàng một chút, sẽ không đau nữa”

Cô sớm bị động tác của anh làm cho đầu óc choáng váng, lúc này anh nói gì cô đều tin tưởng. Cho nên, cô nghe lời mà mở chân ra một chút, anh lại động thân một cái, càng ra sức ra vào. Cô khó thở, móng tay bấm sau vào thịt của anh, nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng mà nói: “Cổ Thừa Hiên, anh là kẻ lừa đảo!”

Cổ Thừa Hiên cười khê, làm như không nghe thấy kháng nghị của cô, dựa theo tiết tấu của mình mà động. Anh nằm trên người của cô, cô sắp không thở nổi, đành phải lui chính mình kỳ vọng anh mau kết thúc một chút, như thế vài lần sau, anh ra sức vài cái, sau đó lưng đầy mồ hôi, trong cổ họng găm nhẹ hai tiếng, đem chính mình phun ra trong cơ thể của cô.

Cô bị chất lỏng cực nóng của anh làm cho thất thần, giương cái miệng nhỏ nhắn, nhìn chăm chăm trần nhà, đầu óc trống rỗng. Anh đi ra khỏi thân thể cô, nghiêng người nằm xuống, ôm cô trước ngực tình tứ hôn

Lúc đang mơ mơ màng màng, cô nghe được tiếng anh gọi cô, cô lười biếng “Dạ” một tiếng. Cô lại nghe anh nói: “Thực xin lỗi”.

“Sao lại xin lỗi em?” Cô dựa vào ngực anh vô lực hỏi.

“Ông nội có chuyện, anh lại không thể về, em không cần tức giận”

“Em biết là anh bận. Em cũng giải thích với mọi người dù anh, nên không có ai trách anh hết...” Cô an ủi anh, lại ngáp một cái: “Tốt lắm, ngủ đi, em buồn ngủ lắm”

Cố Thừa Hiên vỗ nhẹ lưng cô, thấy cô thực sự đã ngủ, liền hôn lên trán cô: “Ngủ ngon”

63. Chương 63: Em Yêu Anh

Ngày hôm sau, Cố Thừa Hiên đã sớm tỉnh dậy, liếc nhìn cô gái nhỏ đang nằm trong lòng mình ngủ say sưa, im lặng mà giật giật khóe miệng, cẩn thận rút cánh tay bị cô ôm vào ngực, bàn tay lại đặt lên trán cô xem có mồ hôi hay không. Sau khi xác định mọi thứ, anh mới nhẹ nhàng rời khỏi giường mặc quần áo.

Ninh Mông đột nhiên thấy thiếu, chuyển người, râm rì lẩm bẩm vài tiếng rồi mới ngủ tiếp. Cố Thừa Hiên ở một bên mặc quần áo, đứng ở bên cạnh nghe cô hừ hừ, trong lòng cảm thấy vô cùng vui sướng.

Sau khi sửa sang xong xuôi, anh lại đi về phòng ngủ nhìn thoáng qua, sau khi nghỉ một lát, rồi cầm lấy di động của cô, đặt đồng hồ báo thức, để lại trên đầu giường. Xoay người đi vào phòng bếp, vẫn là dáng vẻ vụng về như hôm ngày hôm qua làm bữa sáng, lúc này mới đi ra sân huấn luyện.

Tối qua Ninh Mông bị Cố Thừa Hiên dẫn vặt cả đêm, đã sớm kiệt sức, cảm thấy toàn thân bị ép khô. die»nd anl«equ»yd«on Trước khi ngủ, cô quyết định là hôm nay sẽ ngủ đến lúc mặt trời lên cao. Nhưng mà, khi cô đang chìm trong mộng đẹp, lại bị chuông báo thức làm tỉnh, cô có chút buồn bực vì đầu bứt tóc, giống như một con thú ghen ngào, đầu cọ cọ vào gối, từ từ nhắm hai mắt, càng không ngừng xoay người, không chịu rời giường. Chỉ muốn chống lại cái âm thanh đáng giận kia.

Hình như tiếng chuông kia muốn đối nghịch với cô, vừa yên tĩnh được năm phút, lại bắt đầu kêu vang inh ỏi. Ninh Mông bị thương gào lên một tiếng, hai bàn tay sờ soạng trên đầu giường, cuối cùng, bàn tay vung lên, điện thoại di động cũng theo đó mà rơi xuống đất.

“A!” Lần này, rốt cuộc cô cũng tỉnh táo, quần lấy chăn xoay người đến sát mép giường, nhìn thấy pin điện thoại di động đã rơi ra, còn xác máy nằm thê thảm ở một bên.

“Không có chuyện gì sao người kêu to vậy hả?!” Ninh Mông mím mím môi, nhặt những phụ tùng vương vãi, ngồi ở trên giường bắt đầu lắp vào, miệng cũng không ngừng nói, “Nhất định người không được hư nha, ta là một người thất nghiệp, làm gì có tiền để mua cái mới chứ? Dù sao người cũng bị ta ném vài lần, nhiều hơn một lần cũng là vài lần mà, nhất định phải mạnh mẽ lên, thân ái.”

Xem xét lại pin, sau khi đặt vào bên trong máy, ấn phím mở máy, may quá, điện thoại không bị hư hỏng gì, khi thử phào nhẹ nhõm, lại phát hiện ra mình không còn buồn ngủ nữa. Cô ngồi giữa giường ảo não cúi đầu hồi lâu, mới chán nản đứng lên mặc quần áo, lưu luyến rời khỏi giường.

Cửa sổ phòng khách đã mở rộng, cô lẩm bẩm lấy kem đánh răng, nhớ lúc Cố Thừa Hiên đã mở cửa lúc đi, anh luôn luôn đề kháng với cái lạnh, cô với anh cũng đã từng tranh chấp nhau chuyện này. Khi đó, vừa bắt đầu vào mùa hè, buổi sáng thường có chênh lệch nhiệt độ, gió thổi vù vù, từ nhỏ cô đã sợ lạnh, mà anh đều có thói quen mở cửa sổ vào buổi sáng, khiến cô tỉnh dậy, nhiều lần như vậy, cô cảm thấy không thể nhịn nữa.

“Anh có thể đừng mở cửa sổ vào buổi sáng không hả? Lạnh chết mất!” Khi cô đang cất ột liền kháng nghị.

“Không mở cửa sổ, không khí không lưu thông.” Anh ngồi trên sofa, cầm trong tay một tờ báo quân sự, vô cùng say mê, nghe cô phàn nàn, cũng không buồn ngắt đầu trả lời.

“Anh ở trong bộ đội nhiều năm như vậy, da dày thịt béo, em chịu không nổi!” Cô thấy anh không thèm quan tâm lại càng thêm tức giận.

“Bây giờ chưa đến mùa đông mà, cũng không phải là mùa thu, có lạnh đến mức nào chứ?”

Nghe xong lời này, ngay lập tức Ninh Mông cảm thấy vô cùng tủi thân, cô vì anh mà học những thứ khác, vì anh mà nhận lấy những lời châm chọc của Tần Vũ Linh, lúc này chỉ có một việc nhỏ, anh lại không chịu nhượng bộ. Nghĩ đến đây, tính tình của cô cũng nổi lên, ném con dao trong tay, bắt đầu cời bỏ tạp dề: “Được rồi, em sẽ không học nấu cơm nữa, anh tự nấu đi.”

Lúc này Cố Thừa Hiên mới phát hiện ra rằng cô đang tức giận, thấy cô tức giận hai má đỏ bừng, một đôi mắt to đen láy dường như đang muốn phun lửa dỗi theo anh, đành phải chịu thua: “Được rồi, nghe lời em, sau này anh cũng chỉ mở cửa sổ phòng khách.”

Có gió thổi vào, Ninh Mông không tự chủ mà hắt hơi một cái, lúc này mới tỉnh lại từ trong suy nghĩ. Khóe miệng khẽ cong lên, anh ấy cứ nuông chiều mình như vậy sao? Ninh Mông nhanh chóng kéo áo lại, đứng tại chỗ nhớ lại, thật sự là trong ký ức không tìm ra được chuyện gì mà anh bác bỏ đề nghị của cô, yêu cầu của cô, có lý, vô lý, căn bản là anh đều nghe theo toàn bộ.

Không ngừng bao dung, đó là sự yêu thương anh dành cho cô, cũng là tình yêu của anh, cảm giác thật tuyệt....

Thì ra, hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy, thì ra, khoảng cách đi đến hạnh phúc lại gần như vậy, giống như một cách bướm lặng lẽ bay đến, dừng lại trên vai cô, mãi mãi không rời đi.

Sau khi rửa mặt, đến phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, cô mới phát hiện ra trên bàn đã có một ly sữa và một cái trứng ốp lếp. Đi đến dùng ngón trỏ thử nhiệt độ xung quanh đĩa, ừm, vừa khéo. die»nd anl«equ»yd«on Nụ cười của cô lại càng thêm ấm áp, biểu cảm trên mặt lại càng thêm thỏa mãn, vui vẻ ngồi xuống ăn bữa sáng đầu tiên do Cố Thừa Hiên làm.

Giữa trưa Cố Thừa Hiên trở về, Ninh Mông còn đang bận việc trong phòng bếp, anh từ phía sau ôm cô vào vòng tay của mình, vùi mặt vào cổ cô chậm rãi nói: “Ăn cái gì?”

“Ừm, lúc trước ở nhà em có học, rau diếp xào thịt, cải trắng muối chua, sườn xào chua ngọt, còn có cả canh trứng rong biển.”

“Có vẻ khoảng thời gian này ở nhà cũng tiến bộ không ít nhỉ,” anh đưa tay nhéo nhéo má cô, lại có chút bất đắc dĩ nói, “Tại sao lại càng ngày càng gầy vậy?”

“Gầy không tốt sao? Em lười phải giảm béo mà.” Cô cười, đầu hơi ngửa ra sau, giống như dán vào tai anh, “Anh học làm bữa sáng từ khi nào vậy?”

“Khoảng thời gian em không ở nhà anh phải tự làm.” Bị cô hỏi ngay trước mặt, anh cảm thấy có chút xấu hổ, “Thế nào?”

“Thiếu tá Cố,” Ninh Mông giả bộ nghiêm trang, yêu cầu anh, “Lần sau làm trứng ốp lếp á, có thể bỏ thêm một chút muối vào, như vậy sẽ dễ ăn hơn, còn nữa nha, sữa thì nên hâm nóng một chút, nếu cứ để như vậy mà uống, dạ dày sẽ khó chịu đó.”

“Anh nói nè, đối với em thì như thế nào mới tốt chứ.” Anh chôn đầu ở cổ cô càu nhàu.

“Được rồi, rửa tay chuẩn bị ăn cơm nào.” Cô tách bàn tay của anh trên eo cô.

“Ừm.” Anh hôn lên khóe mắt cô, buông tay ra, đi vào phòng bếp.

Cô liền ngẩng người, mí mắt cười rộ lên, đúng là tố chất hồ ly tiềm ẩn, trước kia lại không phát hiện ra rằng anh lại có một mặt lạnh lơ như gió thế này?

Ở đơn vị vài ngày, Ninh Trí Văn gọi điện bảo cô về chùa nhận bài vị. Trước khi đi, Cố Thừa Hiên không do dự mà xin phép nghỉ để đưa cô về một chuyến, dù sao cũng là một đứa cháu rể, trước lễ tang, anh lại vắng mặt, lần này không đến thì không phải đạo. Cô nghe xong liền ôm cổ cô rồi lắc đầu, trên khuôn mặt là vẻ mặt đã hiểu.

“Anh vội vàng như vậy, đi qua lại theo em như vậy, sẽ rất mệt.”

“Anh chưa đi lần nào, bây giờ mà không đi thì không được.” Anh biết cô suy nghĩ vì anh, nhưng anh vẫn cảm thấy có chút băn khoăn.

“Mọi người trong nhà sẽ không trách anh, trong lòng anh có ông nội là được rồi, những thứ như mặt mũi đều không cần quá để ý, hằng năm nhớ đến thăm ông nội là được rồi.”

Anh ôm cô vào lòng vừa cảm thấy vui sướng vừa cảm thấy chua xót, cũng không biết nên nói gì, hôn từng cái một vào cổ cô. Cô khẽ cười, nghiêng đầu trốn tránh nụ hôn của anh. Buổi trưa trên sofa, người đàn ông đẹp trai, người phụ nữ xinh đẹp, trên khuôn mặt hai người đều là nụ cười, một hình ảnh thật hài hòa.

Về nhà một tuần, Ninh Mông lại trở về đơn vị, tiếp tục sinh hoạt, Cố Thừa Hiên tiếp tục đi đi lại lại giữa sân huấn luyện và nhà, Ninh Mông không có việc gì làm lại tiếp tục viết tiểu thuyết. Mãi đến khi Ninh Trí Văn gọi điện thoại, nói rằng Tần Mặc muốn gặp cô, khi đó, Tần Mặc bị bắt vào tù vì tội bắt cóc và tội danh biết chuyện nhưng không trình báo.

Ý của Cố Thừa Hiên là không muốn cho Ninh Mông đi, trải qua chuyện như vậy, anh luôn cảnh giác đối với Tần Mặc. Trái lại Ninh Mông cảm thấy, nếu có Ninh Mông làm thuyết khách, đi một lần như vậy cũng không có gì. Cố Thừa Hiên nói mãi, đành phải đồng ý với cô.

Ninh Mông ngồi ở ghế chờ Tần Mặc đi ra, trong lòng không có chút cảm xúc nào. Cô không biết hôm tình trạng hôm nay không được bình thường. Nếu Tần Vũ Linh có vu oan cho Ninh Trí Văn, như vậy Tần gia cũng sẽ không tan tác như vậy, đúng là bây giờ bộ dạng điên điên khùng khùng của Tần Vũ Linh, khiến người ta không thể nào hận được.

“Tôi nghĩ là em sẽ không đến.” Tần Mặc ngồi trên xe lăn cách một bức tường thủy tinh mà cười với cô.

“Chân của anh có sao không?” Ninh Mông có chút bối rối, cô hoàn toàn không biết nói gì với anh ta cả.

“Phá hủy thì phải phá hủy.” Tần Mặc vô cùng mệt mỏi cười cười, “Tôi muốn gặp em là để nói lời xin lỗi, khi ở Vân Nam, những điều em nói đều là sự thật, tất cả đều do Tần gia tự chuốc lấy.”

“Tần Mặc, anh đừng như vậy.” Ninh Mông nghe anh nói như vậy, lại càng thêm luống cuống.

“Không, em để cho tôi nói xong, nửa đời trước, tôi đều đã sống kiêu ngạo, đương nhiên, trừ chuyện của em ra. Tuy mỗi chuyện đều không theo ý tôi, nhưng ít nhất tôi cũng cảm thấy mình trong sạch. Chuyện xảy ra sau này, tôi không có một ngày ngủ yên giấc, anh biết rằng từ nay về sau mình sẽ không thể ra ngoài ánh sáng được, tôi rất sợ, sợ rằng cuộc đời sẽ cứ trôi qua như vậy, tôi rất hận, rất hận vì sao các người lại để cho tôi rơi vào hoàn cảnh như thế này. die»nd anl«equ»yd«on Ha ha.....Bây giờ tôi nghĩ lại cảm thấy thật buồn cười, tôi mang sự hận thù trong người để làm gì? Bị phế đi mất một chân, còn phải ở trong ngục giam này....Tiểu Cửu, đây là do tôi tự tìm lấy.”

Trong lòng Ninh Mông rất bối rối, nhưng lại không nói gì được.

Hai người lớn lên cùng nhau, trước đây, tuy anh ta lợi dụng cô, nhưng anh vẫn có chút bảo vệ dành cho cô. “Thanh mai trúc mã” là một từ ngữ rất ấm áp và cảm động nhưng cũng rất khó để gạt bỏ.

“Sau khi khai báo mọi chuyện, tôi mới cảm thấy mình có thể hít thở bình thường, không cần phải cẩn thận, không cần phải mệt mỏi như vậy.....Nhưng mà tôi còn có một chuyện không thể bỏ xuống được, cho nên tôi mới nhờ chú Trữ chuyển lời muốn gặp em.”

“Chuyện gì?”

“Tôi thành tâm muốn nói với em một câu ‘Thật xin lỗi’, vì chị của tôi, vì ba mẹ tôi, và cũng vì bản thân tôi....Cho dù em có chấp nhận hay không, tôi đều phải nói, ít nhất trong lòng tôi cũng cảm thấy có chút dễ chịu....Tiểu Cửu, thật xin lỗi!”

“Được, em chấp nhận!” Ninh Mông thấy anh ta kinh ngạc ngẩng đầu lên, liền nở nụ cười với anh, “Giống như em đã nói lúc trước, hận đi hận lại, có ý nghĩa gì đâu!”

“Cám ơn!” Tần Mặc gắt gao nắm hai bàn tay bị còng lại, bộ dạng vô cùng cảm động.

Một tình yêu lẫn lộn, giữa tình thân và sự hận thù rốt cuộc cũng biến mất giữa nụ cười của hai người.

Đi ra khỏi ngục giam, Ninh Mông lấy điện thoại gọi cho Cố Thừa Hiên, rất nhanh đã nhận điện thoại.

“Xong rồi?”

“Đúng rồi....” Ninh Mông khúc khích thở ra một hơi, giọng điệu rất thoải mái, “Bây giờ em rất vui vẻ.”

“Anh biết,” rõ ràng là Cố Thừa Hiên không vui vẻ bằng cô, nói chuyện cũng chua chua, “Gặp anh ta rất vui về sao?”

“Ha ha, đồ nhỏ mọn, bình dấm chua!” Ninh Mông cười rồi mắng một câu, lại nói tiếp, “Đột nhiên em có một câu muốn nói với anh.”

“Câu gì?”

“Em cảm thấy cô cùng hạnh phúc, Cố Thừa Hiên, kết hôn với anh là một quyết định chính xác nhất.”

Ninh Mông vừa nói xong, liền nghe thấy một tiếng hít thở ở phía bên kia điện thoại.

“Tiểu Cửu....”

“Ừm?”

“Không có gì, chỉ là đột nhiên anh muốn nói cho em biết, kết hôn với em là một quyết định mà cả đời này anh sẽ không hối hận”

“Em yêu anh”

“Anh biết....”

“Như thế là bày tỏ sao?”

“Anh cũng yêu em....”

Hoàn

64. Chương 64: Ngoại Truyện 1

Kể từ khi hai người quyết định muốn có một đứa bé, Cố Thừa Hiên bắt đầu cai thuốc kiêng rượu, ban ngày ở ngoài vất vả huấn luyện, tối về nhà thì cần cù khai khẩn đất hoang. Ban ngày Ninh Mông ở nhà lên mạng tìm tài về định nghĩa kỳ an toàn và không an toàn, so sánh với tình huống của bản thân, đặt một quyển lịch lên trên bàn và khoanh những vòng tròn đỏ.

Buổi tối, khi Cố Thừa Hiên trở về, cô giống như dâng vật quý mang lịch bàn đến cho anh xem, rồi đem toàn bộ những gì cô xem được trên mạng nói cho anh nghe. Cô hứng thú nói, nhưng Cố Thừa Hiên nào có bao nhiêu nhẫn nại, trực tiếp đề người xuống giường, bắt đầu một hồi vận động mãnh liệt.

Sau đó, cô ghé sát vào người anh, ngón tay vẽ những vòng tròn trên ngực anh, nhỏ giọng oán trách vài câu. Một tay anh ôm lấy eo cô, còn một tay chạy dọc theo sống lưng trắng nõn của cô, khóe miệng hàm chứa nụ cười, nghe cô than thở câu có câu không. Đột nhiên, cô giống như một đốm sáng, chống ngực anh ngồi dậy, hưng phấn kéo anh dậy cùng: “Dù sao cũng không ngủ được, chúng ta đặt tên cho cục cưng đi.”

“Bất tự còn chưa có lấy một nét, em gấp cái gì?” Anh nhú mày lơi cô nằm xuống, kéo chăn lên tránh cho cơ thể bị lạnh.

“Làm sao lại không có lấy một nét chứ? Vừa rồi chúng ta.....Hơn nữa cũng không có dùng biện pháp!” Ninh Mông bắt mẫn chun mũi, lại hỏi, “A, anh thích con trai hay con gái?”

“Con gái.” Cố Thừa Hiên nhắm mắt lại, cứng rắn ném ra ba chữ. (Ba chữ là do trong convert ghi là ‘Nữ hài tử’ nha, mọi người đừng thắc mắc :D3)

Trong lòng Ninh Mông cảm thấy rất mất hứng, cái này không có miễn cưỡng sao?

“Nếu em sinh là con trai thì phải làm sao bây giờ?”

“Để anh ném nó tới sân huấn luyện, huấn luyện vài lần sẽ nghe lời hơn, sẽ không chọc ẹ nó không vui.” Cố Thừa Hiên đề lại cái đầu đang làm loạn của cô ở trước ngực, nghiêm túc nói.

“Nhưng nếu con vẫn nghịch ngợm thì sao, anh đánh con hả?” Ninh Mông chớp chớp đôi mắt to tròn hỏi anh.

“Hai người chúng ta diễn một vai hay câu giận và một vai phản diện, như vậy mới quán thúc con tốt được. Em không hạ quyết tâm, vậy thì anh sẽ làm!”

“Hừ, quả nhiên, con trai của mình cũng ra tay được!” Ninh Mông hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến anh, nằm xuống dựa lưng về phía anh.

Cố Thừa Hiên lấy cô lại bắt đầu lộ ra tính khí thất thường rồi. Cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Anh rất hiểu rõ tính cách của cô, lúc này mà không dỗ dành cho tốt, cô sẽ nhắc đến chuyện này không ngừng. Vì thế, sau khi thở dài, anh nhích nhích cơ thể lại gần cô, ôm cô vào ngực, cắn cắn lỗ tai cô rồi nói: “Sau này nhũ danh của con sẽ là Tướng Tướng.”

“Vì sao?” Ninh Mông cũng là một đứa nhỏ tính khí kỳ quái, chỉ tùy ý trút giận mà thôi, sao có thể giận đối chỉ vì chuyện nhỏ nhặt như vậy. Bây giờ nghe anh trả lời vấn đề, liền quên ngay chuyện trước đó, “Cái tên này thật khó nghe!”

“Anh muốn là con gái, nên suy nghĩ một chút đi.” Anh ngậm lấy vành tai xinh xắn trắng như ngọc của cô trả lời mơ hồ.

Ninh Mông bị anh làm cho cả nửa người trên tê dại, làm gì còn nghe được anh nói gì. Nhưng dường như anh đang cô ý tra tấn cô, một bàn tay di chuyển trên người cô, đầu lưỡi tiến vào bên trong lỗ tai cô, đùa bỡn khiến cô mồ hôi đầm đìa, lại cố tình không cho cô, chỉ ở bên tai cô lặp đi lặp lại, không buồn chán mà hỏi: “Sinh con gái được không? Sinh con gái được không.....”

Dưới tình huống như vậy, cô nào dám trả lời ‘Không được’. Cô cố gắng trốn, nhưng anh vẫn cứ tấn công, mãi cho đến khi một tiếng ‘Được’ thoát ra từ trong miệng cô, anh mới cười, một lần hành động xuyên qua cơ thể cô.....

Hai tháng sau, thật sự là Ninh Mông đã mang thai, cha mẹ hai nhà đã biết việc này, kích động đến mức chút xíu nữa là chạy đến đơn vị. Cố Thừa Hiên bàn khoản điều kiện sống và điều trị đều kém xa, liền nhất định bắt Ninh Mông phải trở về nhà, đương nhiên là Ninh Mông không đồng ý rồi, ôm lấy Cố Thừa Hiên hôn nồng thắm gọi ‘Chồng ơi’, cuối cùng thì kết quả vẫn là ‘Không thương lượng.’

Bạch Lăng nhận điện thoại của Cố Thừa Hiên, liền bắt đầu dọn dẹp nhà cửa. Trên sàn nhà trải thảm mềm, màu sắc rèm cửa, những góc cạnh đều được thay thế dựa theo tiêu chuẩn dành cho phụ nữ có thai, rồi trong tủ quần áo cũng có thêm không ít những bộ quần áo bầu.

Ninh Mông sau khi đến Cố gia lại biến thành sâu gạo, không phải nhúng tay vào việc gì, cơm đưa tới tận miệng. Thái độ của Cố gia dành cho cô, thật giống như trong bụng cô không phải là một đứa bé, mà là một con rồng! Mỗi khi nghĩ đến bốn chữ ‘Mẹ vinh nhờ con’, cô lại cảm thấy vô cùng buồn bực liền gọi điện thoại cầu nhậu với Cố Thừa Hiên.

Cứ như vậy, ở Cố gia, Ninh gia hai nhà đều chờ đợi, Tiểu Thiên Kim duy nhất của Cố gia ra đời. Lúc đó Cố Thừa Hiên đang ở trong văn phòng của Đại độ trưởng nghiên cứu bản đồ tác chiến, di động vang lên, thấy là Bạch Lăng, bàn tay hơi run run, khi nhận điện thoại thì giọng nói vẫn rất bình tĩnh: “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Tiểu Cửu muốn sinh, bây giờ đang ở bệnh viện, mẹ gọi điện thông báo cho con biết một tiếng.”

Bạch Lăng vừa nói những lời này xong, Cố Thừa Hiên giống như một chú mèo xù lông nhảy từ trên ghế xuống, hét to vào trong điện thoại: “Bây giờ như thế nào rồi? Cô ấy có đau hay không? Cô ấy rất sợ đau, nhất định là sẽ khóc.....Đúng rồi, mẹ, cô ấy khóc chưa? Mẹ nhanh lên đừng để cô ấy khóc...”

Bạch Lăng sau khi nghe anh nói, không khỏi cười ra tiếng: “Làm gì có chuyện sinh con mà không đau? Bây giờ Tiểu Cửu đang ở phòng sinh ngay ngóc chõ, con kêu mẹ phải làm sao để cô ấy đừng khóc?”

Bạch Lăng an ủi anh vài câu, nhưng vẫn không cúp điện thoại, mãi đến khi y tá ôm một đứa bé đi ra từ phòng sinh. Cố Thừa Hiên nghe thấy phía bên kia điện thoại vọng lại tiếng khóc nỉ non, đàn ông không được để đổ máu rơi lệ nhưng lại đỏ vành mắt.

Đại đội trưởng Dịch đứng ở một bên nhìn thấy anh vội vàng luống cuống rồi lại vò đầu, một lát lại giống như một bức tượng điêu khắc đứng bên cửa sổ cúi đầu im lặng, cũng phát hoảng, vội vàng hỏi tại sao. Cố Thừa Hiên sững sờ mãi mấy chục giây sau mới lên tiếng nói: “Con gái của tôi được sinh ra rồi.”

Khi người phụ nữ sinh một đứa bé tương đương với một lần chết đi sống lại, chuyện ở cứ tuyệt đối không được làm qua loa. Bạch Lăng nói hết lời Ninh Mông mới chịu ở lại Cố gia một tháng nữa, mới đưa tiểu Tướng Tướng trở về đơn vị.

Trong một tháng, mỗi ngày Cố Thừa Hiên đều gọi điện thoại ân cần hỏi thăm vợ yêu, lại nghe âm thanh y y nha nha của tiểu Tướng Tướng, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Lại còn tập trung hết tất cả những ngày được nghỉ lại, chạy về Cố gia sống cùng với con gái. Đường như tiểu Tướng Tướng cũng rất thích ba, vừa nhìn thấy Cố Thừa Hiên thì cười tủm tỉm, có khi khóc đến mức mọi người trong nhà đều không đỡ được, chỉ cần Cố Thừa Hiên đưa tay ra đón lấy, liền chu miệng, tủi thân nín khóc, tha thiết mong ngóng nhìn ba chăm chăm.

Sau khi về đơn vị, mọi người nghe nói con gái của Trung đội Cố đã trở về, không có việc gì liền đến nhà Cố gia chơi. Khi đứa nhỏ lớn thêm một chút, bắt đầu mang kẹo, hoa quả, đồ chơi đến Cố gia, cứ như vậy, tiểu Tướng Tướng lớn lên trong sự yêu thương của mọi người.

Khi Cố Thừa Hiên kết thúc huấn luyện trở về nhà, thấy con gái mình núp ở một góc sofa, ban đầu chỉ cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì. Anh đi qua, ôm lấy cơ thể tròn vo của con gái, hôn một cái, thấy con đang méo, bộ dạng nửa muốn khóc nửa không, vội vàng dỗ dành nói: “Làm sao thế? Tại sao lại khóc?”

“Anh nhìn cho rõ ràng, con còn chưa có khóc....” Ninh Mông cầm một quyển tạp chí trong tay, không thèm ngẩng đầu lên.

“Oa....” Cô gái nhỏ vừa nghe mẹ nói như vậy, ôm lấy cổ ba, lập tức khóc òa lên, vừa khóc vừa dùng khoeo mắt liếc mắt nhìn mẹ.

“Con muốn khóc sao?” Ninh Mông vừa nghe thấy con gái khóc cảm thấy đau đầu, ném tạp chí, nổi giận đùng đùng đi đến trước mặt trợn mắt với con gái.

“Được rồi, được rồi, em với con àm ỉ gì vậy?” Cố Thừa Hiên vỗ vỗ lưng con gái, lại kéo Ninh Mông, “Anh về rồi, hai người tức giận, khóc lóc, đây là chuyện gì đây?”

“Anh còn nói giúp con!” Hai mắt Ninh Mông trừng lớn như muốn sắp rớt ra ngoài, quai hàm cũng nâng lên, thở phè phè nói, “Nếu không phải do anh chiều con đến vô pháp vô thiên, thì hôm nay em cũng không mất mặt xấu hổ như vậy?”

“Cuối cùng là như thế nào?” Cố Thừa Hiên thấy Ninh Mông xoay người đi vào phòng bếp không để ý đến mình, đành phải hỏi con gái, “Nói cho ba nào, con làm gì chọc ẹ không vui vậy?”

“Hôm nay ở dưới lầu có tiểu Đậu Tử chạy đến mách mẹ, cậu ta là người xấu vô dụng!” Cô gái nhỏ nức nở rầu rầu nói, rõ ràng là tiểu Đậu Tử không đúng mà, cậu ta dám mắng con bé!”

“Ừ, sau đó thì sao?”

“Sau đó, con không thèm để ý đến cậu ta, cậu ta lại đuổi theo sau con gọi con là tiểu Bàn! Sau đó, con tiền túm lấy cổ áo cậu ta, nói cậu ta là đồ lừa, đồ lừa chết tiệt! Ba à, ba có thấy tiểu tử kia rất hư không, chính cậu ta nói thế rồi lại chạy đến chỗ mẹ khóc lóc, làm cho con bị mẹ mắng.”

“Con mắng chửi người ta còn nói gì nữa hả?” Ninh Mông cầm ba cái chén đi ra ngoài, vừa đi vừa quở mắng con gái.

“Là cậu ta mắng con trước! Mẹ, có phải mẹ sinh ra con không vậy, mẹ chỉ biết nói giúp người khác thôi! Vậy con đây cũng phải nói giúp cho những bạn nhỏ sao, mẹ không xinh đẹp bằng dì này, mẹ không dịu dàng bằng dì kia!” Cô gái nhỏ ở trong lòng ba lắc lắc thân mình bất mãn nói.

“Cố Thừa Hiên! Anh có dạy dỗ hay không thì mặc kệ!” Ninh Mông nổi trận lôi đình, đến mức xù lông lên.

“Đương nhiên là sẽ dạy dỗ!” Cố Thừa Hiên nghiêm mặt, đặt con gái ngồi xuống ghế sofa, ngồi ở một bên dạy dỗ nói, “Cho dù thế nào, mắng người khác là không tốt, biết không? Nhất là con gái, mắng người khác

sẽ không xinh đẹp.”

“Vậy vì sao mẹ lại mắng con?” Cô gái nhỏ lắc lắc đôi chân, suy nghĩ một lát, bưng tỉnh hiểu ra, “Cho nên, bộ dạng mẹ mới xấu như vậy.....”

“Cố Tưởng Tưởng!” Ninh Mông nghe xong, trong tay còn cầm một củ hành vọt từ trong bếp ra.

“Con xem con chọc ẹ thành bộ dạng gì rồi kìa..... ” Cố Thừa Hiên nhìn thấy Ninh Mông tức giận đến mức đỏ bừng cả mặt, dường như muốn phát tác, nhanh chân đứng dậy dỗ cô, tránh cho con gái gặp họa.

Cô gái nhỏ nhìn thấy mẹ thật sự nổi giận, rụt rè sợ hãi đi sau ba đến trước mặt mẹ, cắn cắn ngón tay nói: “Mẹ, con sai rồi, sau này con sẽ không gọi cậu ấy là tên lùn chết tiệt nữa.....”

Ninh Mông còn chưa kịp thở phào, lại nghe thấy tiếng con gái vang lên:

“Về sau con chỉ gọi cậu ấy là tiểu lùn.....”

65. Chương 65: Ngoại Truyện 2

Khi Ninh Mông ngồi ở trên giường xem phim, Cố Thừa Hiên làm nhiệm vụ trở về. Sau khi vội vàng tắm, anh mệt mỏi đến mức vừa nằm xuống là ngủ liền. Cô thấy bộ dạng mệt mỏi của anh, liền đi vào phòng bếp làm điểm tâm bụng đến phòng ngủ, cô biết, ngày nào anh làm nhiệm vụ trở về cơ bản là không có thời gian để ăn cơm.

Dày dày của anh không được tốt lắm, cô liền nấu một ít cháo, lại làm thêm một quả dưa chuột. Khi cháo đang nấu trong nồi, cô tiện thể đi vào phòng con gái, kiểm tra chăn, cô gái nhỏ khi ngủ đều có thói quen cuộn chăn lại thành một đồng, chặn bị đá xuống cuối giường.

Sau khi nồi cháo đã được, cô múc thêm một chén mang vào phòng, chỉ thấy Cố Thừa Hiên đang tựa đầu vào giường ngủ. Cô đặt bát đĩa xuống, đi qua, lay anh tỉnh dậy, đợi anh ăn xong liền mang bát đĩa xuống bếp rửa sạch. Khi quay về phòng, Cố Thừa Hiên đã nằm xuống, cô xóc chăn lên, nhẹ nhàng leo lên. Tính cảnh giác của anh rất cao, giường có hơi lún xuống, anh liền tỉnh lại, xoay người ôm chặt cô vào lòng, hai tay hai chân kẹp chặt lấy.

Khi anh ngủ có thói quen không mặc áo, vì cơ thể anh rất nóng, ở trong chăn cô cảm thấy rất ấm áp. Khi cô phát hiện ra đặc tính này của anh, liền thích cảm giác dựa vào trong lòng anh, đối với việc cô dựa vào lòng, đương nhiên anh rất vui.

Sáng sớm khi tỉnh lại, trải qua một đêm hồi phục, sức khỏe của anh cũng hồi phục được kha khá. Việc đầu tiên khi mở mắt ra là nhìn người phụ nữ đang nằm trong lòng mình, anh ở ngoài vài tuần liền, nhớ cô đến điên cuồng, vừa nhắm mắt lại, ngập tràn, tất cả đều là hình bóng của cô. Đứa nhỏ cũng đã bốn tuổi rồi, nhưng từ khi cô gặp anh đến bây giờ vẫn không thay đổi, khi ngủ rất thích bấu môi, tay chân lẻo khẻo quấn ở trên người anh, giống hệt như một đứa trẻ.

Quan sát một lúc, anh liền không thể khống chế nổi rồi. Vào lúc sáng sớm, bỗng nhiên anh thức dậy rất nhanh, nơi đó của anh đang cố gắng vì đôi chân mềm mại của cô đang chậm rãi cọ xát. Cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ nhếch, hô hấp nhọt nhọt, đầu lưỡi như ẩn như hiện. Anh xoay người chống đỡ phía trên cô, nhắm ngay miệng cô mà nuốt lấy.

Cô bị anh làm cho tỉnh giấc, đầu tiên là kinh ngạc nhìn anh, khi anh vén vạt áo ngủ của cô lên, cô liền vươn cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ anh, để cho khoảng cách giữa cô và anh càng gần thêm. Đồng thời, ngoan ngoãn ngậm lấy lưỡi anh mà mút vào. Anh bị cô bao phủ, cảm thấy không đã ghiền, liền lui ra, vươn một bàn tay ra, ngón tay bắt đầu tiến vào miệng cô, kẹp lấy đầu lưỡi cô mà trêu đùa.

Cô khẽ nức nở, không thể khống chế được nước bọt, toàn bộ ngón tay của anh đều là nước bọt trắng bạc, cô khẽ mút lấy ngón tay anh. Anh hít vào một ngụm khí, rút ngón tay ra, dùng chiếc lưỡi linh hoạt của

mình thay thế ngón tay, không ngừng khuấy đảo. Thời gian còn sớm, trời còn chưa sáng hẳn, chung quanh vô cùng yên tĩnh, âm thanh hai đôi môi chạm vào nhau, cùng với âm thanh của anh vô cùng vang dội.

Áo ngủ của cô đã bị vén lên đến cổ, một tay anh nắm lấy vai cô, còn một tay lưu luyến trước ngực cô, khẽ nắm lấy đỉnh đầu đỏ đỏ, không thì nắm lấy nơi đầy da mà vuốt ve. Cô cũng đã không còn ngại ngùng như trước, giờ phút này tay cô cũng không hề nhàn rỗi, lần theo cơ bắp anh, trượt đến vật cứng, nắm lấy, làm động tác vuốt ve. Anh nằm trên người cô, môi đặt bên lỗ tai cô, phát ra âm thanh thở dốc.

“A.....” Anh lại càng dùng lực nắm lấy ngực cô, cô không chịu nổi liền kêu lên, động tác trên tay cũng nhanh hơn.

Anh chỉ cảm thấy một trận khoái cảm. Cảm thấy phần xương cụt bắt đầu nảy lên, thầm nghĩ muốn cô, muốn đem cô khảm vào trong máu mình, từ đây hai người sẽ không chia lìa.

Cô ghé vào tai anh nói một câu, trong nháy mắt anh liền cứng đờ, sau đó là hưng phấn đến đỏ mặt. Cô cười duyên, đẩy đẩy anh, anh nằm sang một bên, cô quỳ gối bên cạnh anh, một tay cẩn thận nâng lên vật vĩ đại của anh, vuốt ve vài cái, sau đó há miệng ngậm lấy.....

Chiếc lưỡi trắng mịn của cô vô cùng kỳ diệu, trong miệng cô là vách tường non mềm ẩm ướt khiến cho người ta khó có thể tin được, anh không dám thở mạnh, duỗi thẳng bàn tay đang rảnh rỗi nắm lấy chiếc móng vĩnh của cô. Cô chỉ cảm thấy nơi đó của anh trong miệng cô lớn thêm vài phần, cái miệng nhỏ của cô không ngậm hết được rồi. Cô xoay người, điều chỉnh tư thế thoải mái một chút, nhưng không ngờ anh lại nhẹ nhàng kéo lấy cô, để cho nơi mềm mại của cô đối diện với mình, ngậm lấy cánh hoa trong vườn hoa tư mật của cô.

Cô chỉ cảm thấy một trận co rút, ngẩng đầu dừng một lát, hai mắt mơ màng, hai má ửng hồng, cô lại cúi đầu ngậm chặt của anh.....

Anh cảm giác rằng mình đã chuẩn bị đầy đủ, liền kéo lấy cô, đặt cô nằm xuống phía dưới, khi đang chuẩn bị tiến vào thì nghe thấy âm thanh ở ngoài cửa.

“Mẹ, con muốn đi tiểu.”

Hai người đều ngẩn ra, Ninh Mông giãy dụa muốn đứng lên mặc váy ngủ, anh không chịu, hai người yên lặng lôi kéo, anh đứng ở bên giường, còn cô quỳ gối bên mép giường, đôi môi mềm mại của cô ma sát với vật cứng rắn của anh, vài lần như vậy, anh liền phóng ra ngoài.

Cô cúi đầu liếc nhìn một đồng lõa xôn trước ngực mình, lại ngẩng đầu buồn bực nhìn anh, mặt ửng hồng si ngốc nhìn anh cười. Người bạn nhỏ ở ngoài cửa vẫn kêu gào, anh rút khăn giấy giúp cô dọn sạch sẽ, rồi dùng chăn bọc cô thật kỹ càng, mặc quần ngủ đi ra mở cửa, cô gái nhỏ liền ôm bụng, chạy thật nhanh vào toilet, lúc đi ra, Cố Thừa Hiên ôm lấy cô gái âu yếm rồi đưa cô trở về phòng ngủ nói: “Ba mẹ đang ngủ ngon thì bị ngon đánh thức, sau này con ngoan ngoãn dùng toilet bên cạnh phòng tắm không tốt hơn sao?”

Cô gái nhỏ dịu dịu mắt, không hiểu gì nhưng cũng gật đầu.

Tối đó, Cố Thừa Hiên ăn cơm tối sớm một chút rồi đi tắm, lại dỗ dành con gái đi về phòng ngủ. Ninh Mông ở một bên thấy nhưng cũng không nói gì, cô biết anh nhịn cũng đã lâu, trước khi đi làm nhiệm vụ, vừa đúng lúc cô được nghỉ lễ, nhưng rồi anh lại đi đến mấy tuần liền.

Sau khi cô tắm rửa sạch sẽ liền đi về phòng, khi anh đi vào, cô đang thay váy ngủ: “Tưởng Tưởng ngủ rồi sao?”

“Ừ, ngủ rồi.” Anh đi qua, đề lấy bàn tay đang cầm váy ngủ của cô, “Bạn nhỏ bắt anh kể chuyện ngày xưa thật lâu rồi mới chịu đi ngủ.”

“Con bé thích nghe anh kể mấy chuyện như vậy, anh nên kể cho con nghe, cũng không phải chuyện xấu gì.....” Cô cười, vung vẩy vài cái, không có kết quả, “Làm gì vậy, em đang mặc quần áo mà.”

“Mặc rồi lại cởi, mất công quá!” Anh dứt khoát cầm lấy váy ngủ của cô, ném sang một bên.

Cô vừa bực mình vừa buồn cười quay đầu đi, tay anh liền bò lên, nắm lấy hai bên mềm mại của cô. Cô hơi ngửa người ra sau, cánh tay ôm lấy cổ anh, vuốt ve gương mặt anh.....

Một bàn tay của anh di chuyển trên bụng cô, một bàn tay lại tiến vào bên trong quần lót tìm kiếm, tìm được cái khe hẹp kia, đẩy vào, dò xét tìm. Cô thở gấp không nói nên lời nào, anh dùng ngón tay ra vào nhiều lần, ấn người cô vào tường, đặt một chân cô lên eo mình, vật nào đó của bản thân đã sớm cương cứng, chậm rãi đi vào. Anh tiến vào mỗi chút, cô liền ôm chặt lấy anh. Đợi đến khi đã vào toàn bộ, anh dừng động tác lại, chờ cô thích ứng được, lát sau mới bắt đầu động tác.

Cơ thể càng lúc càng mềm đi, cuối cùng là không thể đứng vững nổi. Anh dứt khoát nâng mông cô lên rồi đặt cô trên tường, ra sức chuyển động.

Cô ghé vào tai anh thở dốc, hít vào, thậm chí là thét chói tai. Sự sung sướng trong thân thể hai người không ngừng nổi lên, sau đó một ‘Thịch.....’ mọi thứ liền nổ tung.

Chẳng biết từ lúc nào hai người chiến đấu liên tục trên mọi chiến trường rồi đến trên giường, cô ngồi trong lòng anh, gắt gao ôm lấy cổ anh, anh vào tay bên eo cô, hai người hôn nhau say đắm, phía dưới cũng kết hợp không ngừng. Mồ hôi của anh chảy từ cổ xuống, rơi xuống nơi chật chẽ nhất của hai người.

Vào lúc kịch liệt nhất, cô gắt gao ôm lấy anh, không có nơi vùng vẫy, liền liều mạng thét chói tai, cuối cùng xụi lơ trong lòng anh. Anh gầm nhẹ một tiếng, ôm chặt lấy cô, phóng thích vào trong cơ thể cô.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-ta-ket-hon-di>